

Кралете на трилъра®

АДАМ БЛЕЙК

ДЕЦАТА НА ЮДА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Река Рейн почервенява...

Кулите на Лондон се навеждат да целунат земята...

Ангел с огнен меч е видян над Йерусалим...

АДАМ БЛЕЙК ДЕЦАТА НА ЮДА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Блейк се завръща с продължението на „Измамата Мъртво море“.

Преди три години Хедър Кенеди напуска работата си в полицията, преследвана от тежки спомени и тайни. Повикана да работи като експерт по обир в Британската библиотека, тя се озовава наред един необичаен случай. От склада не липсва нищо — някой е проникнал вътре само за да унищожи ръкопис на Йохан Толър — мъж с неустановен произход от 17 век, забъркан в английската политика, за когото се носят слухове, че е притежавал пророческа дарба. Убеден, че краят на света предстои, той записал пророчествата си за Апокалипсиса и предхождащите го събития. Никое от тях не се сбъднало.

Досега!

Едно след друго гротескните пророчества на Толър се сбъдват, независимо колко невероятни изглеждат.

Вълна от хаос и разруха се задава на хоризонта и заплашва да помете целия свят. С помощта на наемника Лио Тилмън и деветнайсетгодишно момиче от забравеното Племя на Юда, Кенеди трябва да предотврати сбъдването на следващото пророчество — унищожението на незнаен град и смъртта на милиони...

На А. Дж. Лейк с любов

ПРОЛОГ

Участниците бяха подготвени.

Похитителите им бяха завързали ръцете и краката, бяха ги подредили в определения ред и ги бяха принудили да коленичат на студения каменен под в малката стая в задната част на старата сграда. Стайката беше прекалено тясна за ритуала, който щеше да се състои там. Имаше и други, който щяха да са по-подходящи, но тази бе избрана от пророка по езотерични причини, които малко от тях разбираха.

Беше топла вечер и слънцето тъкмо се скриваше зад хоризонта, но плочите бяха още студени. Вероятно по тази или поради други причини, също така основателни, мъжете и жените трепереха, докато чакаха на колене.

Бер Лусим изпрати един от хората си да съобщи на пророка, че са готови да започнат. Мъжът се върна почти незабавно, като вървеше почитателно зад светия човек. Шеколни се бе издокарал в червена роба, поръбена с черно. Червено за кръвта, черно за траура. Червени плитки бяха вплетени в черната му брада, а по нежните му длани, които напомняха ръцете на цигулар или лекар, с червено мастило в черни картуши бяха изписани арамейските думи за живот и смърт, сочещи, че Господ му бе възложил силата да предпазва и да унищожава.

Пророка държеше свещената книга отворена в ръцете си, главата му бе сведена, сякаш четеше от нея. Но очите му бяха затворени. Другите мъже в стаята знаеха, че не могат да говорят в подобен момент, но си размениха погледи, притеснени и възхитени от този незначителен знак за неговата изключителност.

Бер Лусим се поклони на светия човек — бавно, продължително изразяване на почит — и останалите го последваха. Шеколни отвори очи и се усмихна на старите си приятели — спонтанна усмивка, изпълнена с топлина и споделена радост.

— Работихте дълго за това — каза той на родния им език. — И сега най-после е тук.

— Всички се трудихме — отговори Бер Лусим. — Нека Едното име да ти помага. Нека Небето да даде сила на ръката ти.

— Моля ви! Кажете какво ще ни направите! — проговори един от пленниците. Очевидно бе ужасен и отчаяно се опитваше да не го показва.

Бер Лусим изпита уважение към смелостта на човека: той сигурно вече знаеше отговора.

Шеколни пренебрегна въпроса и се вторачи продължително и замислено в редицата коленичили мъже и жени. Бер Лусим застана до него и зачака мълчаливо. След като вече бяха тук и подготовката бе приключила, той щеше да следва Пророка.

— Мисля, че устите им трябва да бъдат запушени — най-последно каза Шеколни. — В противен случай ще има страхотен шум. Неприличен и излишен шум. Смятам, че това ще ни разсее от тържествеността на случая.

Бер Лусим кимна на най-близкия от хората си.

— Направи го.

Двама от последователите тръгнаха покрай редицата и напъхаха кълбета от смачкан лен в устите на жертвите. Свършиха бързо. Когато и последният от дванайсетте бе смълчан, изпълнителите поздравиха началника си с вдигнат юмрук, а Пророка — със знака на примката. После се оттеглиха до вратата.

— Къде е острието? — попита Шеколни.

Знаеше къде е, разбира се. Въпросът беше част от ритуала.

И Бер Лусим му отговори ритуално. Разтвори сакото си, за да покаже ножницата от тъкан коноп, закрепена към подплатата, и извади един от ножовете. На много места тези ножове се наричаха „шанкове“, тъй като нямаха отделна дръжка, а само удебелен ствол, който можеше да се държи безопасно, и тънко несиметрично острие, закръглено от едната страна до върха и достатъчно остро да разреже косъм.

— Ето острието — каза той, като го завъртя и го подаде на Шеколни.

Пророка го взе и кимна благодарно. После се завъртя към коленичилите мъже и жени.

— От греха ви ще дойде велико добро — каза той, като заговори на собствения им език, за да го разберат и да се утешат. — От болката

ви ще се роди невероятна благословия. А от смъртта ви — вечен живот.

Оказа се прав за шума. Въпреки запушените усти и бързината на Шеколни следващите двацет минути бяха мъчителни и изтощителни. Всички от наблюдателите бяха запознати със смъртта, но смърт от този вид, където жертвата е безпомощна и обзета от паника, защото вижда какво предстои, не е приятна за гледане.

Но те наблюдаваха. Защото знаеха за какво бяха убийствата и какво зависеше от тях. Пророка най-после се надигна, ръката му трепереше от умора. Робата му вече не беше червена. В сумрачната стая кръвта от която бе прогизнала, я правеше черна. Бер Лусим пристъпи напред, за да подкрепи Шеколни, и част от кръвта се просмука в него, буквално и преносно.

— Колелата започват да се въртят — каза Шеколни.

— А крилата да пляскат — отвърна Бер Лусим.

— Амин.

Бер Лусим направи знак да запалят огъня.

Когато подкараха напред, старата къща гореше. Не като главня, а като фар в старите времена, разположен на хълм, за да предупреди спящите жители за предстояща криза.

Но никой нямаше да го разтълкува по този начин, помисли си Бер Лусим. Предупреждението щеше да остане незабелязано, докато не стане прекалено късно.

В този величествен момент го осени мисъл. В по-младите му години, когато устремът му понякога надвиваше над вниманието, той си бе спечелил името Дявола. А сега вече беше нещо много повече.

Когато паднеше капакът на ада и всички демони се вдигнеха изведнъж, вероятно хората щяха да запомнят иронията.

ПЪРВА ЧАСТ
ТРЪБА, ВЪЗВЕСТИВАЩА ВЪЗМЕЗДИЕ

1.

Хедър Кенеди, бившата сержант детектив Кенеди 4031 от лондонската полиция, отдел „Тежка и организирана престъпност“, сега без ранг, излезе от фоайето на Лондон Бридж 32, сградата, позната още като „Шард“^[1], в ярката слънчева светлина. Тръгна бързо надолу по стълбите, но след като слезе, застана по средата на тротоара, несигурна как да действа нататък и бутана от минувачите.

Дясната ръка я болеше.

Дясната ръка я болеше, защото кокалчетата ѝ кървяха.

Кокалчетата ѝ кървяха, защото ги бе разранила в челюстта на мъжа, който допреди пет минути бе неин работодател.

Това бе уравнение, което все още не можеше да реши.

Кенеди бе раздразнена и доста изненадана от невъздържаното си избухване. При нормални обстоятелства, ако клиентът направеше сексистка забележка или се опиташе да я опипа, или дори се усъмнеше в професионалните ѝ способности, тя се справяше с положението спокойно и опитно и се измъкваше без проблеми. В никакъв случай и при никакви обстоятелства не би го ударила.

Но дори не можеше да си спомни последния път, когато се бе чувствала нормално.

Разтривайки предпазливо наранената си ръка, тя се вля в солидния поток минувачи и туристи. Искаше да се прибере у дома и да накисне дланта си в студена вода. Искаше и сериозно, силно питие, последвано от още по-силно. Единственият проблем с това бе Изи. Не беше сигурна колко още може да се срине денят ѝ, без да падне на дъното. Нито пък какви може да са последствията, ако влезе неочаквано при Изи по средата на работния ѝ ден и без предупреждение. Последния път, когато това се случи...

Кенеди се помъчи да отклони мисли от тази посока, но не и преди да види отново образа, който се опитваше да избегне, и да изпита познатите чувства: горчива ярост, подсилена от ужасяваща празнота като евтино уиски върху лед.

Затова не се прибра у дома, а влезе в бар — невзрачно място от голяма верига с пресилено весело име, украсено с бурета, и си поръча уиски. Отпиваше мрачно и се чудеше какво ще последва. Работата в „Сандхърст Балантайн“ трябваше да е началото на нещо хубаво, но да удариш жестоко шефа си значително намалява шансовете той да те препоръча на приятелите си. И ето я тук, без никакви клиенти, с празен тефтер за ангажименти и изневеряваща приятелка. Бъдещето изглеждаше страхотно.

Великолепната фигура на Кенеди и дългата ѝ руса коса привличаха вниманието на другите пиеси през деня. Или това просто бе обичайният интерес към жена в униформа. Нейната бе изключително строга — полицейски син гащеризон и черни войнишки обувки, но за някои мъже самото наличие на униформа бе достатъчно. Тя тъкмо довършваше уискито си, когато телефонът ѝ звънна.

Кенеди го извади бързо, изпълнена с внезапна надежда: понякога се отваря врата точно когато друга се затвори.

Но се обаждаше Емил Гасан. Той беше историк в шотландски университет, с когото се бе запознала при стар случай — единствената тема, по което би разговарял с нея. Кенеди отхвърли обаждането и метна телефона обратно в чантата си.

Зачуди се дали да прекара деня в скитане из Лондон: да посети галерия или да отиде на кино. Но това бе абсурдно. Не бягаше от училище, а бе останала без работа и нямаше смисъл да отлага. Изпъна рамене и се отправи към вкъщи.

Домът ѝ се намираще в Пимлико — кратко пътуване в претъпканото метро, но после — дълга разходка по Воксхол Бридж Роуд. Достатъчно дълга, за да ѝ даде възможност да преразгледа по-раншния си реторичен въпрос, докато стигне до апартамента си. Къде точно е дъното напоследък? И наистина ли иска да узнае?

Вдигна доста шум с ключа си в ключалката, затътри крака по пода и затвори вратата с трясък. Когато влезе в коридора, Изи се появи да я посрещне — от дневната, а не от спалнята, за облекчение на Кенеди.

По-ниска и мургава от Кенеди, Изи се открояваше значително повече: енергична и гъвкава топчица от сексапил, ни най-малко ненарушен от широкия ѝ ханш. Вторачи се в Кенеди от края на

коридора, излъчвайки едновременно изненада и подозрение, и отметна косата от шоколадовокафявите си очи.

— Здравсти — каза тя.

— И на теб — отвърна Кенеди.

— Ще получа ли целувка?

Добър въпрос, но Хедър не разполагаше с отговор, нито с идея как да се измъкне. Пристъпи гузно напред, целуна Изи по бузата, после мина покрай нея.

Изи я загледа как се отдалечава.

— Рано се прибра — отбеляза тя. — Какво, да не би да си започнала да ме проверяваш?

— Не — отговори Кенеди. — Защо? Трябва ли да го правя?

— Не.

— Добре тогава.

Изглежда бяха стигнали до края на този разговор. Кенеди влезе в дневната, като се отби в кухнята, за да сложи лед в чаша. Но когато отвори шкафа с напитките и се видя в огледалото на гърба му, загуби ентусиазма си. Вече бе изпила едно. Ако се вцепенеше в единатсет сутринта, щеше лесно да се разплаче.

Изи я последва в стаята.

— Какво е станало? — попита тя. — Не трябва ли да си в „Шитхаус Бригадун“^[2] тази сутрин?

— „Сандхърст Балантайн“.

— Да де. При тях.

— Бях — завъртя се към нея Кенеди с бутилка в ръка.

— Предаде ли им доклада си?

— Опитах се.

Изи наклони глава настрани и я погледна смешно озадачена, което Кенеди би намерила за привлекателно, ако беше в друго настроение. Сега обаче само се раздражни.

— Клиентът отказа да ме изслуша. Нареди ми да не предавам доклада. Предложи да ми плати премия, ако го изхвърля и дам на смотания му малък отдел добра характеристика.

— Не разбирам — каза Изи.

Кенеди напъха бутилката уиски обратно в шкафа, после я извади отново и си наля.

— Правдоподобно за опровержение — промърмори тя, докато действаше. — Докладът твърди, че във фирмата има поне един или вероятно двама души, които търгуват с акции на клиенти благодарение на поверителна информация. Ако Кенууд знае за това, трябва да направи нещо по въпроса. А тъй като единият от двамата мошеници, сигурният, а не заподозреният, е началникът му, той реши, че предпочита да не знае.

— Защо тогава въобще те е назначил? — учуди се Изи. — Това е тъпо.

Кенеди кимна и отпи от силното уиски. Намръщи се погнусено. Вкусът на Изи относно алкохола беше кошмарен. Но все пак допи чашата.

— Угодничеството е част от работата му. Трябваше да си даде вид, че върши нещо, но се надяваше да се върна с празни ръце. Но когато не го направих...

Тя замълча.

— И ти взе ли я? — попита Изи.

— Кое да взема?

— Премията.

Кенеди въздъхна и остави празната си чаша на масата.

— Не, Изи, не я взех. Той се измъкна от отговорност като накисна мен. Ако взема подкупа и след година-две финансовата комисия проведе разследване, Кенууд може да каже, че аз съм укрила информацията. Тогава той ще е на чисто, а комисията ще се нахвърли върху мен.

— А, добре — кимна Изи и изражението ѝ се промени. — И?

Кенеди ѝ показва кокалчетата си, покрити със собствената ѝ съсирена кръв.

Изи хвана ръката ѝ и я целуна.

— Браво на теб, бибчо — каза тя. — Стига да не те съди. Ще те съди ли?

— Не мисля така. Когато съм насаме с някого, винаги правя запис. И го записах как ми прави непочтеното предложение. Ще изпратя доклада бездруго на него, на началника му и на президента на фирмата. За съжаление той все още ми дължи половината сума за работата. А когато си тръгнах, не се бръкна за чековата си книжка.

— Някакви други клиенти на хоризонта?

— Пълна суша, Изи. Тази работа трябваше да ми осигури препоръки за други компании в града, имащи нужда от охрана, с която не могат да се справят сами. Но си мисля, че това вече няма да се получи.

Изи изглеждаше противно развеселена от лошата новина.

— Добре — каза тя. — Значи за известно време ще бъдеш държанка. Ще живееш от неморални доходи.

Шегуваше се, но Кенеди не се засмя. Не можеше да ѝ прости.

— Честно казано — отвърна тя, — това звучи като един от кръговете на ада.

В този момент осъзна, че се бе прибрала у дома, за да предизвика скандал. Сериозна разправия за верността и отговорността. Вероятно щеше да се почувства облекчена през първите пет минути, а после щеше да се разкае, че храни и себе си, и жената, която би трябвало да обича, с парчета счупено стъкло. Трябваше да излезе от къщи. Нямахше къде да отиде, но просто се налагаше да се махне.

— Слизам долу — промърмори тя. — Трябва да опаковам някои от нещата на татко. Ако се мотая тук, само ще ти губя времето.

— Или пък ще ме вдъхновиш — отвърна Изи, но Кенеди вече излизаше. — Хедър...

— Добре съм.

— Още не ми се налага да работя. Бихме могли...

— Казах, че съм добре.

Чу звука, който Изи издаде. Може би въздишка или накъсан дъх. Не погледна назад.

Долу, в собствения си апартамент, тя започна да хвърля различни предмети в кашоните, да отваря вратите на гардероба и да ги затваря, да се разхожда от стая в стая в безплодна пантомима на целенасоченост и заетост.

Съвместният живот с Изи бе изглеждал логична постъпка след смъртта на бащата на Кенеди. През последната година от живота му Изи фактически бе медицинската сестра на Питър Кенеди, неговата гувернантка или и двете. Това всъщност ги събра с Хедър. Кенеди беше изгряваща звезда в следствения отдел на полицията, дните ѝ бяха дълги и непредвидими и тя се нуждаеше от близък човек, който можеше да се притече на помощ в последния момент. Изи беше идеална, защото макар да бе постоянна, работата ѝ беше на секс

телефон. Задълженията ѝ на мажоретка за мастурбация бяха леки и можеше да ги изпълнява навсякъде. Единственото нужно оборудване беше мобилният телефон и мръснишкото съзнание, а Изи притежаваше и двете.

Причината да станат любовници, беше всичко друго, но не и неизбежна. Започна се по времето, след като Кенеди бе изритана от полицията, което означаваше, че си е у дома винаги, когато и Изи е там. Връзката им се разви през следващите месеци и когато Питър почина, изглеждаше съвсем естествено Кенеди да се пренесе при Изи. Апартаментът, който бе споделяла с баща си, приличаше на музей. Преместването, макар и само на горния етаж, ѝ се стори бягство от тази среда.

Но бягството зависеше от много неща и си имаше правила. Едното от тях беше, че не можеш да избягаш от проблемите си. И макар работата на Изи да бе унизителна и неприятна, тя дори не си помисляше да напусне. Падаше си силно по секса, а когато не го правеше, обичаше да говори за него.

А както се оказа, обичаше и да го прави дори когато Кенеди не беше наоколо.

Сега съвместният им живот бе в застой: вечната драма на хванатите в изневяра — Изи, бързаща да се покрие, смотан младеж, който се опитваше да разбере какво става, и Кенеди, застанала до вратата с ококорени очи и бясна.

Изи никога не ѝ бе обещавала вярност, а и бездруго правеше разлика между жени и мъже. Жените бяха любовници, партньори, сродни души. Мъжете бяха тръпка, която удовлетворяваше от време на време. Кенеди никога не бе смятала изтръгването на обещания за необходимо или желателно. В мизерната история на сексуалния си живот не бе имала повече от една любовница едновременно и това ѝ се струваше предостатъчно.

Трябваше да прости на Изи. Или пък да се изнесе със зловна забележка от рода на: „Виж какво изпускаш, скъпа“. Не можеше да направи нито едно от двете. Пасивната агресия на обвиненията, укорите и мрачното отдалечаване бе ужасната среда.

Телефонът ѝ звънна. Тя погледна екранчето и видя, че отново се обажда Емил Гасан. Предаде се и отговори, но само за да му каже, че моментът не е подходящ.

Гасан обаче я изпревари.

— Хедър, търся те цял ден. Страшно се радвам, че най-после те хванах.

Тя се опита да го отклони.

— Професоре...

— Емил — прекъсна я той.

Кенеди не му обърна внимание. Не искаше да се обръща към него с малкото му име. В известна степен дори ѝ се струваше нередно, че сухият и упорит професор има малко име.

— Професоре, наистина не мога да говоря сега. Заета съм.

— О!

Гасан звучеше по-мрачен от обикновено и Кенеди бе обзета от угризения. Знаеше защо ѝ се обажда и какво означава това за него. Ставаше дума за онзи стар случай. Най-голямото откритие в научната му кариера бе нещо, което не можеше да обсъжда с никого освен с нея. И често му се налагаше да си излее яда. Разказваше ѝ неща, които и двамата вече знаеха, а тя трябваше да го слуша. Смяташе това за услуга. А тези разговори ѝ показваха през какво минаваше Изи по време на работния си ден.

— Просто... нали разбираш... напрегната работа — оправда се тя. — Ще ти звънна по-нататък през седмицата.

— Значи графикът ти е натоварен? — попита Гасан. — Не разполагаш със свободно време да приемеш и друга задача?

— Да приема...? — озадачи се Кенеди и въпреки настроението си се развесели. — Какво? Да не би да се нуждаеш от детектив, Емил? Искаш да открия изчезнала от библиотеката книга или нещо такова?

— Да. Нещо такова. Ако беше свободна, щях да те помоля да поемеш малко работа. Много поверителна и добре платена. За сегашния ми работодател.

Кенеди се поколеба. Беше адски лицемерно и абсурдно да се отметне така безсрамно и бързо, но наистина се нуждаеше от пари. А още повече се нуждаеше от нещо, което да я държи вън от апартамента, докато реши как да постъпи с Изи.

— И кой е сегашният ти работодател, професоре?

Той ѝ каза и веждите ѝ се повдигнаха изненадано. Определено беше стъпка нагоре от градските мръсници.

— Веднага ще дойда — заяви тя.

[1] Парче стъкло (англ.) — днешното име на 72-етажен небостъргач в Лондон, наричан преди Лондон Бридж Тауър. — Б.ред. ↑

[2] От англ. shithouse — лайняна къща, и brigadoon — идилично място, недокоснато от времето и откъснато от реалността. — Б.ред. ↑

2.

Големият двор на Британския музей бе като галерия от шепоти, усилваща околните звуци така, че Кенеди се чувстваше буквално обвита от разговорите на хората наоколо. В същото време близките звуци достигаха до нея приглушени и изкривени. Акустиката определено бе странна.

Или пък тя просто мразеше Големия двор, защото когато идваше тук с баща си като малка, това си беше истински открит, изпълнен с въздух двор. Спомняше си как държеше здраво ръката на баща си, когато той я поведе по осветения от слънцето двор към катедралата от миналото — място, където бе оживен, щастлив и у дома си, където като по чудо имаше нещо, което желаше да сподели с нея.

Сега Големият двор имаше покрив от блестящи стъклени ромбове, които гледаха към читалнята и галерията. Светлината в просторното, но закрито място бе сива като зимен следобед. Беше впечатляващ успех на инженерството, но ѝ се струваше, че в него има нещо извратено. Защо да криеш небето, а после да правиш фалшиво небе?

Кенеди се настани в едно от трите кафенета и започна да брои ромбовете, докато чака Гасан. Познавайки го добре, тя се бе облякла официално в светлосин костюм с панталон и сиви ботуши и бе прибрала рошавата си руса коса в спретнато кокче. Редът и официалността бяха на челно място в списъка от добродетели на Емил Гасан.

Видя го отдалеч как си пробива път през огромното пространство с деловото достойнство на оберкелнер. Беше облечен много по-добре от келнер обаче. Синият му костюм с жилетка с отличителните шевове на Енцо Товаре на джоба изглеждаше нов и безсрамно скъп. Гасан ѝ протегна ръка още преди да стигне до нея.

— Хедър, чудесно е, че дойде. Страшно се радвам да те видя отново.

Изглеждаше искрен и тя се почувства обезоръжена от сияйната му усмивка. Протегна му ръка и той я разтърси енергично.

— Професоре — каза тя, после се предаде. — Емил. Мина доста време. Нямах представа, че работиш в Лондон.

Той повдигна рамене объркано.

— И аз нямах. До миналата седмица. Бях си още в Сейнт Андрюс и преподавах история на Ранното средновековие. Но бях издирен от работодателя.

— И започна работа само след седмица?

Кенеди демонстрира силното учудване, което той очевидно очакваше от нея.

— След един ден! От борда на музея ми се обадиха и попитаха дали искам да отговарям за колекцията в склада. Е, не ми се обадиха директно. Звънна ми Мерилин Милтън от „Валидъс Тръст“, независима група, която спонсорира проучванията ми през последните две години. Спонсор е и на Британския музей и Британската библиотека. Знаеш ли, че те са били една и съща институция до преместването на библиотеката през 1997 година?

Кенеди сви рамене. Не бе убедена дали го знае, или не, но не искаше да забавя Гасан с излишни обяснения.

— Както и да е — продължи той, — мястото се освободило по трагична причина. Предишният титуляр, Каръл Лиополд, получила инсулт. Мерилин се свърза с мен и ми предложи да кандидатствам, като ми обеща да уведоми комитета за назначенията, че съм одобрен от „Валидъс“. Канех се да откажа. Нали разбираш, напускането ми по средата на семестъра причинява доста неудобства. Но в крайна сметка, бордът на музея толкова държеше да ме вземе, че сключи отделна сделка с университета. Назначиха преподавател, който да ме замени, докато... не, не, не ставай.

Кенеди се бе надигнала със знак, че ще отиде да вземе кафе и за двама им. Ужасно ѝ се искаше да прекъсне словоизлиянията му. Но Гасан отхвърли любезното ѝ предложение. Забърза към щанда и когато се върна, на таблата му имаше две парчета морковена торта и две кафета. Очевидно той гледаше на срещата им като на празненство и тя щеше да го остави да се наприказва, преди да ѝ обясни защо я бе повикал тук.

— Е — каза Кенеди, — значи отговаряш за... какво точно беше?

— Колекцията на склад.

— И какво е това?

— Всичко — щастливо отговори той. — Е, почти всичко. Почти всичко, което не е по рафтовете. Както можеш да предположиш, музейната колекция е огромна. Онази част от нея, която е на разположение на обществеността, представлява приблизително един процент от всичко.

Кенеди се ококори почтително.

— Един процент!

— Брой — ухили се той весело и вдигна костелив пръст. — Един. Остатъкът от колекцията се помещава в над две хиляди квадратни метра складове и струва на музея дванайсет милиона лири годишно за поддръжка.

Кенеди отпи от кафето, но отхвърли изкусителната примамка на тортата. Навремето, когато още работеше в полицията, стресът и физическите усилия я поддържаха слаба, независимо какво ядеше и пиеше. През последните няколко години обаче ѝ се наложи да се научи да се въздържа.

— Сигурно си адски горд — каза тя на Гасан. — Положили са страхотни усилия, за да те привлекат.

Професорът изигра кратка пантомима с престорено скромно въртене на очи и свиване на рамене.

— В известен смисъл това ми се струва нещо като кулминация — призна той. — Винаги съм смятал, че преподаването ми пречи да допринасям достатъчно за науката. Сега... ще ми позволяват, дори ще ме подтикват да публикувам, но въобще няма да имам обществени задължения.

Кенеди се замисли над думите му и си припомни какво беше казала на Изи за кръговете на ада. Идеята да прекара живота си в подземен трезор, без да има причина да излезе навън, правеше безкрайните мръснишки разговори на Изи да изглеждат като земен рай.

— Е — каза тя, заговаряйки най-послед по темата, — къде е моето място?

Гасан тъкмо бе лапнал парче торта, осигурявайки ѝ кратката тишина, през която да зададе въпроса си. Той преглътна набързо, за да може да отговори.

— Имаше взлом — обясни най-накрая, като избърса грижливо долната си устна с ъгъла на салфетката. — Преди месец. През нощта в

понеделник, двацет и четвърти юли.

— В складовете? — попита Кенеди. — А не в самия музей?

Той кимна решително.

— В складираната колекция, за която сега отговарям аз. Който и да е извършил престъплението, е бил много опитен. Успял е да влезе и излезе без и една от алармите да изпищи.

— Откъде тогава знаеш, че е имало взлом? Чакай, позволи ми да отгатна. По празнините по рафтовете?

— Не, не — увери я Гасан. — Всъщност, доколкото знаем, нищо не липсва. Не, открихме взлома няколко часа след като е бил извършен, при това по доста тревожен начин. Взломаджията е оставил нож зад себе си. Един от пазачите го намери на следващата сутрин. Лежеше на пода. И очевидно е бил използван. По острието имаше кръв. След грижливо разследване се оказа, че камерата е записала как взломаджията бяга, като се изкатерива през един от панелите на окачения таван.

— Чакай — спря го Кенеди. — Нека си изясня нещата. Има взлом, без да е откраднато нищо, и кървав нож, без да е наранен никой?

— Ами ние предполагахме, че някой е бил наранен. Но е вярно, че на местопрестъплението нямаше труп, слава богу, а не знаем кой е бил наранен и как. Много притеснително. Беше ни ужасно трудно да запазим историята вън от новините. Нещо подобно щеше да предизвика страхотна сензация.

— Да, предполагам, че е така — съгласи се Кенеди. — Но казваш, че разполагате със запис на взломаджията?

— Да, но той е маскиран и е трудно да се разбере нещо за него, освен това, че е мъж и е с празни ръце. Ако се вгледаш в записа отблизо, виждаш, че носи малка чанта, но в нея не може да е имало повече от няколко предмета. А бързата инвентаризация показа, че всичко си е на мястото. Все пак в колекцията има три милиона двеста и петдесет хиляди предмета, така че е възможно да сме пропуснали нещо.

Кенеди се замисли. Опитен крадец се промъква покрай сериозна система от ключалки и аларми, за да проникне в колекция от ценни и леснопреносими предмети. Но не си прави труда да си донесе голяма пазарска чанта, нито пък открадва нещо достатъчно значително, за да

бъде забелязано. Това означаваше железен самоконтрол или беше специфично изявление. А бе оставил и нож. Дали това бе някакво послание? Заплаха? Лоша шега? Който и вътрешен орган да ръководеше инстинкта ѝ на детектив, в момента действаше с пълна сила. Кенеди бе дошла тук, за да направи услуга на професора, а и заради парите. Но трябваше да признае, че бе силно заинтригувана.

— Каква е задачата ми? — попита тя.

Гасан вдигна ръка и сви кутрето си, после започна да отброява с показалеца на другата си ръка.

— Три задачи — отвърна той. — Ако приемеш. Първо, искаме да знаем как е бил осъществен взломът, за да премахнем дефекта в охраната.

Кенеди кимна. И тя си бе помислила същото.

— Второ, искаме да знаем дали нещо е било откраднато. А ако отговорът е отрицателен, искаме да научим какво е правил взломаджията, докато е бил в помещенията ни. Ако е имало вандализъм, това може да е дори по-сериозно от кражбата. А, да, бихме искали да узнаем и кой е бил наранен, разбира се — добави той.

— И трето?

— Искаме да намериш взломаджията. И ако се налага, да го арестуващ.

— Вече не работя в полицията, Емил.

— Знам. Разбира се, знам и защо. Просто те молим да ни предоставиш фактите — досието, уликите и всичко, което си открила. И да оставиш останалото на нас. Ако решим, че е необходимо, ще уведомим полицията.

— Мога ли да задам глупав въпрос?

— Винаги.

— Защо полицията вече не се занимава със случая?

Гасан се заигра с остатъка от тортата си.

— Това е положение, което наследих — предпазливо каза той. — Имаше полицейско разследване, но не бе особено сполучливо. Проникването в помещенията не е престъпление, освен ако има щети, а това беше единственото престъпление, което можехме да докажем. Разследването замря и музеят се примири. Вече бяха решили, че ще е по-разумно да се отнесем по-дискретно към въпроса. Мерилин

Милтън настоя, че попечителите на музея искали аз лично да се справя с проблема, при това без участието на официални агенции.

Кенеди се усмихна.

— И ти се сети за мен?

Гасан отговори на усмивката ѝ.

— Най-неофициалната личност, която познавам.

— Добре — кимна тя. — Ще се наложи да заговоря за пари, защото...

— Разбира се! — възкликна Гасан. — Извини ме, че не споменах за това по-рано.

Той бръкна в джоба си, извади лист хартия и го плъзна по масата към нея. Беше чек на нейно име от банковата сметка на „Валидъс Тръст“. Отпечатаната сума възлизаше на двайсет хиляди лири. Кенеди се вторачи в четирите нули. Фактът, че пред тях имаше и друга цифра, веднага разграничи тази работа от предишната ѝ.

— Приемлива ли е сумата? — попита Гасан.

— Да — прямо отговори тя. — Напълно. Но бих искала да определим условията на договора ми. Не се обиждай, но задача номер три — намирането на взломаджията — може да се окаже непосилна, ако не успея да се сдобия с други следи към него. Не искам да работя по този случай цял живот. Нито пък да ми се наложи да връщам парите.

— Това е съвсем логично. Мерилин отбеляза, че това е заплащане за четири седмици от времето ти, което ще е посветено изключително на нас, ако това е възможно. Но ако имаш други случаи...

— Нямам други случаи. Това бяха дивотии.

— Е, бива те в дивотиите.

— Благодаря. На кого ще докладвам?

— Ще докладваш на мен, а аз — директно на борда на музея и на „Валидъс“. Те са нещо като мои посредници и музеят няма проблеми с това. Що се отнася до правомощията ти, предлагам да ти дам пълномощно. Така ще можеш да правиш всичко, което мога и аз. Да говориш с персонала. Да обикаляш цялата сграда. И да имаш пълен достъп до информацията.

— И да се консултирам с хора извън музея?

Професорът сви устни.

— Когато е подходящо. И стига да се поддържа пълна дискретност. Мисля, че това е разумно условие.

— Напълно. Ще поема работата.

— Радвам се да го чуя.

Гасан размаха ръце във въздуха, изглеждаше готов да се наведе и да я прегърне.

— Добре — каза Кенеди, като предотврати действията му, — искаш ли да ми покажеш местопрестъплението?

— Разбира се.

Професорът стана и ѝ махна да го последва.

3.

Представата за музейните складове, която се въртеше в главата на Кенеди, беше много романтична. Беше си представяла подземни коридори с готически тавани и ултрамодерни стоманени врати като тези на банковите трезори. Или пък гигантският склад от първия филм с Индиана Джоунс, с безкрайни чудеса, подредени в еднакви сандъци — пещерата на Аладин в камуфлажни цветове. Действителността се оказа много по-прозаична. Главното складово помещение дори не се намиреше в музея, а беше в съвсем отделна сграда, Райгейт Хаус, на улица „Сейнт Питър“ в Излингтън, на десет минути път с такси. Кенеди се зачуди за миг защо Гасан въобще я бе повикал в Британския музей, но отговорът бе очевиден. Той искаше да се похвали с добрия си късмет и с престижната си нова работа и явно смяташе, че Големият двор е по-подходяща сцена от мястото, към което се бяха отправили сега.

Оказа се прав. Сградата, пред която спря таксито, бе анонимен груб блок с бетонна фасада, леко оживена от украса от камъни. Гледката може да е била приятна, когато постройката е била нова, но сега повечето декоративни камъни бяха паднали, оставяйки празнини, позеленели от мъх. Ефектът бе като от сипаничаво лице на болник.

Кенеди напомни за бюджета от дванайсет милиона лири, който Гасан бе споменал. Част от парите можеха да се употребят за ремонт, нали?

— Така е — увери я професорът бързо. — Но не искаме да рекламираме какво се помещава тук. Държим да не привличаме внимание.

Той ѝ посочи надписа до входа. Той гласеше само „Райгейт Хаус“ и въобще не споменаваше Британския музей. Да, това бе ефективен камуфлаж.

Вътре беше нещо различно. Мокетът във фойето беше дебел и мек, а автоматичните врати се отваряха пред тях безшумно. Кенеди усети колко е дебел бетонът под грозните декоративни камъни. Разбра го по акустиката — всички звуци наоколо бяха заглушени напълно.

Бюрото на рецепцията бе с размера на малка яхта. Дежурната беше едрогърда червенокоска, чиято бяла блуза бе закопчана догоре. Тя позна Гасан и го поздрави любезно, дори топло, но хвърли на Кенеди колеблив проучващ поглед, който граничеше с открито подозрение. Хедър се зачуди дали професорът знае какъв удар бе направил само за една седмица. Ако останалата част от обитателите на сградата си падаха по него така, както рецепционистката, значи успехът му бе страхотен.

Гасан представи посетителката си със собственическа гордост.

— Това е сержант Кенеди, Лорейн. Тук е по настояване на борда, за да разследва взлома. Би ли могла да звънеш на Глин Торндайк и да му съобщиш, че се нуждаем от достъп до стая 37?

Изчакаха до бариерата.

— Охраната е моя отговорност — обясни Гасан на Кенеди, — но Торндайк координира работата на персонала и шефовете и докладва пряко на мен.

Думите му подхождаха на представянето ѝ като сержант въпреки факта, че тя вече въобще нямаше ранг: Гасан обичаше да използва хората около себе си като опора, върху която да гради егото си.

Встрани от тях се отвори врата и се появи униформен пазач. Изглеждаше адски млад, едва ли не тийнейджър, и имаше високата дългокрака фигура, харесвана от момичетата и любезно пренебрегвана от момчетата. Светлата му коса бе подстригана по войнишки, но сините му очи бяха бебешко ярки и това унищожаваше ефекта. Той се представи на Гасан, почти готов да козирува.

— Аз съм Ръш, господине — каза той. — Господин Торндайк ми обясни, че трябва да ви отворя няколко врати.

— Всъщност — прекъсна го Кенеди — мисля, че преди всичко се нуждаем от обиколка на сградата. Възможно ли е това, професоре?

— Разбира се — отговори Гасан.

Младежът изглеждаше изпълнен със съмнения.

— Би трябвало да съм до вратата за персонала — каза той. — Май няма да е лошо да попитам господин Торндайк, преди да...

— Аз съм отговорен за това — изсумтя Гасан, пренебрегвайки възражението му. — Сержант Кенеди е професионален консултант по охраната, експерт с дълги години стаж в полицията. Късметлии сме, че

е при нас, и трябва да помогнем на разследването ѝ по всички възможни начини.

Обиколката отне повече време, отколкото Кенеди бе очаквала. Изглежда обходиха цялата или поне по-голямата част от сградата, но беше трудно да се каже, тъй като вътрешната структура на Райгейт Хаус бе кошмарно еднородна. Състоеше се от десетки почти еднакви стаи с високи тавани, прохладни, с енергоспестяващо осветление, което се засилваше постепенно, стотици метри коридори с проверки на пропуските на всеки ъгъл и противопожарни врати, насичащи коридорите в тесни помещения. Имаше лека, но упорита миризма, която бе трудно да определиш. Накрая Кенеди реши, че ѝ напомня за кабината на самолет с рециклиран многократно въздух.

Докато обикаляха складовете, Ръш възхваляваше чудесата им. Кенеди си помисли, че младежът се опитва да си придаде авторитетния вид на стар и опитен служител, но звучи така, сякаш е наизустил текстовете от ориентационната лекция. Той им обясни, че охранителните системи са наистина добри, едва ли не произведения на изкуството. По всички външни врати и прозорци имаше аларми за натиск и проникване, сензори за движение в повечето стаи и на възлови места из сградата бяха разположени електронни уреди, които отчитаха използването на всеки ключ и всяко влизане и излизане.

— Камери? — попита Кенеди, която още не бе видяла никакви.

— А, да, навсякъде — увери я Ръш. — Но няма как да ги видите. Вградени са в ъглите, корнизите и т.н. Използваме система, наречена ППЧЕД, сержант Кенеди, „Предотвратяване на престъпления чрез екологичен дизайн“. Показвате на хората къде са разположени камерите ви, ако искате да регулирате поведението на голямо обществено място, нали? Например в универсален магазин или многоетажен паркинг. Големия брат те наблюдава, нещо такова. Но ние маскираме камерите си, защото това е запечатано помещение. Неупълномощен човек няма да влезе тук, освен ако е с взлом. И камерите са предназначени да залавят престъпниците по време на престъплението.

Включително и собствените ви служители, помисли си Кенеди. Очевидните камери вършеха две неща едновременно — възпираха престъпниците и записваха престъпленията. Това, което не правеха, бе да регулират поведението на хората, работещи с колекцията

ежедневно. Системата предотвратяваше неприятните изненади, гледайки на всички като на врагове. Ръш не си направи труда да спомене, че наред всички тези технологични чудеса е самата колекция, но докато се движеха от стая в стая, Кенеди не можа да се въздържа да не разгледа масивните скулптури, индианските тотеми, канутата, изработени от кора, и рицарските брони. По-дребните предмети, точно както беше очаквала, се съхраняваха в сандъци, подредени до стените, или върху километри рафтове от стоманеносив метал. Едрите неща обаче си стояха на открито. Стая 37 бе една от най-незабележителните в това отношение. Беше пълна с рафтове и кашони и нищо друго. Надникнаха вътре, но не влязоха, защото Кенеди още не бе готова да се съсредоточи върху нея. Искаше първо да си състави мнение за цялата сграда.

— Екологичният ни контрол също е произведение на изкуството — похвали се Гасан, докато вървяха напред. — Температура, влажност, осветление — всичко се регулира и наблюдава непрестанно.

— Какво е това? — попита Кенеди, като посочи сива кутия на стената точно до познатата червена кутия с противопожарната аларма.

Двете кутии бяха еднакви по размер и форма, но на сивата имаше етикет „Охрана“. И също като противопожарната аларма тя имаше правоъгълно стъкло, на което пишеше „Натисни тук“.

— Още един от детайлите на охраната — обясни Гасан. — Инсталиран от предшественика ми, доктор Лиополд. Чупенето на стъклото или натискането на бутона предизвиква заключването на всички вътрешни врати. Външните врати и прозорците също се заключват, а охранителните капаци се спускат. Сградата се превръща в затвор.

Ръш стоеше на няколко метра от тях и им държеше вратата отворена. Пристъпи зад Кенеди, след като Гасан вече бе влязъл.

— Не е много полезна — промърмори той поверително в ухото й.

Тя го изгледа учудено.

— Как така?

— Ами задвижва се ръчно. Не е свързана със сензорите за движение и камерите. Няма автоматично задвижване.

Професор Гасан ги чу въпреки тихия им шепот.

— Заради риска от нараняване на евентуалния натрапник — каза той, като изгледа Ръш неодобрително, преди да насочи вниманието си обратно към Кенеди. — Имаме правни и етични отговорности.

— Алармата е свързана с местния полицейски участък, господине — напомни му Ръш. — А средното време за реакция е дванайсет минути.

— Но все пак ние ще носим отговорността — възрази Гасан.

Ръш тръгна напред. Знаеше кога е победен. Завърши обиколката, като ги заведе на покрива. Посочи им алармите за натиск и движение, камерите и мрежата от бодлива тел, ограждаща целия покрив.

— Всичко това е ново — съобщи той на Кенеди. — Преди бяхме доста уязвими тук. А сега сме... — Той се поколеба.

— Произведение на изкуството? — помогна му тя.

— Да, наистина. Адски е впечатляващо.

Кенеди се замота наоколо, търсейки възможни места за проникване. Имаше тръби за климатиците, достатъчно големи да поберат човешко тяло, но отворите им бяха покрити с тежки метални решетки, приковани по местата си, а и по нищо не личеше някоя от тях да е била докосвана. Вратата, откъдето излязоха на покрива, бе от яка стомана с ключалка с комбинация и три мощни резета. Дори нямаше дръжка от тази страна.

Двамата мъже я изчакаха търпеливо да завърши инспекцията. Кенеди отиде до ръба на покрива и огледа земята долу и подходите към сградата. Нямаше близки съседи. Постройката стоеше самотна с поне два метра празно място от всички страни. Не се виждаха дървета или стълбове, по които би могъл да се изкатери някой.

Разбира се, имаше отводнителни тръби, но на чести интервали по дължината им Кенеди забеляза острите шипове на скоби против катерене. Освен това видя и камерите, които се въртяха на поставките си и покриваха всичко отдолу.

Тя се върна при Ръш и Гасан.

— Не сте записали никого на тези камери, нали? — попита тя, посочвайки камерите.

— Имате предвид от нощта на взлома? — Ръш поклати глава. — Не. Прегледахме всички външни записи още от момента, когато заключихме вратите предишната вечер. Нищичко. Дори не и птиче.

— Добре — кимна Кенеди. — Свърших тук. Благодаря за търпението.

— Е, открихте ли нещо вече? — срамежливо попита Ръш.

Вярата му в детективските ѝ способности беше трогателна.

— Още не — отговори Кенеди. — Но бих искала да видя записите от стая 37 — частта, в която взломаджията се появява. А после ще се върна да разгледам внимателно стаята.

Влязоха в помещението за наблюдение, което бе с размера на килер. Ръш отвори заключен стоманен шкаф и извади един от стотината дискове, които бяха подредени там.

Имаше само един стол и Гасан настоя Кенеди да се настани на него, макар това да означаваше, че Ръш трябва да клечи, за да управлява плейъра. Той плъзна диска в устройството, което представляваше стоманена плоча без бутони, отвори прозорец в компютъра и вкара съответния час. На екрана се отвори втори прозорец: записът от камерата. Кенеди се вторачи в помещението, което можеше да е всяка от десетките стаи, откъдето бе минала.

— Стая 37 — заяви Ръш с леко драматичен тон. — В нощта на понеделник, двајсет и четвърти.

Гледката бе откъм тавана. Рафт я разделяше на две, така че се вгледаха в две успоредни пътеки. Всичко беше спокойно и неподвижно. Образът можеше да е от снимка, ако часовникът на камерата не отброяваше секундите и минутите.

— Можеш ли да увеличиш образа? — попита Кенеди.

Ръш се заигра с менютата на компютъра, но нищо не се получи.

— Съжалявам. Не познавам системата толкова добре.

Внезапно се появи фигура, облечена от глава до пети в черно и с черна маска, типичен образ на агент от специалните служби от популярните филми. Загадъчното несъответствие накара Кенеди да настръхне леко. Въпреки обяснението на Гасан по-рано ѝ бе невъзможно да определи дали вижда мъж или жена, макар че от който и пол да бе човекът, беше млад и силен. Фигурата се изкатери по рафта като по стълба, бутна нещо, което не се виждаше на екрана, и изчезна от погледите им. Цялото действие отне не повече от двајсет секунди.

Ръш върна момента, в който фигурата изчезваше от екрана, и спря плейъра, така че образът застина пред очите им.

— Панел в тавана — каза той, като посочи монитора. — Влязъл е в окачения таван.

— А после?

— Нямаме представа. Огледахме там, но не открихме и следа от него.

— Някой имал ли е достъп до стаята след взлома? — попита Кенеди.

— Ние влязохме вътре. Имам предвид охранителния екип. Веднага след като видяхме записа от камерата. После полицията дойде и претърси стаята. А докато ченгетата бяха още там, няколко служители провериха дали нещо липсва. Но го извършиха под наблюдението на полицията. Оттогава до стаята няма достъп.

— Добре — кимна Кенеди. — Значи отиваме там.

4.

Гасан се извини, че се налага да ги остави, защото трябва да свърши някаква работа, преди да си тръгне. Помоли Кенеди да се отбие при него, когато приключи с проверката, но тя реши да се престори, че не го е чула.

На път към стая 37 тя се опита да накара Ръш да поговори за себе си. Повечето охранители, които познаваше, бяха бивши ченгета или военни, а понякога и бивши престъпници. Бе любопитна защо някой би започнал подобна работа веднага след училище. Но Ръш беше свенлив и не искаше да говори за себе си.

Стаята беше също така незабележителна и при втория оглед. Редица след редица опаковъчни сандъци и кашони и стълба, облежната на едната стена. Нямахме ни един от едрите и интересни предмети, които се издигаха над стелажите по другите стаи.

Кенеди се разходи по пътеките между рафтовете. Както вече бе чула, не изглеждаше нещо да е било пипано. Нямахме никакви следи, нито кашони, които да не са на мястото си. По прахта можеше да са оставени отпечатъци или следи, че нещо е било местено, но пък нямаше прах. Макар и заключено от три седмици, мястото бе безукорно чисто.

Тя се върна при Ръш, който нагласяше стълбата.

— Ето — каза той, като посочи нагоре. — Ето тук се е изкатерила. Кобет и аз се качихме горе да проверим, докато чакахме ченгетата. После те изпратиха свои хора горе, затова не мога да твърдя, че нищо не е било пипано.

Той подаде на Кенеди фенера, който бе донесъл от стаята за наблюдение, и задържа стълбата, докато тя се качваше.

— Внимавайте къде стъпвате — посъветва я.

Макар да носеше панталон, Кенеди забеляза, че момчето държи лицето си скромно извърнато настрани от задника ѝ. Безукорни маниери. Или пък просто тя бе прекалено стара за него.

Окаченият таван бе изработен от полистиренови^[1] панели върху метална решетка. Кенеди вдигна ръце към панела, който Ръш ѝ бе

посочил, и го бутна нагоре и настрани. Успя да провере глава и рамене през тясната пролука над себе си. Видя, че има свободно пространство от около деветдесет сантиметра между окачения таван и истинския.

Светна фенера и той разкри ниското, но обширно пространство, еднакво по размери със стаята отдолу. Нямаше отдушници, тръби, дупки или решетки, през които натрапникът би могъл да се измъкне.

— Пропускам ли нещо? — извика тя към Ръш. — Струва ми се, че оттук няма изход.

— И ние не открихме изход — отвърна той. — Стените са солидни. Таванът е солиден. Ако е намерил дупка там, взел я е със себе си.

Кенеди направи още един оглед с фенера, като този път не търсеше изхода, а нещо, което да не е на мястото си. Не откри абсолютно нищо. Наведе се напред, за да огледа най-близката стена, до която можеше да стигне лесно. Почука с кокалчетата на пръстите си по нея. Солидна.

— Навсякъде ли е тухла? — извика тя на Ръш. — Никъде ли няма гипсокартон?

— Няма. Нито празнини. Нито скрити панели. Нищо освен това, което виждате, сержант.

Кенеди погледна надолу и срещна любопитните, леко нервни очи на Ръш.

— Не съм сержант — каза тя. — Вече не.

— А, добре.

— „Хедър“ ще свърши работа.

— Добре.

Очевидно в тавана нямаше нищо, което да заслужава внимание, затова Кенеди се смъкна обратно долу. Когато стъпи на твърда земя, помоли Ръш да ѝ повтори последователността на събитията от момента, в който бяха открили взлома.

Той се замисли.

— Няма много за разказване — призна. — Намерихме ножа... чула си за него, нали? Намерихме го рано във вторник сутрин. Но взломът бе предишната нощ. Времето, показано на записа, който видя, е 11:58 вечерта.

— Как бе намерен ножът? — попита тя. — Проверявате всяка стая всеки ден ли?

— Да, проверяваме. Дежурният офицер се регистрира в шест сутринта, вписва останалите от нас в списъка и ни уведомява, ако има нещо специално. После правим две визуални проверки на всяка стая. Но не с помощта на камерите. Просто обикаляме сградата. Стив Фърнес намери ножа на пода ей там. Тринайсет или петнайсетсантиметрово острие. Адски остро. И беше използвано. По него имаше кръв.

— Откриха ли чия е кръвта?

Ръш поклати глава.

— Предполагам, че са направили проби, но не ни съобщиха какво са открили. Очевидно ние търсехме труп, но нямаше такъв. Нито дори още кръв, а само онази по ножа. Никой от персонала не липсваше, а и на записа можеш да видиш, че онзи тип не носи труп със себе си, когато си тръгва.

— Не изглеждаше да носи почти нищо.

— Не — съгласи се Ръш. — А и знаеш, че не открихме никакви липси. Но проблемът е, че става дума за стотици хиляди, може би дори милиони предмети, а някои от тях са съвсем малки. Нещо би могло да изчезне и липсата да не бъде открита дълго време. Служителите се увериха, че всички кашони са още тук и печатите върху важните неща не са били счупени.

— Всичко ли е запечатано?

— Не. Само най-ценните предмети. Може би десет-петнайсет процента от колекцията. Направиха две визуални проверки на всички тях. Но все пак е възможно да са пропуснали нещо. Повече от възможно дори.

Кенеди се заразхожда из стаята, като оглеждаше рафтовете и тавана.

— Колко камери има тук? — попита тя.

— Две.

— Скрити?

— Всичките ни камери са скрити, сержант... Хедър. Ако бяха на въртящи се поставки, трябваше да са на открито.

Тя знаеше, че пропуска нещо, някаква аномалия, която я дразнеше подсъзнателно. Реши да я зареже за известно време и да я остави да излезе на повърхността сама, за да не я подплаши.

— Нещо друго случи ли се в понеделник или вторник? — попита тя.

— Нищо значително.

— Забрави за значителното. За какво си мислеше в онзи ден?

Ръш се замисли за момент.

— Марк Силвър — най-после отговори той.

— Кой?

— Един от другите пазачи. Оказа се, че е починал в неделя вечерта. Научихме за това в понеделник.

— Как е умрял?

— Ударил го пиян шофьор. В понеделник следобед някои от служителите на рецепцията обикаляха наоколо и събираха пари за погребението му. Настроението беше доста мрачно. Случи се едва няколко седмици след като доктор Лиополд — директорът преди професор Гасан — получи инсулт. Всички говореха за това как лошите новини идват по три. Взломът в тази нощ беше третата лоша новина.

— Този тип Силвър беше ли ти приятел?

— Не. Не, наистина. Познавах го, но никога не съм говорил много с него. Просто ми беше кофти, че е загинал по такъв тъп начин.

Кенеди зададе още няколко безобидни въпроса, насочвайки разговора обратно към емоционално неутрална територия. Парченцата от мозайката все още не се наместваха по местата си, но тя видя, че темата разстрои момчето, затова реши да не го тормози повече.

— Благодаря ти за помощта — каза накрая. — Утре искам да прегледам дневниците на персонала, както и досиетата им. Също така трябва да проведе разговори с всички, които са били дежурни онзи понеделник. Можеш ли да се отбиеш в кабинета на професор Гасан и да му съобщиш това?

— Добре — съгласи се Ръш. — Разбира се. Или пък мога да те заведа там, за да му го съобщиш лично.

— Няма нужда — бързо отвърна тя. — Ще се радвам, ако ти предадеш думите ми.

Когато Кенеди напусна Райгейт Хаус, трима души я наблюдаваха.

Първите двама седяха в сребрист форд мондео — най-популярния цвят на много популярна кола — на около петдесет метра от предния вход на сградата. Бяха невзрачно, дори мизерно облечени, но от тях се излъчваше кротко напрежение, което привличаше втори поглед.

Те изчакаха Кенеди да си хване такси и да мине покрай тях на път обратно към центъра на града. После шофьорът запали двигателя и небрежно подкара след таксито. Мъжът до него огледа улицата с опитно око, за да види дали ги наблюдават.

Наблюдаваха ги, но той не забеляза това. Далеч от сградата, Диема гледаше към тях откъм покрива на заключен гараж през растителността, която я скриваше от любопитни погледи, но ѝ осигуряваше идеална гледка към улицата. Тя не ги последва. Засега беше тук, за да наблюдава и да прецени риска. Преценката ѝ бе, че такъв почти няма. Нито Кенеди, нито хората, които я следяха, бяха наясно с присъствието на Диема, както и с факта, че собственото им наблюдение става част от нещо много по-голямо.

Дойдеше ли време за действие, Диема щеше да действа. А тези, срещу които се насочеха действията ѝ, нямаше да усетят приближаването ѝ.

[1] Полимер, изготвян от мономера стирен и течен въглеродород.
— Б.пр. ↑

5.

Кенеди се върна в апартамента на Изи, влезе и отиде във всекидневната, където я посрещнаха думите: „О, господи, искам те. Искам те в мен. Веднага. Това ще ти хареса ли, бебчо? Искаш ли да ме запълниш? Обзалагам се, че мога да те поема целия...“.

Това щеше да е тревожно, ако Изи не седеше точно пред нея, сама, вторачена в „Коронейшън стрийт“^[1], намалила звука на телевизора до минимум. Държеше телефона си в едната ръка, чаша силен йоркширски чай в другата и макар лицето ѝ да бе изкривено във възбудена гримаса, беше отпусната спокойно на креслото.

С други думи, работеше. Докарваше непознати до оргазъм срещу осемдесет пени на минута плюс ДДС. Тъй като и двете ѝ ръце бяха заети, тя махна на Кенеди с левия си крак. После вдигна чашата си и прошепна беззвучно, че чаят е в чайника.

Кенеди не искаше чай. Пригответи си уиски с вода, без да издава и звук, после занесе питието си в спалнята, свали чантата от рамото си и я метна на леглото. Стовари се до нея, срита обувките си и се протегна удобно, облягайки глава на противната табла от ковано желязо.

В спалнята също имаше телевизор. Тя го пусна, за да се разсее със звука. Но той бе настроен на същия канал като онзи във всекидневната и седемнайсетото повторение на това как Франк Фостър изнасилва Карла Конър в нощта преди сватбата им я раздражни. Кенеди запрескача по каналите, преминавайки през документален филм за природата и малоумно телевизионно състезание, преди да се спре на новините.

Докато лежеше отпуснато, осъзна, че е най-силно заинтригувана от ножа. Без него взломът беше само загадка със заключена стая, а повечето подобни загадки имаха прозаично обяснение, след човек изхвърли боклуците. Но ножът означаваше нещо друго. В края на разследването можеше да се открие друго, много по-сериозно престъпление. Тя просто все още не знаеше какво е то.

Новините бяха зловеци. Пожар в селска къща в Северна Англия бе убил дузина нещастници, макар мястото да било обявено за

изоставено. Полицията подозираше умишлен палеж. Терористична група взривила бомба в немска църква по време на неделната служба. Ракета земя-въздух, изстреляна по погрешка от батарея пред Йерусалим, прелетяла над Купола на скалата^[2], преди да експлодира във въздуха, и едва не причинила най-кървавата религиозна война от третия кръстоносен поход до днес.

Прекалено много. Прекалено много лудост. Кенеди изключи телевизора и съсредоточи мислите си върху Райгейт Хаус. Първо щеше да се заеме с очевидните неща, за да може да ги задраска в списъка. А най-очевидното бе Ралф Прентис.

Прентис вдигна на третото позвъняване, но беше адски безцеремонен.

— Затънал съм до гуша в работа, Хедър. Давай накратко или ще затворя.

Тъй като той работеше в полицейската морга към криминологичния отдел на Новия Скотланд Ярд на улица „Дийн Фарар“, Кенеди се опита да не мисли в какво точно е затънал.

— Миналия месец, Ралф. През нощта в понеделник, двайсет и четвърти, или вторник сутринта. Видя ли някакви трупове с рани от нож?

Изскърца стол и от другата страна на линията се чу тракане по клавиатура.

— Не — отговори той. — Според дневника нощта е била доста тиха. Последната спокойна нощ, която си спомням. Оттогава е истински апокалипсис.

— Така ли? Защо?

Кенеди се интересува въпреки нежеланието си. Думата бе необичайна за Прентис, който по принцип беше майстор на омаловажаването.

— Бомба в кола на улица „Съри“. Престрелка в Ричмънд. А после онзи пожар в Йоркшир. Чу за него, нали? Запалителни бомби. Адски професионална работа. А за всичко, свързано с терористични атаки, имаме определена реакция. Така че много от хората ни са там и помагат на местните смотаняци да броят отпечатъци от обувки.

— Но никакви ножове?

— Не, и от доста време. Множество неприятни убийства, но затишие при порезните рани.

— Можеш ли да ми направиш една услуга, Ралф?

— Искаш да кажеш освен разговора с теб? Като се има предвид с каква сила те изритаха, Хедър, това тук си е истинска услуга.

— Знам. И съм ти благодарна. Наистина. Но се опитвам да науча нещо, а няма кого друг освен теб да попитам.

Прентис подсмръкна.

— Да, предполагам, че е така.

Той не си направи труда да каже „Защото не ти останаха приятели в собствения ти отдел“, но и нямаше нужда. Беше повече от очевидно. Кенеди беше дала показания срещу двама от бившите си колеги от полицията, замесени в незаконна престрелка, после бе загубила двама партньори в кошмарни касапници. Не бе виновна за тях, но в очите на повечето хора беше предателка и кутсузлийка. По времето, когато я изритаха, бездруго никой не би се съгласил да работи с нея.

Тя изчака Прентис търпеливо. Бяха добри приятели навремето, когато още работеше в полицията, а оттогава бе внимавала да не му досажда много. Според нея емоционалният капитал, от който можеше да тегли, още не бе изчерпан.

— Давай тогава — промърмори той накрая. — От какво се нуждаеш, Хедър?

— Виж дали в болниците се е появило нещо — отвърна тя. — Нараняване с нож.

— По същото време?

— Да. Миналият понеделник или ден-два по-късно.

— Само в Лондон ли?

— Ако можеш да провериш и районните болници, ще е чудесно.

— От какво умря последният ти роб, Хедър?

— Сексуален екстаз, Ралф. Това довършва всички накрая.

Прентис въздъхна.

— Мисля, че мен ще ме довърши холестеролът — мрачно изсумтя той. — Ще видя какво мога да направя.

Другото леко обаждане бе до човек, когото Кенеди познаваше под името Джонатан Партридж. Той беше инженер, завършил Масачузетския технологичен институт. Освен това беше математик, който обича загадки, и бе помогнал на Кенеди в няколко случая с необикновената си интуиция. Но Партридж не си беше у дома.

Единственото, което Кенеди успя да направи, бе да му остави съобщение, след като гласът на телефонния секретар, който напомняше на този на Маргарет Тачър, я покани да направи това.

След като затвори телефона, Изи влезе в стаята, ухилена дяволито, и си потупа часовника.

— Две минути и половина — похвали се тя. — При това отчитам от „Как те наричат, любовнико?“ до „О, господи! О, господи!“. Искането ми се мръсните разговори да бяха олимпийска дисциплина. Страната щеше да се гордее с мен.

Кенеди остави телефона си.

— Не ти ли плащат на минута? — попита тя.

— Да, разбира се.

— Значи колкото по-бързо докараш мъжа дотам, докдето иска да стигне, толкова по-малко ти плащат.

Изи се метна на леглото и се сгуши в нея.

— Не е само за парите, бебчо. Аз съм професионалистка.

— Разбира се.

— И стандартите ми са много високи.

— Знам.

— Не би уважавала тореадор, който оставя бика да агонизира, вместо да го довърши.

— Да. Това би било нечовешко.

— Точно така. Или пък при бой с петли, ако оставиш петела...

— Може ли да приключим с животинските аналогии? — прекъсна я Кенеди.

Изи се търколи върху нея, яхна я и се ухили.

— Но не стигнах до мятащия се жребец.

Кенеди вдигна телефона като адвокат, представящ улика в съда.

— Работя — каза тя.

— Да бе — игриво поклати глава Изи. — Когато говоря по телефона, аз работя. А когато ти го правиш, просто караш други хора да работят за теб.

— Да, както ти караш другите хора да се празнят за теб — отвърна Кенеди.

Думите ѝ прозвучаха много по-студено, отколкото бе възнамерявала.

— Е, това е името на играта, бибчо. — Изи опита отново да оправи настроението. — Искаш ли да ми помогнеш да подобря рекорда си?

Кенеди бе обзета от клаустрофобия, приклещена не от тежестта на Изи върху себе си (можеше да я понесе лесно, а и й се бе наслаждавала безброй пъти), а от поканата за интимност, каквато не желаше в момента. Поколеба се. Езикът я засърбя да изплюе нещо ужасно обидно и унищожително.

Телефонът я спаси. Завибрира в ръката й и издаде звук като стършел, попаднал под стъкло. Тя сви рамене извинително, а Изи се смъкна от нея и се облегна назад.

— На това му се вика бързина — каза Кенеди, когато видя екранчето.

— Какво мога да направя за теб, бивша сержантке? — попита Джон Партридж.

Тя се поколеба пресилено.

— Ами... това е голяма услуга, Джон.

Изчака търпеливо за момент, за да види дали той ще я спре или окуражи.

— Давай, Хедър. Свенливостта не ти отива.

Това бе окуражаването, от което се нуждаеше. Разказа му набързо за случая, после заговори по същество.

— Ти работеше в „Суонзи“, нали, Джон?

— Отговарях за магистърската им програма по физика в продължение на три чудесни години. Преди торите, когато университетът все още получаваше субсидии. Защо питаш?

— Мислиш ли, че ще ти позволят да вземеш назаем микроскоп „Келвин“?

Партридж се засмя — кратко скептично излайване.

— Не взимането назаем е проблемът, бивша сержантке. Микроскопът е просто гигантски скенер на баркодове, към който е прикрепен компютър. Безсмислено е да вземеш „Кевин“, без да имаш оператор. А тези дами и господа са като светците на нова религия. Времето им за проучвания е запълнено шест месеца напред.

— Добре — каза тя. — Не вреди да попиташ.

— Не съм казал „не“ — прекъсна я Партридж. — Ще видя какво мога да направя. Но ще си умрат от смях, когато им кажа, че ще

разследват взлом. Масовите убийства са им в стила.

— Благодаря ти много, Джон. Ти си ангел.

— Да, паднал ангел. Поздрави приятелката си от мен.

— Ще го направя — обеща Кенеди, после се поколеба за момент.

— Как е Лио напоследък?

— Спокоен.

— Това е хубаво, нали?

— Не, той е спокоен и когато не е добре. Но сега е кротък, защото работи. Не съм го чувал от месеци. Ако искаш да му пратиш послание, в Клеркънуел има кафене, което използва като пощенска кутия. Ти си сред тримата, на които ми е позволено официално да давам адреса му.

— Няма нужда, благодаря. Но му изпрати поздрави от мен, когато се видите.

— Добре. И ще те уведомя за микроскопа.

Линията прекъсна. Партридж смяташе сбогуванията за загуба на време.

— И каква е работата? — попита Изи.

Кенеди вдигна очи и я видя облеганата на вратата със скръстени ръце. Игривостта ѝ бе изчезнала, беше имала време да се поохлади и очевидно нямаше да рискува да я отхвърлят за втори път.

— Трудно е да се каже — призна Кенеди. — Разследване на престъпление, което може да не се е случило.

— Вече ми харесва. Искаш ли да ми разкажеш на едно питие?

Отидоха в „Каск“ на улица „Чарлуид“. Беше сравнително скъпа кръчма, но бе наблизко, а и толкова рано вечерта щяха да си намерят места без проблеми.

Разговорът беше непоследователен. След като разказа на Изи основните неща, Кенеди не отговори на нито един от въпросите ѝ. Ако имаше енергията или въображението да измисли друга тема, щеше да го направи, но не се сецаше нищо. Изи се опита да поддържа разговора сама, но постепенно замлъкна.

След няколко минути тишина тя сложи ръка върху тази на Кенеди.

— Разделяме се, нали? — попита със спокоен, дори примирен глас.

Кенеди се вторачи в нея.

— Не знам какво правим — отговори тя.

Изи поклати глава.

— Бебчо, страхотна лъжкиня си, но не и с мен. Вече дори не можеш да ме погледнеш в очите. Говоря с теб, а ти планираш как да се измъкнеш.

— Не планирам нищо, Изи.

— Добре, тогава направи нещо за мен.

— Какво?

— Целуни ме.

Кенеди се огледа наоколо. Половината маси бяха заети.

— Ще привлечем внимание — каза тя.

— Откога ти пука? Целуни ме или се разкарай, Хедър. Не искам да се мотаеш в дома ми и да ме караш да си плащам за грешката денонощно, само защото си прекалено мързелива да си събереш багажа.

Да си събере багажа? Дрехите на Кенеди, дисковете и личните ѝ вещи бяха мигрирали бавно към жилището на Изи в продължение на месеци. Моментът, в който се беше пренесла при нея, не бе отбелязан официално. И бе предполагала, че напускането ѝ щеше да е също така бавно.

Веднага щом осъзна това, Кенеди се засрами, защото думите на Изи бяха верни. Но също така вярно беше, че Изи ѝ изневери, и то с мъж. Така че бе трудно да седи кротко и да слуша поучения.

— Не знам какво правим — повтори тя. — Сериозно, Изи, бях прекалено заета да си търся работа. Но ако имах време, вероятно щях да реша, че си готова да ме оставиш на мира, тъй като ти бе онази, която спеше с кого ли не.

Изи се намръщи.

— Спя с кого ли не? Един-единствен тип. Бях пияна и възбудена и оставих един тип да ме свали. Бях сама цели две години, преди ти да се появиш. И просто свикнах с подобни неща.

Кенеди не отговори, но чувствата се изписаха ясно по лицето ѝ.

— Не съм курва — каза Изи.

— Не си.

— Когато нямам партньор, все пак изпитвам нужда да си легна с някого от време на време. Не мисля, че това е престъпление.

— Когато нямаш партньор — отвърна Кенеди, — не е престъпление. Но ти имаш мен.

— Да, постъпих гнусно и плаках и те уверих, че съжалявам, и изритах нещастника навън бос, ако си спомням правилно.

— Е, той поне си запази топките.

Изи се усмихна, но Кенеди не се шегуваше. Ако все още разполагаше с разрешителното за оръжие и пистолета си, можеше да направи нещо тъпо. Представяше си го лесно. Много по-лесно, отколкото да си обясни какво точно бе станало. Тя просто бе застинала до вратата като сърна на магистрала и бе гледала как мършавият кретен си нахлузва панталона, поглежда от Изи към нея и обратно и се опитваше да реши уравнението наум.

— Не знам какво още да направя — продължи Изи. — Ако не ме беше пропъдила толкова надалеч, вероятно щях да успея да те убедя, че наистина те обичам и че търкулването в леглото с Босия Джо Джаксън никога не би могло да промени това. Но ти не ме допусна до себе си и аз не успях да те убедя. И сега сме тук.

Очите ѝ заблестяха от сълзи, когато завърши речта си. Една от тях се търколи по бузата ѝ.

— Където и да е това тук — каза Кенеди.

— Бебчо, и двете знаем къде сме.

Кенеди се надигна. Не бяха изпили питиетата си, но мисълта да продължат разговора само за да ги довършат, бе непоносима.

— Тази вечер ще спя долу — каза тя с тона на човек, който съобщаваше, че времето за екзекуцията е 11:43 вечерта. — Утре ще дойда да си взема нещата.

— Или пък можем да се приберем сега — отвърна Изи — и да те изучукам така страстно, че мозъкът ти да се разтопи и да забравиш защо си ми сърдита.

— Аз... — Кенеди не можа да намери подходящите думи. — Изи...

— Не — спря я Изи и вдигна ръце в знак, че се предава. — Няма нужда. Не се тревожи. Просто реших, че трябва да ти го кажа. Прави каквото искаш, Хедър. И защитавай моралния си връх от всички, които пълзят към него. Ще си добре, стига кислородът ти да не се изчерпи.

Последните ѝ думи едва се разбираха, тъй като плачеше горко. Тя се завъртя и се отправи бързо към вратата, като се блъсна в празен

стол, а после в мъж, който размахваше халба бира пред нея. Ръката му се разлюля и по пода се разля бира.

— Тромава кучка! — изкрещя той след нея. — Не пий, ако не можеш да носиш.

По принцип Кенеди не обръщаше внимание на подобни тъпи обиди. Но не и тази вечер. Тя хвана халбата на мъжа и я наведе така, че остатъкът от бирата се изля върху тениската му. После доближи лице към неговото.

— Следвай собствения си съвет — процеди.

Мъжът още крещеше, когато Кенеди излезе от кръчмата. Тя почти очакваше, че ще я последва, но очевидно погледът ѝ го бе уплашил и зад нея не се чува стъпки.

Изи не се виждаше никъде.

Кенеди се огледа объркана. Беше излязла едва двамадесет секунди след нея, но улицата бе пуста. Вляво, накъдето Изи би трябвало да тръгне, се виждаше скелето пред хотел „Уиндзър Корт“, чийто надпис „Скоро ще е отворен под ново управление“ вече имаше нужда от ремонт. Вдясно се простираше редица от безмълвни къщи в джорджиански стил.

Изскърцването на ток върху камък я накара да се завърти обратно към хотела и този път тя видя онова, което бе пропуснала преди малко. На земята лежеше тяло. Половината от него беше под скелето, което покриваше фасадата на сградата.

Тя извика и се втурна натам. След секунди бе коленичила до неподвижната фигура. Беше Изи, просната по гръб. Ръцете и краката ѝ бяха отметнати настрани. Главата ѝ беше в сянката, но Кенеди я позна без проблем.

Не размествай трупа, напомни си тя. Изводите от мисълта ѝ я накараха да изтръпне. Трупът! Ох, мамка му! Мамка му! Тя потърси пулса на Изи, който бе едва доловим, потърси рани, но не видя нищо.

— Изи — извика тя. — Скъпа, какво стана?

Започна да разтрива ръката ѝ в своите, като се опитваше да я събуди.

— Какво стана?

Изи не помръдна и не отговори. Беше в безсъзнание.

Кенеди извади мобифона си. Набираше 999, когато скелето зад главата ѝ се разтърси и издаде звук като от вибриращи релси, които

известяват пристигането на влака в метрото.

Тя вдигна очи нагоре. Над главата ѝ нещо черно и ъгловато затъмняваше светлината от уличната лампа, на фона на която бе очертано.

Имаше само секунда за действие, крайно недостатъчно време, но Кенеди внезапно осъзна какво ги очаква. Хвърли се върху Изи, сграбчи реверите на коженото ѝ яке и я изтърколи настрани, влагайки свирепата сила на всичките си мускули.

Затъркаляха се енергично, Изи върху нея, до нея, после отново под нея. Точно до тях нещо се стовари на улицата като гигантски юмрук и ударната вълна халоса Кенеди в лицето. Тя ахна и устата ѝ се напълни с нещо меко и плътно като талк. Внезапна виелица обви и двете.

След миг Кенеди чу гласове.

— Мили боже!

— Господи, видя ли?

Тя размаха ръце и се опита да прогони белите облачета, които я заслепяваха и давеха. Имаха горчив вкус и дразнеха очите ѝ. Докато се надигаше да седне, усети фин прашец под пръстите си. Ръце я хванаха от двете страни и ѝ помогнаха да се изправи на крака. Хора, които смътно разпозна от кръчмата, започнаха да изтупват дрехите ѝ.

— Приятелката ви! — възкликна някой. — Тя...

— Не знам — изкашля се Кенеди, плю и опита отново. — Не знам колко лошо е наранена. Повикайте линейка. Моля ви!

Всички наоколо заровиха из чанти и джобове в търсене на телефони и после ги извадиха едновременно като стрелци в спагети уестърн.

Освободена от хватката на добрите самаряни, Кенеди коленичи отново, за да прегледа Изи, като внимаваше да не мърда гърба ѝ. Бялата пудра, каквото и да представляваше, бе полепнала по лицето ѝ. Почиствайки я внимателно, Кенеди откри цицината на слепоочието на Изи. Мястото, където беше ударена, вече бе доста подуто. Кенеди се ужаси, после се изпълни със свиреп гняв.

Погледна настрани към онова, което почти беше паднало върху тях. Лежеше само на сантиметри от главата на Изи. Строително пале, върху което бяха подредени дванайсет чувала цимент, завързани

хлабаво с въже. Някои от торбите се бяха пробили и циментът се носеше из въздуха и пълнеше дробовете им.

Подобно нещо би изглеждало като ужасен инцидент, но очевидно не беше. Беше засада, набързо, но качествено импровизирана. Вероятно първоначалният план е бил да заловят и двете, щом излязат от кръчмата и си тръгнат заедно към вкъщи. Но Изи бе излязла първа и фактът, че бе използвана като примамка, сочеше повече от ясно, че Кенеди е истинската мишена.

Тя вдигна очи към скелето над главите им. Нищо не помръдваше. Изглежда онзи, който бе бутнал палето, не беше останал да види ефекта. На едната страна на скелето бе опряна стълба, която стигаше до първия етаж. Сигурно нападателят им се бе качил по нея. Но пък не беше слязъл обратно.

Кенеди избра един мъж почти случайно. Подбра го от група младежи с грижливо поддържания небрежен вид на студенти. Стисна ръжта му и посочи Изи.

— Не позволявай на никого да я докосва — каза тя. — Остани с нея, докато се върна. Ти и приятелите ти. Останете с нея. Заобиколете я. Разбираш ли ме?

— Добре — кимна мъжът, — но ние...

Кенеди не чу останалите му думи. Затича се нагоре по стълбите към входа на хотела. Панел от дебел талашит бе поставен на мястото на оригиналната врата, но някой го беше разхлабил от лявата страна и дръпнал настрани от стената. Тя успя да се пъхне в пролуката.

Вътре нямаше нищо освен тъмнина и тишина. Кенеди застана неподвижно и се вслуша, но чу само собственото си дишане. Когато очите ѝ се приспособиха към тъмнината, пристъпи напред. Главното стълбище беше точно пред нея. Тя зарови из чантата си и извади сълзотворния спрей, който винаги носеше със себе си. Беше военен „Стихиен пожар“, нелегален във Великобритания, но не толкова, колкото пистолет без разрешително.

Предпочете да е бърза, а не невидима и се втурна нагоре, като взимаше стъпалата по три наведнъж. На първия етаж, после и на втория спря и се огледа. След втория нямаше къде другаде да отиде освен на покрива, а стълбите не стигаха дотам.

Застана неподвижно в сянката. Светлината от уличната лампа, която бе на нивото на прозорците, превръщаше сцената пред нея в

черно-бяла мозайка.

Тъкмо бе решила, че си губи времето, когато нещо помръдна. Намираше се вляво от нея, където нямаше нищо освен стената на стълбището. Беше сянка, а това, което я хвърляше, бе отвън, на най-горното ниво на скелето. Рамката на прозорец се разтърси и изскърца, когато я отвориха отвън.

Кенеди изчака мъжът да се прехвърли наполовина над перваза, преди да го нападне. Напръска го със спрея в очите, но черна маска покриваше цялото му лице и той дори не реагира. Просто се пусна и завъртя, превръщайки движението в учудващо грациозно търкулване. А после се озова в стаята с нея.

Тя насочи юмрук към стомаха му, но той се отдръпна с невероятна скорост, сграбчи ръката ѝ над и под лакътя, дръпна я напред и я метна на пода. Кенеди се стовари на дъските зашеметена.

През насълзените си и замъглени очи видя, че над нея стои мъж. Той извади нещо от колана си и по начина, по който предметът проблесна на светлината от уличната лампа, тя разбра, че е нож. Кенеди вдигна ръце, за да блокира удара, но не можеше да предпази цялото си тяло, а както бе просната на пода, представляваше отлична мишена. Беше мъртва.

Но ножът не се спусна към нея. Мъжът се запрепва и задърпа маската си. Лютивият спрей най-после бе проникнал през нея. Изгаряше очите и дробовете му, а тъй като се бе просмукал в плата на маската, нямаше начин да се измъкне от него. Кенеди скочи на крака, но макар заслепен и наранен, той я чу. Пристъпи бързо към нея и я притисна до стената.

После я ритна в гърдите с такава сила, че вероятно щеше да размаже ребрата ѝ, ако стената беше тухлена. Но тя бе облежната на тънък слой гипс, нанесен върху мизерни летвички. Кенеди се стовари в съседната стая, падна по гръб и се търколи настрани, очаквайки той да я последва.

Но никой не премина през стената. Тя се надигна и се запрепва към дупката, като притискаше гърдите си и се опитваше да си поеме въздух.

Мъжът бе изчезнал. Кенеди влетя в стаята, където се биха. Нещо лежеше на пода, тъмна безформена маса. Тя се наведе и го вдигна, после се намръщи и го отдалечи от лицето си. Държеше вонящата на

олеорезин маска, която мъжът бе съдрал на ленти, за да я смъкне от лицето си.

На улицата зяпачите се бяха разпръснали като призраци, чули кукуругане на петел. Гражданският им дълг бе изпълнен, а любопитството им — задоволено. Само малката група студенти, получили важна задача от Кенеди, стоеше в кръг около Изи, която все още бе в безсъзнание. Кенеди им благодари и ги освободи. Нямаше какво друго да прави, освен да чака пристигането на линейката. Изи се посъживи преди това. След първите няколко секунди, през които не знаеше къде се намира и какво, по дяволите, става, тя седна, пренебрегвайки опитите на Кенеди да я спре, разтърка очи и се огледа. Изкашля се, облиза устни и се намръщи, когато усети вкуса на цимента.

— Ако се опитваш да ме убиеш заради парите от застраховката, бебчо — каза дрезгаво, — нямам такава. Трудно е за вярване, но струвам повече жива.

Кенеди я прегърна здраво.

— Млъкни — промърмори тя.

Останаха седнали на тротоара дълго време. Изи се отпусна в прегръдките на Кенеди. В далечината се чу сирена. Линейката най-после пристигаше.

— Това ми харесва — промърмори Изи, притиснала глава до наранените гърди на Кенеди. — Много ми харесва. Трябваше да уредя да ме пребият преди сума ти време.

[1] Британска сапунена опера. — Б.пр. ↑

[2] Ислямско светилище, разположено на Храмовия хълм в стария град на Йерусалим. — Б.пр. ↑

6.

Глин Торндайк, координаторът на охраната в Райгейт Хаус, изглеждаше като дебел призрак с кошмарно наднормено тегло, блед и невзрачен и очевидно не беше добре. Сякаш бе изненадан, че трябва да даде одобрение за разпита на персонала, и като се замисли, Кенеди съжали, че въобще си бе губила времето да го пита. Вече бе почти десет и очите ѝ смъдяха от умора. Показанията в полицията държаха нея и Изи будни до късно след полунощ. После пък други неща ги държаха будни. В резултат, Кенеди бе едновременно изтощена и заредена с нервна енергия, сякаш трябваше да хване автобус, който вече бе потеглил.

— Искам всички досиета на персонала — заяви тя на Торндайк.
— На хартия или на компютър — което ще стане по-бързо.

— Да, добре.

Торндайк огледа папките и документите по бюрото си, сякаш подозираше, че това, което е нужно на Кенеди, може да се озове пред него. Тя се зачуди дали той вече не води териториална война с Гасан. Професорът бе заявил категорично, че надзорът над охраната е част от неговите собствени задачи.

— Определено мога да те снабдя с хартиени копия. Ще имаш ли нужда и от още нещо?

Тонът му беше нещо средно между надежда и безпокойство. Очевидно Торндайк се надяваше тя да отговори отрицателно и да се разкара.

Кенеди обаче трябваше да го разочарова.

— Да, господин Торндайк. Ще искам и кабинет, в който да проведа разпитите. И някой, който да изпраща хората при мен. Не познавам никого и не знам къде работи даден човек.

— Не мога да ти дам кабинет — категорично отвърна Торндайк.
— Стаите се резервират чрез рецепцията. А ако вземеш някого от моите хора, ще имам дупка в охраната.

— Какво ще кажеш, ако взема Бен Ръш? — попита Кенеди.

— Стажантът?

— Да, точно него. Можеш ли да живееш с тази дупка?

Торндайк се замисли.

— Предполагам, че да. Да. Стига да е само за един ден.

— Чудесно. Той ще дойде и ще вземе досиетата от теб веднага щом се приготвя.

Координаторът на охраната не изглеждаше щастлив, но Кенеди се оттегли, преди той да успее да измисли още възражения.

Професор Гасан, изпълнен с желание да помага и може би да демонстрира размера на новата си империя, ѝ отпусна главната конферентна зала. Мястото бе огромно като футболно игрище, а масата вътре беше толкова дълга и широка, че сигурно я бяха внесли вътре на части и я бяха сглобили като мозайка. Помпозният ѝ вид бе предназначен да кара музейните директори да се чувстват като хора, действащи в корпоративния свят. Дебелият мокет и плътните красиви завеси бяха с цвета на овесена каша.

Гасан също одобри взимането на Ръш на заем за един ден и високото момче се появи след около петнайсет минути с купчина папки в ръка. Стовари ги на масата и избърса челото си изморено.

— Благодаря ти, Ръш. Е, добре, прикачен си към мен за деня. Надявам се да нямаш проблеми с това. Работата е на закрито и няма да вдигаш тежести.

Ръш кимна доволно.

— Промяната е приятна като почивката.

— Добре тогава. Ще ми е нужен около час да прегледам досиетата и да си вода бележки. След това ще те помоля да вкарваш хората вътре един по един и да действаш като надзирател, докато ги разпитвам. А междувременно закуси ли вече?

Ръш сви рамене.

— Чаша чай и препечена филия.

— Най-важното ядене за деня, Ръш. Наоколо има ли място, където да продават кафе и гевреци?

Ръш кимна.

— Да. „Сам Уидж“ на улица „Джерард“.

— Геврек с пушена съомга и топено сирене за мен, както и двойно еспресо. Ти ще решиш какво да вземеш за себе си.

Тя му подаде дващсет лири и Ръш изчезна.

Досиетата на персонала бяха банални и отегчителни точно както беше очаквала, и Кенеди успя да ги прегледа до определения час. Кафето помогна. Гумената кифла, тъй като нямало гевреци, не свърши работа.

Всички работещи в Райгейт Хаус, независимо дали на трудов или граждански договор, имаха безукорни служебни досиета. Никой не бе съден и нямаше неизплатени дългове, или поне такива, които да бъдат открити при повърхностното проучване, извършено от управата на музея. Повечето работеха тук отпреди Потопа, а почти всички начинаещи бяха повишени бързо.

На пръв поглед нямаше нищо необичайно.

Кенеди задълбочи проучването и започна да търси определени схеми. Стандартна полицейска процедура при подозрение за конспирация бе да търсиш обща територия, където конспирацията би могла да възникне. Ако двама или повече души от персонала на Райгейт Хаус бяха завършили едно и също училище или колеж, бяха работили заедно другаде или членуваха в един и същ клуб, това трябваше да бъде проучено. Но тя не откри нищо такова. Единственото общо между тях беше Райгейт Хаус.

Кенеди възприе нова тактика и затърси хобита или трудов стаж, които можеха да помогнат за придобиване на бандитски умения. И тук не откри много. Двама от пазачите бяха бивши военни, но стажът им — в транспорта и местната охрана — не навеждаха на мисълта, че някой от двамата е минал през обучението на специалните служби.

Най-после, без да разполага с повече информация отколкото в началото, тя бутна купчината по масата към Ръш.

— Разбъркай и раздавай — каза тя. — Подреди ги, както смяташ за удобно за теб, после ми ги връчвай едно по едно.

Ръш изглеждаше леко изнервен от прекалената отговорност.

— Добре ли е по азбучен ред? — попита той.

— Не — импулсивно отвърна Кенеди. — Изненадай ме.

Следващите няколко часа се оказаха изтощителни. Ръш ѝ изпрати първо началниците. Най-важната сред тях, с изключение на Емил Гасан, бе Вальри Парминтър, която носеше титлата заместник-директор. Беше около петдесетгодишна и привлекателна по строг начин, с добре поддържан маникюр и оцветена в розово бяла коса,

която имаше нарочно неестествен вид. Ако се съдеше по лицето ѝ, тя смяташе разпита за страховтно накърняване на достойнството ѝ.

Отговорите ѝ на въпросите на Кенеди започнаха като кратки изречения, но скоро преминаха в едносрични думи. Лицето ѝ казваше: трябва да изтърпя това, но не се налага да прикривам презрението си.

Кенеди се нахвърли върху нея почти доволно.

— Е — каза тя, — може да се каже, че това се е случило по време на вашето царство. В периода между напускането на стария директор и пристигането на професор Гасан.

Парминтър се вторачи в нея с леден негодуващ поглед.

— Не мисля, че времето има нещо общо.

— Аха — кимна Кенеди.

Който вади едносрична дума, умира от едносрична дума. Парминтър зачака някакво обяснение, но когато такова не последва, тя вложи наранените си чувства в изпълнено с обвинение мълчание.

— Държа да отбележа — процеди студено накрая, — че предложих подробен преглед на охраната още преди девет месеца. Доктор Лиополд каза, че ще последва съвета ми. Разбира се, това означава, че просто забрави за него.

— Имали сте съмнения в качеството на охраната — резюмира Кенеди и си записа нещо.

Парминтър се размърда на стола.

— Да.

— Но сте ги споделили само веднъж. Жалко, особено като се има предвид какво стана.

— Бях пренебрегната! Човек може да си удря главата в стената, но не вечно.

Кенеди стисна устни.

— Изразихте ли тези съмнения в имейл? Или докладна записка?

— Не — раздразнено отвърна Парминтър. — Само в личен разговор.

— Доктор Лиополд ще потвърди ли това?

Възрастната жена се засмя развеселено, негодуващо и учудено, но и леко нервено.

— Доктор Лиополд претърпя масивен инсулт. Не може дори да говори. Но аз не съм изправена пред съда. За охраната е отговорен директорът.

— Разбира се — съгласи се Кенеди. — Никой не е изправен пред съда. Просто бях помолена да предам и доклад за ефикасността на персонала в допълнение към разследването на случая. Искях да съм справедлива с вас. Така че започвайте да говорите.

— Това е абсурдно — възнегодува Парминтър.

Кенеди сви рамене съчувствено.

— Знам.

— Имахме няколко опита за влизане с взлом — каза Парминтър.

— Всичките се случиха преди около седем месеца.

— Само опити?

— Да.

— Никакви загуби или щети?

— Не. Но осъзнахме, че охраната ни не е най-добрата възможна.

Предишната година бях на курс, където ни обучаваха как да предпазваме много дребните и ценни предмети. Посочих на доктор Лиополд, че някои музеи и архиви използват двойно сляпа система за съхранение. Когато даден предмет трябва да бъде занесен от склада до друга част на сградата, трябва първо да се попълни формуляр за изискване. Помощниците използват шифъра на предмета, за да се снабдят с физически адрес от компютъра, и кашонът се вади от купчината запечатан. Уредникът, изискал кашона, знае какво има в него, но не и къде се намира. Помощникът знае къде се намира, но не и какво има в него.

— И ефектът е...

— ... че целенасочената кражба става невъзможна. Нашата система обаче зависи от физически бариери и спирачки. И това е чудесно, докато някой не осъзнае как да се справи с тях. А когато го направи, знае къде точно да търси. Е, с изключение на книгите, разбира се.

— Книгите?

— Наследството от старата Британска библиотека. Стая 37 е пълна с тях, нали?

Интересът на Кенеди се засили въпреки отегчителното дрънкане на жената. Гасан й бе споменал, че Британската библиотека и Британският музей навремето са се помещавали на едно и също място. Тогава тя се бе зачудила откъде ли се бе появил този случаен факт.

— Защо? — попита тя. — Какво прави книгите различни?

— Ами нямаме наличен каталог за тях — отвърна Парминтър, сякаш заявяваше нещо очевидно. — Каталогът и всички шифри за достъп отидоха в новата библиотека на улица „Юстън“. Ако те искат да намерят определена книга, трябва да ни дадат физическото ѝ местоположение — стая, рафт, място, номер на кашона. Единствената алтернатива е да претърсваш всеки кашон, докато намериш книгата — усмихна се по-възрастната жена. — Каква ирония.

— Така ли? — попита Кенеди. — Защо?

— Липсата на физически адрес означава, че сме достигнали ниво на охрана за тези книги, надминаващо всичко, с което разполагаме за останалите предмети. А все пак книгите, поне онези, които останаха при нас след преместването, са най-малко ценната част от колекцията.

— Не съм убедена, че това е точно ирония — отвърна Кенеди, — но ви разбирам. Госпожице Парминтър, какво според вас е искал крадецът?

— Всичко, до което може да се добере.

Отговорът звучеше нахално, но бе изречен категорично.

— Какво? Не мислите, че е имал план? Определена цел?

— Не, не мисля.

— Защо?

Парминтър се ухили презрително.

— Да кажем, че ако е имал план, а се е озовал в онова крило и онази стая, сигурно се е объркал.

Тя се надигна, без да попита Кенеди дали разпитът е приключил, и се отправи към вратата.

— Щеше да извади повече късмет, ако бе преровил боклука ни — добави през рамо.

Преди Кенеди да се заеме с втория разпит, звънна Изи. Все още беше във влака.

— Здравсти — поздрави тя, като се опитваше да звучи весело въпреки болката и мъката си. — С какво се занимаваш? Размазваш лошите?

— Разпитвам свидетели — отговори Кенеди. — Размазването може да започне чак след като намеря лошите. Мислех, че вече си стигнала.

— Влакът бе задържан пред Лестър. Скоро ще пристигнем.

Последва мъчително мълчание.

— Прати им много поздрави — накрая изтърси Кенеди, тъй като не знаеше какво друго да каже.

— Разбира се — потвърди Изи.

„Те“ бяха братът на Изи, Саймън, съпругата му Каролин, която мразеше гейовете и кръстосваше крака всеки път щом Кенеди влезе в стаята, сякаш се страхуваше, че влагалището ѝ е под обсада, и странно кротките им, но готини деца Хейли и Ричард. Живееха в охолно предградие на Лестър, отглеждаха зайци и имаха безоблачния вид на степфордско семейство, което Кенеди наблюдаваше озадачено и с леко подозрение. Каролин работеше за фирма в лондонското сити, но от дома си, и изкарваше луди пари в заключена стая на последния етаж на къщата, която съдържаше само бюро, компютър и три телефона. Саймън се грижеше за децата, зайците, къщата и всичко останало.

Идеята Изи да прекара известно време с единствения си брат и семейството му бе на Кенеди. Искаше да я отдалечи от себе си, докато разбере кое пиле от предишния ѝ живот е решило да си свие гнездо при нея? Трябваше да е това. Нямаше логика нападението да е свързано с работата ѝ в Райгейт Хаус, която едва бе започнала. Но я притесняваше времето, както и обезпокояващото ехо от черния костюм и маската, които бе видяла и на записа от охранителната камера. Но дори ако взломаджията от Райгейт Хаус бе достатъчно откачен и отчаян, за да извърши убийство, с което да прикрие кражбата, Кенеди определено не представляваше достатъчно сериозна заплаха, за да мотивира подобно нападение. Не знаеше нищо, нямаше идеи, нито следи.

Изи възнегодува и се присмя на идеята, че трябва да бъде защитавана, но от друга страна, беше адски секси, че Кенеди иска да я пази и да бъде нейният рицар в блестяща броня. А след като се прибраха в удобния ѝ апартамент, сексът, последвал разговора им за безопасност, достигна до висоти и дълбочини, които изненадаха и двете им.

Но когато свършиха и легнаха една срещу друга в усуканите чаршафи като жертви на торнадо, проблемите им — връзката им и нападението — все още не бяха разрешени. Един час дива страст не означаваше, че вече са в безопасност. А прясната превръзка на челото на Изи им напомняше, че някой току-що се бе опитал да циментира съдбата им с истински цимент.

Според Кенеди бе разумно да се разделят за известно време. Отчасти за да решат какво изпитват една към друга, отчасти защото така Изи щеше да е далеч от опасността, докато Кенеди научи откъде идва заплахата и я премахне.

Но не ѝ беше лесно да убеди Изи. Страхотният секс и желанието на Кенеди да я предпази напълно промениха прогнозата ѝ за връзката. Сега Изи искаше да се възползва от тази промяна и да накара Кенеди да ѝ каже, че ѝ прощава.

— Не ме карай да ходя в проклетия Лестър! — замоли се тя. — Мога да се пазя и тук. Ще отида да поживея при Полин и Кес в Бриксън.

— Прекалено е близо и очевидно — категорично отговори Кенеди. — А и ще продължиш да се виждаш с хората, с които обикновено общуваш. Всеки, който се опитва да те открие, ще те намери за един ден.

— Ами работата ми?

Кенеди взе телефона ѝ от канапето и го размаха пред лицето ѝ, преди да го пусне в чантата ѝ.

— Това е работата ти. Можеш да я вършиш и на триста километра разстояние. А най-хубавото е, че няма да се изкушиш да поканиш някой от редовните си клиенти да се видите на живо.

Нарочно прояви жестокост, за да сложи край на спора. И това свърши чудесна работа. Изи пое удара, без да каже и дума, и започна да си събира багажа. Час по-късно, когато потегли, двете се прегърнаха, но ласката им бе несръчна и колеблива.

Също като сегашния им разговор.

— Дойде ми идея — каза Изи.

— Каква?

— Да преспиш с някого.

— Изи...

— Изслушай ме, бебчо. Мисля аз да те уредя с някого. С някой сладур. И ти да ми изневериш и да си изкараш яда. Дори не е нужно да се кефиш. Но това просто ще облекчи напрежението, нали разбираш? Така че отново да си станем ние двете.

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувала някога.

— Добре — съгласи се Изи и бързо заряза идеята си. — И аз реших, че е тъпо, но просто исках да го споделя с теб.

- Трябва да вървя.
- Добре.
- Ще ти звънна довечера.
- Обичам те.

Кенеди затвори и грабна следващата папка.

Вторият заместник-директор, Алън Шол, приличаше на Борис Джонсън^[1] с напаялата си по челото руса коса и очевидно смяташе, че това работи в негова полза. Той беше много по-спокоен и любезен от Парминтър, но информацията му бе по-скромна от нейната. Държеше да подчертае важната си роля в деня, когато бил открит взломът. Той се обади лично в полицията, наредил на охраната да запечата стаята и организирай предварителния преглед на колекцията, за да установи какво е откраднато. Наблюдавал работата внимателно, защото личният му асистент отсъствал по болест и макар да се върнал в този ден, закъснял.

— И открихте, че нищо не липсва? — попита Кенеди.

— Нищо, което да определим със сигурност — поправи я Шол. — Но оттогава направихме много по-подробна проверка и всичко изглежда на мястото си. Разбира се, трудно е да сме категорични на този етап.

— Защо, господин Шол?

Кенеди знаеше отговора, но никога не вреди да изглеждаш по-смотан, отколкото си — принципът на Коломбо.

— Защото в колекцията има буквално милиони предмети. Да зачертаеш всеки един от списъка би отнело невероятно много време. А и визуалното потвърждение може да не е достатъчно в някои случаи. Ако искаш да откраднеш много ценен предмет и да го продадеш, едно от нещата, които правиш, е да замениш оригинала с копие, така че липсата му да не бъде открита. След това идват книгите...

— Които не са каталогизирани.

— Били са, но каталогът е адски стар и не е тук. Намира се на улица „Юстън“, в отделна сграда. Така че, да, мисля, че се отървахме на косъм, и това е мнението ни за пред обществото. Но честно казано, аз съм настроен скептично.

Кенеди си припомни записа от охранителната камера и мъжа в черно с малката презрамена чанта. За каквото и да бе дошъл,

предметът не беше обемист. А и със сигурност не бе дошъл да открадне нещо случайно.

Следователно нейното мнение беше повече от скептично. Беше почти сигурна, че нещо е било откраднато. Крадецът бе записан от камерата и бе изпуснал нож (след като го е използвал, а това беше парченце, което не можеше да се подреди никъде в мозайката). И все пак се бе измъкнал, а Кенеди нямаше причина да предполага, че се е отказал от мисията си. Каква тогава е била мисията му? И кой беше той? И как беше влязъл и излязъл? И най-важното: той ли се опита да я убие снощи?

Постепенно, с напредването на сутринта, тя влезе в ритъм. В бившия си живот като ченге Кенеди беше добра в тези неща. Интуитивно усещаше как да задава въпросите. Отначало трябва да ги поддържаш скучни и общи и хората споделят с теб онова, за което мислят. Въпросите са като мастилени петна на Роршах.

— Закъснях за работа в онзи ден — каза мъж с изрусена коса, стегната фигура на танцьор и огромни кафяви очи.

Кенеди погледна досието му. Алекс Уелс.

— Значи вие сте личният асистент на господин Шол? — бързо реагира тя.

Мъжът кимна многозначително, сякаш беше изрекла нещо важно, с което той е съгласен, но не каза нищо. Може би очите му не бяха толкова големи, а просто много по-тъмни от лицето му и затова привличаха погледа.

— В понеделник въобще не сте дошли на работа — отбеляза Кенеди. — А във вторник сте се появили към единайсет. Защо?

Последва мълчание, достатъчно дълго, за да ѝ се стори неудобно.

— Имам злокачествена анемия — призна Уелс. — От време на време получавам припадъци. Взимам хапчета, за да контролирам болестта, но въпреки тях нивото на желязо в кръвта ми се променя непрестанно. Когато е прекалено ниско, дори не мога да стана от леглото.

— И в понеделник не дойдохте на работа, защото бяхте болен?

Ново мълчание.

— Просто лежах през целия понеделник. Също и във вторник сутринта. После станах.

Той очевидно подбираше думите си внимателно, сякаш се страхуваше да не го обвинят в нещо — например в симулиране на болест.

— Какво ставаше във вторник, когато пристигнахте тук? — попита Кенеди.

— Имате предвид, какво бе първото, което видях във вторник?

— Точно така.

— Полицайте претърсваха цялата сграда и всички стаи.

— А вие какво направихте?

— Настаних се зад бюрото и включих компютъра.

— Както обикновено?

Уелс кимна.

— Да.

— Не се ли изненадахте, когато видяхте полицайте? Не спряхте ли да ги попитате какво става?

— Помислих си, че вероятно разследват взлом.

— Така ли помислихте? Веднага?

Големите тъмни очи я изгледаха вторачено.

— Да. Веднага.

— Какво ви накара да помислите това?

— Изглеждаше очевидното обяснение. Но предполагам, че може да е имало много по-лоши неща.

— Какви например?

Тишина. Вторачен поглед. Изчакване.

— Ами — каза Алекс Уелс — ченгетата обикновено не идват с добри новини, нали?

Кенеди приключи, преди да се усети.

Очакваше последния чиновник или уредник да пристъпи колебливо в стаята, но когато вратата се отвори, видя Ръш.

— Свършихме — заяви той.

Тя погледна последното досие, което все още не бе подредено в купчината папки.

— Ами Марк Силвър? — попита, но внезапно, след като изрече името, паметта ѝ се раздвижи. — Марк Силвър е мъртъв.

Ръш кимна мрачно.

— Да. Почина през уикенда преди взлома.

— Пътна злополука.

— Точно така.

— Защо тогава ми даде досието му?

— Съжалявам — извини се Ръш. — Каза да подреда досиетата по някакъв начин, но не и в азбучен ред, затова го направих според датата на започване на работа. Хората, които видях първи, са работили тук най-дълго. Гледах датите вместо имената. В противен случай щях да извадя досието на Марк.

Последва мълчание. Кенеди нямаше представа с какво да го запълни.

— Искаш ли да ти донеса още кафе? — попита Ръш.

— Няма нужда — отговори тя.

Истината беше, че се чувстваше прекалено изморена, за да помръдне. И сякаш се нуждаеше от оправдание да остане седнала, отвори папката на Силвър и прегледа данните набързо. Роден в Бирмингам, завършил „Уолсол“ и „Смедуик“, после се записал в армията. Очевидно Марк е имал нужда да отърси праха на родния си град и да се втурне в големия свят. Човек не можеше да го вини за това.

Докато очите ѝ шареха по страницата, Кенеди изпита внезапно усещане за дежавю. При това, свързано с нещо, което бе видяла или чула наскоро. Тя се порови из паметта си и сравни досието на Силвър с едно от другите, които вече беше разгледала. Съвпадението не бе идеално, но беше достатъчно добро. Ръш бе споменал, че е подредил папките според датата на започване на работа.

Кенеди вдигна очи към него. Той я изгледа объркано, изненадан от светкавичната смяна на израженията по лицето ѝ.

— Онези взломове — каза тя.

— Имаш предвид взлом. Единствено число.

— Не. Другите. Опитите за взлом.

Ръш се намръщи.

— А, тези. Те бяха преди известно време. Прибавихме няколко външни камери на покрива — видях ги вчера. Който и да се е опитвал да влезе тук, не се върна повече.

— Аха.

Тя почти загря. Или поне част от загадката ѝ се изясни. Сменяш перспективата и невъзможното се превръща в банално. Дали това пак беше Коломбо или пък Шерлок Холмс?

— Извади си ключовете — нареди тя на Ръш. — Искам отново да видя стаята.

[1] Кметът на Лондон. — Б.пр. ↑

7.

Осем успоредни редици с кашони. Никакво празно място по рафтовете, макар Гасан да ѝ бе казал, че стаята е запълнена само до една трета от капацитета си. Това беше първото.

— Значи в някои от тези кашони няма нищо? — попита тя Ръш.

— Всички онези от края на редица С нататък — потвърди той. — Чиновниците обикновено запълват мястото отпред. Но вероятно има още няколко празни кашона, смесени с пълните — места, които не са били запълнени, или преместени на ново място предмети, оставили празнина.

— Защо си правят труда да държат празни кашони?

Ръш се замисли.

— Предполагам за заблуда — най-после отговори той.

— Имаш предвид, че това би накарало крадеца да отвори всеки кашон?

— Да. Но честно казано, смятам, че е било повече заради мястото. Кашоните са твърди, с подсилени страни, високо качество. И къде другаде да ги подредим? Глупаво ще е да отделяме стаи за празни кашони, когато можем просто да запълним рафтовете тук и всичко да е готово, когато пристигнат новите неща.

Кенеди кимна.

— Да, глупаво би било.

Тя накара Ръш да ѝ покаже двете скрити камери и с негова помощ обходи районите, видими от всяка от тях. Сляпото петно, където камерите не можеха да видят нищо, беше мястото, откъдето започна.

Ръш я загледа как отваря кашоните и наднича в тях. Беше озадачен.

— Тези са празни — каза ѝ той.

— Да — съгласи се Кенеди. — И се обзалагам, че никой не си е направил труда да ги прегледа?

— Не знам. Не би имало смисъл, нали?

— Зависи какво търсиш.

Ръш зачака да чуе нещо повече, но Кенеди замълча. Ако грешеше, не бе нужно да споделя това с някого. По безбройните рафтове имаше стотици празни кашони. Пълните бяха със същия размер, тъй като съдържанието им бе еднакво: книги от излишъка на Британската библиотека. Празните кашони бяха подредени където бе имало място за тях. Бяха с различни размери, които отразяваха безкрайното разнообразие на предмети в музейната колекция.

Кенеди си правеше труда да отваря само големите и бе възнаградена още преди да стигне до ред D.

Тя махна на Ръш да се приближи и му посочи отворения кашон. Той се вторачи в него ококорено. Съдържанието му се състоеше от черен пуловер и черен клин. Черни ботуши. Черна маска, покриваща цялото лице. И солидно количество от нещо, което приличаше на пепел.

— Господи! — възкликна той. — Не разбирам. С това ли е бил облечен крадецът?

— Да — потвърди Кенеди. — С това.

— Защо тогава е още тук? Видяхме го как напуска стаята.

— Не, не го видяхме. Видяхме само как се пъха в окачения таван. Но и двамата знаем, че оттам няма изход. Така че каквото и да сме видели, не е било великото бягство. А нещо съвсем различно.

Кенеди все още сглобяваше мозайката в ума си, но фактът, че се бе оказала права в предположението си, ѝ вдъхна увереност да се втурне по останалите по-неуловими аспекти на престъплението. Ако това въобще бе престъпление.

— Стаята е била заключена и никой не е имал достъп до нея от деня след взлома — отбеляза тя.

— Да — потвърди Ръш. — Вече ти казах това.

— Служителите са прегледали съдържанието ѝ, но през цялото време са били наблюдавани. На никого не е било позволено да влезе тук сам.

— С изключение на полицията.

— С изключение на полицията. Запомни номера на кашона, Ръш. И после затвори тук. Остави всичко точно така, както е.

— Добре.

— И не споменавай и дума на никого.

— Добре. — Той примигва бързо и я изглежда бдително.

— Ще поговоря с професора — каза Кенеди. — И с Торндайк. Не те моля да лъжеш шефа си. Просто не говори с никого от персонала, ясно ли е? Слухът ще се разнесе светкавично, заподозреният ще го чуе и ще се прецакаме. Мисля, че това е шансът ни да разрешим случая.

Ръш, изглежда, хареса местоимението „ни“, но се почувства задължен да попита:

— Разполагаме със заподозрян? Откога?

— Отпреди пет минути. Няма да ти съобщавам име — не още. Ако видиш този човек, ще трябва да се държиш абсолютно нормално, за да не го поставиш нацрек. Но ти обещавам, че ти ще си първият, който ще узнае. След професора.

Кенеди се върна в конферентната зала, взе две от досиетата и ги занесе в кабинета на Гасан. Метна ги на бюрото му и застана със скръстени ръце, докато той четеше имената.

Професорът я погледна втрещено.

— Да не искаш да кажеш, че тези двамата имат нещо общо с взлома?

— Всъщност, професоре, казвам, че те са го извършили. И знам как са го направили. Единият отвътре, а другият отвън. Вероятно това е единственият начин, по който е възможно да се извърши. Но се нуждаем от помощта ти за следващата част.

— Която е?

— Да разбере какво точно са направили.

Професорът разтърка челото си, сякаш го мъчеше главоболие. Очевидно новината, че взломът може да е бил вътрешна работа, не го зарадва. Той премести очи от едната папка към другата, после обратно към първата.

— Неприятно ми е да ти посочвам грешката, Хедър — най-последно каза той, — но Марк Силвър вече бе мъртъв, когато стана взломът. Греша.

— Може би — допусна тя. — Дай ми отчета кой кога е напуснал службата в онзи ден и ще узнаем. Защото, ако съм права, двамата са излезли по едно и също време на нощта в...

Мобилният телефон на Кенеди изсвири кратка джазова мелодия — входящо съобщение, а не обаждане — и тя спря за миг, за да го прегледа. Беше от Джон Партридж и новината бе добра. От „Суонзи“

се бяха съгласили. Микроскоп „Келвин“ плюс оператор. Само за един ден. Утре.

Тя взе папките от ръцете на Гасан.

— Не е нужно да ми вярваш — каза тя. — Просто ме остави да проверя. Ще знаем повече утре. Защото тогава ще можем да отидем там, където те са били. Да видим какво са гледали и докосвали. Да открием какво са взели, ако въобще са откраднали нещо.

Професорът я изгледа скептично, сякаш тъкмо се бе опитала да му продаде таймшеър^[1].

— И как ще направим това? С вълшебство?

— Нещо такова — отговори Кенеди.

[1] Закупено право на ползване на апартамент или къща за определен период от годината в съсобственост с други хора. — Б.пр. ↑

8.

— Изи и Хедър не са тук в момента, но ако искате, оставете съобщение след сигнала. Ще ви звъннем.

Никой не бе оставил съобщение. Червената лампичка на телефонния секретар не светеше. Кенеди бе натиснала бутона само за да чуе гласа на Изи. Апартаментът бе ужасно празен без нея.

Тя влезе от всекидневната в спалнята, после се върна в коридора. Имаше чувството, че никъде не е желана.

Още от седемгодишна, когато научи какво представляват циганите, Кенеди си фантазираше как зарязва всичко освен дрехите на гърба си и тръгва да скита по друмищата. Когато беше в лошо настроение, стаите ѝ приличаха на затвори. Сега това чувство я обзе по-силно от когато и да било преди.

Тя извади мобилния си и се вторачи в него, сякаш очакваше да звънне или го предизвикваше да го направи. Не звънна, но Кенеди видя друго съобщение, което не бе забелязала, когато прочете онова от Партридж. Беше от Ралф Прентис.

Може да имам нещо за порезните ти рани. В момента проверявам. Вероятно ще се свържа с теб утре.

Тя извика номера на Изи, поколеба се с пръст над бутона известно време, но накрая прибра телефона в джоба си.

Вечерта ѝ беше отегчителна. Опита се да гледа телевизия, да чете и да разтреби апартамента. Мозъкът ѝ отказваше да се съсредоточи. Вечеря размразена лазаня и две чисти уискита, после се просна на леглото с дрехите и се вторачи в тавана. Все още не бе осмислила откачените събития от предишната вечер. Приликата между облеклото на крадеца в Райгейт Хаус и собствения ѝ нападател бе поразителна. Черното си е черно, но моделът на маската беше същият като на онази, която бе държала в ръка след нападението срещу Изи и нея.

Налагаше се да приеме, че някой иска да спре разследването ѝ, и то в момент, когато тя още нямаше представа какво бе станало. При това го иска достатъчно силно, за да я убие. Тази мисъл я накара да потъне в неприятни спомени. Навремето се бе натъкнала на хора, които бяха готови с лекота да убият заради книга. И наистина не искаше да ги среща отново.

Жегата беше потискаща. Кенеди се върна във всекидневната и си приготви още едно питие, после седна до отворения прозорец, за да усети ветреца. Плътни облаци закриваха луната, но в небето се виждаха няколко звезди. Тя си представи, че гледа оттам към земята — психологическа техника, препоръчана ѝ от психиатър след инцидента, който ѝ бе струвал разрешителното за оръжие. Упражнението бе предназначено да те накара да се отпуснеш и да разгледаш проблемите си от друга гледна точка. Кенеди го намираше безполезно в това отношение, но пък ѝ осигуряваше приятно усещане за безтегловност.

Докато седеше там и се опитваше да се изгуби в незначителни мисли, за да пропъди страшните, облаци се отдръпнаха театрално от луната. На внезапната светлина Кенеди видя как на отсрещния покрив нещо помръдна. Беше само за секунда. Вероятно котка или боклук, достатъчно лек, за да бъде вдигнат от вятъра. Но пък се движеше срещу вятъра.

Тя небрежно отпи от чашата, остави я настрана и се отдръпна от прозореца. Излезе от стаята и влезе в коридора, който вървеше по протежението на апартамента. Веднага след като се оказа скрита от прицела на човека на отсрещния покрив, се втурна надолу по стълбите, взимайки ги по три наведнъж и стигна до уличната врата след по-малко от двамайсет секунди.

После забави ход и тръгна по улицата с небрежна крачка, навела глава. Разчиташе, че тъмнината ще я прикрие. Зави зад ъгъла, бързо пресече и влезе в малката уличка зад отсрещните кооперации. Сградата, която се намираше точно срещу тази на Изи, беше жилищна. Кенеди извади късмет: двама тийнейджъри — момче и момиче — излязоха от задната врата и момчето я задържа учтиво за нея.

Тя намери стълбите и ги изкачи бързо, но тихо. На върха имаше аварийен изход към покрива. В удобна близост до вратата, Кенеди видя ниша с пожарогасител. Беше достатъчно малък, но тежък, за да се превърне в сравнително добро оръжие. Грабна го и отвори вратата. И

откри, че гледа в погрешната посока. Вратата се отваряше към задната част на сградата вместо към предната. В ехото от затръшването на вратата се чуха други звуци — шумолене на камъчета, което замря бързо.

Кенеди изтича на покрива и заобиколи корпуса, в който бе разположена противопожарната врата. Вече нищо не пречеше на гледката ѝ, но не видя никого или нищо, което не би трябвало да е там.

Все още възбудена и изпълнена с подозрения, тя обиколи покрива и се вторачи в прозорците на апартамента на Изи. Празната ѝ чаша си стоеше на перваза. Кенеди започна да се оглежда и най-последно откри мястото, където бе забелязала движение. По покрива върху зелен филц беше разпръснат чакъл, по който се виждаха отпечатъци от тътрене на крака и вдлъбнатини от седене или коленичене.

Не страдаше от параноя. Наблюдаваха я.

И наблюдателят ѝ сигурно имаше крила, защото от покрива нямаше друг изход.

9.

Партридж я чакаше пред главния вход, на Райгейт Хаус, когато Кенеди пристигна там на следващата сутрин. Най-малкият фас, който някога беше виждала, бе заклещен между показалеца и средния му пръст. Придружаваха го двама души, които се мъчеха да се отдръпнат от дима на цигарата му: срамежлив, леко странен младеж и сериозна жена с очила. И двамата бяха в началото на двайсетте и облечени в най-хубавите си дрехи. Самият Партридж носеше вехто дънково сако върху бяла тениска и тъмносин панталон с безброй джобове. Той пое ръката на Кенеди и я поздрави със старомодна учтивост. После представи придружителите си.

— Катлийн Стърди и Уилям Прайс от инженерния факултет на университет „Суонзи“.

Младежите стояха до здрава стоманена кутия с редица дръжки, завинтени на двете ѝ страни, и подпори от стиропор, прикрепени във всеки ъгъл.

— Това ли е „Келвин“? — попита Кенеди.

— Това е само сканиращата глава — отговори Партридж. — Има и много други съставни части. Намират се във вана, паркиран на три пресечки отук. Господи, мразя този град.

— Но това те прави още по-голям герой, Джон — отбеляза Кенеди усмихнато и се завъртя към младежите. — Предполагам, че вие двамата сте операторите. Благодаря ви, че отделихте време за това.

— Всъщност още сме студенти. Учим за магистратура — отговори Катлийн.

Гласът ѝ имаше лек уелски акцент, толкова деликатен и музикален, че звучеше, сякаш рецитираше поема.

— Но сме квалифицирани да използваме микроскопа. И двамата готвим тези по физическа микроскопия.

— А пък университетът не се съгласи да ни отпусне никого от преподавателите — добави Партридж. — И Уилям и Кати мило се съгласиха да дойдат в Задимения град и да ти помогнат. Ти ще им платиш пътя и скромна дневна надница.

— Разбира се — потвърди Кенеди. — Благодаря и на двама ви. Наистина. Това е чудесно.

Не смяташе, че Емил Гасан ще възрази срещу допълнителните разноски, но ако го направеше, тя щеше да плати от сумата, която вече беше получила.

— Да влизаме — предложи. — Ще се погрижа да ви донеса кафе, а после ще ви обясня от какво се нуждая.

— Можем да пропуснем кафето — каза Партридж, а двамата студенти вдигнаха стоманената кутия и я понесоха като носачи на ковчег, — и да се заемем направо с работата.

Но не можеха да направят това, без да обяснят на Гасан, а той се притесни отново, когато осъзна с какво се съгласява.

— Сигурни ли сме, че това е легално, Хедър? — попита професорът, като я дръпна настрана. — Струва ми се, че може да възникнат въпроси за свободата на информация и правото на поверителност.

— Това са твоите помещения — обясни тя. — Просто ще ги проверим за следи от неразрешен достъп. Не приемаме, че е станало престъпление, а само незаконно влизане. Ще огледаме стая 37 и ще разберем какво е станало там. После, щом пипнем заподозрения, ще разполагаме с амуниции. Това е професионална работа, Емил. Той няма да се предаде, ще лъже докрай. Ако искаш да научиш какво се е случило в онази нощ, ще трябва да знаеш по-голямата част от отговора, преди да зададеш въпроса.

Тя изчака Гасан да обмисли идеята, но знаеше, че е права, и не се съмняваше в окончателното му решение.

— Добре — каза той накрая. — Да го направим.

По предложение на Кенеди повикаха Ръш да помогне на двамата студенти да довлекат останалите части от вана на Партридж. Докато те разопаковаха и нагласяха уреда, Кенеди се опита да обясни на професора какво точно прави микроскопът, но скоро изчерпи познанията си и Партридж трябваше да ѝ се притече на помощ.

— През осемдесетте години — започна той — двама швейцарски учени разработиха нов вид микроскоп, който може да сканира на атомно ниво. Наречекоха го МАС, микроскоп с атомна сила. И извършиха велики неща с него. Той може да анализира образи с абсолютна точност. Единственият проблем беше, че размерът на

образите, дори за единично сканиране, бе огромен. Така че освен ако човек не разглеждаше невероятно малки райони, нямаше смисъл да използва МАС.

На заден план Кенеди видя Ръш, който стоеше встрани от студентите. Помагаше им, когато се нуждаеха от него, вадеше части от кутиите, държеше основата на микроскопа стабилно, докато Стърди или Прайс я свързваха с кабел или скоба. Очевидно бе привлечен от Стърди, но нямаше никакъв шанс, тъй като двамата студенти вече бяха гаджета. Безразсъдството на младостта, помисли си Кенеди.

Тя насочи вниманието си обратно към Партридж, който все още говореше за микроскопа и кратката му, но богатата история.

— Но тогава — каза той — университетът „Суонзи“ се зае с оригиналния дизайн и започна да прави подобрения. Дори изобретиха наука, наречена нанопотенциометрия. Тя измерва промените в електрическия потенциал. Микроскопът разглежда проводимостта на повърхността на предмета и създава карта на електрическия му потенциал.

Гасан кимаше, но очите му бяха придобили стъклен вид.

— Можеш да го използваш за отпечатьци от пръсти — обясни му Кенеди важното. — Върши и милион други неща, но за полицията е нещо като машина за отпечатьци.

Партридж изглеждаше наранен от прекалено простото обяснение, но кимна.

— Традиционните процедури за снемане на отпечатьци използват мазните съставки от повърхността на кожата. Но същите тези съставки променят електромагнитния профил на всеки предмет, който докоснеш с ръка. Микроскопът просто премахва посредника и оглежда проводимостта на повърхността на предмета. Създава карта на електрическия потенциал, върху който отпечатьците изпъкват като гигантски фарове. И няма нужда въобще да докосваш повърхността, което означава, че няма опасност да унищожиш други улики като ДНК, докато търсиш латентни отпечатьци. И можеш да го програмираш да разпознава и реагира на определен отпечатък — например на главния ти заподозрян. Нещо като вълшебна лампа. Само дето е адски трудно да го използваш, защото трябва да настроиш чувствителността на отчитащото устройство идеално, за да не се объркаш с другите видове случайни или системни вариации в електрическото поле. Затова тези

двама ентузиазирани младежи си скъсват задниците от работа и не мрънкат.

Кати Стърди и Уил Прайс вдигнаха очи притеснено, когато чуха щедрата похвала на Партридж. Бяха разопаковали съставките на микроскопа и го бяха сглобили. Сега Прайс нагласяше скоби и винтове, а Стърди отчиташе данните на малкия си таблет, който бе свързан с микроскопа чрез кабел. Ръш ги наблюдаваше, или поне Стърди, с възхитено изражение.

„Келвин“ не приличаше на вълшебна лампа. Всъщност не приличаше дори на микроскоп. Изглеждаше като идея на художник за прахосмукачка от научнофантастично списание, публикувано преди изобретяването на прахосмукачките. Всяка част имаше някак разнебитен вид. Единственото техническо постижение бяха образите върху таблета.

Стърди ги пооправи, използвайки контролите върху него. Занимава се с това доста време, преди накрая да кимне на Прайс. Той хвана оперативния край на устройството — сканиращата глава, дълга и дебела като измервателна линия, прикрепена към триметров кабел, и я прокара по пожарогасителя, монтиран на стената до него.

Екранът потъмня и след миг се появи нов образ. Беше трудно да разбереш какво виждаш. После Стърди го увеличи и показа повърхността на пожарогасителя.

— Двайсет? — промърмори й Прайс. — Двайсет и пет?

— Двайсет и пет — потвърди тя. — Ще засиля контраста с половин процент.

— Добре. Да държа ли неподвижно?

— Не. Прокарвай бавно. Точно така. Нагоре. Нагоре с един... спри.

Прайс бе насочил скенера към основата на пожарогасителя. Стърди потупа с върха на показалеца си контролите. Екранът примигна и линиите по него се появиха отново, увеличени. Кенеди и Гасан се озоваха вторачени в спираловидните извивки и ивици на пръстов отпечатък.

— Ха така! — доволно се ухили Партридж.

— Мили боже — ахна Гасан след кратка пауза на искрена възхита.

— Това е само първата битка — напомни им Кенеди. — Тук ще има много отпечатъци. Търсим един определен и ще ви предоставим с какво да го сравните — обърна се тя към студентите. — Ръш?

— А, да.

Ръш неохотно се отдели от Стърди и пристъпи към тях. Бръкна в джоба си и извади химикалка от неръждаема стомана, прибрана в найлонов плик за улики. Кенеди му беше казала да осигури нещо метално, ако може. Колкото по-голяма бе електрическата проводимост на повърхността, толкова по-добре работеше „Келвин“. Тя взе плика и го подаде на Стърди.

— Как ще действате сега? — попита Ръш.

— Взимаме отпечатък от химикалката — отговори Стърди, като пое плика предпазливо, — и го вкарваме в базата данни за разпознаване. После настройваме скенера да пренебрегва всичко, което не съвпада с него. Надявам се да успеем да вземем пълен отпечатък от химикалката, защото тогава ще имаме най-голяма възможност да идентифицираме частичните.

Кенеди се обърна към професор Гасан.

— А чрез това — обясни му тя — ще изготвим карта на действията в стаята. Ще разберем къде точно е бил крадецът и какво е докосвал.

— Но това все пак няма да ни каже дали нещо е било откраднато — отвърна Гасан със съмнение в гласа. — Както вече говорихме, Хедър, в тази стая се намира излишъкът от колекцията на Британската библиотека. Нямаме каталог.

— Зает ли си, Ръш? — попита Кенеди и главата на младежа се завъртя към тях.

— Аз ли?

— Да, ти.

— Не... не съм. Какво искаш?

— Иди и ми донеси каталог — нареди му Кенеди.

10.

Това отне три часа. Никой в Британската библиотека нямаше представа за какво говори Ръш, когато спомена старата колекция в Райгейт Хаус. Или пък имаха, но не виждаха причина да се нагърбят с проблема.

Най-после отегчен чиновник намери фотокопие на някакви страници, обозначени с единствената дума „прибрани“.

— Може да е това — каза той.

Май беше прав, защото списъкът бе категоризиран по стаи, които носеха номера от трийсет и четири до четирийсет и едно. Обаче това беше адски скапано, защото категоризацията беше само по стая, а не по редица или кашон. Но бе най-доброто, което щеше да получи, затова Ръш го взе и се върна в Райгейт Хаус.

Партридж и двамата студенти още сканираха стая 37, а Кенеди се разхождаше между редиците и лепеше жълти листчета за бележки на пода или по рафтовете, като отбелязваше местата, където „Келвин“ вече бе намерил съвпадащи отпечатъци. Професор Гасан, изглежда, присъстваше само като надзирател — стоеше в ъгъла и наблюдаваше с вълнение и тревога.

Ръш връчи списъка на Кенеди и я зачака да избухне, но тя не бе изненадана. Само кимна и му го върна обратно.

— Не е много полезен — отбеляза той.

— Не — съгласи се Кенеди. — Но на този етап бих се учудила, ако бях получила нещо друго.

Погледна към Стърди и Прайс, които бяха стигнали края на последната редица и сега оглеждаха стената.

— Почти приключихме — каза тя. — Ще огледаме резултата тук, после ще отведем заподозрения в залата за конференции и ще го попитиснем. Ръш, искам ти и професор Гасан да сте с мен, може би и началникът ти, Торндайк. С изключение на вас, все още няма да споделяме находката си с останалите. Първо трябва да се сдобием с пълната история.

— Добре — отвърна Ръш.

В другия край на стаята Стърди се завъртя към тях и любезно зачака да я забележат.

— Мисля, че свършихме — заяви тя.

Кенеди отиде да поговори с нея, а Ръш огледа стаята. За първи път се замисли какво точно вижда: триизмерна карта на движенията на крадеца из помещението. Или четириизмерна, тъй като натрупването на жълтите листчета сочеше колко време бе прекарал във всяка част на стаята.

Той се завъртя към Кенеди, която улови погледа му и го разтълкува правилно.

— Интересно е, нали? — усмихна се тя. — Всичко сочи към този район — посочи към края на ред В, където имаше безброй листчета. — Каквото и да го е интересувало, определено се е намирало някъде в тази отсечка. Но не е знаел точно къде.

— Докоснал е седем кашона — намеси се Стърди. — Ето тези тук, които са накуп. Останалите въобще не са пипани, освен този, сложен близо до останалите. Има отпечатък от длан, което означава, че просто го е бутнал настрани, за да не му пречи.

Докато говореше, студентката погледна Кенеди леко притеснено, сякаш хипотезите бяха неин прерогатив. Хедър ѝ кимна окуражително.

— И аз така смятам. Е?

— Значи е знаел какво търси, но не и къде точно да го намери.

Защото бе работил по списъка, внезапно осъзна Ръш. А той категоризира книгите по стая, а не по кашон. Може би е започнал на случайно място или пък е направил избора си въз основа на дължината на списъка и разположението в него на онова, което е търсил.

А това означаваше...

Ръш загоря, че досега бе гледал погрешно на нещата. Беше приел, че крадецът е минал през стая 37, за да се измъкне от сградата, след като е свършил работата си някъде другаде. Но купчината листчета сочеше ясно какво точно бе станало.

Крадецът е търсил книга или няколко книги.

— А фактът, че е спрял след седем кашона — отбеляза Кенеди, чиито мисли се движеха в същата посока, — означава, че е намерил онова, за което е дошъл.

— В кашон номер седем.

— Ето този — каза Кенеди, като сложи ръка върху него. — Емил, имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не, разбира се.

Гасан, развълнуван и леко притеснен от развитието на събитията, й махна бързо с ръка. Кенеди отвори кашона и извади първия том. Не беше точно книга, а тънък памфлет на потъмняла от времето хартия, прибран в твърд найлонов плик.

Тя го вдигна и им го показа. Заглавието не се разчиташе лесно. Всичко бе написано с един и същ шрифт, но в различни размери, а на някои места и в курсив.

Новогодишен подарък

ЗА

ПАРЛАМЕНТА

и

АРМИЯТА,

ПОКАЗВАЩ

каква е властта на **КРАЛЯ**

и *каква е* **КАУЗАТА** на онези,

които наричат

КОПАЧИ

Това ли е животът и същината на каузата,

която парламентът декларира

и за която се бори армията.

— Новогодишен подарък за парламента — прочете Кенеди на глас.

— От Джерард Уинстенли — довърши Гасан.

Кенеди огледа корицата.

— Да — потвърди тя. — Точно той. Познаваш ли го?

— Уинстенли бил копач. Копачите били пракомунистите от времето на Английската гражданска война. Вярвали в общата собственост върху земята.

Ръш се консултира със списъка и откри памфлета бързо.

— Средата на седемнайсети век — съобщи той. — Хиляда шестстотин петдесет и втора.

Кенеди се върна при кашона и извади следващата книга. Още един памфлет, сходен с първия по външен вид и състояние: „Платформа за закона на свободата“. Ръш прочете заглавието през рамото ѝ. Тя пъхна памфлета обратно в кашона и извади друга книга, подвързана и очевидно по-нова, озаглавена „Политически и религиозен екстремизъм в безвластието“. Завъртя я, за да прочете каталожния номер на гърба.

— Може и да извадим късмет — отбеляза. — Изглежда книгите са били прибрани в кашона според реда на каталога. А сега, когато вече разполагаме с него, имаме шанс да открием дали нещо липсва.

— Сегашният момент е напълно подходящ — обади се Гасан, като взе списъка от ръката на Ръш.

Кенеди се зае с кашона, Гасан зачете от списъка, а Ръш, Прайс и Стърди наблюдаваха, потънали в тържествено мълчание. Джон Партридж се оттегли в ъгъла на стаята, за да запали цигара, което бе строго забранено в сградата. Нужни им бяха само десет минути, за да открият първия липсващ екземпляр.

Заглавие: „Гръба, възвестяваща възмездие, или Божият план, разкрит в многобройни печати“

Автор: Йохан Толър

Каталожен номер: 174583/762

Дата: 1658 г.

Това беше единствената липсваща книга. След нея до края на кашона всичко бе идеално подредено.

Ръш бе впечатлен. Най-вече от могъществото и пъргавостта на микроскопа, но не по-малко и от това, че някой е положил толкова усилия за една книга.

— Предполагам, че е ценна — замислено каза Кенеди. — Почти на четиристотин години е.

— Това е нищо — възрази Партридж. — Не съм съвсем наясно с бизнеса с антики — въобще не влиза в моята сфера на действие, но бих казал, че книга от онова време би струвала... ами не повече от стотина хиляди лири. Професор Гасан, съгласен ли сте?

— Не съм експерт в оценяването на пазарната стойност на тези неща — запротестира Гасан. — Но бих се изненадал, ако книгата е била застрахована за повече от петдесет-шестдесет хиляди.

Ръш се замисли. В кашона имаше сума ти други книги, чиято стойност вероятно бе поне същата, ако не и по-голяма, при това не тежаха много, така че за крадеца щеше да е лесно да грабне купчина от тях и да изчезне.

Но всички знаеха от доказателството на пръстовите отпечатьци, че не бе станало така. Преравяш седем кашона, взимаш един предмет и спираш. Очевидно си дошъл тук точно за този предмет.

А после какво? Изгаряш го? Защото онова, което Ръш бе видял в другия кашон, определено бе пепел.

Гасан се вгледа в Кенеди любопитно. Сега, след като бе сътворила подобно чудо, очакванията му към нея явно бяха адски високи.

— Много добре, Хедър — каза той. — Събра доказателствата. Предполагам, че имаш и план как да ги използваш?

— Мисля, че сме готови да притиснем заподозрения — отговори тя. — Ще се наложи отново да използваме залата за конференции.

— Залата за конференции? — намръщи се Гасан. — Няма ли да е по-дискретно в моя кабинет?

— Обзалагам се, че ще е — съгласи се Кенеди. — Но не виждам вреда в това да посеем малко шок и ужас.

11.

— Започнали сте работа тук преди шест месеца — каза Кенеди.

Бе настанила Алекс Уелс по такъв начин, че да получи пълния ефект от съдебна зала. Столът му стоеше срещу техните, от другата страна на гигантската като крепост маса. Самата Кенеди, Емил Гасан и Торндайк седяха един до друг по средата на дългата маса. По нейно нареждане Ръш стоеше отстрани, точно до рамото на Уелс, за да му покаже колко сериозно и официално е всичко това. Но Уелс не изглеждаше притеснен. В поведението му нямаше нищо, което да подсказва, че има какво да крие. Седеше грациозно, отпуснал ръце настрани и свел леко глава като актьор на прослушване.

— Да — потвърди той.

— А преди това сте работили в Британската библиотека.

— Да — отново кимна той.

— Но не сте споменали това в молбата си. Скрили сте тази връзка, въпреки че стажът ви там може да се смята за полезен. Защо?

— Не останах там много дълго — сви рамене той. — И напуснах по лични причини, които нямаха нищо общо с работата. Не исках да отговарям на въпроси за тях.

— Ясно — съгласи се Кенеди. — Ами приятелят ви, Марк Силвър? Каква беше неговата причина да скрие, че е работил там?

Уелс погледна професор Гасан, после и Торндайк, сякаш въпросът е несправедлив и очаква един от двамата да го защити.

— Марк Силвър не ми беше приятел — каза той.

Наблягането върху последната дума им посочи, че двамата определено бяха имали близки отношения, но Уелс няма да заговори за тях, ако не го принудят.

— Така ли? — скептично попита тя. — Постъпили сте в Британската библиотека заедно. Работили сте заедно. Напуснали сте заедно. После и двамата сте започнали работа тук в рамките на няколко седмици.

— Наистина ли? — попита Уелс. — Марк сигурно е работил в някой друг отдел.

— Той е бил пазач — отговори Кенеди. — Невъзможно е било да не го видите.

Уелс не отговори, но пък и тя не бе задала въпрос.

— Всъщност е имало известна пролука от време между напускането на службите ви в библиотеката и постъпването ви тук — заговори Кенеди отново.

— Бях без работа седем седмици — каза Уелс.

— И в тази пролука — през февруари — в Райгейт Хаус са били извършени няколко опита за влизане с взлом. Но всичките са се провалили.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Нищо не ме свързва с тези опити — каза Уелс.

— Може би не — съгласи се Кенеди.

Тя погледна досието пред себе си, прелисти няколко страници и ги сравни с друг лист на масата: жълто копие от страница на документ.

— Глождеше ме любопитство относно времето — продължи Кенеди — и се зачудих дали вие или Марк Силвър сте били съдени за проникване с взлом. Не исках да разчитам на нещо, което може да се окаже просто съвпадение. Затова се върнах към полицейската проверка, която библиотеката е извършила, когато сте започнали работа там. Знаете ли какво открих?

— Никога не съм имал неприятности с полицията.

— Алекс Уелс никога не е имал неприятности с полицията — поправи го Кенеди. — Но вие не сте Алекс Уелс, нали? Истинският Уелс е живял в Престън, докато е напуснал дома си преди три години, на шестнайсетгодишна възраст. Семейството му съобщило за изчезването му, но стигнали само дотам. Рутинната служебна проверка търси само присъди, затова не би уловила протокол за изчезнало лице. Били сте в безопасност, освен ако истинският Алекс Уелс не се появи, за да поиска самоличността си обратно. А това не е възможно, нали?

Кенеди се надигна.

— Искам да ви покажа нещо — каза тя, като отиде в далечния ъгъл на стаята, където стоеше някакъв предмет, завит със зелен брезент.

Дръпна брезента и го хвърли настрани, разкривайки голям кашон.

Уелс се вторачи в него. На лицето му бавно се изписа намръщена гримаса. Окуражена, Кенеди замълча, докато тишината стана наистина неудобна, но Уелс не каза нищо.

— Та значи през февруари е имало опити за взлом — най-последно заговори тя. — А после, преди няколко седмици, е бил извършен истинският взлом. Професионален. Полицията не можеше да обясни как някой е успял да мине покрай охраната и да влезе в заключената стая. Отговорът е, че извършителят не е направил нищо такова. Крадецът вече е бил в сградата, когато тя е била заключена за нощта. Всъщност вече е бил в стаята. Свит в този кашон.

Уелс се усмихна ледено.

— Това не изглежда твърде вероятно — каза той.

— Не — съгласи се Кенеди. — Не изглежда, нали? Човек би предположил, че отчетите за напускането на службата биха показали, че някой не си е отишъл у дома онази вечер. В петък вечер.

— Взломът е станал в понеделник вечерта или вторник сутринта — обади се професор Гасан за първи път.

Той изглеждаше малко объркан и очевидно не бе чул абсолютно всичко, но се опитваше да си придаде вид на човек, който е наясно с цялата работа.

Кенеди го изгледа бързо и поклати глава.

— Не, професоре, не е станал тогава. Само така е изглеждало. Но само защото работата се е оплескала. Господин Уелс е заел поста си в петък, преди да заключат за нощта. Отворил стая 37 с картата си в 4:53 следобед. Седем минути по-късно, точно навреме, с картата му е отчетено напускане и по всичко личало, че си е отишъл у дома. Но не сте го направили, нали, господин Уелс? Връчили сте картата си на приятеля си Марк Силвър пред вратата на стая 37. Той е регистрирал напускането ви за деня, а вие сте отишли до кашона, грижливо подбран да бъде въвн от обсега на камерите, пъхнали сте се в него и сте изчакали всичко да утихне. Лесна работа, и стига Силвър да избере подходящия момент, никой не би забелязал, че някой отчита две карти една след друга. Просто е трябвало да прокара първо своята, после да изругае, сякаш машината не е разпознала картата му, и да прокара вашата.

Кенеди отвори капака на кашона и го наклони, за да покаже вътрешността му на Уелс, а после и на останалите. Тя го завъртя в

ръце, за да видят изхвърлените дрехи и тънкия слой пепел под и около тях.

Уелс промърмори нещо под нос. Ръш не беше сигурен, но звучеше като чужд език.

Кенеди се вторачи в престъпника любопитно.

— Какво казахте?

Уелс не отговори.

— Няма много следи от тридневно обитаване — каза тя, като потупа кашона. — Катетър ли използвахте или просто си сложихте памперс? Но това все пак означава три дни без ядене и пиене, защото не сте могли да вземете много неща със себе си. Били сте доста ограничен.

Уелс прикова очи в нейните.

— Повечето неща си имат граница — каза той със заплашителен тон.

— Господин Уелс е искал да остане сам в стаята с книгите, независимо колко време е щял да загуби — продължи Кенеди, пренебрегвайки забележката му. — Намерението му е било да претърси всеки кашон, докато намери определен том. А след като го намери, е трябвало да изчака края на уикенда. Защото в понеделник Марк Силвър е щял да се върне, да отчете картата му на главния вход и да отвори стая 37, за да го освободи.

— Хедър — обади се Гасан, — до какви заключения ни води това? Тези двама мъже са отишли в Британската библиотека, за да търсят книгата на Толър и са я проследили дотук?

— Точно така — потвърди Кенеди.

Тя се загледа в лицето на Уелс, чието изражение се промени при споменаването на Йохан Толър — стана по-напрегнато, а после доби отбранителен вид.

— Но единственото им откритие в библиотеката е било същият списък, който Ръш ни осигури. Това ги е насочило към стая 37. След това е трябвало да разчитат само на себе си. И тогава нещата са се объркали, защото Марк Силвър не се върнал в понеделник. През уикенда бил убит от неизвестен шофьор. А човек не може да планира подобна катастрофа. Господин Уелс вече разполагал с книгата, която издирвал от дълго време...

— „Тръба, възвестяваща възмездие, или Божият план, разкрит в многобройни печати“ — прочете Торндайк на глас от листа пред себе си.

— Но времето настъпило, а Силвър не се появил — продължи Кенеди, като се завъртя обратно към Уелс. — Не сте знаели, че той е мъртъв, разбира се, но сте били наясно, че се е провалил. И се е налагало да измислите друг начин да се измъкнете.

— Наистина не разбирам — запротестира Торндайк. — Тази книга датира от седемнайсети век. Сигурен съм, че е рядка, но пък не е Библията на Гутенберг или нещо подобно. Какъв е бил смисълът?

— Да — съгласи се Кенеди. — Какъв беше смисълът, господин Уелс? Ще ни разкажете ли? Интересувам се най-вече от пепелта в кашона. Откраднахте ли книгата, или я изгорихте?

Уелс бе държал ръцете си отпуснати през цялото време. Сега ги склучи и наведе глава, като въздъхна примирено.

— Невъзможно е да разберете — каза той.

— Е, ще стигнем и до това — прекъсна го Кенеди. — Както и да е, били сте в кашона. Работата е била свършена, но не сте имали изход. План А очевидно се е провалил. План Б е бил ножът, нали? Нож с кръв по него. Интересно е, че въобще сте носили нож. Сигурна съм, не е нужно да ви напомням, че въоръженият обир е много по-сериозно престъпление от влизането с взлом. Но както и да е, ножът е това, което ви е позволило да се измъкнете от онази стая. Отначало не загреях как човек, който явно е знаел къде са разположени камерите и как да ги избегне през цялото време, докато е бил в стаята, би се прецакал толкова зрелищно накрая. Всъщност се е прецакал цели два пъти — позволил е камерата да го види веднъж и е оставил ножа след себе си. Но в онзи момент просто се е налагало да се уверите, че камерата ще ви запише. Изчакали сте нощта, после сте се порязали — ръката или крака. Някъде, където не се забелязва. Оставили сте ножа на открито, за да бъде намерен. И сте минали пред камерата, изкатервайки се в окачения таван. Добра импровизация. Изглеждало е, че бягате от местопрестъплението. Но вие просто сте слезли в друга част на стаята, където камерите не са могли да ви уловят. След това е било нужно само да се пхнете обратно в кашона и да изчакате утрото. На сутринта охраната намерила ножа и вдигнала аларма, а вие сте се нуждаели точно от това. Защото единственият начин, по който сте

можели да се измъкнете от стая 37 без помощта на Марк Силвър, е бил да свалят обичайните ограничения за достъп с карти. А това е станало, за да дадат възможност на полицията да влезе и да претърси стаята.

Кенеди бе държала кашона през цялото време, а сега го остави да падне и той издумка приглушено на пода.

— И затова не сте били на работа в понеделник, нито във вторник сутринта, а внезапно сте се появили в средата на деня. Не знам как сте избрали момента да изскочите от кашона. Предполагам, че сте изчакали настъпването на пълна тишина и сте рискували. После сте излезли навън, преди някой да се усети, или сте останали в стаята, сякаш участвате в претърсването. Наложило се е да оставите дегизировката си в кашона, но разбира се, сте си носели дрехи за всеки случай. Кофти късмет, че след това са запечатали стаята и не сте можели да се върнете в нея ненаблюдаван, да грабнете черните си одежди и да ги изхвърлите. Близко ли съм до истината?

Уелс се усмихна.

— Много близо — призна той. — Много близо наистина.

Нещо не беше наред.

Кенеди бе разпитвала безброй заподозрени по време на работата си в полицията и бе присъствала на разпитите на още толкова. Беше усъвършенствала уменията си в притискането и разчитането на езика на тялото на хората, които разпитваше, защото всичко се свеждаше до точността на това разчитане.

Езикът на тялото на Алекс Уелс беше абсолютно озадачаващ. В страха или наглостта има логика, а между тях се вместили многобройни други емоции, които Кенеди би разпознала. Но това, което се излъчваше от Уелс въпреки опитите му да го прикрие, беше нещо съвсем различно. Беше очакване.

От време на време той се надигаше леко на пети и в позата му се забелязваше напрежение дори когато си придаваше примирен вид. Бе напрегнат и развълнуван за нещо предстоящо. Но Кенеди нямаше представа какво е то до момента, когато спомена за смъртта на Марк Силвър.

Тогава нещо стана с очите на Уелс и Кенеди потръпна шокирано, сякаш някой бе пусал електрически ток в сърцето ѝ.

Очите му се зачервиха внезапно, сякаш в тях се бе насъбрала кръв, която очакваше да бъде проляна.

Кенеди беше виждала това и преди. Хемолакрия^[1]. Страничният ефект от келалита, силна дрога от семейството на метамфетамините. Но единствените хора, взимащи келалит, които тя познаваше, бяха светите наемни убийци от Племето на Юда. Тя си припомни как когато видя пепелта в кашона, Уелс измърмори под нос, а изражението му стана сериозно, дори тържествено. Беше ѝ заприличал на човек в църква, който коленичи пред олтара за светото причастие. И бе убедена, че каквото и да бе казал, беше говорил на пепелта, а не на останалите в стаята. Ако Алекс Уелс бе употребил келалит, зачервяването на очите му сочеше, че организъмът му се подготвя за неочаквано и жестоко действие. Дрогата щеше да му осигури скоростта и силата да убива като дявол, изскочил от ада.

Кенеди знаеше това, защото го бе виждала и преди. Бе наблюдавала как собственият ѝ партньор бе накълцан от едно от тези чудовища, а и самата тя веднъж се бе изправила срещу тях, когато безскрупулните им зверства бяха предизвикани от нещо толкова банално и безинтересно като превода на загубено евангелие. Следователно, ако искаше с Гасан, Торндайк и младият Ръш да оцелеят в следващите няколко секунди, Кенеди адски бързо трябваше да измисли нещо.

А междувремево продължи да говори. Ако Уелс искаше да ги убие веднага, вече щяха да са мъртви. Но очевидно той чакаше още нещо.

— Отначало ме накара да се зачудя за целта ти — импровизира тя. — За книгата. Какво толкова ѝ беше специалното? Защо си положил толкова усилия да я намериш и откраднеш? Фалшива самоличност. Проникване с взлом. Къмпиране в кашон. После осъзнах, че може въобще да не става дума за книгата.

Уелс се намръщи бавно. Очевидно догадката ѝ бе погрешна. Ставаше дума само за книгата. Но той все още слушаше.

Искаш да си наясно какво сме узнали, помисли си Кенеди. Искаш да си напълно сигурен, че не знаем нищо, преди да ни очистиш. Или пък държиш да разбереш кого освен нас трябва да очистиш. И може би ще те забавим малко, ако решиш, че списъкът е прекалено дълъг.

— На този етап — продължи тя, като бутна стола си назад и се изправи — започнах да искам услуги. От хора, които познавах в

полицията. Учени. Приятели от разузнавателните служби. Споделих данните с тях и им разказах цялата история. Името ти. Името на Силвър. Заглавието на книгата и предположенията ми относно истинската ти самоличност.

Гасан ахна и се вторачи в нея ужасено.

— Хедър — притеснено протестира той, — уговорихме се за пълна дискретност.

— Да — съгласи се тя. — От твоя страна.

Вече заобикаляше масата, а Уелс въртеше глава, за да я държи под око.

— Нямате представа кои сме — каза той.

Гласът му се промени. Смирението изчезна, в тона му се долавяше нещо съвсем различно.

— Знам обаче — отвърна Кенеди, която още се движеше към края на масата и не гледаше към вратата, макар да бе точно пред нея, — че ти и Марк Силвър не смятате извършеното от вас за престъпление и не изпитвате вина заради него. Дори ако ви се беше наложило да убиете, както сте очаквали, щяхте да сте готови за...

Не можа да стигне по-далеч. Уелс видя накъде се беше отправила или пък просто предположи, че нещо не е наред. Застана на пътя ѝ и внезапно в ръцете му се озоваха два ножа.

Вторият шок беше също така болезнен като първия. Кенеди познаваше ножовете сика^[2]. Зловещите им асиметрични оръжия се появяваха в кошмарите ѝ.

— Торндайк! — изкрещя тя. — Направи го!

Думите ѝ не означаваха нищо, а само целяха да разсеят убиеца.

Торндайк се надигна ужасен, а професор Гасан, запазил спокойствие, се хвърли към телефона.

Ръш се втурна към Уелс и бързината на рефлексите му спаси Кенеди от смъртта. Той се хвърли върху него изотзад и се опита да прикове ръцете му отстрани на тялото. За момент успя, но Уелс сви колене, измъкна се от хватката му и замахна назад и нагоре с лявата си ръка. Лакътят му удари слабините на Ръш и той се срина в агония. Уелс скочи и този път халоса младежа в лицето с кошмарна сила.

Гасан вече държеше слушалката до ухото си, а ръката му бе върху бутона. Тъкмо когато натисна единица, за да получи външна линия, дясната ръка на Уелс се изпъна и ножът се заби в гърдите на

професора. Той се свлече на стола си, ококорил очи, размахвайки ръце объркано.

Кенеди се хвърли напред, преди Уелс да възстанови равновесието си, и се вкопчи с него. Не беше истинско нападение, повече приличаше на прегръдка. Надяваше се да прикове ръцете му към тялото, както бе опитал Ръш, и да му попречи да използва втория нож.

Той се затърчи и тя усети заплашителната му сила. Не можеше да задържи хватката си. Лявата ръка на Уелс се освободи и той тръшна Кенеди в стената. Но бяха толкова близо един до друг, че му бе трудно да използва ножа. Той отстъпи назад.

Ръш, по чудо все още готов за битка, го срита в краката. Ударът беше лек, но Уелс се препъна и му бе нужна секунда, за да се съвземе, която бе достатъчна за Кенеди да протегне лявата си ръка и да разбие стъклото на алармата. Звукът от счупеното стъкло едва се чу. Изщракването на всички ключалки в стаята беше много по-силно.

Уелс притисна Кенеди към стената с цялата тежест на тялото си и я ритна в краката. Тя падна, но в същия миг металните капаци на прозорците се спуснаха надолу и закриха светлината.

— Заключение за тревога — изохка Кенеди.

Тя лежеше по корем, притисната болезнено към стената и пода. Коляното на Уелс бе на кръста ѝ, тялото му покриваше нейното, за да ѝ попречи да направи движение. Той поднесе ножа към гърлото ѝ и тя усети парването, когато острието поряза кожата и кръвта се стече към гърдите ѝ.

— Няма изход, Алекс. Каквото и да ни направиш, няма да се измъкнеш.

Мъжът се наведе и лицето му почти се допря до нейното. Ококорените му очи, чието странно изражение тя не можеше да разгадае, се вторачиха в нейните. Червеният прилив в тях заплашваше да се разлее по бузите му.

— Средното време за реакция е дванайсет минути — изстена Кенеди, като потисна желанието си да се отдръпне от острието, сякаш Уелс беше котка и движението ѝ може да събуди хищническите му инстинкти, толкова силни, че разсъдъкът му не е в състояние да ги преодолее.

Ръш все още беше на пода, свит на топка заради наранените си слабини. Емил Гасан бе отпуснат на стола си, притиснал ръце към гърдите си, като че ли се молеше. Торндайк стоеше замръзнал до стената и наблюдаваше сцената, а долната му устна висеше и потръпваше от страх и учудване.

— И още нещо — продължи Кенеди измъчено, като се опитваше да си поеме дъх. — Между теб и улицата има шест или седем врати. Бива ли те с ключалките?

Невъзможно бе да разбереш какво става зад злоещите кървясали очи. Уелс не проговори и острието от гърлото на Кенеди не помръдна. Но лицето му доби замислено изражение.

Ръш заговори за първи път зад тях. Кенеди не посмя да се обърне, за да види какво прави младежът и дали е успял да се надигне. Гласът му беше тих и трепереше.

— Алекс, чуй ме — каза той. — Това, което си направил досега, е само влизане с взлом. И може би кражба. Вероятно дори няма да влезеш в затвора. Но ако професор Гасан умре, това е убийство. Трябва да спреш. Предай се. Не бъди глупав. На никого не му пука, че си гепил някаква шибана книга.

Отвън се чуха стъпки и някой почука на вратата — отначало колебливо, после по-силно. След секунда се чу чукане по една от другите врати. Стаята бе обградена, а полицията пристигаше.

Уелс очевидно обмисляше положението си. Той въздъхна тежко, но лявата му ръка се напрегна. Острието потъна малко по-дълбоко в плътта на Кенеди. Тя потръпна и се скова.

— Кълна се в Господ — отчаяно извика Ръш, — няма да влезеш в затвора!

Уелс се надигна и освободи Кенеди от тежестта си.

— Не — съгласи се той. — Няма да вляза в затвора.

И прокара ножа по собственото си гърло.

[1] Заболяване, при което от очите тече кръв. — Б.пр. ↑

[2] Бръснач, използван и за оръжие в древен Левант. — Б.пр. ↑

12.

Няколко часа — четири или пет — преминаха зашеметяващо бързо. Несвързани картини, а между тях интервали, запълнени с безкрайни повторения на онзи незабравим миг. Кенеди се опита да пропъди спомена от мислите си, но непрестанно виждаше как кръвта на Алекс Уелс се стича по ножа, по ризата му, бежовия мокет и по ръцете на Ръш и нейните, докато се опитваха да спрат кървенето.

И през цялото време Уелс им се бе усмихвал презрително, развеселен от безплодните им опити да го задържат жив въпреки желанието му.

Кенеди даде показания пред полицията и пред една от многото антитерористични агенции, които бяха нащрек заради скорошните пожари, експлозии и взривени коли. Никой не я винеше за смъртта на Уелс. Показанията на Ръш се покриваха с нейните, а следователите разглеждаха събитията в светлината на нападението върху нея преди два дни. Изглеждаше повече от вероятно, че Уелс е бил нападателят. Несъмнено, Торндайк и Гасан също биха потвърдили историята ѝ, но никой от двамата не можеше да бъде разпитан. Торндайк изпадна в истерия след самоубийството на Уелс, продължи да проявява признаци на паника и ужас, докато отнасяха трупа, а при пристигането си в болницата бе упоен. Емил Гасан беше в спешното отделение и можеше да не оцелее.

Криминолозите потвърдиха самоубийството. Тъгълът на прореза в гърлото на Алекс Уелс отговаряше на самонанесена рана и макар никой да не бе споделил това с Кенеди, очевидно бяха проверили ножа за отпечатащи и бяха открили само тези на Уелс.

Но персоналът на спешното отделение нямаше желание да я пусне да си отиде у дома. Бяха убедени, че съсирената по нея кръв е нейната собствена, и смятаха, че е в шок.

Може и да беше, но горещият сладък чай нямаше да ѝ помогне да излезе от шока. Трябваше да се измъкне от равнодушните ченгета и да осмисли какво означаваше цялата тази история.

Племето на Юда. Племето на Юда се бе сблъскало с нея и Емил Гасан. Как бе възможно това? Какво би могло да го обясни?

Трябваше да се обади на Изи и да се увери, че е добре. Желанието ѝ не бе особено логично, нямаше причина да се съмнява в това, но инстинктът ѝ бе прекалено силен. Да се измъкне от болницата, като убеди дружелюбните детективи да я уверят, че е свободна да си ходи, щеше да отнеме доста време, затова тя отиде в тоалетната и звънна оттам.

Изи не отговори и Кенеди започна да се паникьосва. Но докато набираше отново, за да остави съобщение, телефонът ѝ иззвъня.

— Съжалявам, бебчо — каза Изи. — Изпуснах те. Всичко наред ли е?

Нищо не беше наред, но внезапно езикът на Кенеди се върза. Изи бе в безопасност при брат си. А ако ѝ разкажеше за случилото се, щеше да започне разправия, защото тя щеше да настоява да се върне и да се грижи за нея, а това бе последното, което Кенеди искаше в момента. Убийците от Племето на Юда не работеха сами, действаха по двама или трима. Мъжът, нарекъл се Алекс Уелс, беше мъртъв, но можеше да има други.

Кенеди надрънка няколко банални лъжи как всичко е наред и абсолютно нищо не се е случвало.

— Господ знае, че ти съчувствам — каза Изи мрачно. — Играта на „Забавни факти“ с Хейли и Ричард беше най-интересното в гостуването ми досега. И ме размазаха. Чувала ли си някога за Франки Кокоза^[1]?

— Не — отговори Кенеди. — Изи, трябва да вървя. Някой тъкмо влезе.

— Добре. Какво е това ехо? Звучи сякаш си в тоалетната. А ако си там и някой тъкмо е влязъл, можеш да го съдиш.

— Аз съм... в коридора.

Внезапно Кенеди осъзна, че утрешните вестници щяха да са пълни с репортажи за жестокото самоубийство в Райгейт Хаус и Изи със сигурност щеше да научи за него. Затова тя промени решението си, заговори откровено и ѝ разказа редактирана версия на скорошните събития. Обясни ѝ само, че някой е умрял.

— Пред теб? — учуди се Изи. — Някой е умрял точно пред теб? Не загревам.

— Беше... трудно е да се обясни, Изи. Но съм добре. Съвсем. Той се самоуби.

— Какво?

— Самоуби се. Човекът, проникнал в склада на музея. Заловихме го, но той се самоуби.

— Мили боже!

Дългата тишина от другата страна на линията показва колко учудена е Изи. Мълчанието не беше типично за нея.

— И всичко свърши? — накрая попита тя.

— Тази част свърши.

— Значи е безопасно да си събера багажа и...

— Не, не е. Дай ми още няколко дни.

— Сериозно ли?

— Сериозно.

— Не мога да издържа повече от два дни. Проклетата вещица Каролин ме гледа мръсно всеки път, когато изтърся лоша дума.

— Добре.

— А знаеш колко лоши думи използвам.

— Добре, Изи.

— Не, бибчо. Не е добре. Никак. Казваш ми, че си добре, но не звучиш така, а и знам как премълчаваш проблемите си. Платих доста, за да го разбере. Само кажи и веднага идвам.

— Не, Изи. Остани там, където си. Ще ти звънна утре.

— Добре, добре. Хедър?

— Да?

— Обади ми се утре.

— Ще се обадя.

— Обещай.

— Обещавам.

— Знаеш ли, някои хора смятат мръсните разговори по телефона за полезни. Ако се нуждаеш от професионалните ми услуги...

— О, за бога! До утре, Изи.

Кенеди затвори, още по-неспокойна и изнервена от преди. Изи й липсваше. Все още негодуваше срещу нея, но и се страхуваше за приятелката си. Не искаше да я види никога вече, но копнееше да са заедно в момента.

А после идваше Племето на Юда, което все още ѝ се струваше пълно безумие. Нямахме никакво обяснение.

Най-сетне лекарите и сестрите приключиха с подлудяващите си грижи и неохотно се съгласиха да изпишат Кенеди на нейна отговорност.

Преди да си тръгне, тя разпита за останалите. Гасан и Торндайк бяха в безсъзнание. Единият бе стабилен, а за другия нямаше да има новини преди следващата сутрин. Ръш беше изписан преди няколко часа.

Но не бе отишъл далеч. Чакаше Кенеди на улицата до входа, облегал на табелата, която ѝ показва, че се намира в университетската болница на улица „Юстън“. Дори не се беше сетила да попита, а ако някой ѝ бе казал, явно не го беше разбрала.

Ръш изглеждаше измъчен и изтощен от умора. Дясната страна на лицето му бе подута, а очите му — почти затворени.

— Искам да поговорим за това — каза той.

— Тази вечер ли? — учуди се Кенеди.

— Да.

— Не може ли да почака?

Ръш сви рамене в жест, който обхващаше нараняването му, нейното, болницата и цялата откачена история.

— Ами ти ми кажи.

Кенеди се поколеба. Знаеше, че ще отговори само на няколко от безбройните му въпроси. Но се налагаше да признае, че той има право да зададе много повече. Погледна часовника си. Беше девет и половина вечерта. Учудващо рано.

— Добре — кимна тя. — Да поговорим.

Хванаха такси и потеглиха към кръчма на улица „Сейнт Мартин“. Можеха да стигнат дотам и пеша, но присъствието на шофьора ограничаваше разговора и осигури на Кенеди време да обмисли какво точно да сподели с Ръш.

Младежът се опита да плати пиенето, но тя го отпрати да намери места, взе халба бира за него и уиски с лед за себе си и го потърси с поглед. Беше избрал ъглова маса и седеше с лице към вратата. Ръцете му трепереха, когато хвана халбата и изпи половината на экс.

Насиненото му лице привличаше любопитните погледи на околните посетители на заведението.

— Как си? — попита го Кенеди.

Ръш поклати глава. Вероятно и той самият не беше наясно как се чувства.

— Ти предвиди действията му — каза той. — Или поне някои от тях. Знаеше какво ще направи.

— Нямах представа докъде ще стигне.

Ръш отпи отново и остави почти празната халба на масата.

— Но знаеше, че е опасен. И че има оръжие. Задвижи се към алармата още преди той да извади ножовете. Затова си мисля, че би могла да ми обясниш какво, по дяволите, видях днес. Защото в момента имам чувството, че се давя. Не разбирам какво ми се случи. Едва не умрях. Струва ми се, че от небето падна метеор и ме фрасна по главата. Или нещо подобно. А не виждам смисъла, нали разбираш?

Кенеди завъртя чашата си, но не изпита желание да отпие. Стомахът ѝ бе свит като юмрук.

— В лек шок си — каза тя. — Вероятно не трябва да се връщаш на работа. Ако бях на твое място, щях да си взема няколко почивни дни. Това, което преживя, не е в обичайните ти задължения.

Той се вторачи в нея изумен и недоволен.

— Ти така ли ще постъпиш? Ще си вземеш ли почивка?

— Не — призна Кенеди.

— Не. Защото зад всичко това има нещо много по-сериозно, нали?

— Да.

Ръш ококори здравото си око.

— Знаех си. Разбрах го по лицето ти. Искам да ми разкажеш за това.

— Не мога да го направя, Ръш.

— Не можеш?

— Няма да го направя. Повярвай ми, за теб е много по-добре да не знаеш. Да не се доближаваш до тази история.

— Какво означава това? — попита той.

Кенеди се опита да подбере думите си грижливо, но сякаш бе оглупяла и с вързан език.

— Това е от онези неща... веднъж узнаеш ли за него, не можеш просто да се оттеглиш. Има последици.

По лицето му пролича, че бе издрънкала дивотия.

— Готов съм да рискувам — отвърна той.

— Не — възрази Кенеди. — Слушай, Ръш, чувствам, че ти дължа нещо. Но не обяснение, а предупреждение. Попита ме дали знам кой е Алекс Уелс.

— Знаеш ли?

— Познавам... семейството му. Срещала съм ги преди и знам какви са. Ще търсят отмъщение за онова, което се случи с него. Срещу всеки, който се намираще в стаята, веднага щом узнаят кой точно е бил там. Така че най-разумното е да изчезнеш колкото се може по-далеч от Райгейт Хаус за известно време и да изчакаш суматохата да утихне.

— Наистина ли мислиш, че ако държат да ме намерят, няма да продължат да ме търсят?

Мамка му! Добър въпрос.

— Не — призна тя. — Ще продължат да те търсят.

— Точно така. А ти самата ще се върнеш там утре сутринта и ще възобновиш разследването, нали? Не съм малоумен, Хедър. Поне не съм толкова тъп, колкото изглеждам. Знам, че има още неща, които не си разбрала. Въпроси, на които трябва да се отговори.

Сърцето на Кенеди се сви.

— Ръш, въпросите са единственото, с което разполагам — каза тя, а гласът ѝ прозвуча раздражено. — Тези хора проникнаха в пещерата на Аладин и откраднаха една-единствена книга. Или пък не са я откраднали. Може само да са проникнали и да са я изгорили. Можеш ли да обясниш това? Защото аз не мога. И това е дори преди да стигнем до онази част, където позволих Емил Гасан, когото смятам за приятел, да бъде намушкан, може би смъртоносно, пред очите ми. Да, все още съм натоварена с работата. Но твоите задължения се различават от моите.

— Нямах предвид това — възрази Ръш.

— Така ли? Какво тогава имаше предвид?

— Защо Уелс бе още там? Откраднал е или е унищожил книгата преди три седмици. Ако работата е била свършена, можеше просто да изчезне.

— Е, и?

— Значи работата не е била свършена. Върнал се е, за да я довърши, а каквато и да е била, си е струвала риска да се мотае наоколо по време на следствието.

Кенеди бе стигнала до същия извод, но не желаше да води този разговор с Ръш. Просто искаше той да разбере колко близо стои до ръба на пропастта и да прояви разум да тръгне в обратната посока.

— Предстои ли ти ваканция? — попита тя.

— Ваканция? — презрително попита Ръш. — Още не ми е свършил изпитателният срок. Аз съм прост работник.

— Тогава подходи небрежно — посъветва го Кенеди. — Не отивай на работа утре. Ако те уволнят, просто си тръгни. Млад си. Ще намериш нещо друго. Стой далеч от Райгейт Хаус. А ако някой те попита какво е станало днес, не отговаряй.

— Ами ако ме разпитват ченгетата? — саркастично отвърна Ръш.

— Ако са ченгетата, направи се на луд. Не помниш, не си виждал, никой не ти е разказал нищо. Ти си прост работник.

— Приемаш много неща за дадени.

— Какво например?

— Например че смъртта означава за мен същото, което и за теб.

— Смъртта означава едно и също за всекиго — остро реагира Кенеди. — Означава, че сърцето ти спира, мозъкът ти угасва, а хората започват да те наричат „труп“. Няма хубава смърт, Ръш. Просто някои са по-лоши от останалите.

Ръш потупа халбата си с пръст и се загледа в нея.

— Най-добрият ми приятел загина в битка с ножове в училище — каза той с почти небрежен тон. — Намушкаха го. А първото ми гадже се самоуби с приспивателни, защото вторият ѝ баща я изнасили. Изпрати ми съобщение, за да се сбoguваме, а аз не успях да стигна там навреме. Сигурно е знаела, че няма да успея, но все пак ми написа съобщението. Още го пазя. Хвърлих се върху мръсника и едва не го убих, но когато го стоварих на земята, открих, че не мога да го направя. Предполагам, че просто не съм склонен към убийства.

— По време на интервюто ти за работа стана ли дума за някое от тези неща? — лаконично попита Кенеди.

Той сви рамене.

— Беше много отдавна.

Тя въздъхна.

— Добре, разбирам. Казваш ми, че знаеш за лошото и мрака в света на възрастните. Може и да е така. Ако си убеден, че искаш истината, ще ти я кажа.

— Искам я — светкавично отговори той.

И тя му разказа цялата история. Или поне онази част, която можеше да сподели.

Започна със смъртта на Крис Харпър, партньора си, който кървя в ръцете ѝ, след като бе намушкан от един от отровните ножове на Предвестниците. Трудно ѝ бе да говори със спокоен глас. Макар да бяха минали три години, все още я болеше.

После говори за Племето на Юда в продължение на час или повече. Разказа на Ръш как живеят като отделно племе сред човечеството. Как се крият из градовете, избирайки места с многобройно население, как са усъвършенствали изкуството на камуфлажа до висша степен.

Ръш мълча през повечето време.

— И те наистина вярват, че произлизат от змията в райската градина? — попита той, когато тя свърши.

— Да, по линия на Каин и Юда — отговори Кенеди.

— Но змията е дяволът.

Кенеди сви рамене.

— Това е нашата версия. А тяхната е, че змията е емисар на истинския Бог, който стои над и извън сътворението. Затова Каин и всичките му потомци били специални, а пък Ева била създала потекло от грешници и непрокопсаници. Нарекли се на Юда, защото той бил човекът, сключил договор с Господ от тяхно име.

— И сделката била?

— Три хиляди години в пустинята. През цялото това време децата на Адам ще се разпореждат с всичко живо. Но щом времето изтече, правоверните — истинските потомци на Каин и Юда — ще получат наградата си. А наградата е господство над целия свят.

Ръш обмисли думите ѝ безмълвно.

— Откога се броят тези три хиляди години? — накрая попита той.

— Ами да кажем, че Господ вече трябваше да се обади. Юда сключил сделката преди около две хиляди години, но референтната дата е около хиляда години преди новата ера. Обединяването на

израелските племена при цар Давид. Що се отнася до Юда, той е крайъгълният камък на историята — момент във времето, познат на всички, който никой нямало да оспори. И той, и Христос са отправна точка. Поне така твърди Евангелието на Юда.

— И са чакали толкова време... — замисли се Ръш.

— Още чакат. Не са доволни от това, но на този етап нямат избор. Проблемът е, че не са много. А три хиляди години е дълго време, когато става дума за кръвосмешение. И затова от време на време се появяват на бял свят. Имам предвид някои от тях.

Ръш я зяпаше с объркано изражение, затова Кенеди продължи, като подбираше думите си внимателно. Тази част от историята принадлежеше на Тилмън и в нея имаше неща, които се бе заклела, че няма да сподели с никого.

— Изпращали жени навън, за да забременеят. Да вляят нови гени в племето. Жените се запознават с адамити, омъжват се и отглеждат семействата си с тях.

— Адамити? — намръщи се Ръш. — Какво е това? Ние, нормалните хора?

— Точно така. А тези жени, наречени Келим или Съсъди, забременяват три пъти. Щом третото дете стане достатъчно голямо, за да пътува, просто изчезват. Връщат се при племето и взимат децата със себе си. Задачата е изпълнена.

— Майтапиш се с мен — запротестира Ръш. — Никой не би постъпил така. Откачено е.

— Да научиш всичко това е като да влезеш в друг свят — спокойно отвърна Кенеди. — Те си имат собствени правила. Свой начин, по който гледат на нещата. И той им върши работа, защото не позволява да измрат от двойни рецесивни гени. Но всичко би могло да се случи на жена, излязла в нашия свят сама. Жена, отгледана в уединение, напълно лишена от улични умения и хитрост. Затова има помощници. Агенти. Хора, които действат като ангели хранители за Келим, следователно и за цялото племе. Те се наричат Елохим, което на арамейски означава Предвестници. И ако решат, че някой знае прекалено много... специалността им е смърт при инцидент, но се справят идеално и с директното убийство. Алекс Уелс беше от тях.

Кенеди най-после замълча и Ръш се вторачи в нея безмълвно.

— Не знам защо седях търпеливо да слушам тези дивотии — каза той накрая.

— Да, знаеш — възрази Кенеди. — Защото видя как днес пред теб се самоуби човек и не можеш да пропъдиш картината от главата си. Готов си да изслушаш какви ли не дивотии, ако те ще ти помогнат да разбереш случилото се.

— Да, щеше да е чудесно, ако вършеше работа. Но не разбирам абсолютно нищо. Тъпа история.

— Така е, нали?

— Но ти каза, че ти се е случило и преди.

— А също и на теб. Днес, Ръш. Ти беше в стаята. Ако извадиш късмет, те няма да узнаят за това, но може би не е толкова лошо, че ти разказах историята. Поне сега може да те подгони параноя в момент, когато си струва да си настроен параноично.

— Благодаря — мрачно промълви Ръш. — Трябва ли да дебна за нещо специално?

— За онова, което се случи с очите на Уелс. Случва се често. Когато убиват. Когато обмислят убийство. Или понякога просто като реакция на стрес или емоция. Нарича се хемолакрия. Сълзят кръв.

— Господи!

— Причината е субстанцията, която взимат. Отровна е и накрая ги убива, но ги прави по-бързи, по-силни и устойчиви на болка. Вярвай ми, нужна е адска сила, за да се справиш с един от тях.

— Е, както ти каза — напомни й той, — аз бях в стаята.

Той се замисли, загледан в празната си халба.

— Но защо просто не уби всички ни? Имам предвид Уелс. Нямахме да му е много трудно.

Кенеди усети как я притисна тежестта на вината и тревогата.

— Можеше да го направи, ако искаше. Но мисля, че е трябвало да избегне разпитите. Те се крият от светлината. Споменах за полицейските разпити с надеждата, че той ще избяга. Не предположих, че ще се самоубие, за да избегне неудобни въпроси на дневна светлина.

Тя взе чантата си, оправи сакото си и се подготви да тръгне. Ръш пренебрегна тези сигнали.

— Какво ще правим сега? — попита той.

Кенеди се намръщи.

— Няма да правим нищо — отговори. — Прибираме се да спим. Никой от нас не е във форма да взима важни решения.

Ръш се засмя глуповато.

— Мислиш, че решенията ще зависят от нас. Наистина ли?

Кенеди се надигна.

— Мисля, че трябва да изчакаме и да видим — отвърна тя. — Ако извадим късмет, всичко ще приключи тук.

Но нямаше да стане така, разбира се. И точно по тази причина бе наредила на Изи да не се връща у дома и бе разказала на Ръш достатъчно, за да го накара да внимава. Нищо не бе приключило. Нямаше начин.

Тя и Емил Гасан. Не беше съвпадение. Беше привлечена в тази история от сила, която не можеше да види или определи. Намираще се тук поради някаква причина, за която нямаше представа.

— Ще говорим утре — каза. — Трябва да поспя.

— Добре.

— Тук ли оставаш?

— Имам нужда от още едно питие.

— Не забравяй, че ще ти се наложи да се прибереш у дома — напомни му тя. — Ще се видим утре.

Но когато му обърна гръб, той извика името ѝ. Кенеди погледна през рамо.

— Бен — каза той завалено и тя не го разбра.

— Какво?

— Бенджамин. Малкото ми име. Бях кръстен...

— Добре — кимна тя. — Съжалявам, превалено е късно за това. Сега си Ръш.

Той въздъхна тежко.

— Каква е тайната на хубавата шега? — попита Ръш.

— Точният момент.

— Да. Значи тази беше лоша.

Кенеди едва успя да хване автобуса на площад „Лестър“, после се спусна към Пимлико с последния влак.

Краката ѝ тежаха и през целия път се чудеше къде точно да спи. Предишната нощ в леглото на Изи, ала сама, се бе почувствала като на чужда планета. Но подозираше, че в собственото си легло щеше да е като в гробница.

Накрая се спря на леглото на Изи, защото бе оправено и можеше направо да се просне в него. А дали щеше да заспи, бе въпрос, на който щеше да получи отговор след известно време. Тя отвори вратата и влезе, като се зачуди за миг защо ключалката ѝ се стори по-хлабава от обикновено. Прекрачи прага и видя, че вратата на всекидневната е отворена. Знаеше, че я бе затворила сутринта, следователно вече знаеше и защо ключалката бе хлабава.

Да остане или да избяга? Професионалист не би ѝ дал възможност да избяга, а ако беше обикновен крадец — дано, господи — вероятно можеше да се справи с него. Тя бръкна в чантата си, за да извади лютивия спрей.

Някой я хвана изотзад и прикова ръцете ѝ встрани. Притиснаха нещо към лицето ѝ и макар да се мъчеше да не си поеме дъх, изгуби съзнание още преди да усети миризмата на лекарството.

[1] Певец от англо-италиански произход, роден през 1993 г. — Б.пр. ↑

13.

Светът се завърна около нея на части, много по-бавно, отколкото бе изчезнал.

Първо долови звуци: бавни, дискретни, басови. Не думи, а нещо, което не успя да определи.

После нещо гадно и кисело, отчасти миризма, отчасти вкус се надигна около и в нея. Тя потръпна.

— *Мистак хе. Хе мет е'вер.*

Хванаха я за главата и раменете. Тя се опита да се отдръпне от ръцете, но те просто я завъртяха настрани. Стомахът ѝ се сви, тя повърна немощно и топла течност потече по устните и езика ѝ.

Плат под бузата и тялото ѝ. Мек и прохладен. Намираше се в легло.

Появи се светла точка, която се разшири. Пред нея се забелязваше движение.

— Можеш ли да ме чуеш? Чуваш ли какво казвам?

Мъжки глас, дълбок, но мелодичен.

Кенеди застина, докато се мъчеше да подреди спомените си. Стълбите. Вратата. Леглото. Не, нещо липсваше... Някой застана зад нея, прикова ръцете ѝ настрани и притисна кърпа до лицето ѝ. А после леглото. Чудесно.

Не, въобще не беше чудесно.

— Мисля, че е будна.

Различен глас. Не груб, но мъртвешки и безчувствен. Глас, който я уплаши, като се имаше предвид защо лежеше на легло и защо бе нападната.

— Тогава да започваме.

Отново ръце по нея. Тя бе прекалено слаба и болна да се възпротиви. Търколиха я по гръб, а ръцете ѝ бяха повдигнати над главата. Нещо се затвори с щракане около китките ѝ. Металните гривни ги ухапаха достатъчно силно, за да я накарат да потръпне. Когато се опита да помръдне краката си, откри, че вече са

обездвижени. Беше просната на леглото с разперени ръце и крака, напълно беззащитна.

— *Ми мет веним ѝе сихедур.*

— *Наим.*

Ако това беше езикът, какъвто и да бе той, на който нападателите ѝ си говореха, Кенеди се зачуди за момент защо бяха минали на английски. Внезапно се сети за отговора: „Да започваме“ бе предназначено за нея — трябваше да го разбере и да се уплаши. Осъзнавайки намеренията им, тя се успокои малко.

Отвори очи. Нямаше смисъл да продължава да се прави, че е в безсъзнание.

Най-голямата изненада, макар че въобще не трябваше да се изненадва, беше, че се намира в спалнята на Изи. Вероятно бе останала в безсъзнание не за дълго и за нападателите ѝ беше безсмислено да ѝ устройват засада там, ако възнамеряваха да я водят на друго място.

Но пък познатата обстановка подсили страха ѝ за онова, което предстоеше.

Бяха само двама — вече ги различаваше по гласовете. И двамата бяха млади, но единият вероятно бе в началото на двайсетте или дори още тийнейджър. Беше слаб, хубав, с дълга до раменете черна коса и добре оформени мустаци и брада.

Другият беше по-едър и як, с нацупено бебешко лице. Също с черна коса, но къса и в странно старомоден стил разделена на път по средата.

И двамата бяха облечени в светлобежови ленени костюми и притежаваха неестествената бледост на Племето на Юда, чийто живот протичаше най-вече под земята. Гледаха я напрегнато, а в изражението на по-едрия се долавяше и погнуса.

— Ще ви зададем няколко въпроса, госпожице Кенеди — каза брататият нежно.

Той бе човекът с културния приятен глас, което не я изненада. Помисли си, че е взел ролята на доброто ченге. Но не разчиташе на добротата му.

— Относно работата, която ви възложиха в Британския музей и събитията онзи следобед.

Кенеди не отговори. Завъртя глава, за да види какво са ѝ направили. Ръцете ѝ бяха оковани в белезници, прикачени към таблата на леглото, изработена от ковано желязо. Розови пухкави белезници, предназначени за сексуални игри. Краката ѝ бяха разкрячени и приковани с някакъв лост за обездвижване. Но беше напълно облечена. Дори не ѝ бяха свалили сакото. Смесените сигнали бяха объркващи. Защо я бяха подготвили за изнасилване, а после бяха спрели?

— Не знам... за какво говорите... — промърмори Кенеди.

Устата и долната половина на лицето ѝ още бяха изтръпнали от опиата и ѝ бе трудно да изрече думите.

Едрият тип изруга нещо, което тя не разбра. Бръкна в сакото си и извади нож. Сърцето на Кенеди се сви, когато видя особената му форма, извитото острие и грубата дръжка, направена от същия метал. Отново проклетата сика.

Тези типове бяха Предвестници — професионалните убийци от Племето на Юда.

Якият мъж притисна ножа към бузата ѝ.

— Чуй ме, мръснице — процеди той през зъби, — всеки път, когато ни излъжеш, ще те порязвам. Всеки път, когато не отговориш достатъчно бързо, ще те порязвам. Всеки път, когато не харесам отговора ти, ще те порязвам. А когато нямам повече въпроси, ще прережа гърлото ти.

— Самал. — Младежът изрече думата меко, но партньорът му се напрегна и го погледна бързо, което отговори на въпроса на Кенеди кой е по-важният.

Той направи жест и здравенякът отдръпна ножа от лицето ѝ. Доброто ченге имаше по-висок ранг от лошото.

Младият мъж седна на леглото до нея и се втренчи в очите ѝ. Усмихна се, но усмивката му бе много по-обезпокояваща от свирепостта на едрият тип. Беше усмивка на човек, толкова уверен в правотата си, че е лишен от чувство за вина и срам.

— Името ми е Абидос — каза той. — А този човек с ножа е приятелят ми Самал. И както вече си разбрала по маниерите му, той не се плаши от неприятна работа. Но каквото и да казва, аз ще съм този, който ще те разпитва. И ще позволя на Самал да те нарани само ако ме принудиш. Имам предвид, ако ме накараш да вярвам, че не ще ни кажеш истината, ако не те нараним. Разбираш ли? Ако сътрудничиш,

ще има по-малко болка. Може и въобще да няма такава. А щом настъпи краят, всичко ще стане по-бързо и лесно.

Замълча, сякаш очакваше отговор. Когато Кенеди не продума, той възобнови речта си:

— Мога да ти предложа още една утеха. В този ти вид смъртта ти ще изглежда като сексуална игра, излязла извън контрол. Но ако ни кажеш истината, без да те подтикваме, преди да си тръгнем, ще свалим тези аксесоари от трупа ти и ще го оставим напълно облечен — каза той усмихнато. — Честта ти няма да пострада.

— Да, но ще съм мъртва — отвърна Кенеди. — Не искам да изглеждам неблагоприятна, обаче... нали разбираш...

Откри, че гърлото я боли, когато говори, а гласът ѝ излизаше като противно скърцане.

Младежът сви рамене.

— Ти си интелигентна жена — каза той. — Безсмислено е да ти обещавам, че ще те оставя да живееш. И двамата ще знаем, че лъжа, а тогава няма да повярваш на нито една от думите ми.

Кенеди облиза сухите си устни и промърмори нещо неясно. Когато младият мъж се наведе, за да чуе думите ѝ, тя се изплю в окото му. Това бе единствената защита, на която беше способна, но по ужаса и погнусата, изписали се по лицето му, разбра, че ѝ е свършила работа.

Мъжът извади носна кърпа и избърса бузата си.

— Добре тогава — каза намръщено. — Май сгрехих. Вероятно все пак ще е невъзможно да проведем рационален разговор.

Той погледна приятеля си, който стоеше готов за действие, стиснал ножа в ръка.

— Самал, отрежи ѝ един пръст.

Здравенякът се наведе към нея. По лицето му се изписаха различни изражения — нетърпение, погнуса, страх, омраза.

— Ще говоря — бързо каза Кенеди. — Няма нужда да ме режете. Ще ви кажа онова, което искате да узнаете.

Абидос махна с ръка и Самал спря. Дори не я беше докоснал и изглеждаше облекчен, че не му се е наложило, макар Кенеди да забеляза колко добре ножът прилягаше в ръката му. Беше сигурна, че е убивал и преди. Убедена бе и че мъченията не го отвращават. На лицето му нямаше и следа от милост. Ако въобще изпитваше нещо, то беше силна ненавист към нея. Тя импулсивно се затърчи и уж

случайно докосна ръката му. Той подскочи като ужилен. Жени, помисли си Кенеди. Страхуваш се от жени.

— Много добре — каза Абидос. — Да започнем с онзи следобед. Ти свика събрание в Райгейт Хаус. Какво стана там?

Кенеди отново облиза устни и се опита да отговори със спокоен глас:

— Обвиних един човек, Алекс Уелс, в кражба.

— Кражба на какво?

— Книга.

— Кажете заглавието ѝ.

Напрежението в думите на Абидос предупреди Кенеди да внимава. Тя знаеше колко важни са писаните думи за Племето на Юда. Всъщност по време на антитерористичните семинари, когато беше ченге, им бяха обяснили, че това се отнася за повечето религиозни фанатици. За мозъка на фундаменталиста думата буквално е плът и неуважението към нея е пряка обида към Бога.

Излъга инстинктивно:

— Знаехме само, че имаше кражба. Един от кашоните в стаята беше прекалено лек. Нещо беше откраднато.

— И знаехте, че Алекс Уелс го е откраднал.

— Да.

Откаченияците бездруго бяха наясно с това. Агентът им, другият член на клетката им, бе изчезнал от света. Смъртта му скоро щеше да се появи в новините, ако вече не се бе появила. Лъжите нямаше да ѝ помогнат.

— Откъде знаехте? — попита Абидос.

Кенеди започна да обяснява. Датите в личните досиета. Хипотезата за вътрешния човек. Съпадението със смъртта на Силвър.

— Много добре — кимна Абидос, сякаш беше учител или свещеник, който ѝ преподава катехизис. — И сте свързали тези неща с Уелс.

— Да, аз го разпитах.

— И как отговори той?

— Никак. Отказа да отговори на въпросите ми. А после, когато го заключих в стаята и повиках полицията, се самоуби със собствения си нож.

Самал издаде гърлен звук. Абидос се вторачи в него и му се скара на неразбираемия им език.

— *Не еяр в'щех. Де бейошин лекот.*

Това определено звучеше като шибания арамейски на Племето на Юда.

— *Ма ес'ирим шуд екол* — отговори Самал с трагичното и умолително изражение на ударено куче.

Абидос го смълча с рязък заповеден жест. После се завъртя отново към Кенеди, сякаш въобще не ги бяха прекъсвали.

— Това няма да ни свърши работа — каза той. — Ти наблегна на „Аз направих това“ и „Той не ми отговори“, сякаш двамата сте били сами в онази стая. Но не е било така. Моля те, кажи ни кой още присъстваше там.

Внезапно Кенеди осъзна шокирана, че всичко, което ѝ се случваше и предстоеше да се случи, е причината, поради която Алекс Уелс не я беше убил. Решил да отнеме собствения си живот, за него бе изключително важно да я остави жива, за да могат хората му да я разпитат.

— Мислех, че е по-вероятно Уелс да проговори, ако сме насаме — отговори тя.

Гласът ѝ потрепери, но тя не успя да го спре.

— Не — възрази Абидос. — Не мисля така.

— Това е истината.

Последва дълга пауза.

— Питам те отново, госпожице Кенеди. Кой друг беше там? Кажи ми и си спести болката.

— Това е истината — повтори тя.

— Добре — кимна Абидос и направи знак на Самал.

Кенеди се стегна, но знаеше достатъчно за мъченията, за да е сигурна, че както и да се подготви, всичко ще е безполезно.

Помисли си, че мъжът ще се забави няколко секунди, за да събере смелост, но той просто мушна ножа дълбоко в лявата страна на торса ѝ, докато докосна реброто и острието изскърца върху костта.

Тя отвори уста да изпищи. Абидос, който очакваше реакцията ѝ, набута носна кърпа дълбоко в гърлото ѝ. Писъкът се превърна във вибрация, а не в звук. Мъжът я наблюдаваше внимателно, докато тя се бореше.

— Отново — каза той.

Самал снижи острието и Кенеди се загърчи, а паника и ужас изпразниха мозъка ѝ от мисли.

Но ножът не я докосна, защото двамата мъже бяха застинали внезапно от неочаквания звук, долетял отвън. Пет кратки почуквания по вратата.

— Изи?

Женски глас, младежки и леко хленчещ, идваше откъм външната врата.

— Любима? Там ли си?

14.

Абидос реагира по-светкавично от Кенеди и разликата в бързината им се оказа критична. Тя напрегна тялото си, за да предупреди с бурно движение новодошлата, но той стисна китките ѝ здраво и прошепна на Самал:

— Краката.

В онзи момент краката на Кенеди вече се вдигаха от леглото, но Самал улови глезените ѝ и ги прикова надолу бавно и категорично. Тя не успя да издаде никакъв звук освен от гърченето на тялото ѝ върху чаршафите.

— Изи? Там ли си?

Гласът звучеше тревожно и нещастно.

— Вратата не беше заключена...

Абидос насочи смразяващ поглед към Самал, който потръпна като от шамар.

Стъпките в коридора приближиха.

— Изи?

На този етап, който и да приближаваше насам, вече бе видял светлината под вратата. Но човек не би влязъл в нечия спалня неканен. Никой не е толкова откачен или нагъл, за да направи подобно нещо, освен...

Дръжката се завъртя и вратата се откряна леко.

— Доообрееее...

Гласът се промени от колеблив в закачлив, макар все още да се долавяше неувереност.

— Ако има някого с теб, давам ти десет секунди да се скриеш под чаршафа. Девет... осем... седем... Не, по дяволите.

Вратата се отвори напълно и млада жена, много млада жена, влезе в стаята. Надали беше на повече от деветнайсет години и въпреки паниката си Кенеди се зачуди и възмути.

Мамка му, Изи!

Жената носеше джинси и бяла тениска — обикновена, дори развлечена — и черни ботуши, толкова старомодни, че сигурно си

падеше по ретрото. Косата ѝ беше къса, тъмна и ситно къдрава. Очите ѝ бяха виолетови, а в момента бяха ококорени широко, защото каквото и да бе очаквала да завари, сега виждаше двама мъже с каменни лица и завързана жена, а Самал бе застанал с лице срещу нея, стиснал в ръката си пистолет, насочен право в нея.

— Аз... аз... — заекна тя. — Аз бях...

— Влез в стаята — покани я Абидос. — Влез. Няма да те нараним.

Гласът му беше твърд, но нисък и успокояващ. Не се приближи към девойката, но погледът му бе прикован в нея.

— Влез или тази жена ще умре.

Момичето погледна от Абидос към Самал, после към пистолета. Лицето ѝ доби вида на жертва на травма, затъпяла от шока. Бягай, помисли си Кенеди, и се опита да го каже, но единственият звук, който излезе от устата ѝ изпод носната кърпа, беше отчаяно ръмжене.

— Влез вътре — повтори Абидос със същия кротък глас. — Затвори вратата.

Момичето пристъпи. По-точно кракът му се премести напред, но тялото му остана замръзнало на прага.

— Мама знае, че съм тук — каза паникьосано то.

— Добре — кимна Абидос. — Всичко е наред. Затвори вратата.

Но момичето, изглежда, бе изчерпало запасите си от сила.

— Просто исках... Исках да върна книгите на Изи.

Младата жена вдигна нещо, което Кенеди не бе видяла досега: прекалено ярки цветове и силен блясък.

Беше порносписание. Лесбийско. Две голи жени бяха преплели тела на корицата. Едната бе завъртяна така, че да покаже гигантските си гърди в най-добрата светлина.

— Искате ли да видите? — попита момичето и протегна списанието.

Самал се сви, сякаш образът на корицата беше змия. Внезапно се случиха няколко невъзможни неща. При това светкавично. Изпод списанието, което се наклони неочаквано в ръката на жената, две блестящи дъги изскочиха и удариха Самал в гърдите.

Последва звук като от тиктакане на часовник, но прекалено бърз и шумен. Самал се препъна тромаво назад и раменете му се удариха в стената. Той се плъзна надолу и издиша измъчено като в агония.

Междувременно Абидос се хвърли към собственото си оръжие, но момичето бе захвърлило порносписанието и изхабения тазер^[1], бе прескочило леглото с лекота и го удряше по лицето със светкавични крошета, които го принуждаваха да използва и двете си ръце, за да се защити.

Отначало ръцете му бяха достатъчни, но момичето не спираше да се движи. Тялото му се люлееше напред-назад, бързите му ръце замахваха енергично и безмилостно. Настъпи момент, когато Абидос се предпази от два ниски удара и остави горната част на тялото си незащитена. Младата жена се възползва и заби чело в лицето му.

Той залитна назад, заслепен от болка, а тя се завъртя, левият ѝ крак се вдигна грациозно и се стовари отстрани на главата му. Той се смъкна на колене, после се просна в цял ръст.

Движение наблизко привлече вниманието на Кенеди. Самал се мъчеше да се добере до падналия пистолет. Действайки инстинктивно, тя се търколи на леглото и спусна крака над главата му. После сви колене и лостът го удари в гърлото.

Ако не беше замаян от тазера, Самал щеше да се справи с несръчното нападение за миг. Но сега му се наложи да се бори с тежестта на Кенеди в продължение на няколко секунди преди да успее да повдигне тялото ѝ и да я отметне от себе си. В това време младата жена отново бе прекосила стаята, грабвайки нощната лампа на Изи. Дори не се забави да огледа лампата, но със стоманената си основа и тежестта си импровизираното оръжие отговаряше на нуждите ѝ. Тя замахна назад, после напред и нагоре, влагайки и собствената си тежест, и стовари лампата със страшна сила в брадичката на Самал. Ударът го повдигна от земята и го просна по гръб на пода, който потрепери. Жената го обиколи предпазливо. Едрият тип все още беше в съзнание. Търколи се настрани и се опита да се изправи. Без да бърза, но с лекарска прецизност момичето го халоса три пъти в тила и той заби лице в мокета на Изи, като че ли бе прикован с пирон. След кратък оглед момичето го удари отново.

Накрая то пусна лампата и раздвижи ръце, сякаш здравата хватка ги бе наранила леко.

През последните ужасяващи секунди Кенеди си бе поела дъх паникьосано, толкова дълбоко и внезапно, че отчасти бе погълнала

кърпата на Абидос. И сега се давеше с нея. Загърчи се на леглото и се замъчи да си поеме дъх.

Момичето провери двете проснати тела спокойно, но най-последно забеляза мъките ѝ. Бръкна в устата ѝ и извади кърпата.

Кенеди си пое дъх измъчено и изхлипа.

— Добре си — каза момичето и прозвуча като Абидос. — Свърши се. Но трябва да вървиш.

— Коя... — изхъхри Кенеди, — ... коя... си ти?

— Аз съм Диема — простишно отговори момичето.

То започна да претърсва джобовете на Самал и Абидос за ключа от белезниците, но Кенеди не се усети, докато не го видя, когато момичето вече отключваше белезниците ѝ и лоста на краката ѝ.

— Трябва да изчезнеш оттук — повтори то. — Тези бяха двама, но ще има и други. Вероятно скоро.

Кенеди седна и започна да разтрива изтръпналите си ръце. Погледна надолу към Самал, ужасена, че каквото и да бе видяла и каквото и да ѝ казваха рационалните ѝ мисли, той може да се надигне и отново да я нападне.

— Съжалявам, но не разбирам — каза тя, когато най-последно успя да проговори. — Коя си ти? Защо ми помогна? Наистина ли си приятелка на Изи?

Момичето я изгледа шашнато.

— Приятелка на любовницата ти? Не бъди глупава. Просто слушай какво ти казвам. Намери си място, за което те не знаят. После друго и друго. Не спирай да се движиш. Промени навичките си. Не бъди лесна мишена.

Полицията, помисли си Кенеди. Трябва да се обадя в полицията.

Нощното шкафче се бе преобърнало и телефонът лежеше на пода. Тя се протегна към него, но кракът на момичето настъпи китката ѝ здраво. Кенеди изохка от болка и шок.

— Не — каза момичето.

Кенеди го погледна объркано. Лицето му, спокойно и равнодушно въпреки скорошното насилие, бе намръщено и решително.

— Знаеш ли коя съм? — попита то. — Откъде съм?

Кенеди процеди през зъби:

— Не. Всъщност не знам.

Очите на младата жена пробягаха по трупове на пода, после се върнаха на Кенеди.

— Аз съм от същото място като тях. И всички ние сме заклетни да пазим мястото в тайна. Така че знаеш какво трябва да ти направя, ако вземеш телефона и се обадиш.

Тя отдръпна крака си. Кенеди предпазливо раздвижи пръстите на ръката си. Боляха ужасно и едва можеше да ги помръдне, но нито един не бе счупен.

— Помисли малко — каза момичето. — Тези мъже дойдоха тук да те разпитат и убият. Провалиха се, така че ще изпратят други. Съмнявам се, че полицията ще ти помогне много. Трудно ще им бъде дори да ти повярват. Изчезни още сега. Остави зад себе си всичко, от което не се нуждаеш. Внимавай къде ходиш. С кого говориш. Следата, която оставяш след себе си. Защото определено ще има хора, които да те издирват, а те са изключително опитни.

— Значи не бива да се връщам в Райгейт Хаус? — попита Кенеди. — Предупреждаваш ме?

Момичето се намръщи и се вторачи в нея, сякаш тя беше луда.

— Разбира се, че трябва да се върнеш. Довърши си работата. Намери книгата и направи необходимото. Защо, мислиш, си губя времето да те пазя? Защо иначе би си струвало да те спасявам?

Момичето се завъртя на пети и си тръгна, сритвайки порнописанието презрително.

[1] Електрошоково устройство. — Б.пр. ↑

15.

В Шотландия четирима свещеници, обявени за изчезнали, са намерени мъртви. Смъртта им е като смъртта на четирима от дванайсетте апостоли на Исус: Матей (прободен с копие, в този случай лекоатлетическо), Тадей (пребит с камък), Павел (обезглавен) и Петър (разпнат с главата надолу). Шотландската полиция определя убийствата като „престъпления от омраза“. В Умбрия се срива пътен мост. Коли падат като тежък дъжд в стръмно дере, на дъното на което има друг път, претъпкан с коли. Двеста души са убити.

В Калифорния всички топлокръвни животни в зоологическата градина в Сан Диего умират за три дни, проявявайки симптоми, подобни на ебола. Когато вирусите са открити, се установява, че са различни за всеки вид, индивидуално създадени или адаптирани за максимална възприемчивост. Птиците изчезват една сутрин от отворените клетки. Издирването из целия щат се проваля и нито една не е открита.

В Пекин площад „Тянанмън“, чиято структура е отслабена по начин, който не се поддава на анализ, се разпада на няколко масивни каменни блока, които размазват група немски туристи и трима студенти, отиващи с колела към колежа. Обезобразените трупове са отнесени в кофи, което предизвиква протести от роднините заради безчувственото отношение към останките на любимите им хора.

Седем млади пещерняци в Оукланд влизат в пещера за начинаещи, дълбока едва седем метра. Всичките са намерени мъртви от декомпресия, каквато може да предизвика само гмуркане на хиляди метри дълбочина и внезапно изскачане на повърхността.

Из целия свят се разливаха вълни. Но това е неточна метафора, помисли си Бер Лусим. Вълните отслабват, когато се отдалечат от източника си. А сегашното положение, отбеляза той с удоволствие, напомняше повече на издигането на цунами или настъпването на зловец прилив, завличащ все повече плувци в дълбините.

Не че той се наслаждаваше на болката и унижението заради самите тях. Може би навремето. Малко. Но вече не бе такъв човек, не

беше просто Дявола. Думите на Пророка бяха променили същността му, без въобще да променят призванието му. Вършеше същите неща както преди — убиваше плът и дух, но сега действията му имаха различно значение. Това беше чудото на Шеколни, доказателството, че той бе докоснат от божественото.

Пророка намери стария си приятел седнал на кушетката в спалнята си. Стаята беше гола като монашеска килия, така че нямаше къде другаде да седне. Спокойно и без стеснение Шеколни се отпусна на каменния под пред Бер Лусим. Приятелят му четеше, но сега скочи на крака и му предложи леглото си, но той отхвърли поканата с махване на ръка. Бер Лусим зае мястото си, затвори книгата и я остави настрана. Беше Книгата, разбира се. Тя се бе превърнала във фокуса на живота и стремежите им, в техен спасителен бряг и строг началник.

— Защо си толкова умислен, Бер Лусим? — попита Пророка. — Ти натисна спусъка и куршумът излетя в света. Не можеш да промениш полета му.

Бер Лусим повдигна вежди.

— Подобни неща са в моята област, а не в твоята. И не съм сигурен, че съм съгласен. С куршума, за който говориш, всички идеи и проблеми са решени още преди да бъде изстрелян. А после само гледаш какво ще стане.

— Е, и? Не правим ли точно това?

— Извини ме, свети човече, но това прилича повече на мъчение. Серии внимателно подготвени намеси с цел постигане на нарастващ ефект.

Шеколни се усмихна.

— И това те притеснява? Да не би да те тормозят съмнения?

— Ни най-малко! — шокирано извика Бер Лусим. — Мъчението е нещо, в което имам богат опит. Не се съмнявам в плана, просто се опитвам да го разбера.

Бер Лусим се вторачи в Шеколни в тъмнината на килията си, разсеяна само от пламъчетата на три свещи, горящи в нишата до леглото. Сенки покриваха лицето на Пророка като воал, така че изражението му не можеше да се разчете.

— Мислиш ли понякога за детството ни? — попита той накрая.

Когато ти бе само човек, помисли си, но не го каза. Когато все още имаше загадки, които ти не можеше да решиш. Не изрече и това.

Тактът и скромността бяха важно нещо, когато човек си имаше работа с въплъщение на Бога.

Пророка се засмя.

— В онези времена дори не бях жив. Въобще не ги помня. Животът ми започна в деня, когато получих първото видение. Всичко преди това е без значение за мен.

Бер Лусим кимна, сякаш разбираше, макар думите на Пророка да показваха колко различни бяха. И двамата, благодарение на жестокостта и силата на волята си, се бяха отдали на определени съдби. Но докато Бер Лусим бе прегърнал жестокостта и я бе превърнал в своя роба, Шеколни я бе отворил като врата и бе преминал през нея на непознато място.

— Децата са жестоки — промърмори Бер Лусим.

Мислеше за себе си, за първите си опити с болката на другите, която му бе позволила да опознае самия себе си.

— Всички мъже са жестоки — отвърна Пророка. — Също и жените. Ако не беше така, нямаше да се нуждаем от Господ.

Той се изправи на крака. Движенията му бяха като на старец, макар че само месец го делеше от Бер Лусим. Вероятно мантията на светостта бе по-тежка, отколкото обикновените хора си представяха.

— Важно е да разбираш — каза Пророка. — Да имаш модел за действията си, който обмисля всичко и премахва пречките. Сега ще изнеса проповед пред другарите ти по оръжие. Би трябвало да дойдеш и послушаш.

— Подканвам ви да помислите за чудо — започна Пророка, а думите се затъркаляха из огромната зала като нещо материално.

Стотина мъже го наблюдаваха и слушаха, обзети от нетърпение да чуят важно разкритие, имунизирани срещу слабост и съмнение.

— Чудото на раждането — добави Пророка. — Никой от вас няма жена и деца. И никой няма да има. Не поради ваша слабост или провал, а заради историята и неотменната форма на Плана. Но нека ви уверя, че раждането, видно отблизо, е ужасно грозно нещо. Майката, агонизираща от болка, изпълва въздуха с писъци. Понякога се изпуска. Новороденото, когато най-последно се появи, е покрито с мръсотията на майката и кръвта ѝ. Почти не прилича на човек, когато го вдигнат. За

да стане човек, трябва да бъде пречистено. Трябва да диша. И да бъде отделено от утробата, която го е хранила и отглеждала. Да прережат пъпната му връв с нож. Дали докторът, който размахва ножа, вижда величие, или кошмара на кръвта? Дали усеща мирис на екскременти, или на тамян? Дали чува писъци, или ангелски песни?

Авра Шеколни замълча театрално, но не очакваше отговор.

— Вие сте този лекар. И бъдещето, което очаква да се роди, зависи изцяло от сръчността ви с ножа, от уменията ви. Вие трябва да прережете онова, което навремето е било скъпоценно и нужно, но сега е само мъртво бремене. Вие трябва да видите отвъд кръвта, независимо колко високо се надига тя. Да видите светлината, безкрайната светлина.

Той замълча, а разперените му ръце, които сякаш искаха да прегърнат всички, се отпуснаха настрани. Последователите на Бер Лусим паднаха на колене. Повечето хлипаха, а всички правеха знака на примката.

Бер Лусим също коленичи. Сърцето му запя, кръвта забуча в ушите му.

Сега той беше дума, изречена от Господ.

**ВТОРА ЧАСТ
ВОЙНИК**

16.

Момичето никога не си бе помисляло, че може да бъде избрано. Може би навремето се бе забавлявало с тази възможност, когато все още бе на възраст за подобни неща. Хората, които познаваше, бяха отведени на дванайсет, тринайсет или четиринайсет години.

Но тя навърши шестнайсет и никой не дойде. А после настъпи промяната, когато хората напуснаха мястото, където бяха живели от седем поколения, и отпътуваха за новия град.

След като стигнаха там, разопаковаха нещата си и се опитаха да превърнат мястото в дом. Но не беше дом. Момичето, заедно с всички хора, които познаваше (не бяха много, защото бе самотница по природа), се почувства неспокойно и объркано. Изглежда всичко бе свършило, но не започваше нищо ново. Ритъмът на живота бе нарушен.

Момичето се опита да изрази чувствата си в рисунките и скулптурите си и зачака нормалното усещане за нещата, непрекъснатата верига от мисли, асоциации и действия да го излекуват.

Хаос в Сима, съвета на старейшините. Повишени гласове в Ем Хадерек, мястото за събиране. Нормалността кръжеше настрани като птица, която е напуснала гнездото си по принуда и сега не може да се установи отново.

Момичето бе бронирано срещу хаоса наоколо, поне до известна степен, но е трудно да не се притесниш, когато мъдреци и глупаци си крещат гневно, а всички недоволстват от старейшините. Обичта бе основата на обществото. Ако тя изчезне, какво ще им остане?

Недоволните твърдяха, че племето не е трябвало да напуска Гинат Дания, райската градина, която бе техен дом, без Господ да е наредил. А това неизбежно водеше до спорове какво бе наредил Господ, за провалите на Предвестниците или по-скоро на техния върховен пастир и командир Куутма. Носеха се слухове, че той е предал племето, тъй като се бе влюбил в своя подчинена и бе тъгувал прекалено много след смъртта ѝ. И преценките му пострадали от това.

Позволил на враговете на племето да живеят, да се засилват и да се съюзават.

И накрая той самият паднал в битка срещу най-силните врагове — външния баща Лио Тилмън и вълчицата Хедър Кенеди. Заради този провал Хората трябвало да се преместят в керван от запечатани камиони от стария си дом под Мексико Сити в сегашната Гинат Дания на хиляди километри на север и изток.

Новият Куутма стоеше настрана от тези обвинения, загрижен за достойнството на сана си. Но протестите се увеличаваха и накрая разцепиха Сима. Един от тримата старейшини изрече най-ужасната ерес, най-кошмарното осквернение. Другарите му нямаха друг избор, освен да го изгонят съвета, а по-късно през деня се разчу, че той е напуснал града. Беше излязъл сам в света, без придружител и без задачи, без име и благословия.

Градът се люлееше лудо като лодка, след като някой е изскочил от нея на брега и я е оставил прекалено лека във водата. Хората, замръзнали и останали без дъх, се вслушваха за ехо от звук, който никой не бе чул.

И тогава неочаквано, дълго след като момичето бе спряло да мисли, че подобно нещо е възможно, беше призовано. Не от съвета на старейшините, а от самия Куутма, познат като Бранд — водача и командира на Елохим, който държеше истината в сърцето си и отмъщението в ръцете си.

Призоваха я в момент, когато тя въобще не бе готова да се отзове. Работеше по масивна картина, най-голямата, която някога бе започвала. Стоеше на върха на стълба, оплескана с боя от глава до пети, и тъкмо рисуваше ангелско лице, когато два ангела се появиха пред нея.

Бяха Алус и Тария, личните помощници на Куутма и негови телохранители. Внезапната им поява в студиото едва не накара момичето да падне от стълбата.

— Искат те — простичко каза Алус.

Изчакаха я безмълвно да се измие, а тя се тресеше от нерви и бе леко засрамена, че стои гола пред тях.

Вървейки между жените по оживените улици около Ем Хадерек, а после надолу по огромната стълба, момичето погледна свенливо, но с копнеж първо едната, после и другата.

— Виждаш ли нещо, което ти харесва? — прямо попита Тария. Момичето се изчерви.

— Бих искала да те нарисувам — каза то. — Мускулите ти са великолепни.

Ангелите се разсмяха и казаха, че може да ѝ позират някой ден, когато са свободни. Но после със сериозен тон Алус ѝ напомни, че отива да се види с Куутма и мислите ѝ трябва да са съсредоточени само върху това.

Отведоха я в покоите на Куутма на най-ниското ниво на града, което на жаргона на хората понякога бе наричано „ретойет“ — утайката. Куутма имаше малък апартамент там, много по-скромнен от това, което му се полагаше. Но също като предшественика си той имаше скромнен вкус.

Преди всичко той беше воин, издържал в Елохим по-дълго от повечето, и носеше белезите, с които да го докаже. Не по тялото си — макар да бе убил много хора във външния свят, той самият никога не бе раняван. Белезите бяха в душата му и момичето ги видя, когато се вгледа в очите му.

Куутма беше як мъж, малко под среден ръст, но с широки рамене и създаваше впечатление за масивност, което също като раните му не беше чисто физическо. Да, ръцете му бяха огромни и покрити с мускули, но широкото му плоско лице, необичайно в племето и вероятно подсказващо за външен баща от славянски произход, притежаваше спокойното излъчване на задълбочена медитация. Беше плешив като последния Куутма, но онова, което придаваше войнственост на предшественика му, у него напомняше за аскетизма на монах: потискане на телесната гордост и живот само с най-основното.

— Благодаря ти, че дойде — каза той на момичето.

Гласът му имаше странен акцент с удължени гласни, може би остатък от последната му задача, който щеше да избледнее скоро, след като вече си бе у дома.

— Разбира се — отговори тя и леко се изчерви, шокирано от нежността и загрижеността на Куутма.

Следващите му думи я изненадаха още повече:

— Дължа ти извинение.

Това звучеше странно. Все пак той беше Куутма. Той бе едно от най-познатите имена и държеше съдбата на племето в ръцете си.

Несигурно какво да каже, момичето просто поклати глава.

— Да — каза Куутма. — Наистина. От името на последния Куутма. Ти бе оценена и резултатът бе впечатляващ. Трябваше да си призована на служба също като братята си. Мозъкът и темпераментът ти те правят подходяща за това. Можеш да оцелееш във Гинат Дания. Да се приспособиш сред неизбраните, без да се загубиш в техния живот. Освен това очевидно имаш могъщо въображение, което ще ти позволи да се справиш в ситуации, за които обучението не те е подготвило достатъчно. Както и да е, днес те повиках, за да поправа грешката, която те накара да линееш тук неизползвана.

Внезапно момичето усети, че сърцето му силно бие и дишането му е затруднено. Не и Келим, помоли се то на Бога, когото рядко главоболеше. Моля те, моля те, не и Келим. Не позволявай животът ми да тръгне като този на майка ми.

— Чувствам, че това, което правя тук, е ценно — отговори то с глас, който дори в собствените му уши прозвуча слаб, дори умолителен.

— Разбира се — отвърна Куутма все още нежно. — Това е в природата ти. Където и да си, каквото и да правиш, ще намериш начин да си полезна. Но има места, където си нужна повече, отколкото тук.

Моля те!

— Затова реших, че ще станеш една от моите Елохим.

Девойката потръпна, обзета от облекчение, а после от радост. Бе призована към професия, на която можеше да се отдаде без задръжки. Келим служеха на племето само чрез утробите си и това ги омаловажаваше, макар всички да се преструваха, че не е така. Елохим служеха със сърцата, мозъците и ръцете си. Ножът и пистолетът бяха просто инструменти като четките, които тя използваше, с изключение на това, че имаха само един цвят. Тя не се страхуваше от насилието. Рисуването беше насилие. Тя бе изпълнена с него.

От нея не се изискваше да приеме — просто я уведомяваха за решението си, не ѝ правеха предложение. Но тя все пак каза:

— Приемам, Куутма. Приемам с радост.

— Доволен съм — тържествено отвърна той. — Това не са радостни времена. Несигурни сме и разделени. Но може би, малка сестричке, ти ще си тази, която ще ни издигне отново.

— Само ми кажи какво трябва да направя — отговори момичето.

Куутма се усмихна на нетърпението в гласа ѝ. Усмивката не беше снизходителна, а бе признание за страстта, която изпълваше девойката.

— Първо трябва да бъдеш обучена — каза той. — А това не е дребна работа. После... имам план, а ти си част от него. Когато си готова, ще ти го обясня. А след това ще те изпратя навън.

Той стана и ѝ направи знак да го последва, но тя не можа да помръдне.

— Ако нямаш нищо против, Куутма — попита, — къде ще ме изпратиш?

Той я изгледа с неразгадаемо изражение. Хвана ръцете ѝ в своите и ги стисна, сякаш я подканваше да се присъедини към него за молитва.

— Ще те изпратя на изпитание, малка сестричке — рече почти тъжно. — На мисия, която може да бъде изпълнена само от теб.

17.

Куутма каза, че обучението няма да е дребна работа. Всъщност то бе изпитание, което едва не я съсипа.

Девојката откри, както и бе очаквала, че нито механиката, нито етиката на убиството я обезкуражават. Винаги бе предпочитала уединения живот с малко връзки с хората. Имаше чувството, че повечето от тях не издържат дълго, а романтичните и семейни връзки бяха само удобни илюзии. Това ѝ помогна да научи безброй начини за приключване на живота, без чувствата или съвестта ѝ да се намесят. Всичко беше теория засега, но тя се стараеше ентусиазирано.

Физическите натоварвания при обучението бяха друга работа. Налагаше ѝ се да издържа седемнайсет часа на ден упражнения във фитнеса, класове по саботаж, използване и поддръжка на оръжия, проникване в територията на врага, невъоръжен бой, оцеляване след битка, проследяване и наблюдение.

А след като тези уроци свършваха, започнаха други. Световна история, политика, езици, психология, социология, дори мода. Тя знаеше целта на тези смотани тривиални дисциплини и не протестираше. Когато един от другите ученици подхвърли презрителна забележка, учителката Ушана го накара да се изправи пред останалите и му се накара безмилостно.

— Може да ти се наложи да живееш сред неизбраните в продължение на десет години и да убиеш само веднъж — каза Ушана. — Така че, кажи ми, дете, как ще си разделиш времето между битката и проникването в тила на противника?

Девојката се примири и се постара съвестно да научи онова, което ѝ се струваше едновременно глупаво и неразбираемо като думи от непознат език. Постепенно мъртвата зона между отделните факти се изпълни с още повече факти. Логични пътеки се отвориша в лишените от смисъл територии и тя започна да вижда по-големия адамитски свят извън Гинат Дания такъв, какъвто беше: зловецко изкривено отражение на истинския свят, в който живееше тя.

Единственото, което всъщност я уплаши, беше, че започна да вижда разликата в мащабите. Племето живееше на пространство от няколко квадратни километра, дълбоко много нива. Велик град, който за повечето от тях представляваше целия свят. Но знаеха, че съществува и друг свят, който Господ бе дарил на децата на Адам, но бе обещал да върне на избраните от него.

Това, което девойката не бе оценявала дотогава, бе колко по-голям беше онзи друг свят от познатия ѝ. Докато го изучаваше в игри, които започваха в Гинат Дания, а после я отвеждаха надалеч, тя започна да вижда истината. Светът беше толкова голям, че сякаш продължаваше безкрай, страна след страна, а нататък — още по-далечни страни. Умът ѝ не го побираше.

По-късно Куутма ѝ разказа, че това било нещо обичайно. Много млади мъже и жени, обучаващи се за Предвестници, преживявали нещо като концептуална парализа, когато излизали от Гинат Дания за първи път и навлизали в огромните страни на адамитите. Някои никога не се съвземали и не успявали да станат истински Елохим. Други се приспособявали, но пък развивали психози, когато били навън. И изглежда този проблем се задълбочаваше при всяко ново поколение, вероятно поради огромната пропаст между Гинат Дания и света на неизбраните.

Момичето оцеля от екзистенциалната криза, като разглеждаше света от естетическа гледна точка. Мащабът бе инструмент, използван от художниците с цел постигане на определен ефект. И колко велик наистина беше Господ, творил върху платно, толкова гигантско, че милиони мъже и жени можеха да изживеят живота си върху него.

Обучението продължи. Всяка седмица, всеки ден тя се отдалечаваше все повече от хората, с които тренираше. В ръкопашния бой редовно размазваше противници, много по-едри и силни от нея. Волята ѝ бе като опъната струна в дребното ѝ стегнато тяло.

Отличи се в използването на оръжия.

Отличи се в стратегическо и тактическо мислене.

Отличи се в издръжливост.

Отличи се в интелигентност и събиране на информация.

За съучениците ѝ бе въпрос на чест да се съревновават с нея. Ако някой я победеше в нещо, макар и само временно, той се хвалеше с постижението си в продължение на месеци.

Много от момчетата в групата проявяваха романтичен интерес към нея. Също и много от момичетата, тъй като в племето нямаше задръжки относно онова, което адамитите наричаха хомосексуалност. Девойката обаче показва ясно на всички, че не се интересува от вниманието им. Всъщност тя се боеше от интимността така, както другите се страхуваха от самотата. Да допусне някого в живота и леглото си, да изрича непремислени думи в страстта си беше идея, която едновременно я възбуждаше и отвращаваше. И веднага щом изпиташе интерес към някого, независимо дали беше момче или момиче, макар че повечето бяха момчета, отвращението надмогваше възбудата. Можеше да си представи физическия акт на секса, но останалото бе прекалено изнервящо.

Когато най-после се отдаде, актът напомняше повече за насилие, отколкото за любов. Беше през третия и последен ден на полево състезание и нейният отбор се съревноваваше с друг, много по-добър от тях, който ги бе надхитрил още в самото начало. Ако тя беше водачката на групата, щеше да се справи и в крайна сметка да извоюва победа. Но водачите се избираха случайно и нейният бе импулсивно момче на име Деш Нахир, което не бе подходящо за задачата.

На третия ден отборът бе приклучен в неудобна за защита позиция на дъното на плитко дърво и унищожен от енергична атака, която ги остави покрити от глава до пети с червена боя, която символизираше кръв.

Момчето трябваше да прекара три часа, легнало на мястото, където го застреляха, преди да се чуе тръбата, известяваща края на битката.

Веднага щом успя да се раздвижи, то намери водача на отбора, който се преобличаше в съблекалнята, и се хвърли върху него. Не го удари, нито го срита, само притисна тялото си към неговото, така че униформата му да се омаже с червена боя от нейната. По този начин той щеше да е задължен да поеме част от срама, който всъщност си беше негов, а не неин.

Но във вълнението ѝ, макар и доминирано от гняв и безпомощност, имаше и други чувства. Притискането на тялото ѝ към това на Нахир възбуди емоции, които не бяха неприятни, а когато той я целуна колебливо и уплашено, тя отговори.

Връзката им продължи пет седмици, достатъчно дълго, за да ѝ покаже, че е била права още от самото начало: раздразнението и отегчението от близостта на човека, когото си допуснал до себе си, надмогнаха възможните удоволствия. Тя съобщи на Нахир, че слага край на отношенията им. Огорчението му бе адски силно и той дори забрави за достойнството си и започна да ѝ се моли, но тя му обърна гръб и се отдалечи.

Имаше и друга връзка, с едно момиче, четири години по-голямо от нея. Започна я, за да се увери, че причината за провала на предишната не е само изборът на неподходящ човек. Резултатът обаче бе същият, макар че отношенията им продължиха малко по-дълго и завършиха доста по-бурно.

Девојката се обучава три години. Не беше достатъчно дълго, но тя знаеше, че времето им е кратко. Усещаше това по начина, по който учителите ги подтикваха, и по факта, че понякога, когато вдигаше глава от упражненията на тепиха или в класната стая, виждаше самия Куутма или един-двама от ангелите му, които я наблюдаваха внимателно.

Учителите не се безпокояха от високия процент напускащи. Един по един учениците изпадаха, след като се проваляха на някой изпит, или просто спираха да посещават упражненията по някаква причина, която момичето не разбираше.

През третата година започнаха да взимат келалит. Първия път, когато младата жена го взе — само малка капка от прозрачната течност върху езика — ѝ се стори, че заливат мозъка ѝ с течен азот. Всичко стана невероятно остро, ясно и адски бавно. Чувстваше се едновременно силна и мъртва, сякаш тялото ѝ бе пълно с разтопен метал, който сега се бе охладил и втвърдил в ужасяваща машина с нейната форма.

Изкараха я на тепиха и ѝ изпратиха трима противници едновременно. Всичките бяха Елохим като нея, но без да са получили от лекарството. Боят продължи деветдесет секунди. После тя повърна зверски и лежа будна през по-голямата част от нощта, разтреперана и изпотена.

— Това е отрова — обясни ѝ учителката Ушана, когато попита. — Точната формула знаят само химиците, които я произвеждат, но всичките ѝ производни са смъртоносни. Адамитите употребяват

дрогата за удоволствие и се пристрастяват към нея. Взимат все по-големи дози и накрая мозъците и телата им умират от натрупаните токсини.

Момичето бе шокирано и уплашено въпреки желязната си воля. Загубата на контрол се намираще на едно от челните места в списъка му със страшни грехове.

— По какво се различава начинът, по който ние използваме дрогата? — попита то с надеждата да получи успокоение.

— Не получаваме удоволствие от нея — отговори Ушана.

По-късно Куутма ѝ обясни, че има и нещо повече. Каза ѝ, че дрогата, която бе едновременно проклятие и благословия, не е обикновено вещество, а смес от много, като някои от тях воюват едно с друго. Основната ѝ съставка предизвиква еуфория и усещане за безмерна сила, но замъглява мозъка и затъпява сетивата. Келалитът пък засилва сетивата и ускорява физиологичните процеси. Притокът на информация през нервите се засилва, което означава, че възприемането и действията са много по-бързи. Дрогата поддържа основното усещане за сила и радост, за да накара този, който я приема, да не изпитва болка, която по принцип би го разсеяла или дори обездвижила. От мръсното и срамно удоволствие на адамитите химиците на племето бяха изработили могъщо оръжие за войните.

И смъртоносно. Причината за смъртта на повечето Елохим, които живееха сред неизбраните, бе ефектът от келалита.

През следващите седмици и месеци девойката свикна с употребата на това оръжие с две остриета, на тази предателски смесена благословия. През лятото на третата година вече можеше да понесе пълна доза келалит въпреки дребното си тяло и да функционира със засилена възприемчивост и издръжливост в продължение на часове. Освен това свикна да се справя с физиологичните и емоционални сринове, които неизменно следваха употребата на дрогата.

Отново тя бе пример за всички останали. Модел, който следваха и имитираха. Когато друга ученичка, Езали, умря от свръхдоза келалит и вкочаненото ѝ посивяло тяло бе пренесено през общежитието в пълна тишина, невяра и отрицание, девойката осъзна, че това да си начело на класа си има и отрицателни страни. Езали се бе опитвала да стане като нея.

След това момичето странеше от останалите още повече. И преди не бе окуражавало обожанието на съучениците си, но сега вече отхвърляше всички покани нарочно грубо. Не искаше повече смъртни случаи на съвестта си.

И издържа. Спечели. Взе всичко, което учителите ѝ даваха, преработи го и като паяк го върна в копринена нишка. Само най-старият учител, Ритуел, който преподаваше някои от уроците по психология, ѝ даде по-ниска от отлична оценка. Всъщност я скъса. Когато тя го потърси да попита защо, той отговори прямо, но загадъчно:

— За да те накарам да поспреш.

— В какво да поспра? — попита тя.

Ритуел разтвори ръце и ѝ показа празните си длани.

— Не знам — призна той.

— Тогава...

— Бездействието може да е важно като действието. Паузата, преди да действаш, е изпълнена с много неща и едно от тях е истината.

— Но аз не се провалих на изпитите ти — запротестира тя. — Отговорих на всички въпроси. Не вярвам да съм допуснала значителни грешки.

— Въобще не допусна грешки. И точно това ме притесни. Мисля, че някой ден може да ти е от полза да знаеш, че не си свършена. Близостта до свършенството понякога е опасно нещо. Имам предвид, опасно за душата.

Предстоеше ѝ още един изпит, за който учениците си разменяха откачени слухове и безвкусни шеги. Всички знаеха само, че ще бъдат изпитани, когато най-малко очакват това. И човек може да се провали, ако изтърси неподходяща дума или направи неподходящо движение.

Една вечер, след като хапна в стола, девойката бе заговорена от вестител, който ѝ каза, че Ушана я чака във фитнеса. Когато стигна там, намери учителката на тъмно. В краката ѝ бе коленичил мъж, всъщност момче. Ръцете и краката му бяха вързани с къси вериги към един от гимнастическите коне, към който бяха прикрепени железни халки. Момчето бе на нейната възраст, но с бяло-руса коса, каквато почти никога не се срещаше в племето. Беше с наднормено тегло и облечено в причудливи къси панталони и туника без ръкави, на която

пишеше „Домашно приготвена за по-хубав аромат“. То бе ужасено, а по бузите му имаше следи от скорошни сълзи.

Момичето веднага разбра какво се очаква от него, но не каза нищо. Представи се на учителката с почитителен поклон и пренебрегна момчето напълно, докато Ушана не кимна към него.

— Това е Роналд Стивън Пинкърс — каза тя. — Поздрави го на собствения му език.

— Какъв е неговият език, Танану? — попита девойката.

Беше наясно, че не трябва да приема английския за даденост, макар надписът на тениската да бе на този език.

— Английски — отговори Ушана с одобрение в гласа.

Момичето се завъртя.

— Добър вечер, Роналд Стивън Пинкърс — каза то.

На лицето на момчето се изписа изражение, в което бяха примесени изненада и надежда.

— Мамка му! — изкрещя то. — Говориш английски! Слава богу! Слушай, станала е някаква грешка. Мислят ме за някой друг, но аз съм никой. Отведоха ме от улицата и е... ами не знам. Не знам какво искат.

Девойката му обърна гръб и погледна Ушана.

— Убий го — нареди ѝ учителката.

Момичето кимна в съгласие, но не помръдна. Искаше да е сигурно.

— За какво престъпление? — попита то.

Момчето нямаше представа за какво си говорят.

Погледна от нея към Ушана и обратно. Вероятно си мислеше, че момичето предава на учителката онова, което той му е казал.

— Няма престъпление. Убий го, защото аз ти нареждам.

И тя го направи. С голи ръце, защото не беше определено оръжие. По-късно заплака, но безмълвно и никой в общежитието не я чу. Роналд Стивън Пинкърс не беше от племето. Беше нередно да плаче за него, а и срамно. Тя си обеща, че следващия път ще се справи по-добре.

Когато му дойде времето, я изпратиха обратно при Куутма с бележка от учителите ѝ, в която пишеше само: „Тя е готова“.

Куутма я приветства с бащинска прегръдка и изрази страхотно задоволство от постиженията ѝ. Девойката му благодари мило. Никой от двамата не спомена оценката по психология, дадена ѝ от Ритуел, и

така тя си спести необходимостта да критикува един от наставниците си.

Куутма я почерпи с пресни плодове и вода, подправена с канела и карамфил. Предложи ѝ и вино, но тя не обичаше алкохол. Той пречеше на поемането на келалит и забавяше реакциите.

Поседяха в дружелюбно мълчание известно време в същата стая, където се бяха срещнали преди три години.

И Куутма мислеше за старата им среща.

— Веднъж вече ти казах, че имам план за теб — започна той. — Време е да го задействаме.

За момент девойката преживя приятно объркване. Ако Куутма я бе повикал тук, за да ѝ нареди да действа, значи тя наистина вече бе Предвестник. Простичките му думи бяха церемонията по дипломирането ѝ, тържественото ѝ влизане в елитните редици на Елохим.

— Готова съм — каза тя.

— Добре.

Куутма напълни чашата ѝ с вода, после и своята. Очевидно виното бе донесено само в случай че тя го иска.

— Но трябва да знаеш, че задачата ти е необичайна — каза Куутма. — И имаш право да я откажеш.

Тя кимна и се зачуди какво ли ще иска Куутма от нея, та смята, че може да му откаже или да се поколебае, преди да приеме.

— Знаеш, че един от старейшините ни напусна. Бих казал, че той е старейшина само по титла. Всъщност е по-млад от мен.

— Да — кимна момичето. — Разбира се.

— Той беше Йедима — продължи Куутма. — Семето. Онзи, който по време на събранията на Сима е упълномощен да обмисля бъдещето и да спори в името на промяната. Но той се отказа от поста и титлата си. И сега е човекът, който беше преди. Авра Шеколни. Шеколни започна да се разпорежда прекалено много в съвета на старейшините и да поставя под съмнение най-важните и свещени принципи, според които живеем. Идеята му е, че племето е разтъкувало погрешно сделката ни с Господ. Твърди, че целият ни начин на живот е основан на грешка. Спори, че Господ ни е обещал земята, но не е обещал да ни я достави. И очаква да предприемем

определени действия, за да изпълним божията воля. Разбираш проблема, нали, сестричке?

Момичето разбираше и потвърди това.

— Разтълкувай ми го тогава.

— Адамитите са много повече — стотици хиляди срещу един от нас. И историята им е история на непрестанна война, така че оръжията им са много по-модерни и съвършени от нашите. Затова се крием. Ако се опитаме да се борим, няма начин да спечелим. Поради тази причина изчакваме. Чакаме божие решение.

— Идеално обобщено — кимна Куутма. — Съветът обясни това на Шеколни и се опита да го разубеди. Но както знаеш, той не приемаше съвети. И бе изгонен от Сима. А после напусна и Гинат Дания. Не знаем как е успял да се измъкне от града без разрешение, но сме сигурни, че го е направил. Търсим го от дълго време, но още не сме открили и следа от него.

Девойката кимна, но не проговори. Щеше да задава въпроси само ако я подканеха.

— Но колкото и лошо да бе това — продължи Куутма, — сега знаем, че има и по-лошо. Шеколни се свърза във външния свят с един от Предвестниците, по-точно с Известител, командир на Предвестниците, който, изглежда, споделя възгледите му. Въпросният командир, Бер Лусим, беше велик мъж навремето. Толкова могъщ и страшен воин, че понякога го наричаха Дявола. Предишният Куутма разчиташе напълно на него. Но преди около десет години Лусим изпадна в немилост. Провали се в свещените си задължения. Някои от нашите хора, не от адамитите, умряха и това можеше да се избегне. Стариият Куутма призова Бер Лусим обратно, за да го накаже, но той отказа да се върне. Когато Предвестниците бяха изпратени да го доведат, той изчезна. Едва тогава осъзнахме колко силен култ към личността му съществува. Голям брой Предвестници го боготворяха и го последваха в изгнанието му. Те ни напуснаха — смятаме, че са заживели сред неизбраните. Държат се настрана от адамитите, но нямат никакъв контакт с племето и Гинат Дания. Съществуването им сигурно е адски самотно. Но както казах, Авра Шеколни е успял да намери Бер Лусим по някакъв начин. Отначало само предполагаме това: той изчезна така успешно, че трябва да е имал помощ. После Бер Лусим се свърза с нас и каза, че Шеколни бил изпратен при него и

последователите му от Господ. Благодарни ни, задето сме му помогнали да получи такъв дар. Предупреди ни да не търсим Шеколни и ни посъветва да се подготвим за възмездието.

Куутма замълча за момент и отпи от водата. Завъртя я в устата си, сякаш се опитваше да се отърве от неприятен вкус, после я глътна.

— Изпратих отговор на Бер Лусим — каза той тихо. — Или поточно, изпратих един от моите Елохим при него. Предупредих го, че Шеколни е еретик, и го подканих да се върне в Гинат Дания, където му е мястото.

— Но той отхвърли поканата — предположи момичето.

— Да, отхвърли я. Но има и още. Това ще те разстрои, сестричке. Спомни си как Господ урежда всичко и от злото произлиза добро. Бер Лусим жигоса лицето на пратеника ми с горещи жезла и ножове. Така го обезобрази, че всеки, който го видеше, потръпваше и се извърщаше настрана. Това беше обида, насочена към мен. Лицето на онзи невинен човек бе единствената хартия, върху която Лусим избра да напише съобщението си.

Девојката бе свикнала с насиетието, но този разказ я шокира. Стомахът ѝ се сви, а в гърлото ѝ се надигна горчилка. Тя се помъчи да си възвърне самообладанието и пропусна някои от думите на Куутма.

— ... разбира се, вече е невъзможно този човек да се върне във външния свят. Той бе принуден да се лиши от призиванието си. А и срамът му е ужасен. Помоли да му позволим да се оттегли и да се самоубие, но му казах да помисли малко и да прекара известно време със семейството и приятелите си. Надявам се, че те ще го върнат към нормалния живот, който би могъл да го излекува.

— Този Бер Лусим е чудовище — отбеляза момичето, чието гърло все още бе пресъхнало и горчиво.

— Вероятно — въздъхна Куутма тежко. — След тази жестокост го изложихме на публично порицание — храк бишат. Както знаеш, това проклятие навремето е било запазено за хора, обладани от дявола! То означаваше, че Бер Лусим е смятан за дявол, а не човек. Най-после си спечели титлата, която вече му бе дадена — каза Куутма и се поколеба за миг. — Кажете ми, малка сестричке, когато растеше в сиропиталището, преживявала ли си някога жестокост или отхвърляне заради произхода си?

Момичето се вторачи в него, объркано от внезапната промяна на темата.

— Понякога — отговори то най-после. — Но това беше преди много време.

— Другите деца те обиждаха и те наричаха с лоши имена?

Девојката се замисли. Да, разбира се, че го бяха правили, но обидите им не означаваха нищо за нея. Учителките и сестрите бяха тези, които я бяха наранили със студенината и презрението си. Но после тя се научи да се затваря в малко местенце в себе си, където не можеха да я докоснат, и да обича цветовете и шарките повече от хората.

— Как те наричаха? — попита Куутма.

— Беше много отдавна — повтори момичето.

— Сигурен съм, че помниш — подтикна я той.

— Наричаха ме „копеле“.

А също и „смеска“, „курвенска рана“, „мелез“, „адамова ябълка“. Стотици обиди, все едни и същи. „Майка ти излиза във външния свят, разтваря крака и чака някой да я оплоди, а после се появяваш ти.“

— Бер Лусим също бе дете на жена от Келим. Вероятно обидите, които е изтърпял като дете, го настроиха срещу Келим.

Куутма вдигна чашата си, сякаш за да отпие отново, но само се вторачи във водата и не проговори дълго време.

— Шеколни беше прав в едно отношение — промърмори той накрая. — Промяната... промяната може да настъпи, независимо дали искаме, или не. Дори не съм убеден, че ще е за лошо. Вероятно на този етап застоят е най-лошият ни враг. Застой и упадък.

Той се отърси с видимо усилие от мрачното си настроение, погледна момичето и вдигна чашата си за наздравица.

— Не трябва да говоря по този начин в деня на триумфа ти — каза той. — Наблюдавах те по време на обучението. Не знам дали си наясно с това?

Тя, разбира се, беше наясно, но прояви скромност.

— Да — каза Куутма. — Наблюдавах те и бях доволен. Горд. Радостен. Преживяла си най-лошото и въплъщаваш най-доброто. Надявам се да доживея да видя как се издигаш до висотите, които заслужаваш.

Момичето се почувства неудобно от похвалите.

— Какво трябва да направя? — попита то, за да промени темата, а и защото изпитваше силно желание да научи задачата си.

— Изпращам те срещу Авра Шеколни и Бер Лусим — простичко отвърна Куутма. — Искам да разбереш колко на брой са еретиците, къде се намират и какво правят.

— И да ги доведе у дома да бъдат съдени?

— Не — поклати глава Куутма и потта по челото му проблесна. — Или поне не веднага. Бер Лусим е страшен противник и не знаем колко души го подкрепят. Не можеш да се справиш с всички сама. Помисли в какво неудобно положение ще си при подобна среща. Няма да можеш да постигнеш много по този начин.

— Тогава ми дай помощници, които са достатъчно силни — каза девойката.

Не се съмняваше, че тя ще е водачка на групата. Не подценяваше уменията си, а и Куутма не би говорил по този начин с обикновен воин.

— Да — отвърна той. — Ще го направя.

Докато ѝ обясняваше плана си, тя започна да проумява защо ѝ бе предложил да се откаже, ако иска. Но не възнамеряваше да се отказва. Знаеше, че скрупулите на Куутма са неоправдани, а това, което според него би я затруднило, щеше да ѝ се удаде много по-лесно, отколкото би могъл да си представи.

Той завърши речта си и зачака отговора ѝ.

— Ще се нуждая от ново име — каза тя накрая.

Куутма се обърка от неочакваната молба.

— Няма да мога да свърша работата, ако им кажа коя съм — обясни девойката, приковала очи в него, за да му покаже, че думите му не са я разстроили или засрамили.

Куутма се замисли.

— Така е — призна той. — Вероятно си права.

— Ще бъда Диема — реши тя.

Думата означаваше семенца от смокиня, нещо леко, което пътува надалеч с вятъра. За нея имаше и буквално, и иронично значение. Щеше да пътува надалеч, но възнамеряваше да го направи по своя воля.

Бездруго никога не беше харесвала името Табе. Напомняше ѝ прекадено много за майка ѝ.

18.

Диема заживя сред народите и изучи обичаите им. Мислеше, че вече ги знае, но откри, че има разлика между ръководените от учителите ѝ пътувания и тази велика одисея, това страхотно пътешествие в непознатото.

За да оцелее в света на адамитите напълно сама през повечето време, Диема нямаше друг избор, освен да се нагоди към него, което бе тежка задача. Ходеше на случайни срещи и сбирки, групи за подкрепа, купони за запознанства, караоке вечери по баровете, бизнес семинари, рок концерти, вечерни класове и групи за молитви. Профучаваше през тях като екзотична частица през резервоар с пяна, натрупвайки маса и бързина, усвоявайки ролята си. Беше млада и доста привлекателна, но все още не можеше да контролира напълно сигналите за общуване, които изпращаше, затова повече от веднъж се озова в ситуации, в които рискуваше да я нападнат или изнасят. Но тя се справяше с лекота с мъжете, които я заплашваха, и показва справедливост, като само ги нараняваше, но не ги превръщаше в инвалиди. Всеки от тези инциденти беше урок за нея. Никога не бе предполагала колко важен е сексът сред неизбраните и колко голяма част от ежедневието им живот е посветена на него.

Тази част от задачата на Диема, която Куутма бе нарекъл „приспособяване“, нямаше срок. Тя сама трябваше да реши кога е готова да продължи. Нужни ѝ бяха три месеца. Отчасти се дразнеше от загубата на време и устрем, но от учителите си бе научила колко важно е търпението, когато искаш да си стъпил здраво на земята. Ако се наведеш извън центъра на тежестта си, дори и най-слабият противник може да те повали. А тя не възнамеряваше да допусне подобна грешка.

Или пък просто отлагаше. Някои от нещата, които откри тук сред хората, ѝ подействаха по неочакван начин.

Например телевизията. Първия път, когато пушна телевизора в хотелската си стая, тъй като изпитваше нужда от някакъв шум, попадна на нарисувана котка, която преследваше нарисувана мишка през безкрайна къща. В продължение на пет минути седя като

хипнотизирана. Как бе възможно да съществуват такива идиотски шедьоври? Кой идиот гений ги беше създал?

Анимационните филмчета станаха неин грях. Винаги, когато ѝ се налагаше да убие време някъде, където имаше телевизор, тя търсеше детските канали и седеше с часове, погълната от света на говорещи зайци и патици, на временната смърт и трагикомичните перипетии на тази велика компания.

Анимационните филмчета бяха барикада срещу кошмарите. Диема често сънуваше как убива момчето, чието име — Роналд Стивън Пинкър — просто не можеше да забрави. Но в сънищата ѝ смъртта му бе сизифовски труд, който винаги трябваше да започне отначало още в мига, щом свърши. Будеше се със сълзи по лицето и се мразеше заради тях. Те бяха признак на вътрешна слабост, която трябваше да изолира и унищожи. Роналд Стивън Пинкър бе накарал някаква малка част от нея да започне война с всички останали. Но тя беше силна и издръжлива и бе убедена, че ще надвие нежеланата частица. Щеше да разбере, че е спечелила, когато кошмарите престанат.

Малко по-късно реши, че е готова. Беше чела дадените ѝ от Куутма документи безброй пъти, знаеше ги наизуст и бе избрала откъде да проникне.

Най-основното тайнство на Предвестниците бе приемането на келалит. Бер Лусим и последователите му със сигурност не се бяха отказали от него и макар да можеха да се снабдят с оръжия и припаси откъде ли не, основните съставки на смъртоносната дрога бяха трудни за намиране. Диема проучи няколко търговци, които Бер Лусим познаваше, и избра един от тях. Той бе прочут с дискретността си и бе използван редовно от предишния Куутма в дните, когато Бер Лусим все още бе сред избраните.

Първият ѝ избор се оказа безплоден, а също и вторият. Но три явно беше щастливото ѝ число. Бе наблюдавала третата къща в Париж по-малко от седмица, когато видя пратеника на Бер Лусим, човек, когото познаваше от досиетата на Куутма, да идва да прибере покупката. Проследи го отдалеч и намери строежа, в чиито бараки се намираще френската резиденция на Дявола.

Тя действаше бавно и предпазливо. Не приемаше нищо за даденост. Наблюдаваше, премисляше и не бързаше. Беше войник,

чието сърце се радва на предстоящата задача.

През следващите няколко месеца Диема си изгради ясна представа за мрежата на Бер Лусим. Беше много по-малка от тази на Куутма, разбира се. Все пак се състоеше главно от членове на собствената му група, които се бяха откъснали от племето по същото време като него.

Научи за разкола, като подслушваше разговорите им. Притежаваше усилвател със самонасочване, изработен за американската армия, натъпкан с безброй нива интелигентни филтри за шум. Можеше да го нагласи така, че да чуе през три стени. Подслушваше просната по корем върху покривите на къщите и междинните спирки на Бер Лусим, затворила очи и изключила външния свят, съсредоточена само върху звуците в усилвателя. Сдоби се с това, от което се нуждаеше.

Изучи децентрализираната командна структура на Бер Лусим. Воините на негово разположение бяха по-малко на брой от истинските Елохим, но все пак повече, отколкото бе очаквала. За нейна изненада той бе успял да привлече и други Предвестници, които преди бяха смятани за верни. Очевидно Шеколни не беше сам в недоволството си от новата Гинат Дания.

Научи, че Бер Лусим разчита много на двама от лейтенантите си — Елиас Шъд, който беше тъп, брутален и опасен като дерайлирал влак, и Хифела, Лицето на черепа, много по-опасен и почти толкова бърз като самия Бер Лусим.

Научи за книгата на Толър, която не би трябвало да я изненада. Толър вече беше познат на Елохим, а мозък като този на Бер Лусим очевидно би го намерил за страшно привлекателен. Но не Бер Лусим беше този, който ръководеше всичко, а Шеколни, опозореният старейшина, наричан Пророка от Бер Лусим и хората му. Лусим явно бе сведен до по-дребната роля на изпълнител, с негово съгласие, разбира се, а извратената, но свирепа лоялност на последователите му бе прехвърлена към Шеколни. Отнасяха се към него с почителност и му се подчиняваха безпрекословно.

Най-шокиращо бе онова, което той ги караше да правят.

Диема се върна при Куутма и му разказа какво бе открила: как ренегатите Елохим изгарят всички екземпляри от книгата на Толър по

света, с изключение на своя собствен, и убиват всеки външен човек, който може да я е прочел.

Куутма дори не се престори на изненадан.

— Вършили сме подобни неща, за да предпазим собствените си писания — напомни ѝ той.

— Да, за да ги предпазим — съгласи се Диема. — Но това е повече от предпазване.

После тя му разказа какво прави Шеколни и какво се надява да постигне с това.

Куутма се засмя. Но смехът му бе изпълнен с невяра и горчивина.

— Страхотна работа — каза той. — Стотици хиляди с един удар. Може би дори милиони. Той предизвиква Господ да се намеси, макар да се преструва, че се вслушва в Божиите думи. Игра на предизвикателство срещу небесата.

— Каква игра? — попита Диема и Куутма ѝ обясни правилата.

Двама мъже се впускат в действие, което ще ги унищожи — например карат коли една срещу друга със скорост, достатъчно висока за смъртоносна катастрофа. И губи този, който отбие настрани.

— Не вярвам, че Господ ще си играе на това — отбеляза тя мрачно.

— Малка сестричке — отвърна Куутма, — със сигурност го прави. Но не Той шофира колата. Избира си пълномощници. И на този етап избира теб.

— Ти ме избра, Танану.

— Вярно е. Но кои са обстоятелствата, които те превърнаха в правилния избор? Те не зависеха нито от мен, нито от теб. Провидението се движи чрез нас в собствената си посока и тя се различава от нашата до такава степен, че преминаването му може да ни навреди. Можем само да се надяваме, че ще оцелеем, след като волята Му бъде изпълнена. Не можем да искаме да разберем.

Той се вгледа в Диема замислено.

— Постигна голям успех за много кратко време.

— Благодаря ти, Танану.

— Но едно от нещата, които си извършила, не ме прави щастлив, малка сестричке. Изпълва ме със страх.

Лицето на Диема остана безизразно, но стомахът ѝ се сви.

— Не съм сторила нищо, с което да проваля плана ти, Танану — каза тя.

— Разбира се, че не си — съгласи се той. — Но по време на странстванията си се отклонявала от задачата, за да проучиш въпрос, който не е свързан с нея.

Диема сведе глава, отчасти за да скрие изписаната по лицето ѝ вина, а и защото наистина се срамуваше.

— Няма да се повтори — обеща тя решително.

— Роналд Стивън Пинкърн — каза Куутма, като наблегна на всяка дума. — Момчето, което уби. Проучвала си семейството му, родителите и живата му сестра. Защо го направи?

Диема се насили да погледна Куутма в очите.

— Просто от интерес — отговори тя. — Нищо повече. Учителите ни учеха да изследваме системата в света на адамитите. Семейството на момчето е система. Моето действие я промени. Искях да видя как системата реагира на промяната.

— И нищо повече?

— Нищо повече, Танану.

Куутма кимна.

— Нарече се с името на семената от смокиня — напомни ѝ той. — Проучи ги. Лекотата е добродетел, която ще ти послужи чудесно. Да летиш през живота на адамитите, но без да го докосваш и без да бъдеш докосната. Казвам го не да ти се карам, а за да ти помогна.

— Какво да правя сега? — попита Диема, която отчаяно искаше да смени темата.

— Събери ги — бързо отговори Куутма. — Всичките. В определения ред, който вече обсъдихме.

И тя го направи. Остави провидението да си свърши работата. Остави чука да се срещне с пирона.

ТРЕТА ЧАСТ

ЧУКЪТ

19.

В седем и половина сутринта Саутхамптън Роу вече бе оживена. Рулетките на магазините бяха вдигнати наполовина, така че служителите да се пъхнат отдолу и да започнат да подреждат рафтовете. Луксозните кафенета и закусвални бяха претъпкани с ранобудници, които се отправяха към магазините и офисите в Уест Енд, а по-евтините — с изморени чистачи и охранители, приключили нощната си смяна.

Кенеди вървеше сред тях като временен гост, който не принадлежи нито към нощта, нито към деня. Умора и тревога я отдалечаваха от всичко. Чувстваше се така, сякаш повърхността на мозъка ѝ е изтъркана с шкурка.

Предишната вечер напусна апартамента на Изи само с дрехите на гърба си. И двамата ѝ нападатели бяха още в безсъзнание, а Самал вероятно щеше да има нужда от сериозна медицинска помощ, ако иска някога да свири на пиано или да каже изречение с повече от една сричка. Но нервите на Кенеди бяха съсипани и тя не можа да се принуди да си събере багажа в присъствието на двете неподвижни мъжки тела, които трябваше да прескача, докато търси блузите и панталоните си сред елегантните рокли и секси бельото на Изи.

Затова просто напусна жилището, като заключи вратата зад себе си.

Отби се бързо в своя апартамент на долния етаж, където метна няколко ризи и малко бельо в сакче.

Беше посъветвала Изи да промени напълно начина си на живот. Когато те преследват, най-лошото е да се придържаш към навиците си и да се виждаш с познатите си. Рано или късно ще попаднеш в капана. Тя последва собствения си съвет. Отдалечи се на километър от дома си, преди да хване такси.

— Накъде, скъпа? — попита таксиджията.

— Откъде взе последния си клиент? — попита го Кенеди.

— Кво?

Таксиджията очевидно заподозря нещо лошо във въпроса.

— Последният ти клиент — повтори Кенеди. — Откъде го взе?
— От площад „Талбът“ до гара „Падингтън“.
— Чудесно. Закарай ме там.

Изборът беше добър. Площад „Талбът“ се отваряше към „Съсекс Гардънс“, където всяка втора къща беше хотел. Кенеди си купи няколко неща от денонощно магазинче, после се регистрира в един от хотелите, подходящо наречен „Бастион“, с плесенясали пиластри, обрамчващи вратата, и надпис в долния ъгъл на прозореца, който обещаваше „Безплатен безжичен интернет“.

Плати стаята в брой. Администраторът настоя да види лична карта с името Конрой, което тя му бе дала, но Кенеди приспа любопитството му с няколко двайсетачки.

Стаята имаше странна форма и очевидно бе обособена от части от съседните стаи. Кенеди подремна малко в тясното единично легло, но болката в наранената ѝ страна я будеше всеки път, когато променеше позата си. Накрая се отказа и легна неподвижно по гръб, вторачена в олющения гипс на тавана, като се опитваше да осмисли как нещата се бяха объркали за толкова кратко време.

Не беше случайно. Светкавицата не удря на едно и също място два пъти, без да има причина за това.

Племето на Юда бе изпратило Предвестниците си, Елохим, да я убият.

Но момичето, което я спаси, също се представи за Елохим.

Колела вътре в колелата, пожари в пожарите.

Когато дневната светлина проникна през пердетата с щампи на цветя, тя стана и се изкъпа. Водата въобще не стана гореща, но бе достатъчно топла да накара плитката ѝ рана да закърви отново. Кенеди изпита облекчение. Раната бе покрита с коричка и сега кървеше само защото я бе отворила отново. Имаше късмет, че Предвестниците използваха различни ножове за мъчения. Предназначените за убийство обикновено бяха напоени с мощно лекарство против съсирване, което правеше дори плитките рани смъртоносни.

Тя се избърса, съсипвайки хавлията, после дезинфектира и превърза раната. Време беше да действа. И отново да се превърне в мишена.

Защото първата ѝ спирка щеше да бъде Лио Тилмън.

Кафене „Пантеонът“ на улица „Монтагю“ имаше толкова тясна и невзрачна фасада, че името му сигурно бе иронично. Когато Кенеди влезе вътре, откри, че е единствената клиентка, но пък помещението бездруго не можеше да побере повече от осем човека. Две маси, покрити с карирани найлонови покривки, стояха точно до вратата, в симетрия с двете навън. Зад тях имаше хладилник, прекалено голям за малкото пространство, който блокираше половината от тезгяха. На стената срещу автомата за напитки мърлява бяла дъска рекламираше специалитетите за деня — фалафел, сарми, салатата с фета сирене. За гръцко кафене не звучаха толкова специални.

До тезгяха мъж със слабо спортно тяло, зализана назад коса и бандитски мустак, който изглеждаше като взет от чуждо лице, подреждаше парчета баклава върху кръгъл поднос.

— Здравсти — каза Кенеди. — Опитвам се да се свържа с Лио. Лио Тилмън.

Мъжът не вдигна очи от подноса.

— Да — отвърна той. — И?

— И ми казаха, че мога да му оставя съобщение тук.

— Аха.

Кенеди зачака, но не последва нищо друго.

— Ако ви оставя съобщение — продължи тя, — може би ще го предадете на Лио следващия път, когато мине оттук. Ако няма да ви затрудни прекалено много.

— Аха — повтори мъжът. — Ако.

— Слушайте — каза Кенеди. — Познавате ли Лио, или не? Ако не, изчезвам от живота ви.

Мъжът я погледна за първи път.

— Не си в живота ми, скъпа — сериозно каза той. — Ако видя този човек, ще му кажа, че го търсиш.

Той сви рамене и й се усмихна тъжно.

— Това е всичко, което мога да направя.

Кенеди прикова очи в неговите.

— И какво ще му кажеш? Дори не ти се представих.

— Ще му съобщя, че го търси много красива жена. И ще опиша хубавото ти лице и прекрасно тяло в такива подробности, че веднага ще разбере кого имам предвид.

Търпимостта на Кенеди към подобни дивотии не бе особено висока. Тя отвори уста, за да го наругае, но забеляза, че мъжът гледа над рамото ѝ.

Тилмън стоеше зад нея, пъхнал ръце в джобовете си.

— Радвам се да те видя, Хедър — каза той. — Влез в кабинета ми.

Тя реши, че Тилмън има предвид кафенето, но се оказа, че кабинетът му е на Корамс Фийлдс, красива зелена площ на запад от улица „Грейс Ин“. В дните, когато Корам бил болница за безпризорни, полетата наоколо били пълни с градски сираци, откриващи какво е трева. В наши дни поляните бяха пълни най-вече с чуждестранни студенти и чиновници от съседните адвокатски кантори, излезли в обедна почивка.

Тилмън седна на пейка и махна на Кенеди да се настани до него. За момент тя пренебрегна поканата му и го огледа. Трябваше да признае, че той изглежда добре. Или просто първия път, когато го бе срещнала, беше действал на изчерпани батерии след дванайсет години кръстоносен поход, който съсипваше мозъка и тялото му бавно, но сигурно. Все още приличаше на ирландски докер с проблеми с контрола над гнева, но сега имаше вид на докер, който отива на църква, а не към кръчмата, където да продължи самоубийственото си пиянство. Седеше, облегал огромните си ръце на коленете си. Пясъчнорусата му коса, сега посребряла на слепоочията, беше сресана назад и вече не стърчеше дивашки нагоре.

— Добре — каза Кенеди. — Просто исках да ти оставя съобщение. Казаха ми, че „Пантеонът“ е пощенската ти кутия. Но ти ме видя да идвам, нали?

— Джон ми събщи, че искаш да се свържеш с мен — призна Тилмън.

— И какво? Реши да се нанесеш в кафенето, докато се появя? Завиждам ти, че имаш толкова много свободно време, Лио. С мен не е така. Защо просто не ми се обади?

— Манолис ми помага с нещо — каза Тилмън. — С един мой проект. И следващото, което се канех да направя, бе да ти се обадя, Хедър. Веднага след като приключа с това.

Тонът му беше кротък и спокоен. Истината бе, че гневът ѝ нямаше нищо общо с него. Предишната вечер се бе почувствала адски

безпомощна, завързана за леглото с широко разтворени крака, докато двама мъже я заплашваха и биеха. После видя нападателите си размазани от бой, но това не ѝ помогна много да преодолее собствената си болка и унижение.

— Карам кофти седмица — сподели тя с Тилмън. — Извинявай. И аз се радвам да те видя.

Тя седна до него, сдържайки нервността си, която я караше да стои права и да се движи.

Тилмън не направи опит да я докосне. Не си падаше много по прегръдки и целувки. Навремето, когато издирваше семейството си, живя като монах достатъчно дълго, за да превърне самотата в свое естествено състояние. А човек не може да се откаже от подобно нещо лесно, след като то е станало негова природа. Не се опита да я накара да говори, просто зачака, тъй като знаеше, че Кенеди ще му разкаже всичко, когато настъпи подходящият момент.

— И какво правеше в кафенето? — попита тя отново. — Джон Партридж каза, че си зает с работа. Какво означава това за теб в наши дни?

Тилмън се засмя.

— Май никога не означава едно и също. Но това не е точно работа. А по-скоро нещо като страничен ефект от работата. Наблюдават ме. Опитвам се да науча кои са и какво искат да направят, но са достатъчно добри, за да не мога да ги хвана.

Кенеди се разстрои и той го прочете по лицето ѝ. После я зачака кротко да му обясни.

— Добре — каза тя. — Това никак не ми харесва. Може да не е свързано с причината поради която съм тук, но май не е твърде вероятно.

Тя му разказа за събитията през последните няколко дни, сбито, но с колкото се може повече подробности. Искаше Тилмън да види всичко от нейната гледна точка и да разгледа парченцата от мозайката, които водеха до кошмарен и нежелан извод. Но спря със смъртта на Алекс Уелс. Не можеше да говори за случилото се след като напусна болницата и се прибра у дома. Не и с Тилмън. Не още.

— Племето на Юда — промърмори той, когато тя свърши.

Изрече го с притъпено учудване, сякаш това бе едновременно неочаквано и очевидно — нещо като фаворитът в конно надбягване да

спечели, след като си заложил на него.

— Да — кимна Кенеди, леко раздражена от спокойствието му. — Племето на Юда, Лио. Онези, които убиха партньора ми, откраднаха семейството ти и почти... — Тя се стегна, доловила истеричната нотка в гласа си. — Не се справям с всичко това добре — призна. — Минаха три години и положих усилия да забравя. А сега... струва ми се, че никога не съм се отдалечавала от него. Сякаш никога не сме се връщали от Мексико.

— Но се върнахме — напомни й той, като я изгледа безмилостно. — Хедър, те хвърлиха всичко върху нас, но все пак се измъкнахме. Сегашното положение е различно. Сега се движиш по ръба на нещо, в което те са замесени. Може дори да не сглобят мозайката. Може да не са те разпознали. Или да не са наясно, че знаеш всичко за тях.

— Ще ми се да можех да го повярвам — отвърна Кенеди измъчено. — Но не вярвам. Нито пък ти. Ако ставаше дума само за мен, щях да повярвам. Може би. Че е просто лош късмет. Но не съм само аз, а и Емил Гасан. Двама от тримата в света, които знаят, че Племето на Юда съществува. А това променя нещата, нали?

— Може би — въздъхна Тилмън.

— Може би?

— Бих могъл да обоснова предположението си. Всичко това изглежда свързано с онази книга, нали? А специалността на Гасан е разчитането на стари текстове. Затова не е чудно, че се е намирал наблизко, когато книгата е била открадната. Или унищожена. Или каквото и да се е случило с нея.

— Само дето той не е бил наблизко, а е бил привлечен по-късно. Също като мен.

— И все пак. Старите текстове са специалността му. Логично е да се намира там. А когато са го помолили да наеме частен детектив, да не мислиш, че е имал голям избор? Познавал е само теб. Ти си единствената личност с подобна професия, която той познава.

— Значи е само съвпадение?

— Само съвпадение. Защото алтернативата е да мислим, че вселената променя формата си само заради теб. А след като започнеш да разсъждаваш така, значи имаш сериозни психически проблеми.

Кенеди не спомена, че точно той няма право да подхвърля подобни забележки.

— Е, благодаря ти, че ми даде логично обяснение, Лио — каза тя. — Но от моето място нещата не изглеждат така. Музеят можеше да се насочи поне към стотина други палеографи. А и онзи, който е отговарял за колекцията, да получи инфаркт точно тогава... и кражбата да стане в точно този момент... Бих казала, че определено не е съвпадение.

Тя замълча за миг и се стегна.

— Както и да е — добави тихо, — има и друго.

— Мислиш ли, че не го виждам по лицето ти? Давай.

— Снощи се заеха с мен. Чакаха ме, когато се прибрах у дома.

Тилмън повдигна вежди, което за него бе проява на страхотна изненада.

— Познавайки методите им на действие — каза той, — имала си страхотен късмет, че си ги забелязала.

— Не ги забелязах — отвърна Кенеди. — Набутах се право в ръцете им. Щяха да ме убият. Първо да ме разпитат, а после, когато получат всички отговори, да ме убият. Но после се появи едно момиче. И не забравяй, Лио, че не наричам жените момичета. Тя си беше млада. И много по-добра от тях. Спаси ми живота. Остави двамата Предвестници почти мъртви. При това използва най-вече ръцете си и мебелите от спалнята.

Остави го да помисли за момент. Лицето на Тилмън отразяваше ясно мислите му. Но Кенеди реши да му помогне с извода.

— Тя беше една от тях. Елохим.

Той затропа с палец по облегалката на пейката и се вторачи в далечината. Кенеди осъзна, че мястото на срещата им не бе подбрано случайно, а заради гледката, която разкриваше. А и през цялото време Лио бе наблюдавал хората, които минаваха покрай тях. И все още го правеше. Искаше да се увери, че не ги наблюдават или подслушват.

— Две фракции — каза накрая той.

— Това е очевидното заключение — съгласи се Кенеди. — Но какво, по дяволите, означава? Откъсване от Племето на Юда? Така както членовете на „ИРА Приемственост“ се отделиха от оригиналната ИРА? Тези хора са се държали заедно две хиляди години. Какво толкова става сега?

— Знаем, че са преместили лагера си. Напуснали са скрития си град в Мексико и са се нанесли някъде другаде. Това е предизвикало

сериозен стрес. Стотици хиляди хора на път, оставили зад себе си всичко познато. Наложило им се е да изградят нов дом. Вероятно в момента имат доста вълнения и бунтове. Бурни води за избраните.

— Това беше преди три години — напомни му Кенеди.

— Няма значение. Може да минат още много, преди положението да се успокои. Повярвай ми, виждал съм го. Много от мисиите ми за правителството бяха от така наречените „следвоенни“, така че ми се наложи да видя доста хора и култури, оцелели след ужасни събития. Всичко излита във въздуха и се стоварва долу в пълен хаос. За Племето на Юда това очевидно не беше война, а изселване. Но се обзалагам, че двете са доста сходни.

Кенеди откри, че негодува срещу довода му. Може би съчувствието към копелетата, направили толкова много, за да съсият живота на Тилмън и да приключат с нейния, бе невъзможно за нея.

— Сходни ли? Единственият начин, по който можеш да ги сравниш, е, ако те дотолкова са откачили на тема криене и странен начин на живот, че и най-дребната промяна може да ги съсипе.

— Ами... — каза Тилмън, като отново погледна настрани — това е само хипотеза. Фактите показват, че се бият един срещу друг. Съгласни сме с това. Причините... е, никога няма да узнаем, нали? Ако ги попиташ, а те ти отговорят, ще трябва да те убият веднага.

Той изрече последните думи с усмивка, но Кенеди не се засмя. А и Тилмън всъщност не се шегуваше. Той се изправи и се вторачи в нея безмълвно.

— Какво? — попита Кенеди.

— Какво искаш от мен, Хедър?

— В момента ли? Нищо. Просто те предупреждавам, защото мисля, че ако те наистина са се заели с недовършената си работа и това е нещо повече от съвпадение, ще се насочат и към теб. И май изглежда, че вече са го направили. Обзалагам се, че точно те те наблюдават.

— Не — възрази Тилмън.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? Единственият човек, когото вероятно мразят повече от мен, си ти, така че е неиз...

— Имах предвид, не си дошла тук да ме предупредиш.

— Така ли?

— Е, не само за това. Разкажи ми останалото. Искаш да се присъединя към теб, нали?

Кенеди се ужаси.

— Не — бързо извика тя. — Лио, не. Господи, след всичко, което преживя? Не се опитвам да те забъркам отново във всичко това. Не...

Не и да се биеш с тях, искаше ѝ се да добави. Не и да убиваш още от тях. Но ако заговореше за това пред Тилмън, нямаше начин да е сигурна какво щеше да издаде лицето ѝ. Лио все още нямаше представа, че двамата Предвестници, които беше убил във фермата, бяха собствените му синове. И Кенеди бе твърдо решена да не му позволи да узнае това.

Всъщност в решението ѝ имаше още нещо и то бе истинската причина, поради която беше дошла. Живата му дъщеря. Табе. Защото бе невъзможно да видиш лицето на момичето и да го чуеш как говори, без да забележиш приликата. Но пък тя бе останала с Диема за кратко, при това по време, когато мозъкът ѝ не разсъждаваше трезво. Можеше да е сгрещила. Възрастта на момичето бе подходяща, но какво, по дяволите, означаваше това? Всички Предвестници бяха млади. Дрогата, която взимаха, за да увеличат силата и бързината си, ги убиваше, преди да остаряят.

— Има и още нещо — призна тя. — Нещо, за което трябва да ти разкажа, но още не мога да го направя. Не знам дали съм права, а ако греша, може да е...

Тя замълча. Мамка му, бе навлязла в опасна територия.

— Кълна се, Лио — каза тя, усещайки кухото звучене на подлите си думи, — веднага щом се уверя, ще ти кажа. А тогава... ами тогава ще искам да се намесиш. Просто ще трябва да се намесиш.

— А дотогава трябва да се доверявам на инстинкта ти?

— Да.

— Добре — кимна Тилмън. — Доверявам ти се — въздъхна той тежко. — Странно. Дълго време си мислих, че вече съм спокоен. Знаех, че Ребека е мъртва. Знаех как е умряла и защо. Знаех, че децата ми са добре и щастливи, макар да са с онези маниаци. Мислех, че това е достатъчно. Но напоследък ме притеснява. Как мога да знам, че те са някъде там, и да не се опитвам да ги намеря? Дори да ги видя само отдалеч, това ще означава толкова много за мен. Идването ти тук е странно, но по хубав начин. Сякаш всичко, което смятах, че съм положил в гроба, се събужда отново.

Не всичко, помисли си Кенеди. Не и Озия или Цефас. А точно заради тях се страхуваше да го остави да се доближи прекалено много. Това засилваше риска той да узнае какво бе направил, а Кенеди бе убедена, че знанието ще го унищожи.

— Лио — каза тя, — открихме дома им веднъж и те го напуснаха. Няма начин да ти позволят да го намериш отново. Мисля, че трябва да забравиш за това. Моля те, повярвай ми, не съм тук, за да те въвека в моите бъркотии. Дойдох да те предупредя да внимаваши... Не, това е всичко. Просто внимавай. Ако имаш възможност да се покриеш някъде, направи го. Когато всичко свърши, ще ти оставя съобщение в кафенето. И ще дойда да ти разкажа какво е станало. Може би дори ще имам новини за теб.

— Хедър — кротко отвърна Тилмън, — знаеш колко те уважавам, нали? Просто не мисля, че нещата ще се развият по твоя начин. Дори ако исках да си седя кротко, аз съм единственият, когото можеш да помолиш за помощ. Единственият, който знае как действат тези копелета.

— Не те моля за помощ — каза Кенеди с отчаяние в гласа. — Всъщност моля те да не ми помагаш. Имам... уредила съм нещо. Доста сложно. И ако се намесиш може да го съсипеш. Моля те, Лио. Стой надалеч, докато ме няма.

— Нещо сложно.

— Да.

— Някаква измама?

— Щях да ти кажа, ако можех.

Тилмън се засмя.

— По дяволите, Хедър. Как е възможно да си била ченге толкова много години и още да не те бива в лъжите? Дори не можеш да ме погледнеш в очите. Слушай, имаш нужда от мен, а аз ти предлагам помощта си. Доброволно. Не трябва да ми отговаряш категорично сега. Просто поддържай връзка, а когато приключи с другата си работа, ще бъда на твое разположение. Къде си отседнала? Предполагам, че не си в собствения си дом?

— Не — отговори Кенеди. — Не съм на място, където някой може да ме намери.

— Добре, но все пак не се отпускай — предупреди я той. — Трябва да поддържаме връзка дори ако не желаеш да се намеся в

играта ти. Особено ако не искаш да се намеся. Имаш ли лист и химикалка? Напиши ми адреса си.

Кенеди осъзна, че Лио внимава да не би някой въоръжен с дългообхватен подслушвател да чуе адреса ѝ. Тя се поколеба за миг, но нямаше причина да не му даде адреса на хотела. Ако се случеше нещо — ако Елохим се появяха и в неговия живот, нямаше да е лошо да може да я уведоми веднага. Тя написа името и адреса на хотела на гърба на стара разписка, която намери в чантата си. Подаде я на Тилмън, а той я прибра в джоба си, без да я погледне.

— Ще поговорим скоро — обеща ѝ.

— Ще те извикам, ако имам нужда от теб — отвърна Кенеди. — Ще оставя съобщение в кафенето. Стой далеч от мен и от всичко това. Поне докато ти се обадя.

— Не обещавам — усмихна се Лио. — Но все пак нека поддържаме връзка. Хубаво ще е всеки от нас да знае къде се намира другият, в случай че стане нещо. Приемам, че ще мога да те намеря на този адрес, освен ако не ми съобщиш, че отиваш другаде. Ясно ли е?

Кенеди кимна.

— Добре.

— А аз ще те уведомя, ако науча нещо за хората, които ме следят. Може да не е свързано, както ти каза. Просто недовършена работа от младините ми. Ако не е така, ще те държа в течение.

Сбогуваха се, но докато Кенеди се отдалечаваше, Тилмън извика:

— Хедър.

Тя се обърна.

— Също като в старите времена — каза той.

Точните думи на Гасан, помисли си Кенеди. По онова време не се беше съгласила с него.

— Да — отвърна тя мрачно. — Нещо такова.

20.

След срещата с Тилмън Кенеди потегли към Райгейт Хаус. Минаваше девет и половина сутринта, но сградата все още бе затворена. Стоманените капаци над вратите бяха спуснати, а отпред бяха паркирани три полицейски коли. Тя звънна няколко пъти, но не ѝ отвориха. Заобиколи сградата, намери входа за персонала, за който Ръш ѝ бе споменал, и потропа яко по стоманената врата.

Силният шум най-после свърши работа. Иззад вратата се чу тракане на ключове. Вратата се отвори и униформен пазач се вторачи тъпо в Кенеди.

— Това е входът за персонала — студено я уведоми той.

Тя мина покрай него, без да му даде време да реагира.

— Аз съм от персонала — отвърна тя. — Работя за професор Гасан.

— Пропуск, моля — настоя пазачът накрая.

Кенеди му показа шофьорската си книжка.

— Имам предвид пропуск. Вписана ли сте в системата ни? Ако не...

— Аз гарантирам за нея — каза Бен Ръш, като се присъедини към тях в тесния коридор. — Всичко е наред, Кобет. Тя разследва случая.

— Мислех, че полицията разследва — отвърна пазачът, недоволен, че пренебрегват нарежданията му.

— Тя е частен детектив. Докладва директно на професора.

Ръш я хвана под ръка и я отведе.

— Само дето това би било велик фокус в момента — мрачно промърмори той.

— Някакви новини за него? — попита Кенеди засрамена, че не бе звъннала в болницата.

Но пък оцеляването ѝ беше номер едно в нейния списък.

— Нищо хубаво. Лорейн звъня в болницата десетина пъти. Не ѝ казват много, защото не е член на семейството, но изглежда им е доста трудно да го стабилизират. Ченгетата са из цялата сграда, но не ни

обръщат никакво внимание. Господин Торндайк е все още упоен, а Валъри Парминтър замина на някакъв семинар, така че никой не взима решения за нищо. Наоколо има само полицаи и кокошки без глави. Лорейн ще ти осигури дневен пропуск, а нататък — ще видим.

Ръш я поведе през лабиринт от коридори и стълбища и накрая излязоха във фоайето. Лорейн седеше на рецепцията, притиснала ръце към главата си, и хлипаше горко.

Изглеждаше неспособна да състави пълно изречение, но от откъслеците, които успя да промълви, Кенеди разбра, че Емил Гасан е мъртъв. Причината бе комбинация от отравяне и загуба на кръв, и двете усилены от неидентифицирания алкалоид по острието на ножа на Алекс Уелс. Валъри Парминтър не отговаряше на телефона си и може би също бе мъртва, изплака Лорейн. Може би всички бяха мъртви. Ръш включи телефонния секретар да приема съобщения, а Кенеди се зае да успокои разстроената жена. Припомни си разпитите на персонала и предложи на Лорейн да намери Алън Шол, следващия по ранг, и да му съобщи, че той ще е шефът за деня.

Всички тези действия ѝ помогнаха да потисне собствените си емоции, докато се почувства способна да се справи с тях. Още в мига, в който Гасан бе ранен, тя знаеше, че е възможно да умре, така че не бе изненадана. Но пък изпитваше ужасно чувство за вина и срам, че бе позволила това да се случи. Гасан бе загинал заради немарливостта ѝ. Тъпо и без да мисли, тя бе заложила капан за заек и се бе оказала неподготвена, когато улови тигър.

След като Лорейн си тръгна, Ръш се завъртя към Кенеди.

— Не можем и да припарим до бюрото на Алекс Уелс — съобщи ѝ той. — Полицията прибра всичко и го отнесе, после опаковаха и бюрото. Увиха го в оня дебел найлон, който използват на летищата за съдрани куфари. А върху всичко това има и полицейска лепенка.

Кенеди се насили да разсъждава практично.

— Ами компютърът му? — попита тя.

— Първо него взеха.

— А шкафчето му?

— О, да. Няколко стъпки пред нас са.

Щеше да е изненадващо и дори скандално, ако не бяха. Ченгетата се бяха трудили цяла нощ, а и това им бе работата. Кенеди трябваше да си напомни, че вече не беше нейната работа. Не и сега,

когато се бе превърнала в разследване на убийство. Единственото разумно действие бе да се оттегли.

И да прекара остатъка от живота си, виждайки пак и пак как Гасан поема ножа с гърдите си.

— Все още ли искаш да участваш в това? — запита тя Ръш.

— Няма значение какво искам — отвърна той. — Бездруго участвам.

Небрежният му тон притесни Кенеди, но в думите му имаше логика. След смъртта на Гасан и опита за убийството ѝ предишната нощ залозите и за двама им бяха повече от ясни. Предвестниците вече се мъчеха да я очистят, а щяха да се втурнат след Ръш в мига, в който узнаят за участието му.

— Добре — каза тя. — Познаваш ли някого в компютърния отдел?

Младежът се замисли.

— Познавам слабо Матю Джукс. Имам предвид, пили сме заедно няколко пъти.

Кенеди измъкна портфейла си, извади две петдесетачки и му ги връчи.

— Ако компютърната ви мрежа има резервен склад, може да успеем да се доберем до файловете на Уелс по този начин. Виж дали този Джукс ще приеме подкуп.

— Ами ако не приеме?

— Набий го и му открадни паролата.

Ръш подсвирна.

— Бързо се плъзгаме по наклонената плоскост, а?

— Провери дали няма да се получи с подкупа — посъветва го Кенеди. — Ако това не свърши работа, ще помислим за нещо друго. Обади ми се, щом имаш новини. Ще се срещнем някъде, но не тук.

Тя си тръгна оттам, откъдето беше дошла. Вратата за персонала бе неохранявана, но пазачът, който я посрещна на идване, пушеше в задния двор. Дисциплината отиваше на кино.

21.

След като се раздели с Кенеди, Тилмън се върна в кафене „Пантеонът“. Съпругата на Манолис, Кейтлин, стоеше зад тезгяха. Тя му кимна сдържано и отключи вратата към задната стая.

Той знаеше, че не е разумно да я пита дали Манолис се е обаждал. Кейтлин смяташе, че Лио принадлежи на непочтеното минало, от което съпругът ѝ трябваше да се е отделил отдавна, и наскорошното му връщане в живота на Манолис бе причина за чести гневни разправи, които Тилмън тактично се преструваше, че не чува.

Но Манолис бе един от най-добрите тайни наблюдатели, които познаваше. Определено в Лондон нямаше равен на него, затова Тилмън бе отишъл при стария си приятел и му бе предложил добре платена, вероятно лишена от риск задача.

Всичко това стана преди обаждането на Кенеди, но това, което тя му разказа, съвпаднаше неприятно добре с неговите собствени проблеми. И това бе истинската причина, поради която не я притисна за допълнителна информация. Вече разполагаше с известни факти и скоро щеше да се сдобие с повече.

Той седна до омазана от мухи маса в задната стаичка и нареди пасианс с тесте, от което липсваше двойка спатия. Играта беше безсмислена, но бе ценна от гледна точка на медитацията. След три ръце вратата се отвори и Манолис влезе, все още с кожените си рокерски дрехи и каска. Той метна раницата си на масата пред Тилмън.

Лио прибра картите в джоба си.

— Е? — попита той.

Манолис кимна.

— Следяха ли я?

Манолис вдигна ръка и доближи палеца и показалеца си.

— Мъничка — отговори той. — Сигурен съм почти сто процента, Лио. Беше същото момиче, което те следеше преди две вечери. Не видях ясно лицето му, но височината и фигурата бяха същите. Позволи ми да ти покажа.

Той свали ръкавиците и каската си. От вътрешността ѝ извади внимателно тънка лентичка от черна пластмаса, прикрепена там с две стоманени скоби, закачени към вътрешния ръб на каската. В единия край на устройството се виждаше миниатюрна стъклена крушка — обективът на микрокамерата.

От лентичката Манолис откачи още по-дребна пластмасова вафличка — картата на паметта. Той включи компютъра в ъгъла на стаичката, който въпреки очукания си вид беше невероятно мощен, и плъзна картата в устройството за разчитане. Отвори се прозорец, който започна да се изпълва със снимки. Манолис се наведе към екрана и се вторачи съсредоточено в миниатюрните образи.

— Ето — каза накрая, като кликна върху един от образите и го увеличи.

Виждаше се част от улица „Хънтър“, която минаваше зад Корамс Фийлдс. Образът беше леко изкривен, което не бе изненадващо, тъй като бе направен от движещ се мотор. Учудващото беше, че нямаше никакво замъгляване. Манолис си знаеше работата.

Той увеличи снимката. Хедър Кенеди се отдалечаваше от камерата, лицето ѝ бе обърнато в профил. На около петдесет метра от нея се виждаше по-ниска фигурка, слабо момиче в черни джинси и бяла тениска. Гърбът му бе към камерата и лицето му въобще не се виждаше.

Манолис кликна с мишката и образите започнаха да се сменят бързо. Той бе изпреварил момичето и бе продължил да го снима. Образите се изкривиха още малко, но фокусът бе идеален.

Главата на момичето се виждаше добре, но не и лицето. Сякаш беше усетило камерата, то се бе извърнало от нея така, че Манолис бе уловил само тила му.

— Щях да се върна за още един опит — каза той с извинение в гласа. — Но реших, че няма да се получи. Нали знаеш как понякога разбираш, че някой е включил радара си. Е, това момиче определено бе включило своя. Не исках да го уплаша. Но ми изглежда съвсем същото.

— Да, определено е същото — потвърди Тилмън. — И аз не успях да видях лицето му. Значи досега следеше мен, а сега следи Хедър. Успях ли да го проследиш до източника?

Манолис наведе глава засрамено.

— Съжалявам, Лио. Загубих я. Не знам дали ме видя. Мисля, че просто я бива в занаята ѝ. Вървеше на зигзаг, а аз все пак карах мотор. Тръгна по улица „Онслоу“. А по нея има стръмни стъпала. Не мога да карам там. А ако бях разкарал мотора и тя ме бе забелязала, щеше да разбере защо съм там. Трябваше да я оставя да си иде. После заобиколих до Сафрон Хил, но нямаше и следа от нея. Изчезна.

— Не се тревожи, Мано. Свърши чудесна работа. Но стой свободен. Може да ми се наложи да поискам още нещо от теб.

— Всичко е включено в цената. Разполагаш с мен още три дни.

— Даде ми всичко, което исках. Ако направиш това, ще ти платя премия. Но няма проблеми, ако откажеш, защото рискът се увеличи значително.

— Никога не съм искал да си държа главата сведена, Лио. Единственият начин да избегнеш всички рискове е да си мъртъв. Какво искаш да направя?

— Все още нищо — отговори Тилмън. — Хедър каза, че била нападната снощи, а това момиче я е спасило. Ще отида да огледам терена. Може да открия нещо, което да използваме. Защото това, което най-силно искам в момента, е да се запозная с това момиче и да го попитам какво си мисли, че прави.

Манолис сви рамене.

— Тук съм, ако имаш нужда от мен — каза той. — Само още нещо, Лио. Ако трябва да видиш приятелката си отново, по-добре го направи някъде другаде.

Тилмън се изненада.

— Защо така, Мано? Струва ми се, че Хедър е точно твоят тип.

— Точно така — потвърди Манолис. — Но и Кейтлин мисли така.

22.

Матю Джукс се предаде бързо, след като чу за парите, но в списъка с файловете на Алекс Уелс, който връчи на Ръш потайно в нишата, където се намираше машината за кафе, имаше над петдесет страници, а имената на файловете не подсказваха нищо за съдържанието им.

— Има ли начин да разгледаме тези файлове на друг компютър?
— попита Ръш.

— Където пожелаеш — отговори Джукс.

По принцип той беше недружелюбен тип с кисела физиономия, но съчетанието от пари и възможността да се изфука го бе направило учудващо любезен.

— Всичко това се намира в мрежата. Дори ако го съхраниш на собствения си драйв, в края на деня има сто процента бекъп. Това е стандартната политика.

— Значи можеш да ме уредиш да видя файловете на Уелс на моята собствена машина?

— С удоволствие.

Всъщност Джукс направи още повече. Фалшифицира временен административен пропуск за Ръш, който му даде пълен достъп не само до файловете на Алекс Уелс, но и до потребителската му история. Това означаваше, че Ръш можеше да види какво бе правил и кога го бе правил, кои файлове бе отварял за най-дълго и дори кои бе принтирал.

Резултатите бяха изненадващи. Като личен асистент на Алън Шол, повечето от времето на Уелс трябваше да е поделено между журнала и входящата кутия на Шол. Всъщност той очевидно се бе справял с основната работа в началото на всеки ден, включвайки се в мрежата още в седем сутринта. След това беше оставял имейлите без внимание, а бе разглеждал стотици страници с неща, които изглеждаха пълна дивотия — случайни редици числа и букви, разделени от черти.

— База данни — небрежно отбеляза Джукс. — Изглежда по този начин, ако не минеш през клиентския сървър. Не можеш да ги отвориш като файлове, както правиш с текстовите документи.

— Защо не?

— Заради архитектурата. Задейства се от събития.

— Джукс, нямам понятие какво ми говориш.

— Очевидно — ухили се Джукс презрително и вродената му грубост изскочи за миг на повърхността. — Добре. Да кажем, че те попитам колко човека има на света.

— Да кажем.

— Добре. Какъв е отговорът?

— Няма отговор — каза Ръш. — Защото броят им се променя непрестанно. Променил се е дори докато ми задаваше въпроса.

— Точно така. С тези неща е същото. Задействана от събития архитектура означава, че системата се нагажда непрестанно в реално време. Външни събития задвижват осъвременяването. Така че всеки път, когато зададеш въпроса, получаваш различен отговор. Не можеш да отвориш файла, защото няма файл. Данните се променят непрестанно.

Ръш прегледа страниците с неясните безсмислици. От време на време виждаше нещо, което приличаше на фамилно име с прикрепени към него инициали. МИЛТОНТФ. ЛУБИНСКИДЖДЖ. СПИЙДУЕЛНМ. Останалото беше неразгадаемо, просто смесица от букви и числа.

— И какъв въпрос е задавал той? — попита Ръш. — Има ли начин да разберем?

— Може би.

Джукс му махна да се разкара от стола и зае мястото му. В продължение на няколко минути отваря различни прозорци на екрана, вторачен в текста по тях. От време на време пишеше редица букви в отговор на предложение от софтуера.

Резултатът беше друга купчина от случайни символи, но той кимна, сякаш ги разбираше.

— Ето — каза и посочи екрана.

Върхът на пръста му докосна думата „потребители“, последвана от около дузина числа. Ръш я видя да се повтаря по-надолу на екрана, поне веднъж на всеки два-три реда.

— Потребители на какво? — попита той.

Джукс отново затрака по клавиатурата и се наведе към екрана, сякаш имаше по-голям шанс да разгадае тайните, ако се приближи до

него.

— Не знам — призна той накрая. — Чакай. Не. Да, знам. Това е стара база. Умряла работа. Нищо чудно, че Алекс е успял да проникне в нея толкова лесно.

— Това беше лесно?

— Опитай да проникнеш в действащите и ще видиш. Това е... да, това е част от базата данни на Британската библиотека.

Сърцето на Ръш подскочи и заби лудо.

— Коя част? — попита той.

Джукс го изгледа иронично.

— Започваме да се вълнуваме, а?

— Коя част, Джукс?

Трак. Трак. Трак.

— Потребители — отговори Джукс.

— Мамка му, това вече го разбрах.

— Стой спокойно. Това означава хора, които са изискали книга от рафтовете. Уелс се е опитвал да се сдобие с пълния списък, но системата не му е позволила, защото базата данни вече не е в действие. Била е заличена от данните, които можеш да използваш. Всеки от нашия отдел би могъл просто да промени знаменцето и да върне данните обратно, но Уелс не е разполагал с кодовете.

— Е, и? Аз схващам около една трета от това, между другото.

— Трябвало е да се гмурне в данните по най-простия начин. Търсил е идентификационния код за онази книга и винаги когато той се е появявал, е преглеждал данните за потребителите, докато е научил кой я е изискал.

Джукс вдигна очи към Ръш и примигна бързо, признак, че мисли усърдно.

— Искам да кажа, навремето, когато е била в склада. Преди да затворят читалнята в Британския музей и да пренесат цирка на другата улица. Тогава е имало написан на ръка формуляр, който потребителят е отнасял на гишето. После библиотекарят е сканирал картата му за самоличност и...

— Не — прекъсна го Ръш. — Не, Джукс. Не се опитвай да ми обясниш цялата система. Просто ми кажи дали съм прав. Уелс се е опитвал да изготви списък с имената на всички, които някога са чели дадена книга.

— Не.

— Не?

— Опитвал се е да изготви списък с всички, които някога са попълвали формуляр, за да видят книгата. Не е задължително да са я чели.

— Ясно. Прав си. Добре, кажи ми сега дали е успял. Дали можем да открием завършения списък някъде тук?

Джукс примигна отново.

— Не знам — отговори той. — Предполагам, че бихме могли да вкараме някои от имената на тези потребители в системата и да претърсим останалите файлове на Уелс, за да видим дали ще се появят и някъде другаде.

— Ами направи го.

И Джукс го направи.

— Не. Нищо. Може да го е писал на ръка. Или пък... чакай. Дай да видя изтритите файлове.

— Можеш ли да го направиш?

Джукс се ухили дяволито.

— О, да. Освен ако не използваш специална програма като „Ирейзър“, натискането на бутон „изтрий“ означава само „съхрани за по-късно“. И никой тук няма право да инсталира собствени програми на машината си, така че обичайно всичко се озовава... Добре, тук.

На екрана се отвори няколко прозореца. Джукс ги огледа и ги затвори бавно, като остави само един.

— Ето го и твоя списък — каза той.

Първото, което Ръш забеляза, бе, че „Гръба, възвестяваща възмездие“ никога не е била включвана в списъка с бестселърите. В списъка имаше само около двайсетина имена, а ако датите до тях отбелязваха кога е искана книгата, времето покриваше повече от петдесет години. Най-ранното име, ФОСМАНХ, стоеше до датата 17.4.46, а най-новото, ДЕКЛЕРКДЖО, до 2.9.98.

— Има ли някакъв начин да открием адресите и телефоните на тези хора? — попита Ръш.

— О, да — отговори Джукс. — Всъщност начините са два.

Ръш зачака.

— Е, какви са?

— Телефонен указател или нещо подобно. Кредитът ти вече се изчерпи, приятел.

23.

Предната врата на площад „Винсънт“ номер 276, Пимлико, бе управлявана от домофон, но някой — вероятно двамата убийци, отбили се предишната вечер — го бяха повредили и сега той висеше на два-три сантиметра от рамката и отказваше да работи. Трябваше да забележиш това, Хедър, помисли си Тилмън. Излагаш се.

Апартаментът на Изи Джеймс беше номер единайсет и се намираше на третия етаж. Ключалката не бе разбита, а отключена и Тилмън се приготви да използва собствения си шперц, но не му се наложи. Намери резервен ключ под саксия с палма, която стоеше в прозоречната ниша близо до вратата — третото най-вероятно място след изтривалката и перваза на вратата. Вътре царяха тишина, спокойствие и мрак. Коридорът на апартамента нямаше прозорци и не гледаше към външния свят отникъде. Тилмън извади фенер и раздвижи лъча из ограниченото пространство. Никакво движение, не се виждаше и нищо интересно. Библиотечка. Маса със статуетка с голи фигури. Няколко палта на закачалката.

Неподвижният въздух имаше леко застояла миризма. След като затвори вратата, Тилмън претърси жилището набързо, като се движеше по коридора със скорост, невероятна за едрото му тяло. Надникна във всички стаи и зад всеки ъгъл. Проверяваше за засада, но въздухът не го бе излъгал. Беше сам в апартамента.

Беше почти убеден, че няма да го изненадат вътре, но се придържаше към плана си: започна на самото местопрестъпление, после щеше да работи навън. Влезе направо в спалнята.

Не се виждаха трупове, точно както той очакваше, защото носът му вече му го беше подсказал. Ако нападателите на Кенеди бяха умрели тук, а труповете им не бяха изнесени, вонята на разложено вече щеше да се усеща.

Но пък можеше да са умрели и просто да са били отнесени от някого. Тилмън огледа бъркотията из стаята и започна да я тълкува. Предположи, че кръвта по чаршафите принадлежи на Кенеди. Голямото тъмно петно на около една трета надолу от таблата

отговаряше на широка плитка рана в горната част на тялото. Кенеди щадеше лявата си половина, когато се видяха, и сега той знаеше защо.

На две места по мокета имаше още кръв. Точно до него, между леглото и вратата, и в далечната част на стаята до стената.

Той коленичи първо до по-близкото петно, да разгледа тъмните точки и петънца по бежовия мокет — дискретния морзов код на зрелищно насилие. Някой бе ударен жестоко няколко пъти на това място, вероятно с повече от едно оръжие. Жертвата сигурно бе стояла права в началото на нападението, но после бе паднала на пода.

Тилмън прекоси стаята, за да огледа и другото голямо петно. То се състоеше от по-малко на брой петънца, които разказваха различна история: удар в горната част на тялото или главата. Той си представи светкавичен свиреп бой, отлично насочен удар, разбил носа на врага или срязал бузата или челото му.

Стената зад кървавите петна бе повредена. Нещо твърдо се бе ударило в гипса малко под главата на Тилмън и го беше разчупило. Нечий юмрук или тилът на нечия глава.

Сега, след като видя колко тясно и ограничено бе пространството, той се възхити на уменията на непознатото момиче. Да сразиш двама въоръжени противници, когато единият вече е насочил пистолета си към теб... това е сериозно предизвикателство дори когато разполагаш с неограничено свободно място. А в малката спалня, където бойното поле включваше неподвижно проснатото тяло на жената, която момичето бе дошло да спаси, си беше направо чудо.

Но момичето бе имало предимство пред враговете си. Беше вълк в овча кожа.

Нещо ярко привлече погледа на Тилмън. Намираше се под леглото и не се виждаше отвсякъде. Той коленичи и го взе. Скъсано парче от лъскава хартия, показващо гола женска гърда и част от рамото.

Не беше симулирала само безпомощност. Дегизировката на непознатата млада жена отиваше още по-далеч. Знаела е, че си има работа с... какво по-точно? Аскети? Женомразци? Религиозни фанатици? Всички определения бяха подходящи за тези типове. Девойката се бе въоръжила хитро и бе внесла тазера си в стаята под прикритието на порносписание.

Откъде ли го беше взела? Тилмън се огледа наоколо и намери остатъка от списанието, захвърлен зад скрина. Лесбийки. Страстни женски ласки. *Манди и Селест си правят кефа с играчки и момчета!* Нямаше етикет с цената, нито нещо друго, което да подсказва произхода на списанието.

Тилмън се върна в коридора, осветявайки пода с фенерчето си. След няколко секунди намери смачкана найлонова опаковка. В единия ъгъл имаше зелен етикет с цената.

Попадение. Продуктът беше местен.

Тилмън откри магазина зад ъгъла на улица „Файнс“. Беше основно будка за вестници, сладки и цигари, но се виждаше и самотен рафт, отрупан с консерви боб, царевица, сосове, бисквити и бутилки с препарат за миене на чинии. Стената зад тезгяха бе покрита с рафтове с цигари. На отсрещната стена имаше метална рамка за списания, чиито две горни лавици бяха отрупани с порно. Камера, монтирана върху стоманен лост, висеше от тавана под странен ъгъл. Ъгълът беше странен, защото връзката бе хлабава и инструментът почти се бе измъкнал от нея. Изглеждаше сякаш камерата, обхваната от воайорски импулс, се насочва все по-близо до порното.

Сред цигарите и списанията седеше отегчен мъряч с дебели стъкла на очилата и сипаничаво лице. Беше се отпуснал лениво, сякаш не искаше да се доближи до собствената си каса. После Тилмън осъзна, че и изражението, и позата на мъжа имаха обяснение — гледаше телевизия на вехт малък апарат, който бръмчеше зловещо.

— Ти ли продаде това? — попита го Тилмън, като вдигна списанието.

Мъжът се наведе, за да го огледа. Задържа очи върху него по-дълго от необходимото, като първо се порадва на образа от корицата.

— Възможно е — каза той накрая. — Продаваме доста от тях.

— Но повечето на мъже, нали? — попита Тилмън.

Мъжът премести очи от страстно прегърнатите амазонки към лицето на Тилмън.

— Разбира се, че на мъже — отговори той. — Не продавам на деца. Да не си от градския съвет?

— Не, не съм. Ти ли работи тук снощи?

— Да.

— До полунощ?

— Отворено е по всяко време. Така пише на табелата.

— Е, снощи си продал това списание на една жена. Млада жена. Мъжът примигна и адамовата му ябълка подскочи.

— А — каза той, — да. Спомням си.

— Какво си спомняш? — попита Тилмън.

— Малка дама с кисела физиономия.

— Продължавай.

— Ами опитах се да се пошегувам с нея. Не помня какво точно й казах, но беше нещо безобидно. А тя ме изгледа така, сякаш съм някаква мръсотия, попаднала под подметката й.

— Днешната младеж, а? — изсумтя Тилмън с каменно лице. — Това нещо работи ли? — попита той, като посочи камерата, а магазинерът проследи погледа му.

— Да, работи.

— И е работила снощи?

— Работи непрестанно.

— Бих искал да разгледам записа.

Мъжът го изгледа възмутено.

— Не мога да направя това. Клиентите ми ценят дискретността.

— И затова купуват порното си в магазин за цигари? Ами ако ти кажа, че снощното момиче е непълнолетно?

Продавачът погледна смутено, но се съвзе бързо.

— Накарах я да ми покаже документ за самоличност — каза той. — Беше си редовен.

— И това ли го има на записа? — попита Тилмън.

— Ами... аз... да... мисля, че може да е било друг път, когато тя... — Мъжът заекна и се зачуди как да довърши лъжата си.

— Не съм от градския съвет — прекъсна го Тилмън. — И не ми пука какво си й продал. Аз съм социалният служител, който отговаря за нея, и искам да се уверя, че е била тя. Покажи ми записа и ще те оставя на мира.

— Дигитален е — обясни продавачът. — На диск. Аз самият не разбирам от тези неща. Ще трябва да повикам нашия Кевин.

Тилмън кимна.

— Добра идея — каза той.

Екранът на портативния телевизор бе около осем квадратни сантиметра и картината не беше по-добра от звука. Показваше

изкривен образ, влошаван често от смущения, които приличаха на вихрушка от точици.

Кльощавият безмълвен тийнейджър, който отговаряше на „нашия Кевин“, се заигра с копчетата на телевизора, плейъра и отново с телевизора. Картината се размазваше и проясняваше, но след известно време стана ясно, че няма да се подобри много. Профучаха набързо през записа от предишния ден, дванайсет часа време, скупчени в две-три минути запис. Типът с дебелия стъкла на очилата беше дежурен през цялото време, с изключение на няколко отивания до тоалетната, по време на които бе заместван от Кевин.

— Ето — каза мъжът най-после, посочвайки екрана с дебелия си пръст.

Кевин замрази образа, но между кадрите, и момичето затанцува напред-назад на входа на магазина. Тийнейджърът изруга тихо и занатиска различните копчета, докато образът се стабилизира. Но беше толкова неясен, че Тилмън се протегна и натисна „Плей“, за да изгледа целия запис от начало до край. Можеше да научи повече за момичето, докато то се движи. В действията му се долавяха пестеливост и внимание, стегнатостта на пружина или на балерина, очакваща появата си на сцената.

Той върна записа отначало и загледа как момичето влезе в магазина, избра списанието след кратък оглед на горния рафт и го представи на магазинера.

— Значи е тя? — попита продавачът. — Онази, която търсиш?

— Можеш ли да го увеличиш? — обърна се Тилмън към Кевин, пренебрегвайки въпроса на продавача.

— Малко — промърмори момчето, като задържа един от бутоните и централната част на образа се увеличи.

Лицето на момичето изпълни екрана.

Беше привлекателно лице със сърцевидна форма, големи тъмни очи, обрамчени от къса, щръкнала нагоре коса. Но девойката беше прекалено бледа, достатъчно бледа, за да я помислиш за анемична или съвземаща се от наскоро прекарана болест. Или от израстването си под земята, помисли си Тилмън, в град, който никога не вижда слънцето. Е, какво мислиш за външния свят, принцесо? Вероятно не си много наясно, тъй като са те пуснали навън само за да ловуваш.

Той върна записа, за да го изгледа отново, но отиде прекалено назад, още преди влизането на момичето в магазина. Навън пред витрината едва видими хоризонтални очертания бяха последвани от вертикални. После вратата се отвори и момичето влезе вътре бързо, устремено към спасяването на живота на Хедър Кенеди.

Какво беше видял току-що?

Той върна записа отново и се вгледа в неясните очертания. Нещо се движеше по тротоара или улицата. После някакво накланяне, бързо движение.

След това вратата се отвори.

Отново. Не можеше да схване. Отново. Увеличи звука и чу ръмжене, което спря, преди момичето да влезе в магазина. Всъщност спря още преди накланянето. Разбира се.

Тилмън се завъртя към магазинера.

— Пристигнала е на мотор — каза той. — Нали?

Лицето на продавача се озари.

— Да — съгласи се той. — На мотор беше. Помня, защото нямаше каска. И точно затова я заговорих. Казах ѝ, че някой ден ще се пребие, ако кара без каска. А тя ме изгледа презрително, сякаш въобще нямам право да говоря с нея.

— Помниш ли нещо за мотора?

Мъжът сви рамене.

— Съжалявам. Нищо не разбирам от мотори.

— Абсолютно нищо? Цвят? Украси? Един или два ауспуха?

— Всъщност — обади се Кевин — беше „Дукати Мултистрада 1200“. Спортната версия в червено и сребърно. Гуми „Пирели Скорпион“. Имаше и странични кошове.

Двамата по-възрастни мъже се вторачиха в хлапето, магазинерът — в тъпо учудване, а Тилмън — с нещо като уважение.

Кевин се изчерви.

— Но беше свалила ветрозащитното стъкло — промърмори той.

24.

Х. Фосман. Н. О. Деклерк. Ф. Джулиани. С. Рейк. Дж. Лийвис. Д. Уенсбъри. А. Дейвис. И така нататък.

Ръш почти нямаше за какво да се хване, но реши, че повечето хора, които бяха поискали „Тръба, възвестяваща възмездие“, го бяха направили по професионални причини, а не от любопитство. Настанен в кабинета на Емил Гасан, където надали щяха да го безпокоят, той започна да вкарва имената в търсачка заедно с няколко допълнителни термина като „Гражданска война“, „Английска история“ и „седемнайсети век“.

Няколко от тях подхождаха отлично на профила. Бяха историци с публикувани трудове, включително биография на Оливър Кромвел (Найджъл Деклерк), история на религиозните секти в Северна Европа (Филида Джулиани) и пикантно проучване на Британското междуцарствие, наречено „Обезглавеното кралство“ (Стивън Рейк). Останалите не изглеждаха прочути в никоя област, от която Гугъл се интересуваше. Останаха си загадка, докато Ръш не се сети, че сигурно са взимали и други книги от Британската библиотека и може би още се намират в основната база данни. Това му осигури пълните им имена и координати за връзка и му откри доста възможности.

Повечето от които обаче пропаднаха много бързо.

Когато забеляза появилата се тенденция, Ръш изруга енергично. Звънна на Кенеди в едва ли не истерично състояние и ѝ събщи, че трябва да говори с нея колкото се може по-скоро. Тя му предложи да се срещнат в Юниън Чапъл^[1] и той грабна палтото си и се втурна натам.

Кенеди седеше под амвона, облегната на седалката и качила крака на предната. Това шокира леко Ръш, чието католическо възпитание му бе вдъхнало достатъчно вина и страх за трима обикновени хора.

Тя говореше по телефона и съдейки по това, което чу, Ръш реши, че разговорът е с приятеля ѝ.

— Не, разбира се, че ми липсваш. Просто съм още... ако можех да дойда да те видя, щях да го направя. Знаеш, че щях.

От другата страна се чу учудващо пронизителен за мъж глас.

— Ясно, бибчо. Но не знам и не мога да обеща.

Нов пронизителен шум.

— Изи — прекъсна Кенеди излиянието от другата страна. — Изабел. Престани. Трябва да вървя. Ще ти звънна по-късно. Да, аз също те обичам. Е, не забравяй за това, скоро ще поработим върху него.

Тя затвори телефона и го прибра. Ръш се вторачи в нея. Беше загреял, че гаджето е от женски пол и се опитваше да осмисли информацията.

— Какво? — попита Кенеди.

Той се стегна и й подаде купчина разпечатки.

— Уелс е бил вманиачен по тая книга — каза. — Разкриването на божия план, говорещата тръба и всички други дивотии. Опитвал се е да изготви списък с всички, които са я чели или дори само взимали от библиотеката. Затова и аз се опитах да разбера кои са били тези хора. Някои от тях са мъртви, но...

— Наскоро ли са умрели? — прекъсна го Кенеди.

Тя застана нащрек веднага, което подсказа на Ръш, че новината не бе особено изненадваща за нея.

— Не — отговори той. — Не наскоро. Защо?

— Няма значение. Продължавай.

— Ами тези хора са взимали книгата през четирийсетте и петдесетте години. Щеше да е учудващо, ако все още бяха живи. Но ето какво е странното. Някои от имената непрестанно се появяваха в архивирани новинарски репортажи. Отначало ги пренебрегнах, тъй като сметнах това за съвпадение. Но после забелязах, че всички репортажи са за изчезнали хора. Десетина от хората, които бяха в списъка на Уелс, са изчезнали. Виждаш ли датите? Всичките са през тази година, през няколко месеца един от друг. А това вече не ми звучи като съвпадение.

— Не, звучи като конспирация. Но пък масово отвличане?

— Преди минута изглеждаше готова да приемеш масовото убийство — отвърна Ръш. — Каква е разликата?

Кенеди сви рамене.

— Масовото убийство е част от метода на действие на Племето на Юда — обясни тя. — Но обикновено си покриват следите и го

правят да изглежда като инцидент. А изчезналите хора са нещо различно, това означава, че други хора ги търсят.

Ръш я изгледа озадачено и леко скандализирано.

— Да не искаш да кажеш, че биха убили някого само защото е прочел дадена книга?

— Може да се каже, че това е в основата на философията им — отговори Кенеди.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозно, Ръш. Предупредих те в какво се замесваш. Ако искаш да се оттеглиш, сега е подходящият момент. Снощи ме нападнаха и извадих късмет, че се отървах цяла.

Тя му разказа за двамата Елохим и страховитото момиче нинджа.

Ръш бе едновременно разтърсен и развълнуван и често я прекъсваше с въпроси. Когато Кенеди свърши, той поклати глава, сякаш да я прочисти.

— Господи — изсумтя той. — И какво ще правим сега?

— Очевидно е, нали? — ухили се Кенеди. — Ще прочетем книгата.

[1] Конгрегационна църква в Излингтън, Север Лондон. — Б.ред.

↑

25.

— Това — каза Манолис, — ще е грубо нахлуване.

Тилмън си повтори думата наум и откри, че не я харесва.

— Няма ли начин да го извършим с финес? — попита той. — Да проникнем и да се измъкнем, без никой да ни усети?

Намираха се в задната стаичка на „Пантеонът“ и Манолис отново седеше зад бюрото. Беше захвърлил „Линукс“, който бе обичайната му система, и се бе върнал към някаква командна структура в зелен текст на черен фон, която се движеше адски бързо. Екраните бяха пет на брой, отварящи се един от друг и връщащи се обратно в накъсана каскада.

— Иска ми се — промърмори той разсеяно. — Но никой няма право на достъп до тези данни в реално време, Лио. Дори не и правителството. Трябва да разбереш, това не е само една система от камери. А хиляди системи, милиони отделни машини, повечето поставени от местните градски съвети за контрол над пътното движение или наблюдение на рискови обществени места. Полицията, армията, МИ5 и МИ6 дават нареждания за издирване чрез тези системи и получават достъп. Но те следват протокола, минават през необходимите канали и чакат. А това, което ние правим, е различно. Ние ще разпитаем всички системи едновременно.

— И можеш да направиш това? — възхити се Тилмън.

Манолис въздъхна тежко.

— Мога да го направя, по дяволите. Но не за дълго. Веднага след като вляза, всяка система ще докладва за проникване и всеки оператор ще се опита първо да ме изхвърли, а после да ме открие. И ще успеят, ако им отпуснем достатъчно време. Заместващите сървъри, дори и най-добрите, не са създадени да устоят на подобно ниво на проникване. Затова, преди да открият местонахождението ни, ще си вземем онова, което ни трябва, и ще изчезнем. Номерата, моля.

Тилмън му подаде сгънат лист, на който бе написал пет различни регистрационни номера. Манолис ги вкара един по един в търсачката в долния десен ъгъл на екрана. Направи го грижливо, проверявайки

цифрата след всяко тракване по клавиатурата. Всички номера принадлежаха на мотоциклети, закупени в Обединеното кралство през последните шест месеца. И всичките бяха „Дукати Мултистрада“ в червено и сребърно със странични кошове и гуми „Пирели Скорпион“. Тилмън бе усетил непоколебимата увереност в гласа на Кевин, придружена от желание и копнеж, и би заложил живота си на точността на описанието. Дори най-простата „Мултистрада“ беше скъпа играчка, а машината, направила такова впечатление на момчето, явно бе изработена по поръчка. Това беше единственото, което им даваше шанс да открият мотора.

Из улиците на Англия бяха монтирани 4,2 милиона камери и голяма част от тях използваха система за оптично разпознаване на регистрационните номера на колите. Така че на теория, ако съберяха всички данни от камерите, в които Манолис можеше да проникне, щяха да получат пет линии, разпрострени из пространството и времето, като всяка щеше да представлява пътя на един от петте мотора. Само една от линиите би пресякла магазинчето за цигари на улица „Файнс“ в Пимлико и тя беше целта им.

Манолис завъртя леко напрегнатото си лице към Тилмън.

— Готов ли си?

— Какво искаш да кажеш? Единственото, което трябва да правя, е да стоя тук, Мано. Действай веднага щом духът ти се раздвижи.

Манолис тракна по клавишите.

— Аз съм атеист — промърмори той. — Но много лош атеист. Да се надяваме, че господ ще вземе това предвид.

Прозорците по екрана се размърдаха като тесте карти, размесвано от професионалист, и се подредиха отново.

— Влязохме ли? — попита Тилмън.

— Да. Чакай, чакай, да, вече имаме победител.

— Така ли?

Манолис дръпна едно от прозорчетата настрани.

— Това са данните от централен Лондон — обясни той. — А този мотор с номер TC62BGZ е навсякъде.

— Бил ли е в Пимлико снощи?

— Ще те уведомя веднага щом разбере. Но предишния ден е бил в Клеркънуел. Това е тя, Лио. Чувствам го с душата си.

— С атеистката си душа.

— Да не мислиш, че християните имат монопол? Да, с атеистката ми душа.

Манолис замълча за момент, после изруга.

— Мамка му!

— Какво става? — попита Тилмън, но видя, че тестето намалява.

— Засякоха ме. Добра охрана. Прекалено добра, за да приемат бонбончето, което им предлагам. Не си правят труда да ме следят, а просто затварят системата, за да прекъснат връзката. Така че...

— Така че?

— Проникването се превръща в отвличане.

Дългите елегантни пръсти на гърка се движеха светкавично по клавиатурата.

— Сега контролирам движението из цял Лондон. Поздрави ме, Лио.

— Ти си подходящият човек за работата — отвърна Тилмън. — Това обаче не ги ли улеснява да ни открият?

— Да. След като се оттегля. В момента...

Манолис замълча отново и се съсредоточи върху информацията на екрана. Тилмън не каза нищо и го остави да работи.

— Готово — най-после каза Манолис. — Почти приключих. Лио, свали флашдрайва от машината, когато ти кажа.

Флашдрайвът беше яркожълт и украсен с усмихнатото лице на анимационно пате. Не беше знак за ирония, а просто част от много продукти, които Манолис бе купил евтино от продавач на едро. Възможностите на миниатюрното уредче го интересуваха много повече, отколкото вида му. Тилмън хвана малкото парченце пластмаса с показалеца и палеца си и зачака нареждането на приятеля си.

— Сега — каза Манолис и той изтегли флашдрайва.

В същия миг Манолис разпери ръце над клавиатурата и натисна четири-пет клавиша едновременно. Задържа така, докато останалите прозорци заизчезваха един след друг и накрая остана само един. На него актьорът Уилфрид Брамбъл говореше безмълвно на фона на метални рамки за легла и изхвърлени автомобилни гуми.

Манолис вдигна ръце от клавиатурата и размърда пръсти.

— Готово — ухили се той. — Смърт за тираните.

— Смърт? — повтори Тилмън.

Манолис сви рамене.

— Е, не точно смърт. Зависи от мнението ти за класическите британски комедии. Аз лично смятам, че „Стептоу и син“ беше страхотна. Така че давам на контролорите на движението безплатен даунлоуд за първи и втори сезон. Това трябва да им попречи да ни проследят. Трудно е да се плува срещу течението, дори когато течението е по фиброоптичен кабел.

После Манолис извади очукан вехт лаптоп, за да провери данните, които бяха откраднали. Първоначалните му инстинкти не го излъгаха: регистрационният номер TC62BGZ бе записан от камера на площад „Винсънт“ в 11:30 предишната вечер. На самата улица „Файнс“ нямаше камера, но площадът бе достатъчно близо, а и придвижването на мотора през последните два дни им даде потвърждение. Беше записан шест пъти в Излингтън, на улица „Сейнт Питър“, а същия следобед и на улица „Онслоу“.

— Нищо чудно, че си я изгубил — отбеляза Тилмън. — Мислел си, че тя още ходи пеша. А докато ти си заобикалял, тя се е метнала на мотора. И вероятно е минала точно покрай теб.

— Едва ли — възрази Манолис. — Може да пропусна някои неща, но никога такъв мотор.

— Съжалявам — сухо отвърна Тилмън. — Не исках да проявя съмнение в професионализма ти. Добре, Мано, да изготвим план на действие. Искам да се запозная с това момиче. Колко можеш да ме приближиш към него?

— Мога да те стоваря в спалнята му. Меко като перце.

Тилмън се намръщи леко, защото момичето беше на половината на неговите години, а и бе видял кървавото доказателство за това на какво е способно в спалнята.

— Ще се задоволя и с предната врата — каза той. — И ще нося ботуши с железни налчета, за да ме чуе, че се приближавам. Не съм в настроение за самоубийство.

Телефонът звънна и Манолис вдигна. Каза два пъти „Да“, после го подаде на Тилмън.

— Приятелката ти — съобщи той.

— Коя приятелка? — учуди се Тилмън.

— Онази, която жена ми няма да одобри.

Тилмън взе телефона.

— Здравсти, Хедър.

— Помоли да те уведомя, ако потегля нанякъде.

— И накъде потегляш?

— Авранш. Нормандия. За един ден.

— Добре. Обади ми се, когато се върнеш.

— Ще го направя, Лио.

Тилмън затвори и върна телефона на Манолис.

— Кейтлин няма за какво да се притеснява — успокой го той. —

Хедър има по-изискан вкус.

Манолис поклати глава тъжно.

— Жалко. Щяхме да сме чудесна двойка.

— Утеши се с работа — предложи му Тилмън.

И Манолис го направи. Лио реди пасианси три часа, докато старият му сержант обработваше безкрайните данни, съпоставяше и елиминираше.

— Ето — каза той накрая. — Мисля, че се справих, Лио. Това е мястото, където момичето ти е прекарало повечето си време през последните три дни. Имам предвид, цялото време, когато не е наблюдавало теб или изисканата блондинка.

— Къде е? — попита Тилмън, като остави картите настрана. — Къде живее?

— Очевидно в склад — отговори Манолис убедено. — На промишлен обект в Хейз — добави той и погледна приятеля си със съмнение. — Вероятно това е редовната ѝ работа.

26.

Кенеди се натъкна на много повече проблеми, отколкото очакваше, когато започна да издирва книгата на Толър. Нае компютър в библиотеката на Чаринг Крос и опитвайки се да не буди спящите скитници, които използваха читалнята за спалня, успя да намери двайсет и три екземпляра от „Тръба, възвестяваща възмездие“, вписани по едно или друго време в каталозите на различни библиотеки в света. Това правеше книгата едва ли не толкова дефицитна, колкото Библията на Гутенберг.

Но всъщност беше много по-дефицитна, защото след като започна да звъни по телефона, Кенеди откри, че всеки от търсените екземпляри е продаден, изгорен, откраднат или просто изгубен през последните няколко години. Не можеше да се сдобие с книгата по никакъв начин.

Е, може би парите щяха да помогнат. Тя се обади на Джон Партридж, който възнегодува, че го карат да търси игла в купа сено. Но ѝ звънна след около час и докладва, че е намерил един екземпляр. Или нещо почти толкова добро.

— Какво означава това? — попита Кенеди подозрително.

— Ами опитах очевидното — отговори Партридж. — Мислех, че най-лесното нещо на света ще е да намеря книгата сканирана или в електронен вариант. Повечето книги ги има онлайн. Но се сблъсках с каменна стена. И не поради липса на опити. Много линкове, които би трябвало да доведат до книгата ти, се оказаха задънени улици. Сайтовете бяха напълно заличени.

— Е, и?

— Дигитално унищожение, скъпа Хедър. Някой е нападнал сайтовете свирепо, унищожил ги е и после е посипал земята със сол.

— Но това може въобще да не е свързано с нашия текст — промърмори Кенеди.

— Ако ставаше дума само за един сайт, щях да го мисля за съвпадение. Но след половин дузина започваш да се съмняваш.

— И колко пъти се натъкна на това, Джон?

— Повече от половин дузина. Накрая извадих късмет, като се насочих към стари данни. С други думи, стари съхранени данни от вече несъществуващи сайтове. И там открих добрите новини.

— Има добри новини?

— Мястото, където намерих откъса, беше скрипторий, място за преписване на ръкописи в Авранш, Северна Франция. Няма екземпляр от книгата, но имат препис от нея.

— И могат да ми го изпратят? Това е страхотно.

— Чакай малко, бивши сержанте. Те абсолютно отказаха да пуснат преписа онлайн или да го изпратят във файл, защото вече не разполагат с оригиналния текст, с който да го сравнят. Имали екземпляр от истинската книга, но бил унищожен при инцидент преди няколко години. Няма начин да удостоверят автентичността на преписа и уредниците не искат да поемат отговорност. Но ще ти позволят да го разгледаш, ако се появиш лично. Началникът на отдела по опазване се казва Жил Бушар. Той е приятел на приятел на приятелка, с която бях близък навремето. И заради нея е готов да пренебрегне някои от правилата и да ти направи услуга.

— Дали току-що чух любовна история, Джон? — попита Кенеди.
— Не, не, знам, джентълменът никога не разказва. Слушай, това е страхотно. Наистина. Ако ти дължах една бира преди, сега вече е цяла пивоварна.

— Не пивоварна, а спиртна фабрика, моля. Любимата ми отрова е шотландско уиски.

— Чудесно. Други предпочитания?

— Изненадай ме.

Кенеди затвори и завъртя още няколко телефона. Последното ѝ обаждане беше до Ръш.

— И сега какво? — попита той. — Заминаваш за Франция?

— Вече си купих билета. С „Евростар“ до Париж, оттам с обикновен влак до Рен и още осемдесет километра с кола под наем. Ще се върна утре.

— Трябва да ме вземеш с теб.

Ръш изрече това небрежно, но тя долови копнежа му.

— Имаш нужда от някого, който да ти помага и да стреля по тях, ако те пипнат отново.

— Да — съгласи се Кенеди. — Но не мога да си позволя да платя и за теб.

Нито пък да понеса още смъртни случаи, помисли си после.

— Виж какво можеш да откриеш за живота на Толър — предложи му тя.

— За живота му ли, Кенеди?

— Да. Помисли си. Аз преследвам творбата, ти преследваш човека. Ние с теб сме рогата на бизона, Бен.

— Ти си рогата на бизона. Аз съм размаханата му опашка, която прогонва мухите. Рогата не издирват разни дивотии в „Уикипедия“. Защото точно това ме караш да правя.

— Говоря сериозно — каза Кенеди. — По някаква причина Толър е изключително важен за Племето на Юда. Ако знаем какъв е бил, може да успеем да разберем тази причина.

Ръш все още не беше доволен от задачата си, но позволи да бъде убеден. А Кенеди не съжаляваше за времето, което бе отделила да го убеди, защото той беше прав за мотивите ѝ. Тя го изпращаше да върши едва ли не измислена работа, докато сама се заемаше с разследването. Или поне такъв беше планът.

27.

В интернет Йохан Толър беше истинска загадка. Но Ръш все пак успя да открие няколко факта. Един от тях беше запис в енциклопедия, който се явяваше непрестанно от един сайт в друг, но без да споменава оригиналния автор.

„Йохан Толър (? — 1660), станал известен като член на движението «Пета монархия», група религиозни и политически дисиденти в Англия през седемнайсети век. Групата била свързана с други подобни, разпръснати из цяла Европа. За ранния му живот се знае много малко. Толър написал няколко книги и памфлети, критикуващи правителството на Оливър Кромвел за провала му да узакони пълната религиозна свобода. Бил екзекутиран през 1660 г. след неуспешен опит да убие сър Гилбърт Джерард, бившия ковчезник на парламентарната армия.“

Където и да се заровеше Ръш, все същото кратко резюме се вторачваше в него. Никой не си бе направил труда да впише няколкото творби на Толър, нито да каже още нещо за това как бе живял и умрял.

Ръш се прехвърли в „Изображения“ и намери едно-единствено. Не беше снимка на Толър, а репродукция на корицата на книгата му. Под заглавието имаше гравюра, изобразяваща хълм с малко градче, сгушено в подножието му. Изглеждаше му смътно познато.

Под снимката имаше кратко обяснение, изписано със сложен, почти неразгадаем шрифт. *De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente.* Ръш забеляза, че думите са на чужд език, и почти се отказа в този момент, но все пак реши да вкара текста в преводача „Бабелфиш“ и да провери значението му. „Идвам от корема на чудовището и от отворената уста на земята.“

Той затърси данни за „Петата монархия“ и откри, че е било само едно от стотината радикални религиозни движения в Англия през седемнайсети век, преследвани редовно заради вярата си. Не звучаха прекалено радикални на Ръш, но подробностите го объркаха. Повечето текстове твърдяха, че второто пришествие на Христос ще стане в два следобед във вторник. Или пък в три сутринта в четвъртък. Или пък че

трябва да внимаваш през този интервал от време. Но нали всяка епоха си има своите откачени религиозни фанатици, които вярват в края на света? Или това става циклично като нашествията от скакалци?

Неочаквано Ръш се натъкна на богата информация от човек на име Робърт Блекборн, член на движението „Пета монархия“. Блекборн разказваше анекдоти за Толър. Твърдеше, че той бил „роден в тъмнина и предаден на светлината“ и често говорел с ангелите. И въпреки липсата на акцент в говора му, Блекборн изглеждаше сигурен, че Толър е роден на някое екзотично място, защото правел знака за кръста по особен начин и искал и останалите членове на движението да го възприемат. Слагал ръка на гърлото си, после на сърцето и корема и обратно натам, откъдето започвал. Обяснявал, че ангелите в рая благославяли по този начин и той не можел да не ги почете.

Блекборн разказваше и друга интересна история за Толър. Веднъж пътувал през Алпите, паднал в едно дърво и едва не умрял. Бил жестоко ранен и заклещен в зловещата падина. Смятал, че няма да оживее. И предал душата си на Господ. Започнал да се подготвя да се изправи пред Божия съд.

Но после се явил ангел и разказал на Толър вечните истини, които той решил да предаде на останалата част от човечеството.

Ръш копира всичко във файла си. Започна да му се струва, че е постигнал някакъв резултат, и се зачуди дали да не отиде до Британската библиотека и да види какво може да открие там. Щеше да го направи с фалшиво име, защото бе наясно какво се е случило с всеки, който бе проявил интерес към живота и работата на Толър.

После се сети, че има и друга възможност. Беше глупава, но адски лесна за изпълнение.

Отиде до стая 37. Докато вървеше натам, на три пъти се натъкна на полицаи, които стояха и си бърбеха и само му кимнаха небрежно.

Влезе в стаята с картата си и отиде до кашона, използван от Алекс Уелс. Както вече бе забелязал, той съдържа купчина стари текстове и съвременни коментари. Грабна няколко истории и биографии и бързо излезе.

Но щом се върна в кабинета на Гасан, откри, че не може да прочете нищо. Внезапно бе осенен от идеята, че върши нещо нередно и зловещо — седеше зад бюрото на мъртвец, който още дори не бе погребан.

Стори му се, че дотогава не бе осъзнал напълно, че Гасан наистина е мъртъв. Абстрактната идея изведнъж се бе превърнала в действителност. Виновни бяха стаята, бюрото и абсолютната тишина. От снимка в сребърна рамка професорът му се усмихваше триумфално, вдигнал бронзова фигура. Може би беше спечелил трета награда в някое археологическо състезание.

Колкото повече Ръш разглеждаше снимката, толкова по-зловеща му се струваше тази усмивка. Гасан сякаш казваше: „Знам нещо, което ти не знаеш“.

Знаеш само какво е да си мъртъв, каза си Ръш наум.

А всеки открива това някой ден.

28.

От терминала на „Евростар“ към влака, после към Париж, Рен и Лавал. Дълго пътуване. Кенеди възнамеряваше да убие времето с четене на откъса от книгата на Толър, който Джон Партридж ѝ беше дал, но когато отвори файла на миниатюрния лаптоп, той се оказа много по-малък, отколкото бе очаквала.

Прекосявайки Канала сто метра под океанското дъно при скорост над триста километра в час, Кенеди прочете следното:

Авторът излага като своя тема края на човешката история и началото на царството на Христос на земята. Твърди, че това е неизбежно, позовавайки се на наблюдение от скорошната история.

Толър предрича събития, които ще се случат през 1666 година. „Многобройните печати“ в заглавието отговарят на тези бъдещи събития, които ще възвестят завръщането на Христос на земята.

Имаше и още, но всичко беше абстрактно. Предвиждане на неща, които се бяха, или по-скоро не се бяха случили преди три века и половина. Ако човек търсеше определението за безсмисленост, то беше точно пред нея.

След като излязоха от тунела, Кенеди провери имейлите си. Всички освен един бяха от Изи. Прочетени последователно, те разказваха завладяваща история за безсилие, унижение и зверства. Героите — гадната вещица Каролин, мухльото Саймън, Хейли и Бен в ролите на бебетата, бяха обрисувани страхотно. Историята беше поинтересна от коледна пантомима. Или щеше да бъде, ако подтекстът не бе толкова ясен: аз съм твоята приятелка, ела и ме изкарай оттук.

А тя не можеше да го направи. След случилото се предишната нощ дори не смееше да изпрати отговор. Нямаше представа какво от живота ѝ се следеше от Племето на Юда. Изи вече почти бе убита

веднъж. Кенеди дори не можеше да си помисли да я върне обратно на огневата линия.

Затова тя отвори последния имейл, който беше от Ралф Прентис.

Е, добре. Май открих нещо за раните от нож. Не исках да говоря повече, преди да проверя лично, защото сезонът май е доста откачен. Многобройни гадни инциденти, като някои от тях са не толкова зловеци, колкото напълно озадачаващи. Кой има време да отреже главите на хиляда плъха? И откъде въобще се сдобиваш с хиляда плъха? Е, отвличам се. Помниш ли, че говорихме за пожара в Йоркшир? Известна сграда — Нънапълтън Хол. Навремето била манастир, после нещо като музей, а накрая — изоставена и порутена. Празна до момента на пожара. Местната полиция разглежда случая като терористична атака, защото използваните муниции не се намират лесно на пазара. Помолиха лондонските си колеги да помогнат с лабораторните изследвания и голяма част от документацията се озова на бюрото ми, включително докладите от аутопсиите.

Може би се чудиш защо има доклади от аутопсии, след като пожарът е бушувал в изоставена сграда. Отговорът е, че терористите са довели заложници със себе си и са ги убили там. Оръжието на екзекуцията, при това използвам думата съвсем на място, е нож. Страхотни щети и върху очите, вероятно нанесени със същия инструмент. Причината за смъртта и на дванайсетте човека е една-единствена дълбока рана на врата. Изключително остър нож, прокаран по целия врат.

Прентис не спестяваше зловеците подробности на аутопсиите и макар и закоравяла, Кенеди откри, че устата ѝ пресъхна, докато четеше. Жертвите били със завързани ръце и крака и натъпкани в устите кърпи. Били убити, докато стояли на колене един до друг в ограничено пространство — каменен килер зад кухнята. Ослепени, а после заклани очевидно един след друг, защото някои от труповете

бяха паднали върху другите по начин, който щеше да е невъзможен, ако всички дванайсет анонимни мъже и жени бяха убити по едно и също време.

Но всъщност не бяха анонимни. Всички трупове бяха идентифицирани по ДНК-то или стоматологичните си картони. Кенеди прегледа имената набързо, но не ѝ говореха нищо. Или поне означаваха много по-малко от ужасната представа за дванайсет човека, очакващи в страшно принудително мълчание ножа на касапина.

Кенеди затвори имейла. Дали това беше свързано по някакъв начин с кражбата на книгата на Толър? Дали някаква извратена логика свързваше взлома в Райгейт Хаус с клането, станало на четиристотин километра разстояние? Крадеш книга, а после заколваш цяла стая с мъже и жени? За повечето хора тези престъпления не принадлежаха към една и съща група. Но за Предвестниците на Племето на Юда, убивали в продължение на векове, за да запазят неприкосновеността на писанията си, беше нещо съвсем възможно.

Обзе я кошмарно подозрение. Тя бръкна в джоба си и извади списъка на Бен Ръш: имената на потребителите от Британската библиотека, получили достъп до книгата на Толър, а после изчезнали. Сравни го с убитите в Нънапълтън Хол. Списъците бяха абсолютно еднакви.

Кенеди имаше здрав стомах. Но мозъкът ѝ се разбунтува срещу това зверство. Значи не ставаше дума за отвличане, а за масово убийство. Извършено със зловеща точност и грижа. Племето на Юда, което смяташе извършените от него убийства за напълно оправдани, а не грешни, отново действаше на свобода по света.

Не. Никога не бяха изчезвали. Тя потърси данни за Нънапълтън Хол в интернет. Не се изненада, когато откри, че мястото е било превърнато от манастир в дом веднага след Гражданската война, когато един от бившите генерали на Кромвел си търсел място да се установи и да отглежда рози и когато Йохан Толър започнал да проповядва из цяла Англия второто пришествие на Христос.

Тя направи и още нещо. Затърси „пльхове с отрязани глави“. Нямаше представа за какво говореше Прентис в имейла си, но търсачката ѝ даде отговора бързо. Някой бе застлал Уайтхол в Лондон с плхове с отрязани глави — около хиляда на брой. Полицията твърдеше, че става дума или за протест на организациите за защита на

животните, или за тъпа ученическа шега. Плъховете бяха грижливо разположени пред сграда, наречена „Къщата за банкети“, проектирана от Иниго Джоунс и завършена през 1622 година.

Кенеди си помисли, че вижда парченцата от мозайка, но е прекалено близо до нея, за да осъзнае какво точно представлява. Очевидно означаваше нещо. Тя просто трябваше да намери гледната точка, от която всички смахнати дребни подробности ще се слепят в лице, дума, отговор. Всичко това със сигурност щеше да придобие смисъл на даден етап.

А тази мисъл беше най-страшната от всички.

29.

Тилмън лежеше в гъстите храсти и наблюдаваше склада с бинокъл. Беше се проснал по корем и се стараяше да не се движи. Камуфлажният му костюм щеше да го скрие от чужди погледи, но докато небето потъмнееше напълно, движението все още можеше да го издаде.

Складът не кипеше от оживена дейност, но все пак разни хора се движеха напред-назад. Два пъти през деня пристигнаха камиони, които бяха вкарани вътре по товарната рампа вляво от погледа му. Единият излезе с друг шофьор и потегли по страничния път, като мина на около три метра от Тилмън. Другият беше все още вътре. Вероятно го товареха или разтоварваха, но вратата на склада бе спусната и заключена, така че бе невъзможно да се разбере точно.

През целия ден хора се движеха зад прозорците бързо и целенасочено. В предния двор седем коли — всичките сравнително нови, но незабележителни — стояха една до друга. Сигурно принадлежаха на управителите на персонала, тъй като стояха там през цялото време, докато Тилмън наблюдаваше, и никой не се бе доближил до тях.

Това беше мястото, до което Манолис бе проследил мотора. Но от него и от момичето нямаше и следа. Възможно беше гъркът да бе допуснал грешка, а и самият той наблегна, че това е само догадка. Камерите не бяха записали мястото, където моторът бе оставен за през нощта. Складът бе връзката между последните му записани местоположения всеки ден. Понякога момичето се бе приближавало до него от запад, но по-често от север или изток. Беше идвало тук всеки ден около полунощ или малко по-късно, а моторът не се появяваше никъде по камерите до шест или седем на следващата сутрин. Ако девойката не беше прекарвала нощите в склада, то го бе правила достатъчно близо, така че сградата заслужаваше нещо повече от обикновен небрежен поглед.

По документи складът принадлежеше на товарната компания „Скоростен превоз“. Името и логото на фирмата бяха изрисувани на

предната и задната врата на сградата. Логото приличаше на един от трилитоните в Стоунхендж: широка хоризонтална отсечка с две вертикални, спускащи се надолу. Отсечката вдясно докосваше горната, но между лявата и горната имаше тясна пролука. Тилмън не знаеше какво би трябвало да представлява това, но то дразнеше паметта му по неприятен начин. Беше го виждал и преди и тогава също не го бе харесал.

Всъщност не харесваше нищо на това място. Това, че беше пълно със заети хора, но почти нищо не влизаше и излизаше от него, бе подозрително. Тилмън имаше силно желание да види с какво точно се занимават тук, и знаеше, че единствената му възможност щеше да е посред нощ. И затова още лежеше във високата трева с изтръпнали крака, а малки камъчета се забиваха в гърдите му.

Той насочи бинокъла си към задната врата и товарната рампа, прозорците и покрива. Видя охранителни камери, разбира се, но и няколко места, откъдето можеше да проникне безопасно. Алармената система не изглеждаше особено сложна и непреодолима. На етикета ѝ пишеше „Охранителни системи «Уестман»“. Тилмън знаеше какво има вътре в кутията и какво това съдържание може или не може да направи. Стига да не бяха променили основните му спецификации, щеше да е просто куче, забравило да излае.

Но вероятно имаше и кучета. И пазачи. Може би дори имаше нощна смяна. Ако беше така, той трябваше да промени плана си.

Но с потъмняването на небето един по един служителите на склада се отправиха към колите си, навличайки палтата си, и отпътуваха. Тилмън реши, че шансовете му са се увеличили.

Предният двор вече бе празен, но той зачака търпеливо. След петнайсет минути мъж в черна униформа излезе от задната врата, заключи я зад себе си, направи обиколка на периметъра, която му отне две минути и половина, и се върна вътре. Извърши същата проверка след един час.

Този път, щом вратата се затвори, Тилмън скочи на крака, разтърка скованите си мускули и тръгна към сградата.

Диема го наблюдаваше внимателно, както бе наблюдавала Кенеди, достатъчно отдалеч, за да не му даде възможност да я забележи. Седеше на половин километър разстояние зад укрепление от изхвърлени щайги и кашони между две еднакви на вид фабрики —

едната за аларми за коли, а другата — за производство на импланти за гърди от медицински силикон. Цялата логика на света на адамитите, поднесена като поука от басня.

Това сравнение ѝ хареса. Но пък не изпитваше презрение и превъзходство. Истината, макар да ѝ бе неприятно да види подобна слабост в себе си, бе, че Тилмън я смущаваше.

Разбира се, Диема знаеше кой е той. Куутма ѝ беше разказал всичко, беше я въоръжил срещу изненадите. Тилмън беше биологичният ѝ баща. Той бе виновен за бременността на майка ѝ, Ребека Бейт Евром, изпратена във външния свят като една от Келим. В цялата тази работа той беше като магарето, откарващо един от правоверните на молитва. То няма представа какво означава тежестта върху гърба му. Играе ролята си, контролирано от камшик и думи, а после го пускат да пасе.

Диема беше прекарала целия си живот сред своите хора, бащите и майките на душата ѝ. Макар баща ѝ да беше езичник, а майка ѝ да бе умряла, когато тя беше толкова малка, че дори не можеше да тъжи за нея, Диема живееше сред избраните и бе една от тях. Вярно, че бе една от по-низшите и я бяха карали да се чувства така, но все пак истините на племето превъзхождаха всичко друго. Те бяха основата и природата ѝ. Поради тази причина тя не чувстваше никаква връзка с Тилмън, който просто беше изпълнил животинската си роля преди деветнайсет години. Мисълта за участието му в зачеването ѝ дори я изпълваше с отвращение и нещо като срам. Но не можеше да не се възхити от него. Беше изненадана и дори леко разстроена от това, което той бе успял да постигне тук. Беше осъзнал, че тя го следи, и по някакъв начин бе научил за нея достатъчно, за да я проследи дотук. Само благодарение на късмета си тя не се бе прибирала в жилището си през последните три дни, тъй като бе поделила времето си между следенето на Тилмън и онази жена и наблюдението над това място, за което бе почти сигурна, че принадлежи на Бер Лусим.

А сега Тилмън разследваше нейното разследване, което, разбира се, беше част от плана на Куутма. Но все пак това я смущаваше. А смущението и отвращението бяха като олио и вода — не се смесваха.

Тя си представи как го убива. Това ѝ помогна малко.

30.

По-голямата част от пътя от Рен до Авранш бе по шосетата през съсипаните промишлени земи около Фужер. Но щом стигна до крайбрежието, Кенеди видя огромното устие на реката, което се простираше от двете страни, и приказния замък Мон Сен Мишел, издигащ се над нея.

Тя погледна залива и замъка, който го охраняваше тържествено. Подножието на хълмовете бе отрупано с евтини ресторанчета и магазини за сувенири, а абатството Ла Мервей стоеше гордо и чисто на върха като ангел върху бунище.

Трябваше да доведе Изи тук. Приятелката ѝ нямаше да стъпи на мърлявия плаж дори за милион евро и розов кадилак, но щеше да се изкатери до абатството, щеше да пие ябълкова ракия в някоя от местните бърлоги, а после Кенеди щеше да я подкрепя обратно до хотела, за да правят празничен секс, див, страстен и умопомрачителен като първия път.

Не ѝ беше трудно да намери скриптория, мястото за преписване на ръкописи. Пътят я отведе право в града, а сградата се намираще точно пред нея. Старинна часовникова кула се издигаше точно зад нея, а самата постройка представляваше триъгълен паметник с окръглени ъгли, нещо като създаден от хората мравуняк.

Кенеди знаеше, че тук има постоянна изложба, посветена на историята на книгите и подвързването, а на последния етаж се пазеше подбор от книги, спасени от библиотеката на Ла Мервей по времето, когато революционното правителство решило, че от библиите стават чудесни подпалки.

Тя се представи на гишето и докато чакаше, огледа изложбата. Видя макети на Ла Мервей, обрисоващи етапите на строежа му в продължение на векове, каменни скулптури и дърворезби от храма му, карти на района от различни периоди в историята. Но бе прекалено изморена от шофирането, а и доста неспокойна, за да възприеме всичко, което вижда.

— Госпожице Кенеди.

Гласът бе културен и със съвсем лек акцент. Тя се завъртя и Жил Бушар ѝ протегна ръка.

Дългото познанство с Емил Гасан я бе подготвило да очаква елегантен, но сух тип. Но Бушар беше млад — вероятно на нейната възраст — як и облечен небрежно в сиво поло и снежнобели джинси. Косата му беше дълга и руса, а тясното лице — загоряло като на филмова звезда.

Тя пое ръката му и я разтърси.

— Да, аз съм Хедър Кенеди. А вие сте доктор Бушар?

— Жил.

— Жил. Благодаря ви, че се съгласихте да се видите с мен.

— Удоволствието е изцяло мое. Вярвам, че се отплащам за услуга, макар и по доста византийски начин.

Кенеди се ухили.

— Да, и при мен има нещо подобно.

— Освен това разбрах, че не разполагате с много време.

— Ще се съобразя с вас. Но ако книгата ви е подръка, бих искала да я погледна.

— Книгата — повтори Бушар, а в гласа му се долови лека ирония. — Е, добре, ще ви покажа какво имаме и ще ви обясня как се сдобихме с него. Моля, елате насам.

Той тръгна към врата, която водеше към стълбището, чиито стени бяха боядисани в червено. Стълбите бяха стоманени и звънтяха под краката им.

— Скрипторий в скриптория. Стаята за преписи се обикаля по часовниковата стрелка, а обществените помещения — в обратната посока. Наричаме мястото „административния нарез“. Разбирате метафората, нали? — попита той с жест, сякаш завърта гайка.

— Да, разбирам — потвърди Кенеди.

— Тук държим по-голямата част от колекцията — продължи той. — Тук се намират и помещенията за съхранение и поправки. Много от книгите ни дойдоха от абатството, както вероятно знаете, затова се интересуваме най-вече от религиозни творби. Заповядайте, отделих тази стая за вас.

Той отключи една врата и я вкара в стая с размерите на кутийка. Бюрото и столът с висока права облегалка я запълваха почти изцяло.

Зад бюрото имаше монтирана на стената лавица. Стените и таванът бяха боядисани в кошмарно болнично зелено.

Стаята беше толкова тясна, че ако Бушар я беше последвал, щеше да е неудобно близо до нея, затова той остана на прага, пъхнал ръце в джобовете си. Кимна ѝ към тънкото книжле, което лежеше в средата на бюрото.

— Книгата — заяви той иронично.

Кенеди седна и придърпа книжката към себе си. Беше просто купчина листа А4, прихванати с кламер. Заглавието „Тръба, възвестяваща възмездие“, бе отпечатано в средата на листа с шрифт „Куриер“, размер 12.

— И това е пълният препис? — учуди се тя.

— Да, така смятаме. Но не знам. Честно казано, е аномалия. Вероятно щяхме да го изхвърлим, ако не бяхме изгубили единствения си екземпляр от книгата — истинската напечатана книга — при странни обстоятелства. И не успяхме да я подменим. Тъй като това е всичко, с което разполагаме, го пазим. Но след като му липсва дори основна автентичност, не рекламираме неговото съществуване.

Той се извини учтиво, осъзнал напрежението ѝ, и я остави с преписа.

Кенеди махна кламера и обърна страницата. Изненада се, когато откри, че втората беше неясно фотокопие на онова, което би трябвало да е заглавната страница на книгата. Беше рисунка на скала с град в подножието. Под рисунката имаше епиграма на латински. „De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente.“ Латинският на Кенеди се ограничаваше до „Умиращите те поздравяват“, а и този поздрав бездруго никога не ѝ беше харесвал.

Тя разгърна следващата страница, номерирана 1.

Тъй като Новият свят се оказа същият като Стария и тъй като новоизсечените ни монети са от лош метал, който човек може да ухапе и да види отпечатъка от зъбите си върху него, аз казвам сега: Приключих с тях завинаги.

Аз и всеки разумен човек. И аз заставам на планината на Музите и искам вдъхновение, макар че моята истинска

Муза е Великият Господ. И чрез мен, недостойния, Той издава последната си присъда.

Защото царството на Христос започва, макар и покъсно, отколкото някои мъдреци предричаха. И сега, защото обича слугите си, Той ми позволи да виждам отпечатъците от краката Му, където и да погледна. Той ще върви по английски души и ще яде английски хляб, а вие, които ме четете, ще го видите, независимо дали гледате от кулата в Мюнстер или от тъмните прозорци на Уестминстър. Вие не можете да избирате, защото Той ще говори отначало с Огън и Вода, а накрая със Земя и Въздух.

Думите на псалма (114:4) ще се окажат верни. Също така и думите на Йоан (1:12, 5:6). И също внимавайте и слушайте, както Йоан каза: Който има уши, да слуша, Господ го е задължил да слуша, независимо дали той го желае или не.

Кенеди огледа листата. Последната страница беше номер 86. Чакаше я ужасно дълга нощ.

31.

Тилмън се приближи по път, който го отведе точно в пролуката между обсега на действие на охранителните камери. Възможно беше никой да не наблюдава мониторите, но той реши да не поема излишни рискове.

Отиде на място, което си бе избрал отдалеч — ъгъла на стена, където сляпата зона на камерите съвпаднаше с плътната сянка между две лампи. Притисна се към стената, отчасти скрит от отливна тръба, и зачака.

Следващия път, когато пазачът тръгна на обиколка, той беше готов. Остави го да мине съвсем близо до него.

— Хей — каза Тилмън. — Знаеш ли колко е часът?

Не се правеше на тарикат. Ротационната сила увеличава шансовете за чиста победа, защото когато човек се завърти бързо, мозъкът му, обвит в защитната си течност, стои сравнително неподвижно в черепа. Пазачът се завъртя към него и Тилмън го халоса с прът отстрани по главата. Коленете на мъжа се подгънаха, Тилмън го улови, докато падаше, и го положи внимателно на земята.

Свали бързо якето и кепето на пазача. Ключовете се намираха в джоба на якето. Чудесно. Нямаше време да му свали и панталона. Ако някой наблюдаваше записите от камерата, пролуката между излизането му и времето на връщане трябваше да е достатъчно кратка, за да не предизвиква подозрения. Той завърза ръцете и краката на пазача и залепи промишлена лепенка на устата му. Грубо отношение, но щеше да свърши работа за известно време.

После излезе навън в светлината, завъртял глава настрани от камерите, и тръгна към задната врата.

Беше готов да се обзаложи, че ключалката е проста и един от ключовете на пазача ще прилегне идеално, но все пак знаеше, че трябваше да успее от първия или втория опит. В противен случай щеше да му се наложи да простреля ключалката и да се справи с онези, които евентуално бяха вътре. Стисна пистолета си „Матеба Уника“ и пристъпи към вратата.

Извади късмет. Пазачът не само бе оставил вратата незаклучена, но дори беше пъхнал дървено парченце под нея, за да я задържи открената. Подобна мърлявщина и тъпота беше божи дар, от който Тилмън се възползва с радост. Дори не забави ход, а бутна вратата и влезе вътре.

От другата страна имаше тесен вестибюл, напълно празен с изключение на часовник, отбелязващ началото и края на работния ден, и купчина перфорирани карти за него. Часовникът показваше шест и вероятно беше така от доста време. Върху картите имаше слой прах, а някои бяха паднали на пода и бяха покрити с отпечатъци от обувки. Какъвто и да беше персоналът на това място, очевидно никой не си правеше труда да използва картите и да отбелязва работното си време.

Пред Тилмън имаше двойна врата, а от процепа ѝ се процеждаше светлина. Той я отвори и влезе.

Озова се в много по-обширно пространство, осветено от прожектори. Огромни рафтове от дърво и стомана се издигаха към тъмния таван, който сигурно бе на дванайсет метра над него. По рафтовете бяха подредени щайги, кашони и обемисти предмети, увити в дебел найлон.

Близо до него друг пазач се обърна, когато вратата се удари в стената.

— Какво ти... — започна той.

После забеляза камуфлажния панталон на Тилмън или просто студеното му строго лице. Очите му се ококориха.

Тилмън го удари по челюстта с пистолета и го стовари върху близкия рафт, който бе солидно изработен и дори не се разтърси. Пазачът успя да стане на крака, но допусна грешка да се протегне за пистолета си. Тилмън скрита краката му.

Нямаше нужда да го удря отново. Стисна го в здрава хватка и я затегна.

След трийсет секунди пазачът вече не мърдаше. След четирийсет Тилмън го остави на пода, завърза го и му запуши устата като на първия, после го избута встрани до един от ниските рафтове.

Тези типове със сигурност не бяха Елохим. Бяха обикновени наемници, вероятно местни, при това не много добри.

Сега, с известно закъснение, Тилмън се зае с разузнаването, което в един идеален свят щеше да е извършил, преди да влезе вътре.

Първо провери за вътрешни камери и аларми. Нямахше никакви, което не го изненада, след като бе видял качеството на охраната. После откри останалите врати на огромната, подобна на хангар зала. Бяха седем. Заклучи няколко с ключовете на пазача и отбеляза местоположението на останалите. Едната водеше към вътрешен кабинет с прозорци от пода до тавана, които даваха възможност на обитателя му да вижда всичко, ставащо в склада. Сега кабинетът бе празен и тъмен.

Тилмън провери и спускащата се от тавана врата на товарното помещение. Не беше отделно място, а пространство в голямата зала с изградена до него платформа и рампа за едри товари. Висок кран се издигаше над нея. Силуетът му приличаше на наведена глава на спящ тиранозавър.

Защо нашето момиче прекарва нощите си тук, зачуди се Тилмън. И защо не е тук сега?

Но може би по-важният въпрос беше: къде е това тук?

Той се приближи до най-близкия рафт и огледа съдържанието му. Едрите опаковани предмети приличаха на машинни части, но не можеше да се разбере за какви машини. Тилмън отвори някои от кашоните с немския парашутистки нож, който носеше в кания на глезена си. Те съдържаха метални детайли, винтове и уплътнители — общия знаменател на гаражи и работилници из целия свят.

Но в гараж или работилница някои от тези кашони щяха да са отворени и използвани. Дори в склад за продажба на едро човек би очаквал някои от тях да са извадени от опаковките, за да бъдат изпратени на поръчителите. Тилмън прокара разперените си пръсти по кашоните. Слойт прах беше доста дебел и с изключение на местата, които бе докоснал, беше непокътнат.

Каквото и да ставаше тук, предметите по рафтовете бяха само фасада. Но за какво? Той се сети за място, където можеше да потърси отговор: камиона. Ако бе натоварен, определено не беше с тези неща. Тилмън се приближи до товарната платформа и задните врати на камиона. Заклучени с катинар. Не му отне много време да намери железен лост и да разбие катинара. После бързо отвори вратите.

Тъмната вътрешност на камиона бе претърпана с кашони. Той извади фенер от раницата си и насочи, лъча към етикетите на по-близките.

$C(CH_2OH)_4$ ПЕНТАЕРИТРОЛ^[1]
В-НМХ 95% МАНИПУЛИРАЙ ВНИМАТЕЛНО
1,3 БУТАДИЕН
АМОНИЕВ НИТРАТ ПРЕСОВАНИ ПАРЧЕТА

Пое си стреснато дъх. Това хич не беше хубаво. Някои от тези неща — например амониевият нитрат, който бе съставка на голям процент търговски торове — изглеждаха невинни сами по себе си. Но имаше само един контекст, в който всички тези съединения можеха да се появят заедно, а той бе производството на бомби.

Камионът представляваше фабрика за бомби на колела.

Но не беше само това, откри Тилмън, когато разшири обиска си. Видя и дълги дървени кутии от тип, който разпозна незабавно от наемническите си дни. Това бяха сандъци, в които превозваха оръжия и пушки, опаковани в грес и найлон, за да не ръждясат при дълго складиране. Той отвори една от кутиите и извади лъскава пушка „FN Марк 16“. Преброи шест в кутията. Друга, по-малка кутия в съседната купчина съдържаше четирийсетмилиметрови гранатомети. В следващата имаше разпределители на тактически муниции. С други думи — касетъчни бомби и носителите им.

Бомби. Пушки. Гранатомети. Всичко, от което се нуждае човек, за да започне война. Тилмън отстъпи назад. Малките енергични бобърчета, крило бяха товарили камиона със смърт, вероятно не бяха донесли сандъците и кашоните отдалеч. При работа с тези неща човешкият контакт се ограничава колкото се може повече, защото ако нечия ръка случайно се плъзне, вече няма да има хора, а само кайма. Следователно някъде наблизо, вероятно в тази зала, имаше запаси от тях.

След като се сети за това, Тилмън откри резерва лесно. В отдалечен ъгъл на помещението той намери комплект подвижни стелажи, от онези, които използваша в библиотеките. Бяха натъпкани като сардини и между тях нямаше пътеки. Всеки се движеше на релси и имаше вграден волан, за да може да потегли наляво или надясно, така че да образува пътека там, където е нужно.

Размествайки рафтовете, Тилмън намери онова, което очакваше да види: капак в пода с три ключалки, разположени в единия му край.

Рискувайки да го чуят, той простреля ключалките и вдигна капака. Автоматично се включиха луминесцентни лампи, които осветиха долната зала. Тя беше също така огромна като горната, но не така висока. Подът бе застлан с каменни плочи, някои от тях напукани, а стените бяха варосани. Широки здрави дървени стъпала водеха надолу, а покрай тях се спускаше механично подемно устройство. Смесена миризма на плесен, грес и белина се издигна да поздрави Тилмън.

Той се замисли за момент. Искаше да слезе долу и да открие най-лошото. Но цялото място, не само скритото мазе, а и самата сграда можеха лесно да се превърнат в капан. Трябваше да вземе предпазни мерки. Не можеше да пренебрегне инстинкта за самосъхранение.

Отвори капака изцяло и той се удари в стената, където бе забито парче дърво, върху което да се облегне. После Тилмън обиколи склада, търсейки нещо, което можеше да използва.

На десет километра разстояние от сградата червена лампичка примигна на табло, придружена от ускоряващия се пулс на електронна аларма.

[1] Експлозивно вещество. — Б.пр. ↑

32.

Диема изруга тихо. Не беше истинска псувня, тъй като племето смяташе неприличните изрази за рана в душата на този, който ги изрича, но все пак вложи доста чувства в нея.

Алармата на склада беше безмълвна, но червената лампа, святкаща над вратите на товарното помещение, показваше, че Тилмън е задействал устройството. Вероятно бе насилил някоя ключалка или се бе озовал пред сензор за движение. И сега беше само въпрос на време. Той все още можеше да се измъкне оттам, преди те да се появят, но само ако знае какво е направил и се задвижи бързо.

Момичето зачака нервно да види как ще се развият нещата. Минаха единайсет минути преди черен ван без странични прозорци да отбие от шосе А312 към промишления район и да спре и да блокира пътя до склада.

Минута по-късно черно волво спря зад него. Веднага след това ванът заобиколи бавно към другата страна на сградата.

Диема загледа разиграващите се събития със смесица от гняв и фатализъм. Все още се нуждаеше от Тилмън и преждевременната му смърт щеше да е пречка. От друга страна, вероятно бе неспособен, за разлика от това, което ѝ бяха казали. В досиетата на Куутма се говореше много за уникалните таланти на Тилмън — бойните му умения, интуицията му, страхотната му смелост, безкрайната му хитрина. А сега изглеждаше, че се проваля при първото препятствие, и то по такъв глупав начин! Не можа ли да провери дали има аларми? Не можа ли да отдели време да разузнае?

От вана и колата слязоха само мъже и тръгнаха към склада. Повечето бяха същите хора, работили там по-рано вечерта, но сред тях Диема видя двама, които бяха различни. Слабият като скелет мъж с бяла коса беше Хифела, Лицето на Черепата, а мускулестият мъж до него, който приличаше на касапин, беше Илайъс Шъд. И двамата бяха обучени палачи, които отговаряха само пред Бер Лусим.

Значи бе свършено. Освен ако не рискуваше всичко, за да отиде да спаси Тилмън от кашата, която беше забъркал. Но дори тогава...

Тя преброи десет. Десет Елохим. А двама от тях бяха сред най-добрите. Свършено беше, независимо дали ще отиде там, или ще си остане на мястото.

33.

Намереното в долната стая не изненада Тилмън, но само защото вече се бе изненадал достатъчно, щом отвори камиона. Заедно с още експлозивни и суровини за тях, имаше и ПЗРК — преносими зенитноракетни комплекси, самозапалващи се фосфорни гранати, белгийски бойни ножове „Татанг“, огнехвъргачки М2 и едва ли не засрамен от лошата си компания, кашон с дигитални часовници, предназначени да бъдат приспособени за таймери. Беше страховит богат арсенал, събран от хора, които знаят какво искат да предизвикат — вероятно Армагедон — и как да го постигнат.

Тилмън не бе склонен да оставя въображението си да се вихри лудо, но откри, че си представя сценариите, които ще се разиграят, ако тази кутия на Пандора се отвори и дори само една десета от съдържанието ѝ се появи на бял свят.

Но това беше действаща операция в ход. Не приличаше на запаси на загрижени за оцеляването си фанатици. Бяха пристигнали два камиона и един бе потеглил нанякъде. Другият бе натъпкан до горе с инструменти на смъртта и бе готов да тръгне.

Объркан, Тилмън се завърна на горното ниво.

Припомни си дребното стегнато момиче, което бе наблюдавал на монитора в магазина за цигари в Пимлико. Трудно му бе да съпостави красивото сериозно лице с тази къща на ужасите. Но пък от разказа на Кенеди личеше, че момичето е едновременно и Красавицата, и Звяра.

Поклащайки глава, за да я прочисти от вонята на амоняк, Тилмън тръгна към кабинета. Този път не си направи труда да опитва ключовете, тъй като бездруго нямаше начин посещенията му тук да мине незабелязано. Просто срита вратата и влезе вътре.

Тъмнозелен шкаф за документи стоеше скромно в ъгъла. Тилмън дръпна горното чекмедже и откри, че е заключено. Майната му на финеса, помисли си той отново. Все още държеше лоста в ръка и го използва, за да изкриви горната част на чекмеджето и да го издърпа.

По всички папки имаше етикети — TN1, GF3, KB14. Той извади документите и ги прегледа. Повечето бяха фактури, товарителници и

документация за пратките от склада. Винтове, болтове, ремъци и уплътнители пътуваха за Берген, Берлин, Богота, Брюксел и Бризбейн. Или буква А липсваше, или някой бе подредил папките небрежно. Логото на „Скоростен превоз“ бе на всеки лист заедно с различен адрес в различен град по света — всичките доста далеч от Хейз, Мидълсекс.

Тилмън отвори и другите чекмеджета и намери подобни документи. Нищо уличаващо, нищо свързано с действителната работа на склада. Прегледа още някои бумажки, за да се опита да разбере каква точно е операцията на враговете му по изпратените предмети и тяхното местоназначение.

Но нямаше никаква логика. Повечето дестинации бяха големи градове, но имаше и съвсем неизвестни места. Сан Джимиджано. Бардуел, Кентъки. Дарлинг, Южна Африка. Ла Ортава. Той погледна към бюрото, на което стояха два компютъра. Може би с тях щеше да извади по-голям късмет.

Но докато вървеше към бюрото и се навеждаше да включи близкия компютър, чу силен металически шум зад себе си, предизвикан от търкаляне на празни кутии от боя и масло. Беше си направил подобни аларми на всички врати, но посоката на звука показваше, че идва от двойната врата, през която бе влязъл.

Времето му беше изтекло.

34.

Диема чакаше и наблюдаваше. Не можеше да направи нищо друго. Видя Хифела и убийците му да влизат в склада през задната врата. Повечето излязоха отново и тръгнаха към предната част на сградата, вероятно за да заловят Тилмън между двете врати.

Мина цяла минута без никакъв звук.

После се чу силен отекващ гръм.

Лио Тилмън беше екзекутиран.

Диема се опита да реши какво изпитва. Тилмън бе умрял, преди обстоятелствата да я задължат да говори с него. Но докато размишляваше, тя се намръщи. Не, в това нямаше логика. Първото ѝ предположение сигурно беше погрешно.

35.

Илайъс Шъд често мислеше за притчата за талантите. Дори прекалено често. В притчата човекът, който не използвал даденото му от Господ, бил порицан. Благословиите на Господ отивали при онези, които съвестно използвали това, което вече имат.

Талантите на самия Шъд бяха държани скрити, защото бе избрал да последва Бер Лусим в изгнание, а през последвалите десет години Лусим го бе изпращал само срещу най-леките мишени.

И така човек, способен да се изправи срещу най-могъщите воители и да се върне с кръвта им по ръцете си, бе използван да убива мъже, жени и понякога дори деца, които даже не знаеха, че са мишени, и умираха изненадани. Наскоро, докато Шеколни бе проповядвал правото им за присвояване, той бе сътворил ужаси в много по-голям мащаб, но пак без лично участие.

През последните години Шъд бе започнал да мисли за себе си като за човек, чиято служба се състои основно в унижение на гордостта му и в славата, която идва от пренебрегването на славата.

Днес беше същото. Реагираха на аларма в склада. Десет човека. Тълпа Предвестници! Бързаха да реагират на жица, прегризана от плъх, или на пазач, паднал от стола по време на дрямката си.

Но веднага щом видяха задния вход на склада, разбраха, че не е така. Вратата беше оставена отворена, което веднага им показа, че тъпите наемници бяха оплескали работата.

Хифела нареди с жестове на хората си да се разделят наляво и надясно от вратата и избра двама, които да ръководят групите. Но когато влязоха вътре, не последва нападение. Пътят през малката стаичка беше чист.

Шъд влезе и видя какво бяха пропуснали: един от пазачите, овързан и с лепенка на устата, бе натикан далеч от погледите им в ъгъла на стаята зад купчина панели. Беше в безсъзнание, но Шъд го шамароса и събуди и откъсна лепенката от устата му.

— Колко? — излая той гневно.

— Един — промърмори пазачът. — Аз... аз видях само един.

Броят не означаваше нищо. По-безопасно беше да приемат, че си имат работа с екип. Но сега поне знаеха, че наистина си имат работа с нападател. Не си бяха изгубили времето.

— Вьоръжен ли? — попита Хифела, застанал зад него.

Пазачът кимна.

— Мисля... да. Пистолет. Удари ме с приклада на пистолет.

Хифела погледна двойната врата пред тях. Можеха да я отворят и да влязат вътре. Все пак бяха повече на брой, а и бяха Елохим, воители, служещи на Господ.

Но не бяха глупаци. Знаеха, че в битката е грях да се откажеш от предимствата си, когато не се налага.

Все още комуникирайки с жестове, Хифела определи двама от хората си да наблюдават вратата. Останалите поведе със себе си през задната врата.

Складовото пространство беше огромно. Заемаше по-голямата част от вътрешността на сградата и имаше поне пет-шест начина да се доближиш до него. Два от тях бяха вратите, които се отваряха в успоредни коридори, леснодостъпни от страничния вход.

Хифела използва шперца си и влязоха вътре, разделени на две групи. По сигнал на шефа си се придвижиха бързо и тихо по коридорите към двете врати. Хифела отключи едната с шперца, а Шъд разби другата с рамо.

Втурнаха се в склада от две страни и се разпръснаха бързо, търсейки врага.

Нямаше враг, но имаше огън.

В средата на пода гореше зелен стоманен барабан. Ярки сини пламъци и страховита горещина се издигаха над тях като дух в неподвижния въздух.

Шъд знаеше, че точно под тях се намират многобройни сандъци с експлозиви, без да се брои камионът, паркиран встрани.

— Загасете го — изсъска той.

Но не това беше грешката. Двама мъже се придвижиха напред бързо, останалите тръгнаха след тях, за да ги прикриват. Единият дръпна противопожарно одеяло от кутията, без да спира.

Но когато се приближиха до горящия барабан, стъпките им замряха. Единият падна на колене, а другият се препъна и стисна гърлото си.

Внезапно Шъд осъзна нещо, което трябваше да забележи преди: цвета на пламъците.

— Не се приближавайте! — изрева той на езика на племето. — Стойте надалеч. Това е парацаноноген. Има цианиден газ в...

Точно над главата му се появи неясна сянка. Той се изтърколи настрани светкавично и се спаси. Нещо падна надолу със силен трясък и двамата мъже вляво от него изчезнаха.

Проснат на пода, Шъд огледа сцената. Разбитото пале, пълно със стоманени сачмени лагери, които сега се търкаляха по пода. Двата мъже под него, единият очевидно мъртъв, другият — злоещо размазан, но все още мърдащ и опитващ да се освободи.

Над тях стрелата на крана се люлееше заплашително. Единственото, което врагът им беше направил, бе да разположи крана над горящия барабан и да ги чака да дойдат. И тогава започна престрелката.

36.

Диема се замисли върху ставащото.

Първо, звукът, който бе чула отначало, явно не беше изстрел, защото само луд би стрелял в склад, натъпкан с експлозиви.

После обаче осъзна, че звуците, които чува сега, са изстрели.

Следователно някой в сградата не се притесняваше от последиците или беше толкова уверен в прицела си, че бе готов да рискува.

Лио Тилмън се биеше. Срещу десет Елохим. Това беше абсолютна и великолепна лудост. И в нея определено имаше нещо, на което да се възхитиш.

37.

От мястото си на пода Илайъс Шъд имаше две основни предимства.

Първото бе, че останките от разбитото пале му осигуряваха добро укритие. Второто беше, че отровният газ, излизащ от горящия барабан, бе едновременно по-горещ и по-лек от въздуха в склада, така че нямаше опасност случайно да вдъхне глътка от невидимата смърт.

Следователно бе разположен чудесно, за да се възхити на точността на изстрелите, които убиха няколко от другарите му.

Идваха отвисоко и вляво от него и бяха достатъчно отдалечени един от друг, за да подскажат за стрелец, който не използва автоматичен пистолет. Оръжието беше и доста тежко: .454 или нещо подобно. С други думи, инструмент на майстор. Трима мъже умряха за десет секунди, всеки поразен от един-единствен изстрел.

По време на битка Шъд владееше чувствата си отлично, но бе уверен, че една от емоциите, които потиска, е тръпката от срещата с достоен противник.

Видя водача си, Хифела, коленичил зад ниска стена, да преценява откъде идват изстрелите. Хифела улови погледа на Шъд, направи му знак да чака и извади телефона си.

Шъд завъртя бавно глава, за да огледа района на товарната рампа. Имаше малко места, които биха осигурили укритие и добър прицел. Очевидно стрелецът бе започнал от онзи ъгъл, където контролното устройство на крана висеше в края на кабела.

Хифела шептеше на двамата мъже, които бе оставил навън да покриват задните врати. Той прибра телефона си и направи знак на Шъд да се подготви.

Шъд държеше нож сика в едната си ръка и пистолет „Джерико 941“, зареден с куршуми с кух връх, в другата. Като се изключи фактът, че лежеше проснат по гръб, беше абсолютно готов.

Когато вратите се отвориха, той вече беше приклепнал. Техният човек щеше да се изправи срещу страховит обстрел, който не

очакваше. Щеше да му се наложи да се раздвижи или да умре, а всяко помръдване настрани щеше да го насочи към Шъд.

Тракането на полуавтоматични оръжия бе неговият сигнал. Шъд скочи на крака и се затича. Хифела тичаше от другата страна на рафтовете, готов да заложи капан в сляпата зона между релсите.

Шъд видя само за миг човека, приклепен в ъгъла на товарното помещение, останал без изход. Той вдигна ръка и стреля, без да намали скоростта си, и почувства задоволство, когато нападателят се сгърчи и почти се завъртя от силата на куршума. Беше поел изстрела или в рамото, или високо в гърдите си.

После неоновите лампи примигнаха и угаснаха. Стаята потъна в пълен мрак. Действайки по инстинкт, Шъд отби вляво и намали. Куршуми се разплескаха в циментовата стена до него. Значи врагът беше ранен, но жив, и все още се възползваше от всичките си предимства.

Но тъмнината помогна и на Шъд, не само на мишената му. Знаейки, че Хифела е идеално разположен за стрелба, в случай че мъжът се отдели от стената и се покаже на открито, той се втурна напред, претърколи се и застана до задната гума на камиона. На това разстояние, дори ако следваше само слуха си, не можеше да пропусне. Той зачака врага да се раздвижи.

Но нищо не помръдна. И сега Шъд бе затормозен от същата дилема — страхуваше се да издаде положението си, ако вдигне шум или се раздвижи.

Той се замисли. Мъжът трябваше да е някъде наблизо. Ако се бе затичал към Хифела или останалите, досега щяха да се чуят изстрели или звуци от борба. Значи бе останал в товарното помещение и стоеше неподвижно като самия Шъд, изчаквайки подходящия момент.

Врагът почти не разполагаше с възможности на този етап. Можеше да отиде до предната част на камиона, между бронята и вратата, към задната част, на открито и под прицела на Хифела, или под камиона, върху него или вътре в него.

Шъд се сети, че с изгасянето на лампите врагът бе издал решението си. Явно се движеше в тъмнината и беше на открито. Напредваше безмълвно сред нападателите си и се възползваше от единствената си възможност да се измъкне от капана и да стигне до една от вратите.

Шъд се надигна. На десет стъпки встрани, до изхода на товарното помещение, се намираще електрическото табло. Той запристъпя бавно и тихо, като преместваше тежестта си с безкрайна предпазливост, така че да не бъде издаден от шумоленето на дрехите си.

Спря зад каросерията на камиона. Никъде другаде в залата не се долавяше движение. Той протегна бавно ръка и напипа долния ръб на електрическото табло, гладка стомана, завинтена към очукана талашитена плоскост. Пръстите му докоснаха ключовете. Знаеше отлично как са разположени — външни лампи, товарно помещение, главна зала.

Но преди да натисне ключа, нещо студено и твърдо докосна тила му.

От вътрешната част на каросерията, чиито прозорци сигурно са били свалени през цялото време, гласът на мъжа промърмори в ухото му:

— Съжалявам, лампите бяха само примамка.

Шъд се раздвижи още при първата дума. Но мъжът го простреля високо в гърдите и куршумът се отправи надолу по тялото му под ъгъл. Стори му се, че не само е прострелян, но нападнат от целия свят. Стената го атакува и го събори, после подът се надигна, за да халоса проснатото му тяло. Шъд чу запалването на мотора на камиона и през замътените си очи видя как фаровете му проблясват като очите на разбуден от сън змей.

Двигателят изръмжа заплашително и камионът потегли напред, разбивайки близките рафтове, които се стовариха върху съседните. Верижната реакция събори горящия барабан с парацаноген и вълна сини пламъци се разля из залата, осветявайки сцена на хаос и унищожение — бягащи мъже, падащи сандъци и сриващи се рафтове.

После камионът смени посоката си и се насочи към Шъд. А след това всичко потъна в тъмнина.

38.

Камионът профуча през спускащата се врата на товарната рампа, без да намали, като я изтръгна от касата и смаза една от стоманените греди. По него падаха боклуци, но той вече се носеше към шосето.

Един от охранителните прожектори освети кабината и показва шофьора, несъмнено беше Лио Тилмън.

Диема се изненада и почувства силно възхищение. Десет Предвестници и един адамит. Невероятно! Просто не можеше да го осмисли.

Камионът ускори по черния път. Когато стигна до колата, оставена да блокира пътя, Тилмън внезапно отби наляво, за да я удари под ъгъл, като я завъртя страховито. Тя се преобърна на покрива си. Ударът бе ужасяващ, но камионът продължи напред.

Трима мъже — Хифела и двама други — изскочиха от сградата, стиснали пистолети в ръце, и се прицелиха. За да стигне до шосето, камионът трябваше да мине успоредно на тях, което правеше шофьора лесна мишена.

Диема се прицели ниско. Първите ѝ два изстрела пропуснаха, но третият уцели един от стрелците в коляното. Той падна, стиснал крака си, а секунда по-късно писъкът му бе донесен до нея от лекия ветрец. Непрестанните изстрели принудиха Хифела и останалите да се оттеглят зад стената на склада, отнасяйки ранения със себе си. Отвърнаха на огъня, за да запазят самоуважението си, но поради тъмнината и отдалечеността Диема беше невъзможна мишена.

Щом камионът изчезна от погледа ѝ, тя излезе от укритието си и тръгна бързо към оградата, която отделяше строителната площадка от съседната. Канеше се да се просне по корем и да пропълзи под дупката в основата на оградата, когато нощта се превърна в ден. Експлозията засегна всичките ѝ сетива. След огнената топка ударната вълна я метна на земята. Звукът — оглушителен дълъг тътен — я зашемети. Изгаряща химическа смрад нахлу в дробовете ѝ и сякаш ги разкъса.

Минаха няколко минути, преди да се насили да помръдне. Имаше чувството, че всеки сантиметър от кожата ѝ е наранен и

обгорен. Пожарът все още осветяваше нощното небе и димът се стелеше над всичко наоколо и го изкривяваше пред очите ѝ.

Дишайки предпазливо, тя пропълзя под дупката в оградата. От другата страна пъкна пушката си в овехтял спортен сак, преоблече се бързо в дегизировката си на бездомен гамен и избърса по-голямата част от камуфлажа от лицето си с влажна кърпичка.

Когато се отдалечи, беше едновременно анонимна и мърлява. В адамитския свят това беше най-добрата маскировка. Очите на хората я отбягваха, защото не искаха да я видят.

Не че в момента някой въобще гледаше. Божият гняв се бе посипал върху Бер Лусим и хората му. Ироничното беше, че бе въплътен в лицето на Лио Тилмън.

Тилмън шофира около седем километра, придържайки се към черните селски пътища, преди да намери място, където да остави камиона. Беше изоставена бензиностанция, до която стоеше къща с вид на отдавна обезлюдена. Вероятно навремето там бе живял управителят на бензиностанцията, преди завършването на магистрала 25 да го захвърли на девет-десет километра от подходящите за търговия места.

Тилмън вкара камиона между ръждясалите помпи и будката, после го промуши внимателно през оградата в задната градина на къщичката. Излезе и оправи оградата. Къщичката скриваше машината от пътя, но укритието не бе достатъчно добро. Като се има предвид зловещият товар на камиона, Тилмън трябваше да се върне тук скоро и да го прибере на безопасно място. Но засега и това щеше да свърши работа. Все още му се налагаше да се върне и да прибере собствената си кола, която се намирал в малка горичка на около два километра от склада. Тилмън съблече якето си и с лявата си ръка дръпна каишките на бронираната си жилетка. Рамото го болеше и започваше да се схваща. Той огледа раната си и осъзна, че е извадил страхотен късмет да се измъкне толкова леко. Синината се намирал едва на около два сантиметра от края на жилетката. Тилмън изсумтя през зъби, обзет от възмущение към самия себе си. Беше действал аматьорски през цялото време и беше цяло чудо, че е успял да се отърве. Припомни си казармите в Ангола преди повече от десет години и сержант Бени

Вермюленс, който зашиваше огромната си рана от нож с рибарска корда. „Импровизацията е последният инструмент в кутията, Лио. Захващаш се с нея, когато плановете ти се изчерпят. Затова всеки път, щом опреш до нея, си задавай въпроса дали не е трябвало да се подготвиш по-добре.“

Ако онзи последен тип, който изглеждаше прекалено едър, за да тича толкова бързо, се бе прицелил два сантиметра вдясно, куршумът с кух връх щеше да се забие в рамото на Тилмън и да раздроби гърдите му. А ако стрелецът бе заредил по-сериозен куршум, на това разстояние и жилетката нямаше да помогне.

Ами ако го нямаше удобния барабан с парацаноген? Или пък кранът? Или камионът?

Трябваше да се подготви по-добре. Без съмнение.

Но това не беше всичко. Беше оставил живи врагове зад себе си и им се бе предоставил като мишена, когато побягна. Спаси го друг стрелец от далечната страна на склада. Очевидно някой вече е бил на позиция, когато екипът убийци се появи, вероятно дори по-рано, докато Тилмън разузнаваше. Докато той бе наблюдавал склада с бинокъла, друг чифт очи са били приковани в гърба му. Приятелски очи? На този етап не беше разумно да приема нищо за даденост. Ръката, която те вади от огъня, може просто да иска да те вкара в тигана. Но приятелски или не, той знаеше на кого принадлежаха очите и колко елегантно му бе устроен капанът. Само не знаеше защо. Нито как момичето бе предположило, че той ще проследи мотора и ще го открие. Нито пък защо си бе направило труда да му помогне да се измъкне от капана.

Какво имаш наум, момиче? И откъде ме познаваш, при това толкова добре? Освен ако всичко беше просто случайност. Може би тя също наблюдаваше склада и затова прекарваше толкова време там.

Също като Кенеди, той внезапно изпита неприятното чувство, че е парченце от мозайка, която не може да сглоби. А може би когато най-после успееше, картината никак нямаше да му хареса.

39.

И лъжовното слово ще умре, а истинското слово ще живее. И както плевката се отделя от пшеницата, така всички, които работят съвестно и си печелят хляба, ще могат най-после да ядат. Неверниците, които оскверняват Святото слово, ще осъзнаят слепотата си и ще се покаят. Дори в къщата на безверния воин те ще се покаят. И в църквата в Мюнстер също ще се покаят. Но това покаяние ще дойде прекалено късно и адските огънове ще ги погълнат.

Божият ангел ще стои над Цион с пламтящ меч в ръката си, готов да езекутира. Но ще удържи първия си удар, защото часът още не е настъпил.

Където най-висшите са кървели и най-нисшите ще кървят. И презрените вредители ще бъдат отхвърлени. И долу ще бъде като горе. Господ дори е обещал това (Матей, 6:10). Водата на метър ще почервенее като от кръв, велико чудо, на което всички ще станат свидетели. Каквото докоснат, ще бъде опетнено. Каквото пият, ще бъде проклето.

Кенеди бутна настрани тънката купчина листа и разтърка очите си. През последните три часа научи доста неща за Йохан Толър и започваше да се чуди колко още може да понесе.

Толър описваше източника на откровенията си като огнен ангел с шест крила и многобройни очи под всяко крило. Ангелът му се явил, когато бил близо до смъртта, и му изложил пророчествата.

А те бяха адски странни. Издигаха се и се спускаха от върховното и небесното до гнусното и дребнавото. Господ щеше да отмъсти на народите, които го отричат, но също и на определени хора: дребни служители в Парламента на Кромвел, интенданти в Армията на новия модел и дори чиновници в правителствените министерства.

Но зад дребните подробности се криеше религиозен фанатизъм, освободен от ограниченията на нормалността. Толър вярваше, че Христос слиза на земята за срещата, която си бе определил с вярващите преди дълги години. И вече закъсняваше. Търсеха го. Ако човек стаеше дъх и затвореше очи, можеше да чуе стъпките Му.

Докато четеше, Кенеди се убеди, че риториката на Толър бе изключително сходна с тази на Евангелието на Юда, което Емил Гасан й бе прочел навремето. И тези прилики очевидно означаваха нещо. Също като Толър, Племето на Юда бе маниакално съсредоточено върху времето и тормозено от страха, че Господ може да е извърнал лице от тях, че скъпоценното им царство може да не настъпи. Да, приликите бяха прекалено големи, за да бъдат случайни. Толър дори споменаваше същата цифра — три хиляди години, която бе в основата на теологията на Племето на Юда, но не говореше нищо на обикновените християни. Толър твърдеше, че след като три хиляди годишният цикъл се затвори, всички ще видят крайната цел на Господ. А точно преди три години Кенеди бе прочела същото в забранените страници на Евангелието на Юда.

Докато все още се опитваше да осмисли откритието, вратата зад нея се отвори. Жил Бушар влезе в стаята, заобиколи малкото бюро и се вторачи в нея. Движеше се безмълвно като монах в манастир. Тя му кимна за поздрав и видя, че той оглежда с експертен поглед страниците, които вече беше прочела.

— Трябва да минете направо на кулминационната точка, госпожице Кенеди — усмихна се той. — Иначе ще ви се наложи да изчетете доста повторения.

Всъщност тя вече бе прескочила до последната страница. Беше същата като останалите, може би само малко по-матова и фантасмагорична по съдържание, но нямаше голяма разлика.

И камъкът ще бъде търколен встрани от гробницата, както беше преди. После ще се чуе глас, който вика: „Часът, часът настъпи“, и всички ще видят онова, което е било скрито досега. Предателят ще унищожи мнозина на един дъх. На острова, който беше даден за остров, в присъствието на Сина и Светия Дух Той ще изрече имената

на хилядите хиляди, които ще бъдат пожертвани. И от Своя трон в небесата Исус, който е нашата Слава и нашият Живот, ще изрече имената на малкото, които ще бъдат спасени.

Господ да има милост над вас.
Амин.

— Това е необяснима и безсмислена книга — промърмори Бушар. — Но типична за времето си.

Кенеди остави страницата, която четеше, и се завъртя към него. Той беше облегал ръка на облегалката.

— Така ли? — попита тя. — Какво по-точно имате предвид?

Осъзна, че търси успокоение. Ако цялата тази лудост е съществувала навремето, зловещите паралели, които виждаше сега, щяха да изглеждат по-малко обезпокоителни.

Бушар махна небрежно с ръка.

— Нямах предвид нищо важно — увери я той. — Просто исках да кажа, че идеите на Толър не са били толкова спорни през седемнайсети век, колкото звучат днес.

— Религиозната мания?

— Второто пришествие на Христос. Много хора по времето на Толър приемали, че денят на Страшния съд предстои. Не откачени бездомници с плакати в ръка, а влиятелни мислители. Дори цели религиозни движения.

Бушар се облегна на стената, тъй като нямаше къде да седне.

— В известни отношения е странно — каза той, — но съвсем разбираемо в други. Странно е определянето на точния момент. Думата „хилиастки“ се отнася за феномен, който се случва в края на милениума — края на голяма част време. Лесно е да объркаш това с края на самото време. Краят на седемнайсети век бил доста далеч от един от тези повратни моменти. Но изглеждал като край по други причини.

— Какви причини? — попита Кенеди.

Колкото и да бе скучна темата, тя беше страшно заинтересувана.

— Подканвате ме да ви изнеса лекция — предупреди я Бушар. — Може да съжалявате за това.

— Давайте — усмихна се Кенеди. — Не можете да ме уплашите. Той се ухили и разпери ръце с ораторски жест.

— „Това беше най-хубавото време, това беше най-лошото време“^[1] — изрецитира. — Е, основно е било най-лошото време. Или поне най-неспокойното. Бунтовете през седемнайсети век приличали на велика и необратима промяна, кулминация на човешката история. В Англия монархията била свалена, а кралят — обезглавен от собствените си хора. В Европа лютеранското предизвикателство към Католическата църква отразявало катаклизмичните битки, обещани от свети Йоан в Апокалипсиса. Ако майката църква можела да бъде нападана, предизвиквана, принудена да се бори за оцеляването си, какво тогава е било в безопасност?

— Добре де, лимонадата е била кисела — обобщи Кенеди. — В продължение на около век. Из целия континент.

Бушар сви рамене, очевидно несъгласен с метафората.

— Йохан Толър принадлежал на група, наречена „Петата монархия“ — обясни той. — Чували ли сте за нея?

Кенеди поклати глава.

— Вероятно не съм чувала никоя от тези истории. Приемете, че съм напълно неграмотна. Няма да се обидя.

— По онова време имало много радикални организации. Религиозни фанатици и политически дисиденти. Имали различни занятия — политици, съдии, военни и писатели. Обединявала ги вярата. Вярвали, че човешката история има определена форма, която мъдрите и добрите могат да анализират и разберат.

— Каква форма?

— Циклична. Вярвали, че имало четири велики монархии или империи, всяка царувала през различна епоха. И всяка на свой ред била завоювана или унищожена от следващата. Смятам, че четирите били Вавилон, Персия, Македония и Рим.

— И къде била Петата монархия?

— Не къде — поправи я Бушар. — Кога. Петата монархия била онази, която трябвало да се възцари. Новият крал щял да е Христос и царуването му щяло да продължи завинаги. Подкрепяли теорията си с позоваване на библейски текстове. Особено силно се набляга на Откровението на свети Йоан, който дал прочутото число на дявола като 666. Много хора били убедени, че 1666 година ще бъде

последната от земния календар. Падали си и по Книгата на пророк Даниил. В нея той получава видение. Четири велики звяра, които ще владеят земята, а после ще бъдат свалени. Това ще бъде сигнал, че синът на човека ще се изкачи на трона.

Кенеди отново чу страховитото ехо на възгледите на Племето на Юда, което държеше на циклите от хиляда години и си падаше по свети Йоан. Единствената запазена версия от тайното им евангелие бе шифрирана в екземпляр от неговото.

— И Толър бил част от тази група?

— Водеща фигура, заедно с Джон Карю, Вавасор Пауъл и Робърт Блекборн. Блекборн бил първият секретар на адмиралтейството, между другото. Съвременните им последователи може да са откачалници, но тези хора са били сериозни солидни мъже с обществено влияние и постове.

— Добре — кимна Кенеди. — Слушайте, вероятно ви отнех повече време, отколкото...

— Радвам се да помогна — прекъсна я Бушар.

Тя се надигна от бюрото и бутна преписа към него.

— Тогава можете ли да ми обясните някои от тези пророчества? Или поне съществителните собствени имена?

Бушар повдигна вежди. Страниците бяха доста на брой. Кенеди искаше прекалено много от него.

— Вероятно мога да добавя някои полезни забележки тук и там в полетата.

Кенеди се шашна.

— В полетата? На единствения оцелял екземпляр от изгубена книга?

— Не, разбира се. Това, което четете, не е единственият екземпляр, а негово копие. Направих го, за да можете да го вземете със себе си.

Той вдигна ръце, изпреварвайки благодарностите ѝ.

— Благодарете на Джон Партридж. Той ме помоли много мило от ваше име. Изгорете го, когато свършите. И моля ви, не казвайте на никого кой ви е дал преписа. Трябва да мислим за репутацията си.

Кенеди го разбра чудесно. Навремето и тя имаше репутация.

Тъй като не разполагаха с втори стол, бездруго в тясното стайче нямаше място за такъв, Бушар седна на пода и ѝ изясни пророчествата.

Някои от тях само ѝ разказа, но за повечето имаше и предположения, които Кенеди записа в полетата около текста.

Църквата в Мюнстер беше Убервасеркирхе, където група религиозни екстремисти — анабаптисти — бе въвела в длъжност новото си правителство по време на успял за кратко преврат.

Безверният воин почти със сигурност беше Томас Феърфакс, един от генералите на Кромуел, който бил близък с Толър и движението „Пета монархия“, но по-късно оттеглил подкрепата си за тях и изчезнал напълно от обществения живот.

Истър беше едно от много стари имена на река Дунав.

И така нататък, през всички лабиринти и дивотии на сложната откачена книга. Но Бушар не успя да предложи на Кенеди никаква идея за острова.

— Може да е навсякъде. Това е било по време, когато всички европейски сили са заграбвали територии от Новия свят, после са водили безкрайни войни за тях, използвайки туземните жители за пушечно месо.

Той се намръщи над текста, сякаш се дразнеше на незнанието си.

— Вероятно става дума за нещо, което все още е било ново и за него още се е говорело по времето на Толър. Но пък става дума и за въстанието в Мюнстер, а то е било десетилетия по-рано. Трудно е да се определи.

Кенеди почти не го слушаше. Нещо, което Бушар спомена, размърда паметта ѝ и сега тя го издирваше на лаптопа. Убервасеркирхе. Намери справката и се вторачи в нея с безмълвен ужас.

И безверният воин. Още няколко кликания с мишката ѝ поднесоха биографията на Томас Феърфакс и тя осъзна, че е права.

— Краят на дните — промърмори тя.

— Какво? — учуди се Бушар.

Кенеди се вторачи в него.

— Става дума за края на дните. Второто пришествие. Армагедон. Бушар кимна.

— Да, това е кулминацията на пророчествата на Толър. Христос ще слезе на земята и ще унищожи неверниците. Само праведниците ще оцелеят. А всички други събития са само предупреждения.

Предизвестия. Обясняват ни, че началото на царството на Христос предстои.

— Значи Той вече е на път — изсумтя Кенеди. — Защото повечето от тези неща вече станаха.

[1] Цитат от „Повест за два града“ от Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

40.

Ръш се притесни как ще изнесе купчината нелегално взети книги от Райгейт Хаус. Накрая просто избра подходящия момент и излезе от изхода за персонала, прибрал книгите в черен найлонов чувал. В случай че го спрат, щеше да каже, че е намерил чувала в коридора и е решил, че е боклук. Но не го спряха. Около час по-късно и на десетина километра оттам, в Харлсдън, той разтовари плячката си на кухненската маса на родителите си. Майка му и баща му вече бяха в леглото. Майка му сигурно бе заспала отдавна с помощта на половин диазепам, а баща му вероятно седеше с книга в ръка и слушаше класическа музика в слушалките си. Никой от двамата не бе чул завръщането на сина си, значи нямаше да му се наложи да се преструва, че всичко е наред.

Беше избрал книгите набързо и някои от тях въобще не вършеха работа. Но Толър се появяваше в съдържанието на всичките. В една от тях Ръш намери коментар за някаква загадъчна книга с пророчества.

Отначало изглеждаше обещаваща, но се оказа, че не казва нищо за самите пророчества. Интересуваше се повече от книгата като издание и най-вече от модерния метод, използван за рисунките в нея, който предхождаше техниката на литографията.

Ръш нямаше представа какво е литография, затова нямаше и мнение по въпроса. Но докато разлистваше страниците, видя друга репродукция на заглавната страница: стръмната скала, града и латинския надпис. Сега забеляза, че образът има и второ обяснение, а не само това, което Толър бе дал. И то гласеше: „Гелерт Хол, около 1640 година“.

Очите му започваха да се замъгляват. Не беше Гелерт Хол^[1], а Гелерт Хил, хълмът Гелерт.

Той се предаде и затвори книгата. Щеше да стане рано сутринта и да почете още малко, преди да отиде на работа. Или пък щеше да съобщи, че е болен, и да прекара деня в четене. Изгаряше от желание да покаже нещо солидно на Кенеди, когато тя се върне.

Влезе в кухнята, зарови из скромния запас от алкохол на баща си и намери половин бутилка евтино бренди, но когато свали капачката, миризмата накара стомаха му да се разбунтува. Това, от което наистина се нуждаеше, беше сън, но знаеше, че нямаше да заспи лесно. Щом затвореше очи, все още виждаше професор Гасан, стиснал ножа, който стърчеше от гърдите му.

Ръш върна бутилката на мястото ѝ и отиде в стаята си, като се движеше колкото можеше по-тихо, в случай че баща му бе свалил слушалките си и си беше легнал. Отвори вратата на спалнята си, влезе вътре и я затвори, преди да запали лампата.

На леглото му лежеше момиче. Ръш забеляза първо това, защото не беше нещо обичайно. После осъзна, че момичето държи пистолет, и това го шашна още повече.

Третото, което забеляза, бе, че то гледа „Кураж, страхливото куче“^[2] на малкия му телевизор.

— Заклучи я — нареди момичето, като кимна към вратата.

[1] „Хол“ на английски означава зала, а „хил“ — хълм. — Б.пр. ↑

[2] Герой от старо анимационно филмче. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ВОЕНЕН СЪВЕТ

41.

И от двете страни на Канала, където имаше интернет връзка, Кенеди продължи да изучава пророчествата на Толър, опитвайки се да осмисли идеята, която ѝ бе дошла, докато говореше с Бушар. Когато приключи, вече се намираше на няколко минути от гара „Сейнт Панкрас“ и бе леко зашеметена. Мислеше, че след срещата с Племето на Юда нищо вече не може да я изненада.

Но бе сгрешила.

Телефонът ѝ звънна, когато влакът навлизаше на перона. Тя погледна екранчето: Бен Ръш. Тъкмо се канеше да отговори, когато Лио Тилмън бавно се появи пред погледа ѝ. Беше облегнат на една колона, пъхнал ръце в джобовете си, и я чакаше. Влакът спря и той се озова точно пред прозореца на Кенеди. Заради мрачното ѝ настроение ефектът от появата му я стресна и тя не отговори на обаждането на Ръш. Щеше да му звънне по-късно.

Слезе от влака и Тилмън тръгна до нея.

— Добре дошла у дома — каза той.

Кенеди се огледа наоколо.

— Няма оркестър? Нито парад? Ама че посрещане.

— Хедър, за каквото и да става дума в тази история, определено не е за антична литература.

— Никога не съм смятала, че е — отвърна тя. — Всъщност, Лио, мисля, че става дума за края на света.

Той я изгледа с лека изненада.

— Не бих отишъл толкова далеч. Но потърсих твоите Елохим и открих...

— Какво си направил? — извика Кенеди, като се закова на място и се завъртя към него с ужасено лице. — Лио, казах ти...

— Знаем, каза ми да си трая. Но не ти обещах. Слушай, трябва да ти покажа нещо. Можеш ли да ми отделиш час-два? Обещавам ти нещо, което не си виждала преди.

— Чувала съм това от много мъже — мрачно промърмори Кенеди. — И никога не води до нищо добро.

И това определено не беше изключение, помисли си тя след около четирийсет и пет минути. Стоеше в заключен гараж в Луишам, вторачена в каросерията на камион. Товарът му представляваше онова, което човек би видял, ако помоли терорист да му покаже представата си за земен рай.

Тя извади пушка от сандъка до задната врата на камиона. Всъщност беше автомат и не се използваше за спорт. Бе проектиран да бъде сложен на земята и настроен на автоматична стрелба, за да изстрелва няколкостотин куршума в минута по тълпа, която трябва да бъде унищожена.

В следващия сандък имаше гранати, а в третия — още оръжия. Бяха подредени до три варела с бял фосфор.

— Това е кошмар — изстена Кенеди.

— Или еротичен сън — ухили се Тилмън. — Зависи на коя страна си. Видях цял склад, пълен с тези неща, Хедър. Трийсет-четирийсет пъти повече от това, което разглеждаш в момента. Складът вече представлява само обгорени дървета и ще се отърва от товара на камиона веднага щом реша как. Просто исках да го видиш, за да знаеш, че не преувеличавам.

Тилмън прокара ръка през рошавата си коса. Изглеждаше по-неуверен и смутен, отколкото Кенеди го бе виждала някога.

— Хедър, разгледах документацията им. Групата, която притежава склада — „Скоростен превоз“ — доставя на стотици места. Мрежата им е по целия свят.

— Обади ли се в полицията?

Тилмън се засмя мрачно.

— Да, напълно безполезно. Както ти казах, това беше само център за разпределяне на пратки. Осъзнаваш ли какво разглеждаме? Вече знаехме, че Предвестниците са убийци, но това...

Той вдигна ръце в безпомощен жест, посочвайки камиона на смъртта.

— Освен ако лондонският им филиал внезапно не е откачил, говорим за невероятно засилване на враждебните действия. Разпрацат промишлени количества оръжия, амуниции и експлозиви, достатъчни за започване на средно голяма война. И предполагам, че са предназначени точно за това.

Кенеди поклати глава отрицателно.

— Не са за това.

Лио се вторачи в нея объркано.

— Откъде знаеш? Да не си открила нещо във Франция? Нещо, свързано...

Кенеди го прекъсна.

— Не още, Лио. Засега само ти разказваш. Каква е връзката на всичко това с Предвестника, с когото се срещнах? С момичето? Каза, че си отишъл да го търсиш? Обяснявай.

По изражението му разбра, че гласът ѝ я е предал. Тилмън знаеше, че тя крие нещо важно. Надали щеше да му е трудно да сглоби парченцата от мозайката и да осъзнае кого бе преследвал.

— Каж ми — настоя Кенеди.

— Тя кара мотор — отговори той със спокоен глас. — Манолис успя да се добере до регистрационния номер, после проникна като истински хакер в записите на охранителните камери из града, за да види къде е обикаляла. Мислех, че може да узнаем къде се намира базата ѝ. Но тя ни видя.

— Видя ви? — ужаси се Кенеди. — Искаш да кажеш, че си се срещал с нея? Наистина си...

— Не, нямам предвид това. Тя отгатна какво ще направим и размени ролите ни. Или поне така си мисля. Искаше да намеря склада. Използва мотора си, за да ме отведе там. Или пък самата тя е наблюдавала мястото и Мано се обърка. Кое то и от двете да беше, тя знае, че съм бил там. Наблюдаваше ме през цялото време.

Той взе автомата от Кенеди и го върна в сандъка, после затвори капака. Тя дори бе забравила, че държи оръжието.

— Откъде знаеш? — попита.

— Защото задействах алармата, докато бях там. Превърнах се в мишена. Трябваше да бъда убит. Но оцелях, защото получих помощ. Имаше друг стрелец, проснат във високата трева, който ми осигури прикритие. И доколкото видях, без да убие никого. Великолепна точна стрелба.

— Не беше ли твоят човек? Манолис?

— Той не е стрелец. А и не беше наоколо. Жена му жив ще ме одере, ако го помоля да направи нещо такова. Използвам го само за наблюдения, които са специалността му.

Тилмън замълча за миг и се загледа в нея. Кенеди едва потисна желанието си да му обърне гръб, уплашена от това, което можеше да прочете по лицето ѝ.

— Слушай — каза той, — убеден съм, че никой не ме е проследил. И никой не се движеше из пустошта, когато стигнах там. Това означава, че стрелецът е заел позиция, преди да пристигна. Беше момичето. Няма друг отговор. И то ме подкрепи и ми помогна да се отърва. Ако наистина хубавицата ми е подала следата, ако е знаела, че ще тръгна да я търся, ще намеря мотора и всичко останало, значи е направила доста точни предположения по отношение на мен, без да ги базира на нищо солидно.

— Тя е Елохим — напомни му Кенеди. — Предвестниците те проучваха с години.

А и имате едно и също ДНК, помисли си тя. Вероятно и това ѝ е помогнало.

Тилмън кимна.

— Звучи логично. Но все пак имам чувството, че става и нещо друго и то е свързано с онова, за което обеща да ми разкажеш. Май е време да проговориш, Хедър.

— Има... мисля... — заекна тя и млъкна.

Навремето, когато се запозна с Тилмън, той изглеждаше пред нервен срыв, изтормозен от годините, през които бе издирвал семейството си. Сега се справяше по-добре, но ако му разкажеше за Диема и се окажеше, че греши, можеше да му нанесе непоправими щети. Но пък вероятно щеше да стане същото, ако Тилмън научеше от дъщеря си какво бе станало със синовете му. Кенеди имаше много причини да си държи устата затворена и само една да проговори. Но пък тя беше голяма: нямаше право да стои между Тилмън и дъщеря му, единственото живо същество, което той обичаше истински.

Тя поклати глава, за да проясни мислите си. Лио зачака разказа ѝ търпеливо, но преди Кенеди да отвори уста, телефонът ѝ звънна. Благодарна за прекъсването, тя го извади от джоба си. Отново се обаждаше Ръш.

— Трябва да отговоря — излъга тя.

— Добре — кимна Тилмън. — Аз ще съм още тук, когато свършиш.

Кенеди залепи телефона до ухото си и се завъртя настрани не за да заглуши гласа си, а защото все още изпитваше желание да се скрие.

— Давай, Ръш — каза тя.

— Кенеди — отвърна той с напрегнат глас. — Как мина пътуването ти?

— Добре. Научи ли нещо полезно за Толър?

— Ами... канех се да поработя върху... — започна Ръш, но някакъв глас отзад го накара да замлъкне. — Не трябва да говоря за това — промърмори той. — Тя казва, че ще оставим това за по-късно.

— Тя казва? Кой казва? Ръш...

— Съжалявам, Кенеди, трябва да се придържам към сценария. Слушай ме.

Треперенето в гласа му вече се долавяше по-ясно, но пък правеше думите му трудни за разбиране.

— Това е покана от Диема Бейт Юдас. Иска и двамата да дойдете и да се запознаете с нея.

— Ние двамата? — тъпо повтори Кенеди.

Тилмън изглеждаше готов да заговори. Тя вдигна ръка да го спре и в същото време включи телефона на високоговорител. Той вероятно трябваше да чуе това лично. А и тя бе забелязала, че момичето се представяше с различна фамилия от тази на бившата съпруга на Тилмън, Ребека Бейт Евром.

— И двамата трябва да се срещнем с нея? Попитай я кого има предвид, Бен.

Гласът на Ръш звучеше притеснено.

— Тя иска да говори с вас, но според нейните условия. Тя смята, че вече я познаваш достатъчно добре, за да не опиташ нещо глупаво. Но ако случайно греши, иска да знаеш, че и едно опасно движение от твоя страна ще я накара да ме убие. Разбираш ли?

— Разбрано — отвърна Кенеди с разтуптяно сърце. — Ръш, не се паникьосвай. Ще дойдем да те вземем. Дай ми адреса.

— Чакай, има и друго. Тя казва, че ти трябва да донесеш книгата, а Тилмън да докара камиона. И трябва да сте само вие двамата. Никой друг.

— Може ли да говоря с нея? — попита Кенеди. — С Диема?

Тилмън не проговори, но повдигна вежди и стисна устни.

Другият глас промърмори нещо зад Ръш.

— Да.

— Тогава дай й...

— Можеш да говориш с нея тук. Тя иска да дойдете, за да си поприказвате.

Кенеди издиша бавно, за да се успокои.

— И къде е това място, Бен?

— Ферма. Фермата „Гълъбарника“. Адресът е...

— Знаем адреса — прекъсна го Кенеди. — Идваме. Ще бъдем там скоро.

— Чудесно.

— Ръш, всичко ще е наред. Идваме. Тя няма да те нарани.

— Така ли мислиш? — саркастично попита той. — Вече ме върза с шибана...

Телефонът онемя. Кенеди се завъртя към Тилмън, който вече вървеше към кабината на камиона.

— Аз ще карам — каза той през рамо.

42.

Когато Бен Ръш си мислеше за ферми, което не му се случваше често, той си представяше голяма къща с обори и хамбари около нея, пилета, ровещи из праха, и кон, надничащ над живия плет.

„Гълъбарника“ обаче си беше чиста руина. Навремето вероятно е имало голяма къща, но очевидно бе изгоряла и на мястото ѝ бе останало само парче обгорена земя, където не растеше нищо. Хамбарите и оборите още си стояха, но в стените им имаше дупки, а продънените им покриви изглеждаха готови да се сринат. Насекоми бръмчаха сред плевелите между постройките, но Ръш не виждаше нищо интересно. От позицията си на горното ниво на един от хамбарите, чийто сеновал бе отворен пред него, той гледаше към обгорената земя и пътя, а и можеше да бъде видян оттам, което вероятно бе смисълът да бъде оставен там. Глезените му бяха завързани за предните крака на разнебитен стол, а ръцете му — приковани с белезници към облегалката. Всеки път, когато се размърдаше, столът залиташе или напред и наляво, или назад и надясно. Ръш се боеше, че ако го наклони внезапно напред, ще падне от сеновала и ще си счупи врата. Или пък експлозивите, които момичето бе завързало за гърдите му, ще се взривят и ще го разкъсат на парчета.

Момичето седеше на няколко метра зад него, облегнато на една от гредите. Беше скръстило ръце и наблюдаваше пътя. Каквито и мисли да минаваха през главата му, лицето му не издаваше абсолютно нищо.

Седяха така от известно време. Очевидно девойката можеше да мълчи безкрайно. Така че ако някой щеше да наруши тишината, това беше той. Ръш събра смелост и отвори уста.

— Харесваш ли „Кураж, страхливото куче“? — попита я той.

Девойката не помръдна, но очите ѝ се съсредоточиха върху него.

— Не — гласеше краткият ѝ отговор.

Изрече го предупредително, сякаш темата бе забранена там, откъдето идваше тя.

— Гледаше го.

Никакъв отговор.

— Аз предпочитам златните стари филмчета — каза Ръш. — „Семейство Флинтстоун“, „Мечето Йоги“.

Тя не реагира и Ръш продължи да изброява стари анимационни филми. Така поне си убиваше времето и си упражняваше мозъка.

— „Хрътката Хъкълбери“, „Смешният фантом“, „Джози и котетата“, „Том и Джери“.

Все още никаква реакция от момичето. Е, може би прояви лек интерес при споменаването на Том и Джери, но Ръш не беше сигурен.

— Искаш ли да изиграем една игра? — попита той.

— Не.

— Хайде де. Обзалагам се, че мога да прочета мислите ти.

Девојката се вторачи в него за известно време и накрая каза:

— Млъквай.

— Не мислиш ли, че мога да прочета мислите ти? — настоя Ръш.

Този път тя не си направи труда да отговори.

— Намисли си число от едно до десет — каза Ръш. — После извади пет от него.

Челото на момичето се намръщи.

— Розов слон от Дания. Тъпо старо филмче. А сега замълчи. Или искаш да те порежа?

Внезапно в ръката ѝ се появи нож. Беше странна асиметрична вещь с плоско удължение като кука или скоба от едната страна на острието. Ръш се вторачи в него, после в лицето на момичето. След секунда то прибра ножа обратно в ризата си. Вероятно на рамото си имаше кания, чийто ремък минаваше между гърдите му. Ръш се вторачи в тях, което вероятно не беше добра идея.

— Ако ме заколиш, няма да си имаш заложник — каза той, като едва успя да прикрие треперенето на гласа си.

— Не разбираш, момче — търпеливо отвърна тя. — Няма да имам заложник, ако те убия. Но все пак мога да те порежа.

Това му затвори устата за около десет минути. Но веднъж беше чел трилър, където детективът обясняваше, че психопатите са посклонни да те убият, ако не гледат на теб като на човешко същество. Затова реши да опита отново.

— Аз се казвам Бен — представи се той. — А ти?

Вместо да му отговори, девойката бръкна в торбата си, извади тясна лента плат и започна да я усуква, като го гледаше с очакване.

Той премисли предимствата и недостатъците. Всъщност това беше добър знак — бе решила да му запуши устата, вместо да го реже. Но пък той не искаше да седи със запушена уста.

Ала ако тя се приближеше достатъчно, за да увие лентата около устата му, той можеше да направи нещо.

Да премести тежестта си в критичния момент и да я избута от сеновала. Знаеше обаче, че това няма да стане. Дори и двете му ръце да бяха свободни, момичето можеше да го направи на парчета.

А и какъв ли беше той, по дяволите? Тя го беше нарекла „момче“, а той със сигурност бе поне една година по-стар от нея, ако не и повече. И досега не бе направил абсолютно нищо, освен да бъде набит, завързан, разпитан и уплашен от нея.

— Това са наистина малки цици — каза той след дълго мълчание. — Но изглеждат страхотно върху теб. Ако някога се замислиш за пластична операция, не го прави.

Превръзката на устата му беше неудобна и му убиваше леко, но Ръш се поразвесели от факта, че момичето се изчерви, когато чу думите му.

Сега вече съм човек, помисли си той. А още по-важното е, че и ти си такава.

43.

На магистрала А3100, на юг от Шалфорд, имаше знак с надпис: „Продажба на вещи на мъртъвци“. Стоеше пред дървена барака без прозорци, чиято олющена бяла боя ѝ придаваше вид на прокажена. Първия път, когато мина по този път едва дванайсетгодишна, тя се възмути от надписа. Дори не си и помисли кои бяха мъртъвците и как вещите им се бяха озовали в Съри. Преди три години, седнала също като сега в кабината на камион с Тилмън до себе си, само се изненада, че знакът все още си стои на мястото.

Днес, заради мрачното време и скритото зад тъмни облаци слънце, напомнянето за смърт ѝ се стори лоша поличба.

Когато Тилмън отби камиона от магистралата и потегли по остатъците от пътя към „Гълъбарника“, мислите ѝ бяха съсредоточени основно върху смъртта. А и не само нейните. При предишното ѝ посещение тук преди три години тя и Тилмън бяха хванати в капан на покрива на горящата къща, а тримата Елохим на земята стреляха неуморно по тях всеки път щом надигнеха глава над улуците. Кенеди реши да скочи от покрива със слабата надежда, че ще оживее и избяга, когато се приземи, но всъщност избра счупения врат пред възможността да изгори жива.

Но Тилмън размени ролите им с тези на нападателите им, които се смятаха за неуязвими в тъмнината. Стреляйки от покрива, той взриви резервоара на камиона, с който бяха пристигнали. Един от Предвестниците загина в експлозията, а Лио застреля другия, който се втурна да помогне на приятеля си. Само дете не беше негов приятел, а брат му. Бяха собствените синове на Тилмън, Озия и Цефас, които той беше кръстил Джуд и Сет. И тъй като не ги беше виждал откак бяха на четири и пет години, а и защото така и не се бе доближил достатъчно, за да види лицата им ясно, Тилмън нямаше никаква представа какво бе направил, как дванайсетгодишният му кръстоносен поход най-после го бе отвел при семейството му само за да може да го убие.

Но Кенеди бе почти напълно сигурна, че Диема, която преди беше Табе, а още по-рано — Грейс, знаеше тази история добре.

Момичето бе избрало мястото, където братята му се бяха били и загинали, защото по някакъв начин това се вписваше в плана му. Сега, когато Тилмън спря на същото парче обгорена земя, Кенеди се зачуди уплашена какъв ли е този план.

Тилмън я погледна въпросително, сякаш я питаше дали е готова. Кенеди му кимна, отвори вратата и слезе от камиона, хванала книгата на Толър в ръка. Черната почва под краката ѝ изхрущя. Тя се огледа, а когато Тилмън заобиколи камиона, му посочи нещо безмълвно.

Ръш се виждаше ясно. Докато голямата фермерска къща още съществуваше, хамбарът, избран от Диема, беше скрит от погледите. Сега стоеше точно срещу тях, на около трийсет метра разстояние. Вратите на сеновала бяха широко отворени и Ръш седеше на кухненски стол близо до ръба и ги гледаше с очакване. Ръцете му бяха зад гърба, вероятно завързани. Кенеди се зачуди за миг защо не им беше извикал, но после видя превръзката на устата му.

Отначало Диема не се виждаше, но после пристъпи напред и застана до Ръш, облегнала ръка на стола му. Изражението ѝ беше спокойно и студено. Тръгнаха към нея, но тя наклони глава предупредително и те спряха.

— Трябва да чуете нещо, преди да продължите — извика им Диема и вдигна ръка.

Нещо малко и бяло лежеше в дланта ѝ. Тя го натисна с палец и чуха камбаните на Биг Бен. Очевидно мелодията идваше откъм Ръш.

— Това е само безжичен звънец — каза Диема. — Но огледайте приятеля си добре.

Кенеди я послуша. Ръш носеше нещо обемисто под ризата си, което приличаше на спасителна жилетка. Беше черно и лъскаво и каквото и да имаше в него или под него, изпъкваше на отделни правоъгълници. Жилетка на атентатор самоубиец. А звънецът щеше да се превърне в идеален детонатор. Диема тъкмо бе задействала експлозивите. Ако натиснеше звънеца отново, щяха да се взривят.

— Сега вече се разбираме — каза тя, като отпусна ръка настрани. — Качете се горе. Няма да ви моля да оставите оръжията си. Знайте, че ако се опитате да направите някоя глупост, момчето ви ще бъде разхвърляно по целия околел пейзаж.

— Тогава може би трябва да говорим тук долу — рязко отвърна Тилмън.

Диема се втренчи в него с подигравателно-презрително изражение.

— Страхуваш ли се да умреш, Тилмън? — попита го тя.

— Избягвам смъртта, когато мога — отговори той.

А и предпочиташ тя да е на терен, който не е подготвила, помисли си Кенеди. Но залозите тук са прекалено високи, Лио. И за теб, и за Бен Ръш.

— Ще се качим — извика тя, после се обърна към Тилмън с тих глас. — Не я притискай прекалено много. Щом разберем какво иска, ще решим как да действаме.

— Когато се доближим до двайсет-трийсет кила експлозивни ли? — промърмори той.

— Първо разкарайте камиона от пътя — нареди им Диема. — Паркирайте го зад хамбара. Тилмън, ти го направи. Кенеди, качвай се тук. Веднага.

Изпълниха заповедта. Тилмън се върна в камиона и го подкара. Мина покрай Кенеди, докато тя вървеше към хамбара. После Хедър влезе в сянката и изчезна от погледа му.

Стълбата към сеновала беше вдясно от нея. В порутения хамбар нямаше нищо друго — нито бали сено, нито ръждясала селскостопанска техника, нито ясли. Ако това беше засада, тези, които я бяха устроили, се намираха горе в сеновала с Диема и Ръш. Но пък ако ставаше дума за засада, Диема се трудеше прекалено усърдно. Спокойно можеше да остави и Кенеди, и Тилмън да си умрат поотделно, а вместо това бе положила усилия да ги задържи живи.

Ако планът ѝ се бе променил, щяха да научат скоро. Но Кенеди не можеше да направи абсолютно нищо, освен да изпълнява нарежданията ѝ. Не и ако не е готова да стои безучастно и да гледа как вътрешностите на Бен Ръш излитат от тялото му.

Тя се изкачи по стълбата.

Сеновалът беше по-добре обзаведен от долната част на хамбара. Освен стола, на който седеше Ръш, имаше още два и сгъваема маса. Кана вода стоеше на масата до купчина пластмасови чаши. Всички удобства на дома.

Диема се бе отдалечила от Ръш и стоеше с гръб към стената и с лице към Кенеди. Детонаторът беше в ръката ѝ. Палецът ѝ бе спуснат

над него. Кенеди се вдигна на мускули през капака на пода, като се движеше бавно.

— Искам да се уверя, че Бен е добре — каза тя на момичето. — Мога ли да му сваля превръзката от устата?

— Можеш да седнеш до масата — отговори Диема, — и да чакаш кротко, докато ти кажа какво да правиш. Това ли е книгата?

Кенеди ѝ показа преписа, който все още не беше подвързан, а се държеше само от дебел ластик. После го остави бавно и предпазливо на масата.

— Добре — кимна Диема. — Сядай.

Кенеди се подчини. Чу как Тилмън се закатери към тях.

— Ако натиснеш бутона сега — обърна се тя към момичето, — ще убиеш не само нас, но и себе си.

— Аз съм войник — отвърна Диема. — А войниците очакват смърт на бойното поле.

— Моят опит показва — обади се Тилмън, чиито глава и рамене се издигнаха над капака, — че войниците очакват това за всеки друг, но не и за себе си.

Празните му ръце бяха протегнати към Диема, която го гледаше с недоверие.

— Сядай — нареди му тя.

Той седна, но дръпна стола си настрани от масата и го завъртя към момичето. Искра да има свобода на движенията, отгатна Кенеди.

Ако Диема беше разбрала замисъла му, не показва с нищо, че това я притеснява.

— Всичко, което отнесе от склада, все още ли е в камиона? — попита тя.

Тилмън кимна.

— Всички уличаващи доказателства — отговори той. — Събрани на едно място. Заради това ли е всичко? Ти си почистващият екип?

Диема се замисли върху въпроса.

— Да — отговори тя. — Предполагам, че съм. Но нямаш представа какво почиствам, затова не знаеш какво говориш. И точно заради това сте тук. Да бъдете инструктирани.

Замълча за миг, сякаш очакваше въпрос. Когато Кенеди и Тилмън не заговориха, тя каза:

— Ако исках да ви нараня, щях да подхожда по различен начин. Осъзнавате това, нали?

Кенеди погледна от нея към Бен Ръш, който седеше с гръб към тях, после обратно към нея и повдигна вежди.

Диема отговори на погледа ѝ, без да мигне.

— Направих всичко възможно да ви помогна — каза тя. — Така ми беше наредено. И затова съм тук. Но после говорих с момчето и сега мисля, че май се налага да разтълкувам отново заповедите.

Тя продължи да наблюдава Кенеди напрегнато.

— Преди известно време ти беше поверена тайна. Велика тайна. Когато говорих с момчето... — очите ѝ стрелнаха Ръш за миг — научих, че си споделила тайната с него. Преди да започнем друга тема, искам да знам защо. Предполагах, че имаш чувство за чест и знаеш какво точно означава достойнството.

Всичко това бе адресирано до Кенеди и сякаш изключваше Тилмън от разговора. При това бе изречено толкова тържествено, че Кенеди се слиса. Ако това момиче беше навършило двайсет, то сигурно бе съвсем наскоро.

— Завърза Бен на стола и му закачи жилетка на самоубиец, за да провериш дали имаме достойнство? — попита тя спокойно. — Това ли искаш да кажеш?

— Не — отговори момичето нетърпеливо, като изкриви уста в презрителна гримаса, преди да възвърне типичното си равнодушно изражение. — Ти казваш това. Да повторим.

Тя натисна звънеца и камбаните на Биг Бен се чуха отново. Кенеди ахна, а Ръш потръпна, но не последва експлозия.

В пълната тишина Диема метна звънеца на масата.

— Няма жилетка на самоубиец — каза тя. — Нито експлозиви. А му завързах устата, защото говореше за гърдите ми и това не ми хареса.

Кенеди се надигна. Първата ѝ мисъл беше за Ръш. Искаше да го развърже и да го отдалечи от ръба на сеновала. Реакцията на Тилмън обаче бе различна. Дясната му ръка мина светкавично по лявата и внезапно в нея се появи пистолет, насочен към гърдите на Диема. Не беше тежкият и голям „Матеба Уника“, който носеше обикновено, а малък автоматик.

— Съжалявам, че трябва да направя това — бързо се извини той на момичето, — защото знам, че ти ми спаси живота онази вечер, но се проля прекалено много кръв и това не ми позволява да ти се доверя. Поне не още. Моля те, отиди до стената. Дръж си ръцете, където мога да ги виждам, и се движи бавно, сякаш си под вода.

— Лио — избъбри Кенеди със свито сърце.

— Тя е Елохим — прекъсна я той. — Не искам изненади, Хедър. Вече преживяхме достатъчно.

После се обърна към момичето:

— Моля те, застани до стената. Не искам да спорим. Направи го.

Едно шибано нещо след друго, горчиво си помисли Кенеди. Знаеше, че Тилмън е прав в известно отношение, но това, в което грешеше, я тревожеше повече и тя се озова между двамата. Дулото на пистолета му се притисна към гърдите ѝ.

— Престани, Лио — каза тя. — Прибери пистолета. Тя направи достатъчно, за да докаже, че няма лоши намерения.

Тилмън се опита да я заобиколи, но Кенеди стисна китката му с двете си ръце и му показа ясно, че ще я освободи само с груба сила.

— Какви точно намерения доказва? — попита той.

— Че не желае да ни убие — отговори Кенеди през зъби. — Прибери оръжието и ще поговорим. Засега сме на неутрална територия — добави тя и се завъртя към Диема. — Така ли е?

— Въобще не е така — отговори Диема. — Тук беше пролята кръв. Кръвта на моите хора. Територията далеч не е неутрална. Но е свята и аз уважавам това. А вие, които проляхте кръвта, също трябва да я уважите.

Гледаше Тилмън в очите с яростно изражение. Той срещна погледа ѝ с упоритата решителност, която Кенеди бе виждала на лицето му и преди.

Тилът ѝ настръхна. За момент ѝ се стори, че е застанала между Тилмън и отражението му в огледало. Как приятелят ѝ можеше да гледа Диема от толкова близо и да не вижда? И как не можеше да чуе в гласа ѝ, че пролятата кръв означава много за нея?

— Значи сме добре — обобщи тя, макар да знаеше, че това е лошо и от лъжа. — Засега сме добре и само това има значение. Пистолетът изчезва. Говорим. Може би ще ни кажеш какво, по

дяволите, става, Диема, и каква е твоята роля в него. Никой няма да умира. Казах ти, Лио, никой няма да умира.

Той все още държеше пистолета. Кенеди го стисна и дръпна. Не би могла да охлаби хватката му, но Тилмън се поддаде и пусна оръжието. Тя си пое дъх и се обърна към момичето:

— Би ли развързала Бен? — попита тя. — Или искам прекалено много?

Момичето сви рамене.

— Той е много по-поносим така — отговори то, но извади ключ за белезници от джоба си и ѝ го хвърли.

Кенеди дръпна стола от ръба, преди да освободи Ръш. А преди да свали превръзката от устата му, се наведе към ухото му.

— Не опитвай нищо глупаво — предупреди го тя. — Само Лио би могъл да я забави за повече от секунда. Така че просто си преглътни гордостта и си дръж устата затворена.

Ръш не отговори дори и след като свали превръзката му. Когато Кенеди отключи белезниците, той взе превръзката от нея и я уви около китката си.

— Вече казах прекалено много — промърмори той. — Тя имаше пистолет и заплаши, че ще ме убие. Съжалявам, Кенеди.

— Забрави — успокой го тя.

Като се имаше предвид, че нейната собствена проклета уста го бе набутала в това положение, тя беше човекът, който трябваше да се извинява.

Върнаха се до масата. Диема ги изглежда строго като даскалица.

— След като Алекс Уелс умря, казах на Ръш какъв е бил той — призна Кенеди.

— Алекс Уелс?

— Предвестникът в Райгейт Хаус. Онзи, който работеше под прикритие там. Ръш видя Уелс да убива човек с отровна сика. И го видя да плаче с кървави сълзи. Попита ме какво означава това и му обясних достатъчно, за да разбере. Разказах му за племето ти и Гинат Дания, където живеехте преди последното си преместване.

— На кого още си разказала? — попита Диема.

— На никого.

— Дори не и на любовницата си?

Момичето я гледаше с презрително недоверие. Кенеди отвърна на погледа му.

— Разбира се, че не и на Изи. Опитът ми показва, че всеки, който знае за вас, умира. Не бих причинила това на човек, когото обичам.

Диема се завъртя към Тилмън.

— Ами ти? — попита тя.

Той поклати глава отрицателно.

— На никого.

— Закълни се.

— Думата ми е камък, момиче.

— Думата ти е вода. Закълни се. Закълни се в нещо важно.

Тилмън се замисли за момент, после посочи навън.

— Спомена кръвта, която пролях тук. Кълна се в тази кръв. Никога не съм разказвал на никого за твоите хора или за Гинат Дания.

Лицето на Диема пребледня и изрази силни емоции. Тя се опита да проговори и Кенеди се напрегна, готова да се намеси, защото за миг ѝ се стори, че момичето ще се хвърли върху Тилмън. Но то се овладя.

— Защо да ти вярвам, че кръвта е важна за теб? — попита Диема с дрезгав глас. — Проля я с лекота.

— Те бяха млади мъже — простичко отговори Тилмън. — Много млади. Наложил се да ги убия, защото някой беше напълнил главите им с отровни дивотии. Мразех се, че трябва да го направя. Но ако не ми вярваш, ще се закълна в нещо друго.

Диема махна с ръка небрежно.

— Няма значение — каза тя. — Кълна се в същата кръв, че никога няма да кажеш на никого друго. Приеми го както искаш.

— Е, склонен съм да го приема като заплаха — мрачно отвърна Тилмън.

— За бога! — намеси се Ръш. — Аз бях прикован за стол със завързана уста и прикрепен към фалшива бомба. Може ли да изоставим тази тема и да пристъпим към основното?

— Съгласна съм — бързо каза Кенеди, като отдалечи и двамата от опасната зона. — Диема, срещата беше твоя идея. Какво искаш?

Момичето отиде до вратите на сеновала и донесе стола оттам. Остави го пред себе си, но не седна.

— Искам да споделяме информация — каза Диема. — А после да обсъдим стратегията си.

— Ще се наложи да бъда убеден — отвърна Тилмън. — Искам да съм сигурен, че предложението ти е добра идея.

Диема сякаш не го чу, а заговори на Кенеди:

— Това беше моя мисия, преди да стане ваша. Но не мога да ви накарам да ми се доверите или да сътрудничите с мен. Предлагам да обсъдим онова, което знаете. След като вече си прочела книгата на Толър, вероятно си наясно с много неща. Обади ми се, когато имаш нужда от мен. Ще ти разкажа това, което съм чула и научила, и ще отговоря на въпросите ти. Ще го направя, без да те моля да постъпиш по същия начин. Не мога да се сетя какво друго да предложа. Ще чакам в камиона.

— Който е пълен с... — започна Тилмън.

— В кабината. Ще ме виждате оттук. Помахайте ми и ще се върна.

Сега тя се завъртя към него и по лицето ѝ се изписа омраза.

— Знаеш ли как са обвързани Елохим, Тилмън? Куутма, когото наричат Бранд, обясни ли ти го някога?

— Въобще не сте обвързани — възрази Тилмън. — Свободни сте да убивате когото си искате. Жреците ви дават пълно опрощение още преди да започнете.

— Свободни сме да убиваме, да. Или да измъчваме. Да крадем, когато се наложи. Да унищожаваме, ако това ще помогне на племето ни. Но не и да вършим някое от тези неща за собствено удоволствие или печалба. И не можем да лъжем. Затова ти повтарям, че не съм тук, за да ви убия. Господ ви е запазил живи толкова дълго, за да бъдете полезни. За да бъдете оръжието, което наказва враговете Му. А когато работата ви е свършена, тогава ще сте свободни да умрете.

Диема слезе по стълбата, без да издаде и звук. След миг я видяха да се качва в кабината на камиона, където седна със скръстени ръце.

— Откъде да започнем? — попита Кенеди.

— Първо ще проверим за подслушвателни устройства — тихо отговори Тилмън.

44.

Диема си спомняше много малко за биологичния си баща. Майка ѝ я беше отвела обратно при племето още преди третия ѝ рожден ден и разбира се, никога повече не го бе видяла. Три години бяха достатъчно време, за да се запазят някои спомени, но тъй като те принадлежаха на различен свят и друг живот, в мозъка ѝ имаше все по-малко неща, които да задържат спомените. И те постепенно избледняха. Но имаше моменти, когато си припомняше разни неща.

В единия си спомен тя седеше до ниска дълга маса. Седеше на земята, така че сигурно това бе масичка за кафе. Рисуваше с цветни моливи. Картината ѝ изобразяваше лъв в джунгла. Моливите бяха нови и непознати за ръката ѝ.

Тя почти бе свършила рисунката си, но в мозъка ѝ се прокрадаваше чувство за напрежение, сякаш времето ѝ изтича. После големи нежни ръце се склупиха около кръста ѝ и тя усети как я вдигат и прегръщат.

Лицето на баща ѝ, с квадратна челюст и набола четина, ѝ се усмихваше мило. Басовият му глас ѝ обясняваше, че е време за сън, и тя бе отнесена далеч от моливите и почти готовия лъв, за да бъде сложена в леглото с бели чаршафи в друга стая. Вероятно, тъй като стаята беше детска, в нея бе имало цветни предмети, но в спомена на Диема тя беше бяла като чаршафите и празна като осиротелите ѝ ръце.

И макар споменът да беше неясен, тя знаеше, че никога вече не бе държала моливите и така и не завърши рисунката си. Това простичко, но прекрасно нещо беше откраднато от нея.

Биологичният ѝ баща се отъждествяваше със загуба още тогава.

Диема прикова очи в отворените врати на сеновала, където нищо не помръдваше. Зачака да я повикат. И най-после да види лъва.

45.

— Бен Ръш, това е Лио Тилмън. Тилмън, Ръш — представи ги Кенеди.

Тя завъртя копираните страници към двамата мъже.

— Ако ще правим това, трябва да започнем с книгата на Толър — реши Кенеди. — Алекс Уелс дойде в Райгейт Хаус, за да я открадне, а после остана, за да изготви списък с всички, които са я чели, връщайки се шейсет-седемдесет години назад. И онези, които бяха още живи, вече са мъртъвци.

Кенеди стоеше права, а двамата мъже седяха един до друг до масата. Тилмън дръпна лист хартия от купчината и зачете на глас, а Ръш надничаше над рамото му.

— И лъжовното слово ще умре, а истинското слово ще живее. И както плевата се отделя от пшеницата, така всички, които работят съвестно и си печелят хляба, ще могат най-послед да ядат...

Тилмън млъкна и погледна Кенеди.

— Някакъв шанс да обобщиш? — попита той.

— Почти всичко звучи по този начин — отговори тя. — Триста седемдесет и две пророчества, разпръснати върху шейсет-седемдесет страници. Всички предзнаменования и чудеса, които ще станат точно преди края на света.

— Като в Апокалипсис^[1] — обади се Ръш.

— Благодаря ти, Бен. Знаех си, че мога да разчитам на добро католическо момче като теб да направи връзката.

Все още засрамен от по-раншните унижения, Ръш се изчерви и я изгледа внимателно, за да провери дали не му говори със сарказъм.

— Точно като Апокалипсис — потвърди тя. — Само дето Толър навлиза в повече подробности. Прочетете някои от пророчествата и ще видите какво имам предвид.

Тилмън разлисти страниците и двамата с Ръш зачетоха мълчаливо.

— Защо е важна тази книга? — най-послед попита Тилмън. — Имам предвид, за Племето на Юда? Защо им пука кой ще прочете

това? Не е в техните писания, нали?

— Мисля, че е — отговори Кенеди.

Настъпи пълна тишина, докато Тилмън размишляваше върху думите ѝ.

— Но ние четохме писанията им — възрази той. — Или поне ти. Те бяха много по-стари от тези дивотии — първи или втори век. И в тях ставаше дума за сделката, която Исус сключил с Юда.

— И каква беше тя? — попита Ръш.

— Юда помага на Исус да умре — отговори Кенеди изморено. — В отплата Господ дава на Юда и хората му земята. Но трябва да чакат три хиляди години, за да я получат. Трийсет сребърника срещу трийсет века.

— И къде се вписва всичко това? — попита Тилмън, като посочи книгата на Толър.

— Мисля, че Толър е бил от Племето на Юда — отговори Кенеди. — Излязъл е от скрития им град във външния свят и е създал или се е присъединил към култ, наречен „Петата монархия“. Проповядвали апокалиптична версия на християнството. Очаквали започването на петата и последна империя — тази на Христос, която щяла да сложи край на историята, на земните крале и на света, който познаваме.

— Чакай — прекъсна я Ръш. — Племето на Юда ли мисли така, или само Толър?

— Те всички вярват в това — обясни Кенеди. — Но Толър смятал, че ще се случи точно тогава, в края на седемнайсети век. И излязъл и разпространил словото сред неверниците, което пък въобще не отговаря на метода на действие на Племето на Юда.

— Значи Толър е бил нещо като еретика на племето?

— Може и така да се каже — усмихна се Кенеди. — Това, което има значение за нас, е, че той се появява от нищото в средата на седемнайсети век и започва да проповядва и пише...

— След инцидент — обади се Ръш.

Кенеди и Тилмън се вторачиха в него.

Той изглеждаше леко смутен от вниманието, но продължи:

— Толър паднал в дълбоко дърво в Алпите. После някакъв ангел му заговорил за предстоящото. И след като се върнал в Англия, започнал да проповядва.

— Приближаване до смъртта — замислено отбеляза Тилмън. — Можеш да разбереш как това е променило курса на живота му. Накарало го е да вярва, че трябва да се занимава с нещо друго.

— Знаем ли още за него? — попита Кенеди.

Ръш сви рамене.

— Знаем кога е умрял. И също, че е правил знака на кръста по особен начин, сякаш си е разтривал корема.

— Примката — каза Кенеди. — Племето на Юда използва знака на примката по същия начин и той означава същото за тях. Защото в някои от ранните разкази за живота на Юда той умира обесен.

— Косвени доказателства — изсумтя Тилмън.

— Но Толър също говори за три хиляди години, дадени на четирите царства на хората преди завръщането на Христос. Съвпада с вярата на Племето на Юда, че ще наследят земята след управлението на децата на Адам в продължение на три хиляди години. Добре, Лио, ти попита защо книгата на Толър е важна. И защо е важна сега за нас и за Племето на Юда. Погледни пророчествата на първа страница в нея.

Този път Ръш зачете на глас, бавно и с равнодушно изражение.

— Неверниците, които оскверняват Свящото слово, ще осъзнаят слепотата си и ще се покаят. Дори в къщата на безверния воин те ще се покаят. И в църквата в Мюнстер също ще се покаят. Но това покаяние ще дойде прекалено късно и адските огънове ще ги погълнат.

— Безверният воин е Томас Феърфакс — обясни Кенеди. — Един от генералите в Английската гражданска война. Симпатизирал на „Петата монархия“ на Толър известно време, но после ги изоставил. От тяхна гледна точка бил предател.

— Все още звучи като древна история — сухо отбеляза Тилмън.

— Така е — съгласи се Кенеди. — Но преди няколко седмици старият провинциален дом на Феърфакс, Нънапълтън Хол, изгорял напълно. Ако сте любители на мелодрамите, можете да кажете, че в къщата на безверния воин са бушували адски огънове. И църквата в Мюнстер бе унищожена по същия начин. В деня след пожара в Нънапълтън Хол някой взривил бомба в Убервасеркирхе.

Двамата мъже се вторачиха в нея мълчаливо, опитвайки се да решат какво означава всичко това. Но не бяха чули всичко, а Кенеди не възнамеряваше да щади чувствата им.

— С мен ли сте? Добре, прочети пророчество номер две. „Божият ангел ще стои над Цион с пламтящ меч в ръката си, готов да екзекутира.“ Един от божиите ангели се наричал Азраел — мисля, че е бил ангел на смъртта, но не съм напълно убедена. Когато се прибрах у дома преди четири нощи, пуснах телевизора и чух за инцидент, при който ракета земя-въздух „Азраел“ била изстреляна по Йерусалим. Израелското правителство смята, че е било инцидент. Ракетата избухнала във въздуха, слава богу, няма смъртни случаи. Този път. Но пророчеството твърди, че ангелът няма да замахне с меча си, защото още не е настъпило времето.

Кенеди замълча за миг, очаквайки мъжете да се възпротивят. Думите ѝ звучаха налудничаво дори за самата нея, не можеше да си представи, че някой друг би ги приел с лекота. Но когато Тилмън заговори, той зададе практичен и логичен въпрос:

— Значи тези инциденти стават в реда, в който са пророчествата в книгата?

— Неизменно. Върнах се и проверих. Неуспешното изстрелване на ракетата е станало в деня на взрива в Мюнстер, но ако отчетеш местното време — два часа по-късно.

Тя отново погледна книгата. За Кенеди загадките в нея бяха част от извратена игра, а обещанията — пълни с налудничав ентузиазъм.

— „Където най-висшите са кървели и най-нисшите ще кървят. И презрените вредители ще бъдат отхвърлени.“ Когато Гражданската война свършила, парламентаристите на Кромвел осъдили Чарлс Първи на смърт чрез обезглавяване. Бил екзекутиран в Уайтхол, пред сграда, наречена Банкетната къща. Час и половина след инцидента с ракетата патрулно ченге намерило хиляда плъха на стъпалата на Банкетната къща. Всичките били с отрязани глави. Приемаме, че кралят е бил от „най-висшите“, а презрените вредители са кървели там, където и той кървял. И дори загинали по същия начин.

Тя срещна погледите на Тилмън и Ръш и сви рамене.

— А Истър е река Дунав. Водата ѝ почервеняла няколко часа след намирането на плъховете. Не от кръв, а от анилинова боя, но пък пророчеството твърди „като от кръв“. И продължава по същия начин. Не успях да открия всички съвпадения, но ми се струва, че вече са изпълнени около три четвърти от посочените в книгата. Пророчествата на Толър се сбъдват едно по едно.

Тилмън се почеса по брадата, но не каза нищо.

— Мили боже! — извика Ръш. — За какво говорим? Сериозно ли? Толър предрекъл края на света преди триста години и сега той настъпва?

— Не слушаш — изръмжа Тилмън. — Хедър не казва нищо подобно.

— Не — потвърди Кенеди. — Но пък Ръш не беше в склада с теб, Лио. И не е видял какво има в камиона ти.

После тя се обърна към Ръш и добави:

— Пожарът в Нънапълтън е предизвикан нарочно. Труповите, намерени от полицията в къщата, били на неверници, осквернили святото слово, докарани там, за да умрат. Изстрелването на ракетата също не е било случайно. Някой проникнал в израелската станция и убил четирима войници, преди да изстреля „Азраел“. Никоя от тези случки не е инцидент, Ръш. Подготвени са грижливо и внимателно.

Ръш изглеждаше по-скоро объркан, отколкото убеден.

— Но ако се случват из целия свят... и ги делят само няколко часа...

Той не довърши изречението. Кенеди се завъртя обратно към Тилмън.

— Кажи му какво намери — помоли тя.

Тилмън не проговори.

— Лио, той знае за Предвестниците. А момичето го залови като мой съучастник — можеш да се обзаложиш, че Елохим знаят всичко за него. Разкажи му за склада, или аз ще го направя.

Тилмън махна с ръка примирено, но минаха две-три секунди, преди да заговори.

— Очевидно има група, която струпува огромни количества оръжия и експлозиви — каза той, като изгледа Ръш сериозно. — Разпращат ги на много места. Открих това, което, надявам се, е главният им запас, но е сигурно, че и другаде съхраняват смъртоносните си резерви. Ако сме късметлии, може би малко съм ги забавил.

— Мили боже — изстена Ръш с преbledняло лице.

— Някой използва книгата на Толър като наръчник — обобщи Кенеди. — Всичко, предречено от него, се осъществява. Те полагат

доста грижи да изгладят всички подробности и да се уверят, че бедите се случват в правилния ред. Редът, в който са изложени в книгата.

Внезапно тя се сети нещо. Може би се дължеше на мястото, където се намираше, или на случилото се, на видяното от нея последния път, когато беше тук. Отиде до прозореца и погледна навън. След секунда, когато двамата мъже се присъединиха към нея, им посочи камиона. Той носеше името на компанията, която притежаваше склада — „Скоростен превоз“. Първите букви бяха изписани с червено, а логото им бе две вертикални греди, подкрепящи една хоризонтална.

— Хе — изрече Кенеди. — Петата буква от арамейската азбука. А те използват буквите и като цифри, така че този знак тук е 5. Като в „Пета монархия“.

— Но защо? — учуди се Ръш. — Защо някой ще сбъдва пророчества три века по-късно? Няма никаква логика.

— Може би е време да призовем нашия експертен свидетел — каза Кенеди в настъпилото мълчание.

[1] Заглавието на последната книга от Библията. Откровение на св. Йоан Богослов. — Б.пр. ↑

46.

Диема им разказа, че навремето имало изключително добродетелен човек, за когото всички земни награди и похвали идвали рано и лесно. Всички го обичали. Всички вярвали в него. Всички искали той да успее. Но за съжаление, макар никой около него да не виждал това, той бил обладан от дявола.

Тя го разказа точно по този начин, сякаш беше приказка или притча, отдалечена от нея и слушалите ѝ, макар да им показва ясно, че човекът, за когото говори, все още е жив.

Името му беше Бер Лусим. Елохим винаги избираха младежи. Самата Диема, призована на шестнайсет години, бе повикана късно според стандартите на племето. Повечето Предвестници овладяваха занаята си преди тринайсетия си рожден ден.

Бер Лусим се представил на Куутма, без да бъде призован, когато бил едва на девет години. Според историята думите му били: „Искам да служа“.

— И каква услуга можеш да предложиш? — попитал Куутма развеселен.

Бер Лусим разтворил ръце. Във всяка от тях имало мъртва птичка — миниатюрна, по-малко от десет сантиметра от човката до опашката. Птичките имали алени шийки и зелени пера отстрани, а на коремчетата — сиви. Колибри. Едни от най-бързите същества в света.

— Искам да служа — повторило момчето.

Куутма го приел в Елохим официално още тогава.

— Този Куутма — намеси се Тилмън с мрачен поглед — беше човекът, с когото се срещнахме в Мексико? Онзи, който се наричаше Майкъл Бранд?

Момичето отвърна на погледа му.

— Да, но това няма значение. Не е име, а служебна титла. Всички Куутма са Бранд. Куутма означава бранд^[1]. А Майкъл е за онзи, чието име не може да бъде изречено. Куутма е марката на Господ в света на неверниците.

Тилмън махна на Диема да продължи, без да каже и дума.

Бер Лусим бил най-великият Предвестник. На петнайсет години го изпратили във Вашингтон, където видът му на прекалено млад и неопитен бил изключително полезен. Първото си убийство извършил, когато американска журналистка започнала да проявява прекален интерес към средновековни документи, които говорели за съществуването на секта, боготворяща Юда.

Журналистката била склонна към педофилия, изразена до момента само в събирането на незаконна порнография. Шефът на Бер Лусим смятал да използва този факт, за да я накара да замълчи, но Бер Лусим действал по-директно. Представил се на жената — младо момче, очевидно изпълнено с желание, съблазнително съчетание от невинност и похот. Бил поканен в къщата и спалнята ѝ, където я убил по начин, който съсипал репутацията ѝ и отвлякъл медийното внимание от проучванията ѝ.

Било истински триумф. Но той навредил на момчето, което станало жертва на собствения си елегантен план. Или пък събудил нещо в него — дявола, който спял в душата му.

Бер Лусим продължил да се изявява — от чирачеството си в Берлин към Южна Африка, а оттам във ФРГ, където доказал, че го бива да неутрализира потенциални врагове, като се намесва безмилостно и решително веднага след като бъде заподозряна възможна опасност. Не си правел труда като повечето Предвестници да инсценира инциденти, но не оставял никаква следа към племето, така че бруталните му методи никога не били подлагани на съмнение.

На двайсет години той бил повишен в Известител. Бил популярен. Предвестниците, с които служел, му се възхищавали и му били верни. Звездата му греела ярко. Дали си падал прекалено много по екстремните наказания? Дали убийствата в неговия район били повече? Може би. Дали било само съвпадение, че мъжете в Елохим процъфтявали и били награждавани от Лусим, докато жените били оценявани безмилостно и бързо изпращани на други мисии? Може би не. Но винаги е по-лесно да забележиш подобни неща, когато се вгледаш в миналото.

Като Известител, Бер Лусим бил отговорен за охраната и прибирането на Келим, които се намирали в Германия по онова време. И бил много добър в работата си. Или поне го бивало да се увери, че жените ще се върнат при семействата си, щом настъпи определеният

момент. За съжаление това се оказало задача, която разкрила пукнатините в личността на Бер Лусим и ги задълбочила.

Той не харесвал Келим и изпращането им във външния свят. Поискал от Съвета да прекрати тази практика, но загубил спора...

Този път Диема бе прекъсната от Бен Ръш.

— За това ли ми разказваше? — попита той Кенеди. — Светите курви? Жените, които напускат тайния град, за да забременеят?

Кенеди кимна напрегнато.

— Хайде да слушаме — каза тя лаконично.

Докато Диема говореше, Кенеди забеляза стиснатите юмруци на Тилмън и побелелите му кокалчета. Темата далеч не беше абстрактна и теоретична за него. Съпругата му бе една от тези жени и макар че бе умряла преди много години, чувствата му към нея не се бяха променили.

— Продължавай — каза той на Диема.

За миг двамата приковаха очи един в друг. Тя знае какво му причинява, помисли си Кенеди притеснено. Може би това дори е част от плана ѝ.

Диема продължи. Бер Лусим мразел Келим. Или пък негодувал срещу това, за което загатвали — че жизнеността и енергията на мъжете от племето не са достатъчни, а трябва да бъдат подсилвани от време на време с кръв от други народи.

Или пък защото собствената му майка била Келим и той се чувствал опетнен от това. Каквито и да били мотивите му, постът на Бер Лусим му позволявал да действа според чувствата си. Жените, които излизали от Гинат Дания, за да спят с адамити и после да се върнат у дома, осквернени с тяхното ДНК, минавали през ръцете му и на отиване, и на връщане.

И той се отнасял сериозно към задълженията си. Никой не можел да го обвини, че се е провалил дори веднъж. Нито една овца не се отделила от стадото. Нито едно свято корито не се завърнало празно. Нито една Келим не останала в света на адамитите.

Някои обаче се завръщали наранени. По-точно бити. Когато ги разпитвали, обяснявали, че са били наказани за непослушание. За това, че са забавили уреждането на изчезването си, че плачели за съпрузите си, че взимали прекалено много със себе си или оставяли прекалено много в бившите си домове.

В Съвета постъпили оплаквания. Бер Лусим не бил наказан — някои смятали усърдието му за възхитително — но му било наредено да прекрати побоя. В някои случаи завръщащите се Келим били бременни и наказанията можели да навредят на неродените бебета, които били смисълът на цялото начинание.

Но дори това решение не било единодушно. Случаят на Бер Лусим засилил парадоксите в племето. Келим били необходими и на теория били уважавани. Жените, които излизали навън, били избирани от Съвета и нежеланата мисия можела да се падне на всекиго. Това било саможертва, важна за оцеляването на племето също като вечната бдителност на Предвестниците. И саможертвата била почитана.

На теория.

Действителността била по-сложна. Когато млада жена от добро семейство била избирана за Келим, родителите ѝ често казвали молитвата за мъртвите за нея. А когато се завръщала, било трудно да си намери съпруг. Имало дори такива — религиозни фанатици или просто женомразци, които не позволявали сянката на Келим да падне върху тях.

Бер Лусим бил един от тях и много от Предвестниците, които служели с него, възприели мнението му. Но той се примирил с решението на Съвета и спрял да наказва физически завръщащите се жени.

До Орим Бейт Хима.

Орим Бейт Хима не се появила в определения за завръщането ѝ в Гинат Дания ден. Бер Лусим трябвало да изпрати екип Предвестници да я вземат и решил да поведе екипа лично.

Намерил Орим все още при адамитския ѝ съпруг. По-късно се разчуло, че тя била обяснила всичко на мъжа си и той се опитал да убие Предвестниците. Друг слух обаче твърдял, че съпругът открил, че Орим се кани да го напусне, и я превърнал в затворник. Говореше се и че пропуснала определената дата, защото била болна и не могла да се надигне от леглото.

Бер Лусим убил съпруга.

И Орим.

И децата.

За първи път, откакто започна да разказва, Диема се затрудни. Наложил ѝ се да спре за малко и да отиде до прозореца, сякаш

проверяваше дали някой не се движи долу, но всички чуха, че тихото ръмжене бе от самолет, който се спуска към летище „Гатуик“.

Тримата загледаха момичето безмълвно. То клекна до вратата на сеновала и се вторачи в пустия път. И макар вълнението ѝ да показваше, че Диема има човешки чувства, позата ѝ напомни на Кенеди какво точно представлява тя. Беше поза на граблива птица, която се оглежда за плячка.

Когато отново се присъедини към тях, Диема си бе възвърнала част от самообладанието.

Бер Лусим твърдял, че смъртните случаи били инцидент. Имало схватка със съпруга, който бил въоръжен. Жената и децата се озовали на огневата линия и били убити от заблудени куршуми, преди някой да се усети за присъствието им.

Хората на Бер Лусим подкрепили историята му във всяка подробност. Интересното било, че използвали същия език в описанията си, сякаш били инструктирани или поне били обсъждали въпроса помежду си. Ужасна история. И за разлика от побоите не можела да бъде пренебрегната. Нямало начин да я представят за нещо почтено. Най-доброто, на което Бер Лусим можел да се надява, било да загуби поста си на Известител. А ако откриели, че нарочно е убил Орим, никога вече нямало да напусне Гинат Дания. Щял да прекара живота си в миниатюрна килия без прозорци.

Но когато го призовали в съда, той изчезнал. И Предвестниците му изчезнали заедно с него.

— Значи с този човек си имаме работа — каза Тилмън, когато Диема завърши историята си.

Лицето му беше студено и безизразно, но юмруците му все още бяха стиснати до побеляване. Кенеди беше наясно колко силно го бе засегнала историята.

Ами Диема? Собствената ѝ майка бе една от тези жени. Това ли ѝ бе повлияло, или нещо друго? Тя си припомни момичето в действие, как се бе справило с двамата Елохим в спалнята на Изи, пребивайки ги почти до смърт.

Почти до смърт. Но не ги беше убила. Откога Елохим не довършваха работата си? Отговорът на този въпрос ѝ дойде неочаквано, но колкото повече размишляваше по него, толкова повече се убеждаваше, че е права. Той обясняваше необичайната милостивост.

Обясняваше защо Диема бе прекъснала историята си точно в този момент. И най-вече обясняваше случайната възможност, която бе привлякла първо Емил Гасан, а после и нея и Тилмън в бъркотията. Лио бе споменал, че човек се примирява със случайността или се предава на мегаломанията. Няколко трети начин. Но имаше. И той беше удивително прост.

— Врагът, срещу когото сме изправени — каза Диема сериозно, — са тези ренегати Елохим, командвани от Бер Лусим. Има и друг човек — Авра Шеколни, който се присъедини към тях наскоро и се превърна в техен духовен водач и учител. Смятаме, че Шеколни е подсиллил екстремизма на Бер Лусим. Направил го е по-малко склонен на компромиси от преди.

— Чакай — прекъсна я Ръш. — Ако този Шеколни е нов на сцената, той ли е причината да се устремят към книгата? Негова ли е била идеята?

Диема се вторачи замислено в него. Изглежда се мъчеше да реши дали ако отговори на въпроса на бившия си заложник, ще съсипе достойнството си.

— Да — кимна тя накрая, — мислим, че идеята е била на Шеколни.

— Не са откраднали само този екземпляр от книгата, нали? — намеси се Кенеди. — В кашона в Райгейт Хаус имаше пепел.

Диема се завъртя към нея. Напрегнатото ѝ внимание притесняваше, сякаш когато те гледа, останалият свят изчезва.

— Тефра — каза тя.

— Какво?

— Пепелта от пожертвование се нарича тефра.

— Каквото и да е — изсумтя Кенеди, без да се опита да прикрие нетърпението си. — Откраднали са всеки екземпляр от книгата, до който са успели да се доберат. И са изгорили всички освен един. Взели са святото слово от ръцете на неверниците.

— Да.

— Но защо това е святото слово? Било е написано едва преди няколко века от... как бихте го нарекли? Еретик? Изменник? Дезертър? Това не са вашите писания, а просто бърборене на религиозен лунатик.

Диема кимна.

— Думите на Толър бяха загубени, защото не смятахме, че си струва да ги пазим — съгласи се тя. — Мина много време, преди някой да осъзнае, че той може да е бил от племето. Един от Предвестниците ни изчезнал по онова време и тръгнали да го търсят, но не го намерили. Наскоро учен от племето видя съвпаденията в книгата на Толър и реши, че изчезналият ни брат е взел ново име и е проповядвал на хората като Йохан Толър.

— Защо тогава боготворят словото му? — учуди се Кенеди. — Защо дори въобще го четат?

— Толър бил първият, който напуснал племето, без да получи благословия или наказание. И до Бер Лусим и Авра Шеколни никой друг не последва примера му. Не и през всичките тези триста и седемдесет години.

Диема бръкна под ризата си и извади ножа, който държеше там, странното несиметрично острие, наречено сика.

— Знаете ли какво е това? — попита тя.

Преди да заговори и дори преди да завърши движението си, Тилмън отново държеше пистолета в ръката си. Но момичето дори не забеляза заплахата.

— Приеми това като „да“ — предложи Ръш.

— Но всъщност не знаете какво е — настоя Диема. — За вас е просто оръжие. За нас е две хиляди и петстотин години история. Носили сме го и сме убивали с него, когато сме били поданици на римляните. А сега го носим и убиваме с него като свободни мъже и жени.

— Какво точно искаш да кажеш? — обади се Кенеди. — И би ли го направила, без да държиш тази гнусотия в ръката си?

Диема остави ножа на масата до преписа на книгата на Толър.

— Предполагам, искам да кажа, че се придържаме към традициите. Промяната не е нещо, което ни се удава естествено и лесно. Вероятно Авра Шеколни се е интересувал от книгата на Толър още преди да напусне Гинат Дания. А може би не. Знаем обаче, че сега е вманиачен по нея. Толър е единственият му предшественик, религиозен човек, излязъл сам в света, отнасяйки на хората това, което смятал за велико послание.

— Е, и? — попита Кенеди.

— Шеколни вярва в това послание.

— Но Толър предрекъл края на света през седемнайсети век, а светът оцелял — обади се Ръш. — Да не би Шеколни да смята, че светът е свършил и всички живеем в Матрицата?

— Не разбираш — каза Диема.

Ръш се изчерви леко.

— Не, не разбирам. Точно това казах.

— Йохан Толър — заговори Диема с грижливия тон, запазен за глухи, чужденци и идиоти — казал, че светът ще свърши, след като всичките му пророчества се сбъднат.

— Тази част я схванах.

— Тогава какво би направил, ако искаше светът да свърши?

Ръш я погледна.

— Ако исках светът да свърши? — повтори той и прикова очи в нея.

Тилмън и Кенеди също се втренчиха в нея.

— Времето, посочено при сделката, настъпи — обясни Диема. — А после отмина. Господ не се появи сред нас. Но през толкова дълъг период са възможни грешки и недоразбиране. Не от страна на Святото име, а от наша страна. Сима, нашият Висш съвет, настояваше за търпение. Планът на Господ ще се изпълни, ако чакаме. Но Шеколни, който участваше в Съвета, не бе съгласен. Твърдеше, че Господ не иска от нас да чакаме. След три хиляди години времето ни настъпи. Но какво ще стане, зависи от нас. Ние трябва да действваме. А Господ вече ни е казал как да го направим.

— Чрез Йохан Толър — сети се Кенеди.

Диема сви рамене небрежно.

— А вие как мислите?

— И те правят точно това — зашеметена промълви Кенеди. — Сбъдват пророчествата, за да настъпи краят на света. Призовават Второто пришествие.

— А чудесата и знаците ще стават все по-зловещи и кървави — каза Диема. — Освен ако не ги спрете.

— Освен ако не ги спрем? — възнегодува Ръш. — Защо ние?

Диема посочи Кенеди, после Тилмън.

— Имах предвид тях — обясни тя. — А не теб, момче. Ти не си част от плана.

— А ние сме? — учуди се Кенеди.

— Момчето зададе логичен въпрос — изръмжа Тилмън, като се надигна. — Това си е ваша работа, а не наша. Нещо, което ти и хората ти сте изпуснали в нашия свят. Защо, в името на всичко, в което си готова да се закълнеш, идвате при мразени и презирани хора и ги молите да оправят вашата бъркотия?

Диема замълча и отново сви рамене. Този път жестът ѝ казваше, че е представила аргументите си по случая и те могат да се възползват от тях или не.

— Вярно е, че искаме да сложим край на мрежата на Бер Лусим — каза тя. — Вярванията му са ерес и мерзост. Освен това той ни излага на риск. Прекалено на показ е. Кара хората да задават въпроси. И затова бях изпратена, и затова сега говоря с вас. А и залозите са по-високи за вас, отколкото за нас. Много хора загинаха вече. Но ако Бер Лусим стигне до последното пророчество, още повече ще умрат — каза Диема, като прикова очи в Кенеди. — Прочетете книгата. Толър говори за стотици хиляди, които ще бъдат жертвани. Милиони хора. Не мога да повярвам, че искаш това да се случи.

— Но не това е причината да дойдеш при нас — отбеляза Кенеди. — Не ви пука колко хора ще умрат, стига да не са от вашите. Ние сме само добитък за вас. А залозите? Как точно биха могли да станат по-високи? Тайната е железен закон за вас. Всичко, което заплашва тази тайна, унищожавате веднага. А искате да повярваме, че тези маниаци, които вдигат толкова шум, са дребна работа за вас?

Диема стисна устни и присви очи.

— Лошо се изразих — каза тя търпеливо. — Разбира се, че ни засяга. Но има притча за пътешественик, нападнат от крадци, докато седи до огъня си през нощта. Той вади пръчка от огъня, за да се предпази от тях. После, когато пребива враговете си, хвърля пръчката обратно в пламъците.

— И ние сме пръчката? — извика Кенеди. — Адски мило. И много по-близо до истината. Но ти се издаде, когато говореше за смъртта на жената и децата ѝ. Внезапно ти се наложи да отидеш до прозореца и да си поемеш дъх. Защо ти е толкова трудно да го кажеш?

— Какво да каже? — намеси се Тилмън. — Какво пропускам?

Диема ги изгледа за момент, после сведе очи към земята.

— Виждал си как се бият, Лио — каза Кенеди с груб, изпълнен с омраза глас.

Наистина мразеше това. Голямата неизречена лъжа, греха на пропуснатите думи. Мразеше всичко, което стои зад тях.

— Виждал си с каква лекота убиват.

— Да, виждал съм — потвърди Тилмън. — Също като теб.

— Но когато Диема преби двамата Предвестници, които се канеха да ме измъчват, ги остави живи. Пребити, кървящи, но живи. А и ти каза, че в склада... — Тя не довърши изречението.

— Същото нещо — съгласи се Тилмън.

Кенеди се наведе напред и доближи лице до Диема. Като порицана ученичка девойката остана със сведена глава.

— Не можеш да убиеш собствените си хора, нали? — попита Кенеди. — Вкарваш ни в играта, защото не можеш да свършиш работата сама. Има една заповед, която не можеш да нарушиш. Нямах право да проливаш кръвта на благословените.

Драматичното положение продължи още няколко секунди.

— Отговори ми! — изкрещя Кенеди.

Диема най-после вдигна очи.

— Права си — призна тя смутено. — Има две заповеди, които не могат да бъдат нарушени. Наказанието за нарушаването им е изгнание завинаги. И едната от тях е... каквото ти каза. Не можем да свършим работата без вас. Можем да намерим Бер Лусим, можем да ви помогнем да го спрете, но...

Възцари се мълчание.

— Но трябва ние да натиснем спусъка — каза Тилмън.

Диема се изправи до него гордо, макар да бе една глава по-ниска. Вторачи се в Тилмън решително.

— Това е нещо естествено за теб — каза тя. — Говориш, че убиваме с лекота. Но ние убиваме, за да оцелеем. А ти си убивал за много по-дребни неща, например за пари.

Тилмън изглеждаше смутен от едва сдържаната ярост в гласа ѝ. Той отвори уста да отговори, но Диема не беше свършила.

— Единственият въпрос е — изръмжа тя — дали искате да работите с мен и да използвате онова, което знам, или да ме зарежете и да действате сами. Казах ви за какво съм дошла. И макар да сте мои врагове, никога не съм се отнасяла с вас като с такива. Уважавах ви повече, отколкото вие мен.

По бузата ѝ потече червена сълза, но тя не я избърса.

— Не — възрази Кенеди, — това не е единственият въпрос. Преди да реша дали мога да работя с теб, дали дори мога да стоя в същата стая с теб, искам отговор за нещо друго.

Момичето я изгледа мълчаливо.

— Какво те яде, Хедър? — попита Тилмън, който очевидно четеше по лицето ѝ, че е нещо важно.

— Мислехме, че има само два вида емисари — каза Кенеди. — Войниците и майките. Но да предположим, че има и трети вид. Не точно бойци, а посредници. Хора с връзки и възможности, които се настаняват в адамитския свят и правят с пари онова, което Елохим вършат с ножовете си. Защиават Племето на Юда и обслужват интересите му.

— Защо мислиш така? — попита Диема тихо.

— Ами не знам. Защо например „Валидъс Тръст“ назначиха Емил Гасан да се разправя с кражбата на книгата на Толър от Райгейт Хаус? А после Гасан ме нае и се срещнах с теб и отидох при Лио. Нищо тук не е случайно, всичко е планирано. Някой ни подрежда като плочки от домино. Предвижда всеки наш ход, а парите от „Валидъс Тръст“ бяха първата плочка. Всичко друго последва от тях.

Диема не потвърди, нито отрече и никой друг не проговори. Всички седяха, вторачени в нея.

— Каж ми, че не е станало така, Диема — настоя Кенеди. — Каж ми, че не бяхме вербувани.

— Наричат се Нагодим — най-после каза Диема. — И работят точно по начина, който ти описа.

Кенеди бавно поклати глава. Мисълта, че бе манипулирана по този начин, я изпълни с възмущение и облекчение. Възмущение, защото я движеха като пионка в сложна игра. Облекчение, защото я движеше обикновен мъж или жена, а не Немезида^[2] или Господ.

Но пък двама души бяха загинали заради тези манипулации. Господи, те вероятно стояха и зад удобния инфаркт, повалил предшественика на Емил Гасан. Рано или късно трябваше да има възмездие. Кенеди каза това на момичето с поглед. А за да наруши напрегнатата тишина, рече на глас:

— Не си спечелила доверието ми. Все още мисля, че твоите хора са отрова, но това трябва да бъде спряно. Затова смятам, че трябва да работим заедно.

— Съгласен съм — присъедини се Тилмън. — И имам същите задръжки. Ще обединим сили, докато свършим онова, което трябва да се свърши. Но не отиваме по-нататък. Не даваме обещания.

— Аз имам ли право на глас? — обади се Ръш.

Кенеди се вгледа в лицето му. Предполагаше какво изпитва младежът. Сигурното съвпаднаше поне малко с онова, което тя бе почувствала, докато беше безпомощна в ръцете на Самал и Абидос. Разликата бе в това, че никой не ѝ беше предложил да се сдобри с двамата си нападатели. Ако залозите не бяха толкова високи, тя щеше да е готова да даде на Ръш право на вето. Но сега...

— Гласувам „Да“ — каза той, без да изчака отговора ѝ. — За мен не е проблем, в случай че някой се чуди.

Той си наля чаша от водата, която никой не беше докоснал, и я изпи.

Всички в стаята бяха единодушни, че се налага да забравят за конфронтацията. Диема се отпусна и въздъхна дълбоко.

Ръш се протегна към сиката, за да я разгледа отблизо. Диема стисна китката му. С другата си ръка взе ножа от пръстите му и го плъзна обратно в канията под ризата си.

— Острието е отровно — каза му тя спокойно. — Ако го хванеш по погрешния начин, вероятно ще умреш.

Гледайки червената струйка по бузата на Диема, Кенеди си помисли, че думите ѝ се отнасят не само за ножа, но и за самата нея.

[1] Търговска марка. — Б.пр. ↑

[2] Богиня на отмъщението. — Б.пр. ↑

Разговорът течеше оживено около Ръш. Той се опитваше да внимава, но премеждията през последните два дни — сблъсъкът с Алекс Уелс и раняването на професор Гасан, разпитът му и отвличането от страшното момиче, пътуването дотук овързан в задната част на пощенски ван — го бяха зашеметили. Той откри, че се унася от време на време и пропуска връзката между изреченията и идеите или просто не може да ги осмисли.

Продължи да се връща към единствения път, когато Диема наистина го беше наранила. Тя имаше опит в разпитите и през повечето време успяваше да му измъкне истината само с думи. Изглежда бездруго знаеше почти всичко, така че той просто трябваше да се съгласи с няколко неща — че знае коя е тя, кои са приятелите ѝ и каква е целта ѝ.

Но когато го попита откъде е дошла, а той отговори, че не знае, тя хвана ръката му и прегъна китката му назад по някакъв сложен начин. Болката беше кошмарна и Ръш се ужаси, че китката му ще се прекърши.

— Гинат Дания — каза Диема. — Къде е?

— Не знам! — извика той, после се сви и заскимтя. — Не знам, не знам, не знам! Никога не съм чувал за това място. О, господи, моля те.

Нощта беше блато от страх и срам, но онзи момент изпъкваше ясно. Ръш не спираше да го преживява отново и отново. Точно затова бе гласувал с „да“, макар да знаеше, че гласът му не бе особено важен. Трябваше да докаже, че не се страхува от Диема. Беше добре да я мрази, но не и да се страхува от нея. Разликата имаше огромно значение за него.

А те все още говореха. Кенеди оспорваше онова, с което трябваше да се съгласят.

— Лио е войник, а ти си... каквото си. Но аз не се занимавам с това. Да, убивала съм хора, но само при полицейски задачи. Не мога да

участвам в нападения, и засади или екзекуции. Вероятно дори не мога да гледам подобни неща.

— Изучавах те — каза прямо Диема. — Мисля, че грешиш. Все пак не съм сигурна какво можеш да направиш и какво не. Но това е без значение. Те са прекалено много на брой, за да се борим с тях по този начин. Трябва да измислим нещо друго.

После заговориха за двамата мъже — боеца Бер Лусим и свещеника Шеколни. За силните и слабите им страни според Куутма и според личните наблюдения на момичето. Ръш отново се унесе, пропускайки част от разговора.

— ... проследих Бер Лусим до обезопасени къщи в три различни града — говореше Диема. — Берлин, Токио, Сантяго. Смятам, че имат бази и в Лос Анджелис и Лондон. Но доколкото знаем, нито едно от тези места не е основната им база.

— Същият е проблемът и с документацията, която видях в склада — отговори Тилмън. — Разпращат стока къде ли не. Сингапур. Тулуза. Ню Йорк. Будапеща. Няма откъде да знаем дали някое от тези места е база или дистрибуторски център. Те извършват единични терористични актове в дузина различни страни. Бер Лусим може да надзирава цялата програма от някое от тези места или пък от съвсем различно.

— Будапеща — обади се Ръш.

Разбра, че го изрича, защото чу гласа си, който прозвуча странно като на запис.

Другите трима се вторачиха в него.

— Имаш мнение по въпроса? — попита го Тилмън.

Ръш премигна няколко пъти, защото не виждаше ясно.

— Будапеща е — повтори той. — Така мисля.

Откри, че погледът му е привлечен от момичето, чиито тъмни очи и бледо лице внезапно му напомниха за фотографски негатив или рентгенова снимка, сякаш Диема принадлежеше на друг свят, противоположен на неговия.

— Спомена, че Шеколни е вманиачен по Йохан Толър — промърмори Ръш. — Също и че хората ви винаги следват традициите. Придържай се към онова, което знаеш.

— Да? — попита Диема. — И какво общо имат тези неща?

Ръш шокирано осъзна, че той е единственият, който знае това. Зарови се в преписа на книгата, докато намери снимката на скалата и града в подножието ѝ. И латинският надпис. Показа ги на останалите.

— Това е хълмът Гелерт в Будапеща — каза той, като посочи малка група сгради. — Градът е Буда. Или поне е от страната на Буда на реката. Ходих веднъж там на почивка.

В този момент Ръш осъзна, че не е напълно сигурен, но продължи:

— Толър е сложил този образ на заглавната страница на книгата си. И може би изразът „Идвам от корема на чудовището“ наистина се отнася за него. Той просто ни обяснява произхода си.

— Будапеща — повтори Тилмън. — Но къде ни води това?

Диема бе застинала и оглеждаше ръцете си, които бяха отпуснати в скута ѝ.

— Не само Будапеща — отговори Ръш и посочи отново снимката. — Точно тук. Хълмът Гелерт. Той е кух. Ходих на обиколка по Дунава, затова го знам. В хълма има огромна пещера, която модерният град използва за резервоар. Мисля, че е възможно Племето на Юда да е живяло там през седемнайсети век. Будапеща е била част от Османската империя тогава, така че придвижването е било истинско предизвикателство, но пък може да е улеснило Толър да избяга от своите хора и да не бъде последван.

— Има ли нещо вярно в това? — обърна се Кенеди към Диема. — Там ли е живяло племето ти преди триста години?

Девојката продължи да разглежда ръцете си съсредоточено.

— Казах ви, че има две заповеди, които не могат да бъдат нарушени — тихо отвърна тя. — Сега знаете и двете.

— Звучи логично — кимна Кенеди. — Значи, ако Шеколни смята Толър за великия пророк...

— ... може да иска да се завърне при източника — довърши Тилмън вместо нея. — Но това ни налага да претърсим цял град. Може да отнеме много време, ако трябва да ходим от къща на къща.

— Нашите Елохим могат да го направят — обади се Диема.

Очевидно вече не бяха в забранена зона и тя можеше да говори свободно.

— Можем да получим достъп до записите от сателитите и охранителните камери, за да определим маршрута на всички камиони с

логото на „Скоростен превоз“. Ще узнаем всеки адрес, на който камионът отива. Би трябвало да разполагаме с информацията след няколко часа или дни.

— Но те няма да доставят оръжия в главната си квартира — възрази Тилмън. — Това, което търсим, е генералният щаб. Мястото, където се взимат решенията. Арсеналите почти сигурно са някъде другаде.

— За всеки случай ще претърсим — каза Диема. — Ако главната квартира се окаже празна, не губим нищо. Освен това ще наблюдаваме комуникациите им. Разполагаме с дълъг списък телефонни номера, свързани с хората на Бер Лусим. В някои сме напълно убедени, други са твърде вероятни. И можем да проследим обаждания от всички тях до града.

— Чудесно — кимна Тилмън. — Но все пак става дума за време. Те действат неуморно по списъка на Толър. Щом стигнат до края, може да загинат един милион души. Трябва да ги намерим, преди това да се случи.

Кенеди започна да изброява на пръсти:

— Ако продължат да действат със сегашната скорост, смятам, че разполагаме с не повече от четири дни — каза тя.

Всички замълчаха за момент, докато осмисляха думите ѝ. Будапеща беше огромна купа сено, а четири дни — крайно недостатъчни. Кенеди намери Алекс Уелс за почти толкова време, а трябваше да претърси само една сграда.

— Трябва ни резервен план — отсъди Тилмън. — Момиче, хората ти непременно трябва да се заемат с това. Но ние няма да седим и да чакаме, докато те работят.

— По-добро предложение ли имаш? — попита Диема, като го изгледа с присвити очи.

— Аз имам — отговори Кенеди.

Всички се втренчиха в нея с очакване.

— Мисля, че можем да ги накараме да дойдат при нас.

ПЕТА ЧАСТ
КОРЕМЪТ НА ЧУДОВИЩЕТО

48.

Диема, Тилмън и Ръш отлетяха от „Хийтроу“ за летище „Ферихеги“ в Будапеща в дванайсет и половина през нощта. Използваха фалшиви документи, с които ги бе снабдил познат на Тилмън на име Бени.

Полетът трая само два часа, така че не можеше да става и дума за спане. Ръш беше донесъл някои от книгите, които бе откраднал от колекцията в Райгейт Хаус, и използва времето да потърси Йохан Толър в съдържанието на всяка от тях.

Диема си сложи слушалките и започна да гледа анимационно филмче. Беше много красиво, но след малко тя реши, че не ѝ харесва. Започна с това как един мъж загубва жена си и тъгува за нея: емоционалната пропаст, която се отвори пред Диема, далеч не отговаряше на очакванията ѝ от рисувано филмче. Тя искаше бурна война между котка и мишка, насилие, което изкривява света, а после го връща в нормалното му положение.

Ядосана и раздразнена, свали слушалките и ги натъпка в джоба на седалката.

— Може ли да ти задам един въпрос? — попита я Ръш.

— Не — изръмжа Диема.

Беше забелязала колко често той поглеждаше към нея и това я раздразни толкова силно, че бе готова да смени мястото си.

— Не е голяма тайна, заклевам се в Бога. Става дума за Толър.

Диема се завъртя към него и го изгледа студено.

— Един въпрос. После ще ме оставиш на мира.

— Добре, ето. Толър казва, че е роден в тъмнина. Наистина ли е вярно? Твоите хора наистина ли живеят под земята?

Диема продължи да го гледа вторачено и безмълвно още няколко секунди. Накрая взе слушалките и ги нахлузи обратно на ушите си.

— Добре, съжалявам — бързо се извини Ръш. — Ако не искаш да отговориш, няма проблеми. Загрявам. Май това е една от големите ти тайни. Различен въпрос. Какъв е пасажът в свещените ви книги, който говори за трите хиляди години? Онзи, на когото Толър основава

пророчествата си? Възможно ли е той да е броил от друга начална дата?

Диема потисна желанието си да прекърши гръкляна на момчето.

— Адамитите, които четат нашето евангелие, умират — напомни му тя. — Така че, ако това е въпросът ти, ще отговоря. После ще ти прережа гърлото на паркинга на летището. Ти решаващ, момче.

Ръш преглътна заплахата замислено.

— Добре — каза той след малко. — Забрави въпроса. Какво ще кажеш за това? Робърт Блекборн говори за странния кръстен знак, който Толър правел, но никой друг не го споменава. Чудех се доколко е различен от нашия.

Диема се намръщи.

— Да не искаш да те благословя?

— Искях да видя как се кръстиш. Това е всичко.

Стори й се, че се занимава с досадно бебе. Раздразнена, тя му показва знака на примката няколко пъти, а той я наблюдаваше развълнувано. Освен ако това не беше преструвка, която да му даде възможност отново да оглежда гърдите й.

— Може ли да опитам? — попита той накрая. — Или ще бъде богохулство?

Диема сви рамене с безразличие.

— Давай.

Ръш размърда ръка, сякаш страдаше от силни болки в стомаха и се опитваше да ги облекчи. Развеселена въпреки желанието си и доволна, че това разсейва мрачните й мисли, предизвикани от филмчето, Диема започна да го учи.

— Не цялата ръка, не така. Показалецът трябва да бъде протегнат и да сочи към гърдите ти. Не го прави толкова бързо, завърти само веднъж. Недей да въртиш ръка непрестанно. Представи си часовник, поставен на гърдите ти. Представи си как стрелките му се движат в обратната посока. Следвай ги с пръста си.

— Няма да го схвана — измърмори Ръш, но продължи да се опитва.

Накрая почти го успя.

— А казваш ли нещо в същото време? — попита я той.

— Можеш да кажеш: *хе кул тайрах берал* — нека Обесеният да те благослови.

— Ха кул тиар береш.
— Тайрах. Тай-рах.
— Ха кул тайрах берал.
— Хе кул.
— Хе кул тайрах берал.
— Ви ве кул те.
— Какво е това?
— И теб.
— Добре. Какво друго? Да, чудех се...
— Край на въпросите — прекъсна го Диема.
— Този не е за Толър, а за теб.
— Не съм ти казвала, че можеш да разпитваш за мен.
— Не, не си, но можем да си разменим информация. Аз ти задавам въпрос, а после ти ме питаш. Като размяна на заложници.
— Прекрасна идея — каза Диема.
— Чудесно.
— Само дето аз не искам да знам нищо за теб.

Това най-после накара момчето да се отдръпне и да я остави на мира. Тя намери друго филмче, кратка анимация от 1935 година, режисирана от Текс Ейвъри, но не можа да ѝ се наслади. Мислите ѝ бяха прекалено неспокойни.

Диема стана от седалката и отиде в задната част на самолета, уж за да използва тоалетната. Нямаше нужда от това, но искаше да остане насаме с мислите си. Присъствието на момчето беше натрапчиво, независимо дали говореше, или не.

И двете тоалетни бяха заети, а сякаш за да я вбеси допълнително, Лио Тилмън също чакаше там. Той ѝ кимна, което в сегашното ѝ настроение ѝ подежда като червено на бик.

Облегната на преградата, приковала очи в облаците, тя му заговори, без да го погледне:

— Разбра ли плана, който очертах? — промърмори така, че гласът ѝ едва се чу над ръмженето на двигателите.

— Мисля, че да — отговори Тилмън. — Защо?

— Защото смисълът да пътуваме отделно е да заблудим хората на Бер Лусим. Ако проверяват полетите към града, няма да осъзнаят, че работим заедно.

— Да, това го схванах.

— Би трябвало да наблюдават Кенеди, а не нас.

— Разбира се.

Тонът на Тилмън беше небрежен и вбесяващо спокоен.

— Ти самата каза, че може да проверяват списъците с пътниците на пристигащите полети. Предполагаме, че нямат шпиони в самолета. Толкова е невероятно, че можем да го смятаме за невъзможно.

Диема не бе склонна да му остави последната дума.

— Не поемаме излишни рискове — рязко излая тя. — Само глупак би действал така.

Тилмън не отговори. Тя се огледа наоколо. Той я наблюдаваше с небрежно любопитство.

— За първи път ли си на мисия? — попита.

— Не. Боец съм почти от година. И бях под прикритие във вражеска територия през повечето време.

Той кимна и изражението му се промени в нещо, което й заприлича на съжаление.

— Целият свят е вражеска територия за теб, нали? С изключение на малко парченце земя. Нищо чудно, че ти и хората ти откачат.

— Да бе, а твоето общество е паметник на разума — презрително отвърна Диема.

Как смееше този бандит, този проклет палач, да я поучава? Да й говори снизходително?

— Ние не превръщаме убийството в причастие — добави Тилмън.

— Как ли пък не! — възмутено извика Диема. — Правите го. Разбира се, че го правите. Свещениците и епископите ви благославят войници и касапи от векове. И все още го правят. В един ден убивате повече от своите, отколкото ние сме убили през цялата си история. Половината от приказките, романите и филмите ви имат герои убийци. Цялата ви култура е култура на насието. Непрестанно се стремите към собственото си унищожение. Това ви определя. Унищожавате света, който ви е бил даден. Отнасяте се с него като с курва вместо с майка, а после...

Диема се насили да замълчи и да потисне гнева си. Тилмън все още я наблюдаваше втренчено, но изражението му беше непроницаемо.

— Е — каза той спокойно, — тук ме пипна. И двамата стоим тук, хлапе. На ниската морална плоскост.

— Не мисля, че бих могла да сляза толкова надолу — отвърна Диема, — дори и да копая хиляда години.

Тя го остави и се върна на мястото си. Разговорът не подобри настроението ѝ и все още не можеше да се успокои. Почувства облекчение, когато самолетът най-после се приземи и можеше да се задейства. Движението винаги я лекуваше.

Минаха бързо през митницата и имиграционните. Носеха само ръчен багаж, а новите им паспорти издържаха проверката.

Беше ѝ наредено да слезе до третото ниво на краткосрочния паркинг, където щеше да бъде посрещната от Известител на Елохим, който познаваше мястото. Той щеше да стои до синя „Шкода Фабия“ и да носи със себе си оборудване, от което тя и екипът ѝ да си вземат нужното.

Диема го видя веднага щом излезе от асансьора. По-точно, видя и двамата. Чакаха я двама мъже с ръце в джобовете, солидни и търпеливи. Тя се завъртя към Тилмън и Ръш, които вървяха зад нея.

— Чакайте тук — нареди им. — Ще говоря с тях сама.

— Като се има предвид какво си говорихме в Англия за доверието — грубо каза Тилмън, — мисля, че идеята ти е ужасна.

— Ще бъда сама за минута — настоя Диема. — Ако това беше засада, щях да я уредя по телефона, преди въобще да се качим на самолета. Нямах да се мъча да сглобя нещо сега.

— Минута — строго каза Тилмън. — Давай.

Тя прекоси трийсетте метра асфалт, които я делиха от двамата Елохим. По-близкият се усмихна и разтвори ръце. Прегърнаха се нежно.

— Толкова се радвам да те видя, Диема — промърмори той в ухото ѝ.

— И аз се радвам да те видя, Нахир — отвърна тя равнодушно.

Беше се променил много, откак го видя за последен път, но вероятно не повече от самата нея. След като бе живял изложен известно време на слънце и въздух, той бе загубил типичната за племето бледост. Но там, където кожата на Диема отначало бе станала на петна, а после се бе зачервила, тази на Нахир бе придобила богатата мургавина, каквато членовете на племето вероятно бяха притежавали,

докато бяха живели на чист въздух, а не под земята. Беше се променил и в други отношения. Очевидно се бе сдобил със самоувереност и уравновесеност, каквито никога не бе имал в Гинат Дания. Нищо чудно, че вече го бяха издигнали на важен пост.

Вторият мъж, Шрага, когото Нахир й представи, й беше напълно непознат. На него също му личеше, че е живял сред адамитите, но в неговия случай кожата бе потъмняла, а косата бе изсветляла до онзи цвят, който понякога наричат „ягодоворусо“. Щеше да изглежда адски екзотичен в Гинат Дания.

Те връчиха на Диема друг комплект документи. Ново име, унгарски паспорт и шофьорска книжка, банкова сметка, от която да тегли, и оръжия. Нахир бе предположил правилно, че тя ще остави ножовете, пистолетите и отровите си в Лондон и ще поднови запасите си при първа възможност.

— Куутма ни предаде съобщението ти — каза той, докато тя разглеждаше пистолетите, разглобяваше ги и ги сглобяваше, проверяваше тежестта и мерниците им.

Беше рисковано да го прави на паркинга, но бяха заслонени от вдигнатия капак на багажника, а и Диема искаше да приключи и да излезне оттук колкото се може по-скоро.

— Той ни нареди да ти помогнем с всичко необходимо и ни обеща две дузини Предвестници в допълнение на тези, с които разполагаме. Някои вече пристигнаха. Искаш ли да ги инструктираш лично?

— Не — отговори Диема. — Не още. Трябва да свърша други неща. Предполагам, уверили сте се, че не са ви проследили дотук. Но аз няма да поема този риск отново, с вас или с някого друго. Ако има новини, съобщете ми ги по телефона или по уговорените канали. Ако няма нищо ново, оставете ме на мира.

Нахир се вторачи в нея, едновременно обиден и притеснен.

— Разбирам — сковано каза той. — Ти ръководиш мисията.

— Точно така — потвърди Диема, все още погълната от арсенала.

Заедно с шестте ножа сика и модифицирания „Дан-инжект“, който бе избрала и поръчала за Кенеди, тя избра китайски полуавтоматичен пистолет и деветмилиметров ръчен, достатъчно малък, за да го прибере в кобур на глезена си. Прибра и двете оръжия в

спортния сак, който Шрага ѝ подаде. След секунда добави и карабина „Рюгер 44“.

— Следвайте инструкциите, които Куутма ви е дал — каза тя на двамата мъже и взе няколко кутии с амуниции. — Търсете възможни адреси или райони, от които Бер Лусим може да действа. Покажете снимките на хората му на вашите Елохим и ги накарайте да запомнят лицата и имената им. Освен това търсете камиони, ванове или коли с логото и името на „Скоростен превоз“. Ако откриете нещо положително или дори само обнадеждаващо, веднага ме уведомете.

— Теб ли? — попита Нахир.

Диема кимна.

— Да, мен. И после чакайте. Аз ще реша какви действия да предприемете. Онези мъже, които стоят до асансьора, са основният ми екип засега. Заедно с онази неверница, Хедър Кенеди. Сигурна съм, че Куутма не е пропуснал да ви уведоми за това.

Тя кимна на Тилмън и Ръш, които се приближиха към тях.

— Избирай — каза на Тилмън.

Той се зарови сред предложените оръжия, наблюдаван с безмълвно възмущение от двамата Елохим. Накрая вдигна модифицирана берета, която приличаше на състезателен пистолет.

— За .380 ли е пригодена? — обърна се той към Предвестниците.

Шрага кимна мълчаливо.

— Добре тогава — реши Тилмън. — Ще я взема. Благодаря.

— Ами аз? — обади се Ръш. — Аз няма ли да получа оръжие?

— Стрелял ли си някога? — попита го Диема.

— Не.

— Значи няма да получиш. Инак ще бъдеш по-опасен за нас от враговете.

Тя надникна отново в багажника на колата. Сред оръжията имаше и различни предмети, очевидно изостанали от тренировъчни упражнения. Диема взе малък цилиндър от черна пластмаса с халкичка от едната страна като на кутия от безалкохолно. Метна го на Ръш.

— Ето — каза тя. — Ти получаваш това.

Той завъртя цилиндъра в ръцете си, като го оглеждаше внимателно, сякаш можеше да избухне всеки миг. После намери етикета му. „Бомба със зелена боя. 400 мл. Пръска на 8 метра.“

— Страхотно — изсумтя Ръш. — Много смешно.

Диема не го слушаше. Беше насочила вниманието си обратно към Нахир и Шрага. Беше им казала всичко необходимо, но знаеше, че мъжете често приемат по различен начин инструкции, дадени от жена.

Затова реши да им обясни всичко отново.

— Не участвате в това — каза им тя. — Ролята ви е да събирате информация. Когато сте нужни за нещо повече, ще ви помоля за помощ. Говоря от името на Куутма. Ако се съмнявате, можете да го попитате. Дръжте си очите отворени и не пипайте нищо. Това е всичко.

Нахир настръхна.

— Това е абсурдно — възрази той. — Нуждаеш се от нас.

— Не съм съгласна — кротко отвърна Диема. — Изпълни нарежданията, братко. Моля те. Служим на същия бог и на същия град. Всичко ще е наред, стига да ми помогнеш, когато се нуждаем от помощ.

Тя замълча за момент, приковала очи в неговите.

— Тези оръжия не могат да отведат до теб или хората ти, нали? — попита тя, като посочи пистолетите и мунициите в багажника на колата.

Шрага поклати глава.

— Добре. Тогава закарайте колата до Катона Йозеф Утка. Оставете я там заключена, а ключовете скрийте върху задната лява гума. Оставете всички оръжия на мястото им. Ако се нуждаем от нещо допълнително, докато сме тук, ще си вземем каквото ни трябва. Предполагам, че сте докарали и втора кола за нас?

Нахир ѝ подаде комплект ключове и кимна към колата от другата страна на паркинга — черно „Ауди А4“ с унгарски регистрационен номер.

— Ами ти? — объркано попита Шрага. — Трябваше да те отведем в обезопасената къща и да те настаним там.

— Ще отидем в града сами — отвърна Диема, като тръгна към другата кола. — Успешен лов, братовчеди. И Господ да помага на всички ни.

— Нека Той те наблюдава — промърмори Шрага, като се поклони.

Ще трябва да върши много повече от наблюдение, помисли си тя и се качи в колата, последвана от Тилмън и Ръш.

— Бомбата с боята беше прекалено жестока шега — каза ѝ Ръш, който изглеждаше наистина наранен.

— И животът е такъв — отговори Диема.

49.

Кенеди взе сутрешен полет и пристигна в Будапеща в два следобед. Митничарят, който провери паспорта ѝ, я попита дали целта на пътуването ѝ е бизнес, или почивка. Тя отговори, че е тук по работа.

Каза същото и на таксиджията, който я отведе от летището до хотел „Кароли“. Хотелът се намираше на отсрещната страна на Дунав, точно срещу хълма Гелерт, на кратко разстояние от парламента. Тя бе резервирала стаята със собственото си име и в отговор на учтивия въпрос на администратора, отново наблегна, че е в Будапеща по работа. Работата ѝ можела да отнеме само ден или два-три, но щяла да остане тук, докато я свърши.

После хвана друго такси и отиде в управлението на полицията, наречено Полицейския дворец, който представляваше квадратна кула от стъкло и стомана точно срещу северния край на остров Маргарет. Попълни молба за временно разрешително да използва законно оборудване за проследяване, като вписа всички необходими предмети и обясни, че професията ѝ е „детектив на свободна практика“.

Върна се пеша покрай реката от страната на Пеща. Тук опърпаните остатъци от съветската ера изглеждаха поддържани нарочно, за да подканват туристите да си фантазират, че са попаднали зад Желязната завеса. Но собствениците на хотелите и ресторантите поддържаха фасадите си в прецизно пресметната овехтялост, така че завесата очевидно бе толкова желязна, колкото пазарът можеше да понесе. Кенеди си купи обед — палачинки *хортобаги* и захаросани плодове на шиш — в кафене на площад до улица „Батори“, във величествената сянка на телевизионната кула. Загледа се в минувачите, но не направи опит да заговори някого от тях.

Това беше най-рискованата част. Ако всичко бе минало според плана, Тилмън и Диема я бяха засекли пред полицията и сега се движеха заедно с нея из града, като я държаха под око. Но трябваше да стоят на солидно разстояние, а навън, на открито, имаше прекалено много променливи величини, които биха могли да им попречат. Тя си

представи как из въздуха около нея се трупа информация и определя местоположението ѝ.

Или пък се самоласкаеше.

На път обратно към хотела направи много неща, които оставиха отпечатък. Изтегли пари от банкомат, подписа петиция за сградата на парламента, използва кредитната си карта, за да си купи грозде и четири бири „Старопрамен“ в малък супермаркет. Вероятно никое от тези неща нямаше да промени ситуацията, но малко излишества определено нямаше да навредят.

В хотела, все още мислейки за следите, които оставя, тя звънна в Райгейт Хаус. Говори с рецепционистката — не с Лорейн, която беше в продължителен отпуск — и остави безсмислено съобщение за Валъри Парминтър. Звънна и в апартамента на Изи и събщи на телефонния секретар, че ще отсъства няколко дни, но ще се обади веднага щом може. Изи никога не проверяваше съобщенията си, така че нямаше да чуе загадъчното послание и да се паникьоса от него.

Вече нямаше какво друго да прави, освен да чака. Пусна телевизора и прегледа списъка с платени филми. Опита един-два, но комедията не беше смешна, а трилърът за конспирация я потисна, тъй като беше много по-правдоподобен от нейния собствен живот в момента. Обади се на румсървис и си поръча салата „Цезар“. Но когато салатата се появи, усети, че последното, което ѝ се иска, е да яде.

Телефонът в стаята ѝ звънна към девет вечерта, веднага след като се стъмни. Три позвънявания, после тишина. След десет минути Кенеди слезе долу и излезе от задната врата на хотела, където имаше редица зелени контейнери за боклук. Между третия и четвъртия се криеше голяма найлонова торба с логото на мол „Еуропеум“. Тя взе торбата и я отнесе в стаята си.

Отне ѝ известно време да се запознае със съдържанието ѝ. Когато работеше в полицията, Кенеди носеше глок 27, оръжие за истински полицаи с ръкохватка, която сякаш подскочаше в ръката ти при стрелба. Загуби го при обстоятелства, които все още я караха да сънува кошмари, и бе стреляла само веднъж в следващите години. И определено не бе стреляла с нищо, приличащо на чудовището, което извади от торбата. Дан-инжектът беше идея на Тилмън и Диема бе видяла предимствата му веднага.

Кенеди угаси лампата рано, но не заспа. Седна на леглото и се замисли за Изи. Най-вече за секс с Изи. За други времена и места, за по-различен секс дори. Беше чудесен някога, а сега в спомените ѝ изглеждаше още по-хубав.

Отдаде се на фантазия, в която тя отново беше в бар „Каск“ в Пимлико, а Изи ѝ предлагаше да я отведе у дома и да прави с нея секс, докато мозъкът ѝ се втечни. Във фантазията си Кенеди приемаше предложението и следваше върховно удоволствие.

В действителността обаче будилникът на нощното шкафче отброи 12:00, а светът около нея беше безмълвен и лишен от секс.

Тя се отпусна на възглавницата, но седна рязко, щом усети, че започва да се унася. Това беше лукс, който не можеше да си позволи, докато работата не бъде свършена.

50.

— Не виждам как това ще проработи — обади се глас в радиостанцията на Диема.

Ръш отново се оплакваше. Изглежда това бе уникалният му талант. Диема го пренебрегна, но Тилмън отговори:

— Диема смята, че има шанс, Ръш, а аз съм склонен да се доверя на инстинкта ѝ. Тя си познава хората.

Беше дванайсет и половина. Диема стоеше на покрива на сградата точно срещу хотела на Кенеди, клекнала зад нисък парапет, за да не бъде виждана от улицата. Оттам се разкриваше чудесна гледка към прозореца на стаята на Кенеди. Тилмън наблюдаваше тясната уличка, където се намираха контейнерите за боклук и където Диема бе оставила пистолета за Хедър. Ръш седеше в паркираното на улицата ауди и наблюдаваше предната врата на хотела. Не беше твърде вероятно хората на Бер Лусим да минат през нея, следователно това бе мястото, където момчето можеше да причини най-малко щети.

Настъпи тишина, но не за дълго.

— Просто изглежда прекалено очевидно — обади се Ръш. — Имам предвид, сякаш се опитваме да ги предизвикаме.

— Може и така да е — отговори Тилмън. — Но знаем, че хората на Бер Лусим смятат Хедър за заплахата. Вече два пъти се опитаха да я убият, а втория искаха и да я разпитват. Тревожат се, че знае нещо важно. Ако извадим късмет, загубата на склада ще ги е притеснила още повече.

— Разбирам това. Просто не виждам как...

— Върши си работата и мълчи — рязко го прекъсна Диема. — Няма нужда да разбираш или да се съгласяваш. Просто трябва да вършиш онова, което ти казват.

Този път мълчанието продължи по-дълго. Чу се щракване, когато Тилмън изключи връзката с Ръш, за да може да говори само с Диема.

— Момчето се страхува — каза ѝ той. — Ако искаш да му затвориш устата или да го успокоиш, трябва да му обясниш всичко.

— Ще стане по-бързо, ако му прережа гърлото — промърмори тя.

— Но пък ще отнеме повече време. Ще ти се наложи да слезеш долу до улицата и после да се върнеш тук. А и тогава няма да имаме човек, който да наблюдава лобито.

Диема не отговори, но след минута, все още намръщена, включи радиостанцията.

— Хедър Кенеди е прочута сред моите хора — каза тя с мрачен тон. — Повечето от нас презират адамитския свят, но тя има репутация. Носят се истории за нея. Как намери Гинат Дания и как се би с един от нашите Елохим до смърт. Тя е единственият човек извън племето, когото Предвестниците наистина уважават.

Почти единственият, добави тя наум, макар и неохотно.

— Но тя не направи нищо днес, освен да се разхожда — каза Ръш. — Държеше се като туристка. Те сигурно са разбрали, че не разполага с нищо.

Всъщност, помисли си Диема, това беше гениалното в плана на Кенеди. Но вероятно тя го виждаше по-ясно от момчето, защото планът бе насочен срещу начина на мислене на Предвестниците. Разбира се, Диема щеше да реагира правилно на него, тъй като бе от подходящата демографска група.

— Това, което те виждат, е следното — каза тя на Ръш. — Ако си прав и Будапеща е градът, където Бер Лусим и хората му са се установили, тогава вълчицата, кучката, мръсницата е успяла отново. Намерила ги е. Идва и се настанява тук, следователно знае, че и те са тук. След като приемеш това, фактът, че тя не прави нищо, е много по-заплашителен, отколкото ако вършеше нещо, което можеха да установят и прекратят.

Радиостанцията изпраща.

— Добре — бавно каза Ръш. — Значи тогава...

— Рано или късно ще изпратят някого да я отвлече. Ние ще го изпреварим и разпитаме. Ще разберем откъде идва.

— Добре, май загреях. Благодаря.

— Няма проблеми — изръмжа Диема. — Сега млъкни и наблюдавай вратата.

Момчето най-после изпълни нарежданията ѝ. При това съвестно.

Нощта мина спокойно и слънцето изгря. Диема видя как Кенеди дръпна завесите на стаята си и отвори прозореца, за да подиша чист въздух. Тя улови погледа на момичето за момент, докато се протягаше и прозяваше.

Кукичката още си висеше във водата. Но рибата не кълвеше.

51.

— Не вярвам, че трябва да се заемем с това — каза Бер Лусим.

Авра Шеколни разпери ръце.

— Ти си Известителят. Прекланям се пред знанията ти, професията и ритуалите й — каза той с пресилена скромност. — Никой от Божиите предвестници не е толкова могъщ като Бер Лусим, нито толкова бдителен.

Той замълча за момент, сякаш изпитваше нежелание да изрече следващите си думи:

— Но все пак смятам, че трябва.

Намираха се в просторна стая в лабиринта, който Бер Лусим бе избрал за обител на последователите си. И двамата тъкмо бяха изслушали един от Предвестниците, който бе наблюдавал Хедър Кенеди половин ден и цяла нощ. Той им разказа за действията й, или по-скоро за бездействието й. Присъстваха и още няколко Елохим, включително Хифела, който наскоро се бе завърнал от Англия. Той стоеше в задната част на стаята до вратата, вживял се в ролята си на пазач. В това зорко охранявано място, с толкова много присъстващи Елохим, ролята му беше излишна и бе по-скоро проява на уважение и дискретност от негова страна.

Стаята беше затворена и без прозорци, което я правеше удобна за дом за всеки, роден и отгледан в Гинат Дания. Всеки мъж тук бе прекарал ранните си години под земята, приемайки светлина само от луминесцентните панели. Всеки от тях смяташе затворените места за безопасни и понасяше с лекота изкуствената светлина и преработения въздух.

Следователно клаустрофобията на Бер Лусим произтичаше от нещо друго. Странна работа. Откак се бяха заели с плана — от първата нощ на кървища и чудеса в Нънапълтън Хол, това чувство нарастваше в него. Животът му, който понякога приличаше на лабиринт от сложни избори, сега напредваше в една-единствена права линия.

Всеки негов избор, откак за първи път бе излязъл във външния свят, парадоксално бе стеснявал обсега на следващите му избори все

повече, така че просторните гледки и красоти на адамитите, толкова различни от претъпканите и ограничени перспективи на дома му, за него представляваха дълъг прав коридор без отбивки.

Един от тези избори бе да даде доверието си на Авра Шеколни и въпреки опасенията и лошите си предчувствия, не съжаляваше за тази сделка. Старият му приятел се бе превърнал в негов пророк, в светлината, която насочваше душата му през тъмнината на света. Но той виждаше някои неща по-ясно от Пророка. Насилието и коварството бяха загадки, в които бе посветен, когато се присъедини към Елохим, и бяха така присъщи за него, че мозъкът му не познаваше друг начин на действие.

В настоящото положение имаше неща, които го тревожеха. Английският склад бе затворен. Сложният механизъм на плана им бе прекъснат и зарязан. А сега и това — вълчицата бе пристигнала тук и им се беше представила като лоша поличба или проклятие. Разбира се, всички жени бяха лоша поличба и проклятие. От Ева нататък за тях бе и работа, и удоволствие вечно да кривват от правия път и да повличат мъжете към унищожение. Човек не се захваща да наказва жена, ако не е абсолютно сигурен, че е решена да прави бели.

Той не сподели мислите си с Шеколни.

— Знаеш какво онзи математик, Архимед, е казал за лоста — отбеляза той.

Тъй като се намираше сред последователите си, говореше небрежно и придружи думите си с лека усмивка, намалявайки важността им.

— Казал е, че с достатъчно голям лост може да повдигне света — отвърна Шеколни.

Бер Лусим наклони глава.

— И Хедър Кенеди е само това, Благословени. Да, знам, че помръдна Гинат Дания. Всички го знаем. Също така знаем, че тя е достатъчно голям лост или поне в онзи момент беше хитро разположен лост.

— Прости ми, но мислех, че Архимед е роден от хората, а не от нашето племе.

Шеколни не се усмихна и тонът му беше строг.

— Освен това мисля, че онзи адамит, Лио Гилмън, намери Гинат Дания. Жената беше с него, но той уби тогавашния Куутма. И

несъмнено сега той се крие зад нея.

Бер Лусим се завъртя към Хифела, подслона си в много бури.

— Разкажи ни отново какво се случи в склада — нареди му той.

Хифела направи знака на примката.

— Един мъж влезе сам в склада — каза той официално, сякаш четеше доклад, — втори остана навън, за да му осигури прикритие, когато се оттегли. Този мъж уби трима от нашите и рани четирима. Никой от нас не го видя ясно, за да го идентифицира, но вярваме, че беше Лио Тилмън. От охранителните камери имаше остатъци от записи. Червенокос, едър. Това са косвени доказателства, но ако ги разгледаш в светлината на начина, по който ни намери, изглеждат доста убедителни.

Той не добави, че беше чудо адамит да убие трима Предвестници. Всички бяха наясно с това.

— Значи — обобщи Бер Лусим — Тилмън действа срещу нас в Англия. Лишава ни от източници, които вече бяха разпределени за изпращане. Излага ни на опасност. А сега вълчицата пристига на прага ни. Да, възможно е да си прав. Може тези двамата отново да са се свързали. Но от това не следва, че трябва да се страхуваме от тях.

— Само забележи наглостта ѝ — възрази Шеколни, като се наведе напред. — Тя идва. Застава пред очите ни. Дори не се опитва да се крие от нас.

— Вероятно не се крие, защото не знае, че има от какво да се крие — отвърна Бер Лусим.

Шеколни се намръщи, сякаш предположението го отврати.

— Възможно е, да. Но припомни си, Бер Лусим, всичките ѝ действия, откак се появи пред очите ти. Започва с издирването на книгата. Намира твоя човек след няколко дни въпреки двата опита да бъде премахната.

— Говорих с Абидос — каза Бер Лусим. — Не можа да ми каже много, но сглобих парченцата от мозайката. Вълчицата получила помощ от друга, по-млада жена. Жена, чиято самоличност още не сме успели да установим.

Познатата ярост и омраза се надигнаха в гърдите му при тези думи. Той си представи хората си, братята на сърцето си, покосени от курви, чиито сили и умения бяха мерзост в очите на Бога, но лицето му остана безизразно, а гласът му — спокоен.

— Вярвам, че доводът ми е обоснован — кротко каза Шеколни.
— Но разполагам и с други доводи. Тя намира екземпляр от Святата книга. Екземпляр, който не би трябвало да съществува, ако Предвестниците ти бяха изпълнили задачата си. А после плува нагоре по водопада, срещу течението на нашето начинание. Как го прави? Как намира онова, което твоите Елохим пропускат?

— Отново, Благословени, с помощ — отговори Бер Лусим. — Не е сама. Не притежава свръхчовешки способности или интуиция.

— А после, след като прочита книгата, идва тук.

— И не прави нищо.

— Да, засега не прави нищо. Но какви изводи можем да извлечем от това, Бер Лусим? Ако е дошла да ни търси, защо не ни търси? Ако е дошла да се съветва с някого, защо не се срещне с него? Защо от толкова бурна дейност минава към пълно бездействие? Какво чака? Моля те, удовлетвори желанието ми. Ако си прав, не губим нищо с разпита ѝ. Ако грешиш, губиш много, като я оставяш свободна да ни навреди. Въпреки времето, пропиляно заради събитията в Англия, и необходимостта, която ми обясни, да намериш ново оборудване и нови пратки, вече се доближаваме до последната страница. Моля те, разпитай кучката и се увери, че планът ѝ няма да навреди на нашия.

— Ще го направя, ако съм принуден — отвърна Бер Лусим. — Но точно заради загубеното време, Благословени, предпочитам да не го правя. Ако отвлека кучката, а после я разпитам, ще изгубим още повече време. Предпочитам да действам по задачите, които си поставихме.

— Е, аз нямам опит в тези неща — каза Шеколни с глас, преливащ от сарказъм и негодувание. — Аз съм плячка на глупави страхове.

Бер Лусим знаеше, че трябва да оправи положението. За останалите беше лошо да гледат как те двамата спорят. Осени го идея. Той улови погледа на Хифела и го задържа за момент.

— Каж ми нещо, Благословени. Ако си прав и вълчицата знае, че сме тук, и се кани да стовари бедствие на главите ни, как да хвърля мрежата си за такава риба? Как да докарам тази жена в къщата си, за да мога да я разпитам? Независимо колко Предвестници изпратя срещу нея, тя просто ще ги изяде живи и ще изкенза кокалите им.

Никой не се засмя. Никой не бе напълно сигурен дали лидерът им се шегува.

— Изпрати мен — предложи Хифела.

Думите му увиснаха във въздуха. Елохим зачакаха решението на Бер Лусим.

— Теб ли, стари убиецо? — попита Бер Лусим. — Е, казах, че тя е страхотна. Но ако одобря този план, ще искам да ми бъде доведена жива, а твоите инстинкти клонят към убийството.

— Не — възрази Хифела.

— Не?

— Не, Танану. Инстинктите ми са да ти се подчинявам. Изчаквам волята ти. Ако кажеш да я доведа жива, ще я пазя като родна майка. Но ще я доведа.

Толкова добре ме познава, помисли си Хифела. Разигра чудесен театър с моя помощ. Вероятно с приближаването на края всички разговори ще заприличат на този, сякаш тежестта на дългите изминали векове притиска всяка дума.

— Наблюдавай я, Хифела — каза Бер Лусим. — Избери няколко души, на които имаш доверие, и я наблюдавай отблизо. Ако не върши нищо, и вие постъпете по същия начин. Щом се раздвижи, движете се с нея. А направи ли нещо, което ви притесни дори и в най-малка степен, отвлечете я. И я доведете при мен. Позволете ми да поговоря с нея и да задоволя любопитството си относно някои значими неща.

Надигна се на крака, сигнализирайки, че събранието е приключило. Никой от Елохим не помръдна и не заговори. Всички чакаха заключението му.

— Възможно е — каза той, — смъртта на Хедър Кенеди да е предназначена да се слее с по-великата смърт. Може Господ да я е докарал до вратата ни по определена причина. Защото иска да му направим жертвоприношение, съответстващо на великите дела, които вършим. Ако е така, ще я пожертваме с радост, както божиите заповеди повеляват.

Той напусна стаята под бурни аплодисменти. Спря на прага, сложи ръка на рамото на Хифела и се вторачи за момент в дълбоко разположените очи на подчинения си. После излезе, без да каже и дума. Лицето на Черепа никога не се чувстваше удобно, когато

получаваше одобрение, да не говорим за обич. Но това беше бащинска благословия, дарена на верен син, следователно бе свята.

Денят беше горещ и влажен, неприятен още в десет сутринта, а по обед — едва поносим. В хотелската стая на Кенеди, където климатикът на стената се оказа празна пластмасова кутия, времето течеше бавно.

Но за наблюдателите беше още по-лошо. Покривът на сградата срещу хотела бе нагорещен като тиган. Диема намаза бледата си кожа с цинков препарат и понасяше жегата стоически. Ръш, все още в колата, не беше такъв стоик, но тя му бе забранила да мести аудито на сянка. Единственото, което му оставаше, бе да отвори прозорците и да отпива непрестанно вода от пластмасовите бутилки, подредени на задната седалка. Само Тилмън, сгушен между контейнерите за боклук, беше скрит от свирепото слънце и се чувстваше сравнително удобно.

По едно време сутринта им се стори, че някой май щеше да влезе в капана им. Ван без прозорци спря до задния вход на хотела и от него излязоха двама мъже. Но те доставиха храна за ресторанта, кутии с чай и захар, пластмасови чаши и малки пакетчета бисквити. Свършиха за около десет минути и потеглиха.

В един часа, нарушавайки протокола, Кенеди се обади на Тилмън по радиостанцията, която Диема ѝ бе дала.

— Какво? — попита той без излишни любезности.

— Нищо — промърмори тя. — Прекалено много нищо. Започвам да се изнервям.

— Съчувствам ти. Но можеш да нарушаваш радиотишината само ако има спешен случай. Има ли спешен случай, Хедър?

— Не.

— Тогава се придържаме към плана.

Тя усети по тона му, че се кани да затвори, затова заговори бързо:

— Лио, не съм убедена, че планът ще свърши работа.

Тилмън въздъхна.

— Споразумяхме се. Каквото и да направим сега...

— Не, изслушай ме. Да речем, че сме наясно с начина им на мислене и всичко мине така, както очакваме. Привличаме вниманието

на Бер Лусим. Той разполага наблюдатели около хотела, но по-далеч от вас. Или пък по-близо. Някой, който седи във фойето и чака да ме последва, щом тръгна нанякъде.

— Е, и?

— Ами може би трябва да се раздвижа. Той може да е готов да лапне въдицата, но не на място, което съм имала време да подготвя. Може да планира да ме отвлече от улицата, когато изляза.

— Още една причина да не се появяваш на улицата, Хедър — сухо отвърна Тилмън. — Тук контролираме положението. На улицата — не.

— Гледам от прозореца си към контейнерите за боклук, Лио.

— Знам. Виждам те.

— Махни ми тогава.

— Не. И не гледай към контейнерите.

— Слушай, ако залозите бяха по-малки, щях да се съглася с теб — рязко каза Кенеди, като не успя да сдържи дълго потисканото напрежение. — Но ако той ни чака да направим нещо, а ние чакаме той да го направи, той печели. Защото веселата му банда откаченияци е някъде навън и взривява бомби и обезглавява плъхове. Осъществяват плана си, който ще убие милион човешки същества. Не искам това да тежи на съвестта ми, Лио. Наистина не го искам. Не мога просто да седя тук и да се чудя колко са труповете вече.

— Но тук можем да те пазим — възрази Тилмън търпеливо. — Ако нахлуят при теб, ние ще сме точно зад тях. А навън е различно. Да не говорим за факта, че ако отново започнеш просто да се мотаеш, това няма да изглежда логично. Искаме те да мислят, че си се заела с нещо, което ги заплашва.

— Знам. Затова трябва да ми позволиш да направя нещо целенасочено.

— Какво например?

— Например среща.

Настъпи дълго мълчание, докато Тилмън обмисляше молбата ѝ.

— Диема може да уреди да се срещнеш с някого — призна той неохотно. — Един от нейните Елохим...

— Нямах предвид истинска среща. Особено не с човек, когото те може да разпознаят. Имам предвид въображаема среща. Отивам на

място, където има много хора, но само няколко входа и изхода. Място, където вие тримата лесно може да се приближите до мен.

— И какво ни осигурява това?

— Може би предимство. Ако мислят, че доставям нещо или имам среща с връзката си, може да решат да изиграят ръката си. Може да поискат да ме спрат.

Тя зачака. Мълчанието този път беше още по-дълго, защото Тилмън обмисляше последиците.

— Ще поговоря с Диема — каза той накрая.

— Решението не зависи от нея — раздразни се Кенеди.

— Не. Но тя има хора, които познават града. Ако решим да действваме, трябва да изберем подходящото място.

Отново тишина, но радиостанцията не изщрака, което подсказва на Кенеди, че Тилмън не е свършил.

— Може и да си права — призна той най-после. — Това би трябвало да е провокация. А колкото по-дълго седим тук и не правим нищо, толкова по-малко прилича на провокация. Ще поговоря с останалите и ще ти се обадя.

Той изключи радиостанцията. Кенеди метна своята на леглото и си направи чаша безвкусно кафе.

Диема дори не се опита да спори.

— Кенеди е права — каза тя. — Вероятно трябваше да го направим още по-рано. Да им дадем променяща се ситуация, на която да реагират, вместо пълно спокойствие.

— Господи, моля ви — намеси се и Ръш. — Готов съм на всичко, което ще ме извади от проклетата кола. Тук е като в сауна.

— И къде да отиде Кенеди? — попита Тилмън Диема.

— Ще разпитам.

— Имаш предвид, че ще се посъветваш с хората си?

— Да.

— Колко време ще отнеме това?

— Колкото е нужно.

Тя завъртя копчето, но след миг радиостанцията завибрира отново. Беше Ръш.

— Трябва да се изпикая — изстена той.

— Използвай празните бутилки от вода — нареди му Тилмън. — Това им е предназначението.

— Добре, тогава трябва да дишам.

— Не, не трябва. Това е просто навик.

— Трябва да си раздвижа краката, преди да пострадам от тромбофлебит и да умра.

— Дръж канала свободен — изръмжа Тилмън — и очите си — отворени. Все още сме на работа.

Той изключи радиостанцията. Раменете му бяха сковани, затова ги разтърка едно по едно, без да изпуска радиостанцията от свободната си ръка и без да сваля очи от задната врата на хотела.

Диема му се обади след около половин час.

— Моите хора смятат, че трябва да използваме сградата на парламента.

Тилмън бе изпълнен със съмнения.

— Обясниха ли ти защо? Предполагам, че охраната е отлична, а следователно и рискът. Бер Лусим има безброй причини да не пожелае да се доближи до Хедър на подобно място.

— И също така много причини да се страхува с кого тя ще се срещне там — възрази Диема. — При всяко положение има риск. Бер Лусим може да реши, че тя е дошла точно заради това. Че е очаквала среща с човек от правителството и тъкмо ѝ се е отворил парашутът. Лусим ще иска да узнае с кого е срещата и какво планират. И ако предприеме нещо, вероятно ще го направи веднага щом разбере къде отива Кенеди — или докато е в предното фоайе или дори още преди да влезе в сградата.

— Това не ми харесва — каза Тилмън. — Там ще има въоръжена охрана. Ако хората на Бер Лусим нападнат Хедър, тя може да се озове под кръстосан огън.

— Хедър участва в разговора — обади се Кенеди по радиостанцията. — Без болка няма успехи. Съгласна съм с доводите на Диема и съм готова да действам.

Но Тилмън все още обмисляше положението и имаше въпроси.

— Колко изхода има там?

— Повече от дузина — призна Диема. — Но аз помислих за това. Хората ми ще ни доставят нещо, което ще ни осигури предимство.

— Какво нещо? — полюбопитства Кенеди.

— Джипиес чип. Размерът му е колкото главата на карфица и можем да го имплантираме под кожата ти. Така ще определяме

местоположението ти с абсолютна точност. А това означава, че ако по някаква причина те загубим, бързо ще успеем да те проследим. Ще ми доставят чипа в следващите няколко минути. А аз трябва да го доставя на теб. Най-лесният начин е просто да вляза вътре, сякаш посещавам някого или нося нещо. Остави си вратата отключена.

Радиостанцията замълча, но само за няколко минути.

— Тилмън? — обади се Ръш.

— Момче, или използвай шибаните бутилки от вода, или изчакай докато...

— Не става дума за това. А за цялата тази история. За появата на Кенеди пред очите на врага.

— И какво имаш предвид, Бен?

— Мисля, че имам по-добра идея.

Кенеди изпълни нареждането на Диема и отключи вратата. Няколко минути след това се разхожда из стаята, без да може да седне спокойно. Накрая се върна до прозореца и се вторачи в контейнерите, като се опитваше да определи къде точно се е скрил Тилмън. Където и да се намираше, укритието му беше идеално. Но той я виждаше, така че и тя би трябвало да го види. Е, така или иначе ѝ бе интересно да гледа, сякаш играеше шах само с един ход. Вратата изшумоля за миг по мокета и лек полъх докосна гърба на Кенеди. Тя се завъртя и видя как Диема я затвори и заключи.

— Добре — каза момичето. — Хайде да свършим работата.

Носеше чанта през рамо. Извади нещо като запалка „Бик“ от нея и я метна на леглото.

— Това ли е? — попита Кенеди.

— Това е апликаторът. А това — протегна тя другата си ръка, в която държеше малка тубичка, — е местна упойка с антибактериален крем. Трябва да го размажеш на мястото и да го оставиш да подейства около половин минута. Свали си панталона и седни на леглото.

— Какво да сваля?

Диема отговори спокойно:

— Ще има раничка от импланта. Миниатюрна, но все пак забележима. Ако разполагахме с време да заздравее, можеше да я направим навсякъде по тялото ти. Но сега най-разумното е да не оставяме видими белези. Доставчикът каза, че вътрешността на бузата ти върши работа, но добави, че лицето ти може да се подуе, а това ще

изглежда подозрително. Затова смятам да последваме съвета му и да имплантираме чипа в стената на влагалището ти.

Кенеди скръсти ръце и остана на мястото си.

— Мисля да се придържаме към бузата — отвърна тя кротко.

Диема се вторачи в нея изненадана и леко раздразнена.

— Знаем, че хората на Бер Лусим изпитват отвращение към жените — започна тя с тон, който говореше, че ще продължи да обяснява, докато Кенеди най-после загрее. — Ако нещата се объркат и успеят да те отвлекат, може да те претърсят. Но двамата Елохим, които те нападнаха в Лондон, нямаха желание дори да те съблекат напълно, затова съм убедена, че не биха се ровили из дупките ти.

Тя изчака Кенеди да осмисли думите ѝ и да я послуша.

— Седни, момиче — каза Кенеди.

Диема изглеждаше шокирана от поканата.

— Няма време — грубо отговори тя. — Ако настояваш на бузата, тогава хайде...

— Седни — повтори Кенеди. — Трябва да поговорим.

— Не — възрази Диема и дори не си направи труда да скрие презрението си към по-възрастната жена. — Не трябва да говорим. Само трябва да работим заедно. Мислех, че това е ясно.

— Може да е ясно за теб. Аз обаче ще седна. Ти можеш да си стоиш права, ако предпочиташ, но ще ти се наложи да поговориш с мен. Защото ако не го направиш, цялата история приключва.

Диема се ококори.

— Лъжеш — каза тя. — Заложени са прекалено много животи.

— Може би и два-три повече, отколкото предполагаш — отвърна Кенеди, като седна на единствения стол в стаята и зачака мълчаливо момичето да се присъедини към нея.

Диема постоя нерешително няколко секунди, после, скована от напрежение, прекоси стаята и седна на леглото срещу Кенеди с презрително изражение на лицето.

— Защо си смени името? — попита Кенеди.

Диема примигна.

— Какво?

— Въпросът не е толкова сложен. Защо си смени името?

— Няма причина да знаеш — отвърна Диема равнодушно.

Кенеди зачака.

— Защото си смених живота — най-последно каза момичето със същия тон.

— Да — съгласи се Кенеди. — Виждам това, Грейс. Просто се опитвам да разбера колко дълбока е промяната.

Изречението на момичето не се промени, с изключение на леко потръпване на клепачите.

— Бях Табе — каза Диема. — Никога не съм била Грейс. Просто биологичният ми баща ме кръсти с това име.

— Биологичният ти баща? Така ли мислиш за него?

Диема отвори уста, за да заговори отново, но Кенеди вдигна ръка и я спря.

— Няма значение. Не се преструвам, че разбирам обичаите ви, но грешиш за това и трябва да го знаеш.

— Името ми е...

— Майка ти те е кръстила Грейс. И тя е кръстила братята ти Джуд и Сет. По принцип и тримата е трябвало да запазят имената си, когато ви е отвела обратно у дома, защото никое от тях не е било обидно за племето ви. Традицията е да се дават нови имена на децата само ако техните са прекалено адамитски. Но Джуд и Сет са чудесни библейски имена, а и кой би могъл да оспори Грейс?

— Казах, че името ми е Диема — процеди момичето през стиснати зъби.

— Но вашият Майкъл Бранд, вашият Куутма, смятал, че миналото на братята ти и твоето трябвало да бъде напълно заличено. Обичал майка ти Ребека и искал нейното семейство да бъде и негово. Но тя се самоубила. Не искала да живее без баща ти. Имам предвид биологичния ти баща, Лио Тилмън. А след като тя починала, Майкъл Бранд дал нови имена и на трима ви. Нарекъл те Табе, а братята ти Озия и Цефас.

Диема не изглеждаше трогната.

— Явно мислиш, че трябва да се интересувам как съм била кръстена тук в твоя свят — каза тя презрително, — но не е така. Този свят никога не е бил мой, а само място, където работя.

Кенеди кимна.

— Знам — каза тя. — Твоят свят е голяма пещера с нарисувано на покрива небе. Не мога да си представя как може да се живее така, но знам, че за теб не е било тежко. Не ти липсва това, което никога не

си имал. Но не ти ли се струва ужасно сега, след като вече си видяла истинския свят, че някой трябва да порасне и да живее по този начин? В тъмното?

Кенеди чу треперенето на гласа си и усети сълзи в очите си. Опитваше се да говори с младата жена, но непрестанно виждаше затвореното в нея дете. Гледката беше толкова кошмарна, че изпитваше силно съчувствие.

— Не е тъмно — възрази Диема. — Беше тъмно само когато ти го видя. И то бе защото ти виждаше собствената си тъмнина.

— Не — рязко отвърна Кенеди. — Не. Повярвай ми, знам разликата. И знам, че не мога да кажа нищо, което да те промени. Не мога да върна годините назад. Но поне помисли за това. Моля те. Защо те изпратиха? Защо точно теб? Защо те превърнаха в... — тя посочи момичето с трепереща ръка — ... в това? Не мога да забравя какво каза Куутма на Лио единствения път, когато го видяхме. „Дъщеря ти е художничка. Рисува. В нея има красота, която се излива от пръстите ѝ в света.“ Той го каза! А после се обърна и те превърна в един от убийците си.

Кенеди усети, че сълзите ще потекат по бузите ѝ, и се помъчи да ги сдържи. Знаеше, че момичето ще ги помисли за слабост. Но въпреки всичките ѝ усилия по лицето ѝ се стече сълза. Плачеше за Грейс и за Табе, и двете изчезнали без следа.

Диема не реагира с презрение на сълзата, а с възмущение.

— Никой не ме е карал да правя нищо! — извика тя. — Решението си беше мое. Куутма видя потенциала ми и ми даде възможност да служа на хората си.

Кенеди поклати глава.

— И те изпрати при мен, защото знаеше, че ще видя лицето на Лио в твоето. Знаеше, че ще ми се наложи да отида при Лио и да го въвека в това отново. Не се самозалъгвай, Диема. Ако някога си била художничка, вероятно притежаваш дарбата да виждаш точно какво стои пред очите ти. Така че погледни тази картинка и виж какво ти говори. Обучиха те и те изпратиха при нас, защото знаеха, че си единствената, която би могла да получи помощта ни. Въобще не става дума за съвпадение. Нито за избор. За никого от нас.

Диема скочи на крака. Изглеждаше готова да побегне, но остана на място, стиснала юмруци.

— Не съм изненадана — изрече тя с почти овладян глас, — че се опитваш да ме настроиш срещу собствените ми хора. Точно това очаквах от теб. Само съм изненадана, че изчака, докато стигнем до тук. Трябваше да го направиш още в „Гълъбарника“, където ти и Лио убихте братята ми.

Единствената надежда на Кенеди беше, че бяха спестили на момичето поне това. Тя отпусна глава в ръцете си и изпита силно отчаяние.

— О, да — презрително се ухили Диема. — Да не смяташе, че можеш да ме излъжеш, Хедър Кенеди? Да не мислеше, че щяха да ме оставят да се срещна с него и с теб, без да ми кажат какво сте направили? Твърдиш, че съм била лъгана и манипулирана от хората, които обичам. Но забрави да споменеш какво ми причини Лио Тилмън. И какво ми отне. Вероятно се е изплъзнало от вниманието ти.

Кенеди се насили да я погледне в очите. Струваше ѝ доста усилия. Наистина се страхуваше от презрението и омразата и онова, което те можеха да предизвикат.

— Диема — каза тя с дрезгав от плача глас, — питала ли си някога, разказвали ли са ти учителите ти защо Лио и аз отидохме в Гинат Дания?

— За да я унищожите — бързо отговори момичето.

— Не. Въобще не беше така. А и тя вече бе унищожена. Пристигнахме прекалено късно. Аз отидох там, за да арестувам някого. Но Лио търсеше жена си и децата си. Търсеше теб. Беше ви търсил в продължение на дванайсет години. От момента, в който се прибрал у дома и заварил къщата празна. Обичал ви повече от всичко на света. Не можел да живее без вас. Затова продължил да ви търси, макар да било изминало толкова време, че никой не вярвал, че дори сте живи.

— Не бяхме живи! — изкрещя Диема. — Майка ми вече беше мъртва. Братята ми бяха мъртви, защото той вече ги беше убил в Англия. Аз останах съвсем сама.

— Но той не знаеше това. И още не го знае. Знае за Ребека. Майкъл Бранд му разказа как е умряла. Но не знае за Озия и Цефас. А ако някога научи, това ще разбие сърцето му.

Диема се наведе към лицето на Кенеди и стисна реверите на сакото ѝ.

— Тогава, когато всичко приключи — изръмжа тя, — ще разбия сърцето му.

Яростта премина през момичето като вълна и го остави уморено и отвратено. То се отвърна от Кенеди, но не защото се предаде, а защото искаше да приключи с всички тези думи и мисли.

— Сложи си чипа в бузата, невернице — дрезгаво каза. — Искам да се разкарам оттук.

— Задръж си го — отвърна Кенеди.

— Нуждаем се...

— Знам защо се нуждаеш от мен. Но след като си поговорихме, премислих. Смятам, че е лоша идея да си имплантирам чип, чрез който хората ти да ме намерят винаги когато поискат. Така че забрави за това.

Диема се вторачи в нея.

— Изборът си е твой — каза тя студено.

— Да, така е.

Радиостанцията, настроена на вибрация, се завъртя върху нощното шкафче.

Кенеди я взе и я включи. Диема извади своята и се завъртя настрани, когато я притисна към ухото си.

— Приключихте ли? — попита Тилмън.

— Да. Не. Почти — промърмори Кенеди. — Ще ни дадеш ли още няколко минути, Лио?

— Колкото искаш. Но чуй какво казва Ръш, преди да тръгнеш.

— Какво пък има да каже момчето? — извика Диема ядосано. — Защо някой трябва да се интересува от думите му? Той не знае нищо по въпроса.

— Всъщност — отвърна Тилмън — думите му са твърде разумни. Хедър, не би трябвало да ходиш в парламента.

— Къде тогава да отида?

Струваше й се, че всичко това е без значение сега. Попита механично, защото Тилмън очакваше въпроса й.

— В баните — отговори той.

53.

Хотел „Гелерт“ се издигаше в подножието на хълма Гелерт, в Буда, отвъд Моста на свободата. Беше постройка в стил ар нуво, облицована с бял камък, и с турски минарета в ъглите, макар че отоманците бяха изчезнали от Будапеща няколко века преди построяването на хотела.

На върха на хълма, 235 метра над главата на Кенеди, на ръба на пропастта, стоеше бронзова статуя на свети Гелерт, вдигнал едната си ръка над главата, сякаш се кани да скочи.

Хотелът с огромния си комплекс от бани беше основна туристическа забележителност, а в горещ ден като днешния до страничната му врата се виеше огромна опашка. Предната врата и площадът между хотела и реката бяха заети от просторен пазар.

Кенеди застана на опашката и се опита да не слуша разговорите на английски, унгарски, немски и италиански. Зад гърба ѝ се издигаше хълмът Гелерт, покрит с дървета, които се спускаха от върха му до реката.

— Ето какво си мисля — беше казал Ръш. — Толър е използвал рисунката в заглавната страница на книгата си, нали? Обзалагам се, че къщата му също е тук на картината. Какво друго би искал да ни покаже? А ако Шеколни се опитва да следва примера на Толър, той може да е в същата къща, или поне колкото се може по-близо до нея. Така че няма смисъл Кенеди да ходи в парламента. Той се намира на грешната страна на реката и прекалено далеч на север. Тя би трябвало да отиде на място, изобразено на рисунката. Или на място, което се намира там, където са били къщите от картината.

После, доволен от самия себе си, той бе разкрил подходящото място: хотел „Гелерт“. Помнеше го от ваканцията си в Будапеща преди години. Хотелът щеше да е на картината на Толър, ако бе построен тогава. Беше достатъчно голям и претъпкан, за да е идеално място за срещи, но имаше само два главни входа. И нямаше въоръжена охрана.

Диема не хареса идеята му и дори не искаше да я обсъжда. Сблъсъкът с Кенеди я бе накарал да се оттегли в себе си и да премисли

кои битки си заслужава да води. Но тя не успя да оспори доводите на Ръш и накрая се примири с факта. Дотогава вече бе станало ясно, че Кенеди и Тилмън предпочитат плана на Ръш и са отхвърлили нейния.

И така Кенеди прекоси реката по моста и зачака търпеливо в жегата. Най-после опашката се раздвижи достатъчно, за да ѝ позволи да влезе в огромното фоайе с дървени колони, елегантни голи статуи и геометрични мозайки. Някои от тях бяха оригинални и приближаваха стотния си рожден ден. Останалите бяха изградени отново след 1945 година, когато руските бомбардировки над оттеглящите се немски войски бяха сринали по-голямата част от Буда.

Гишетото за билети, към което Кенеди бавно се приближаваше, бе украсено с масивни дървени табла за бележки — едното на унгарски, а другото на лош английски, рекламиращи разнообразни услуги и лечения. В добавка към спа салона имаше сауни, будки за масаж, маникюр и педикюр, кални бани и хладни басейни. И бар, както Кенеди доволно забеляза.

Опитвайки се да не оглежда лицата около себе си и да не среща нечий поглед за повече от секунда, си взе карта за целия ден. Тя щеше да ѝ осигури достъп до всички басейни и сауни. Специалните услуги с тежести, кал или маски струваха повече. Дадоха ѝ хавлия, гривна за китката и инструкции на бърз унгарски, на които тя само кимна в съгласие. За мъжете и жените имаше отделни входове. Унгарският на Кенеди ѝ позволи да последва стрелките към блестяща стоманена въртележка, поставена под декоративна арка, чиято дърворезба пресъздаваше асмите по хълма. Жена с каменно лице и бяла тениска с логото на хотела ѝ показва как да използва гривната, за да влезе вътре.

Без да се оглежда наоколо, Кенеди продължи надолу по стълбището и през подземния тунел към главния комплекс с бани. Осъзна, че голяма част от него се намира под земята, макар навсякъде да имаше стрелки, които сочеха нагоре към външния басейн. Тя влезе в единична съблекалня, където си свали сакото, ризата и панталона и ги замени с тениска и шорти. Няколкото ѝ дребни вещи бяха прибрани в чантичката на рамото ѝ.

Изглеждаше безвредна. Невъоръжена. Агне, което отива на заколение.

Излезе от съблекалнята и се замота по безкрайните пътеки, докато намери една от извитите стълби, които водеха към външния

басейн. Районът около басейна беше огромен и претъпкан със загорели тела. Преди години Кенеди беше чела, че цялото население на света можело да се побере рамо до рамо на остров Занзибар. Сега й стори, че всичкото това население се е събрало около басейна в хотел „Гелерт“.

Тя се настани на шезлонг и се намаза със слънцезащитно масло, а после прибра шишето обратно в чантата си. Погледна часовника си и се отпусна назад, скръстила ръце в скута си.

Ако нещо въобще щеше да се случи, вероятно щеше да е скоро.

Тримата придружители на Кенеди трябваше да прекосят града в близост до нея, което им попречи да изберат позициите си отрано. В западния ъгъл на Моста на Свободата се проведе кратко заседание, където Диема използва хотела като визуално средство за помощ.

— Аз ще съм на хълма — каза тя. — Оттам мога да виждам предната и страничната врата на хотела, така че ще ви предупредя отрано, ако някой се появи. Тилмън, ти влез във фойето. Можеш да наблюдаваш входа към баните и ще си на подходящото място, ако някой се промъкне покрай мен.

— Ами аз? — попита Ръш без много надежда в гласа.

— Наблюдавай предната врата отвътре и стъпалата откъм реката — отговори Диема.

Дори не си направи труда думите ѝ да прозвучат така, сякаш задачата на Ръш има някакво значение.

— Вероятно ли е да дойдат откъм реката? — попита Ръш.

— Възможно е — отговори Диема.

Тя вече се отдалечаваше, когато Тилмън я хвана за ръката и я спря. Беше напрегнат момент, който накара Ръш да преглътне оплакването си.

— Проблем ли имаш? — попита Диема с такъв тон, сякаш го питаше дали иска да загуби ръката си.

— Джиписът — отговори Тилмън.

— И какво за него?

— Не се обиждай, момиче, но мисля, че аз съм по-загрижен за Хедър от теб. Защо не ми оставиш уреда?

Очите им се сблъскаха за момент.

— Защитник на жените — каза Диема презрително. — Защитник на слабите и слабоумните. Това ли е мисията ти, Тилмън? Или просто искаш да свалиш гащите на Хедър?

— Ако искаш да знаеш нещо за гащите на Хедър — спокойно отвърна Тилмън, — вероятно трябва да попиташ самата нея. А междуременно аз ще взема проследяващото устройство. Освен ако не искаш да се разправяме за това.

Диема бръкна в джоба на черното си кожено яке, извади нещо, което приличаше на дистанционно, и му го метна.

— Не — каза тя. — Вземи го, имаш благословията ми. Но няма да ти свърши работа. Тя промени решението си и се отказа от чипа. Трябва да дисциплинираш кучката си някой ден. Господ знае, че се нуждае от дисциплина.

Отдалечи се, преди Тилмън да успее да ѝ отговори, и се отправи към източната част на хотела и хълма. Не погледна назад.

Тилмън се завъртя към Ръш, който го гледаше зашеметено.

— Правилно ли чух? — извика момчето. — Кенеди е в опасност?

— Не и ако си свършим работата добре — мрачно промърмори Тилмън. — Избери си място, момче. И дръж радиостанцията включена. Това може да е последният ни шанс.

— Или пък нейният — отвърна Ръш.

Тилмън не му отговори и се разделиха без повече любезности.

Ръш остана на мястото си, на тротоара пред главния вход на хотела. Тилмън влезе във фойето и тръгна към колонадата, вградена на средата на купола.

Отново можеха само да чакат. Но Тилмън започваше да мисли, че ако чакат прекалено дълго, планът им ще се провали.

Освен това се чудеше, ако успеят да намерят и неутрализират Бер Лусим, колко дълго след това Племето на Юда ще им позволи да живеят.

Седнал под купола в центъра на фойето на хотел „Гелерт“, издокаран в шарена риза и с камера около врата, Хифела видя как Кенеди мина през въртележката и се замисли за задачата си. „Ако направи нещо, което те притесни“ — беше казал шефът му. Можеше да се посъветва с Бер Лусим, но това май отговаряше добре на определението. Фактът, че неверницата беше стигнала шокиращо близо до базата, им позволяваше твърде малко тълкувания, но във всички тях тя или някой от сътрудниците ѝ бяха успели да ги открият. Вероятно планираше някакво нападение, но изглеждаше невероятно да

го извърши през деня. Но пък бе напълно възможно да проучва терена за по-късно.

Хифела реши, че моментът е добър за намеса. Но не искаше да наруши заповедите. Извади телефона си и написа кратко съобщение до Бер Лусим: „Жената е близо до теб. Хоризонтално разстояние — двеста и петдесет метра. Вертикално — осемдесет метра“.

Той изпрати съобщението и докато чакаше отговор, се замота из файето, оглеждайки критично статуите. Не можеше да се успокои и бе наясно, че изглежда така, сякаш инспектира голи войници на парад.

Замисли се за повратната точка в живота си, когато бе решил да последва Бер Лусим в изгнание. Това беше акт на сляпа вяра. Тогава нямаха представа за ролята, която щяха да изиграят в човешката история. Дори не знаеха, че са избрани. После Пророкът пристигна и им изясни всичко. Обеща да им покаже чудо и спази обещанието си. Показа им как всяко тяхно действие е парченце от мозайка, неслучайно, а идеално и необходимо. Когато Шеколни говореше, виждаха перспективите.

Така поне казваха останалите Елохим. За Хифела винаги ставаше дума за лоялност към шефа му, дори за любов. Онова, което изпитваше към Бер Лусим, беше по-пламенно и силно от любовта към жена, също както интимността на бойното поле е по-силна от интимността в спалнята.

Телефонът му бипна леко. Той погледна екрана и отвори съобщението, което се състоеше само от една дума: „Действай“.

Надигна се бавно, включи светкавицата на фотоапарата си и засне близката статуя. Това бе уговореният сигнал. Макар в тълпата около него да не се забелязваше никакво движение, той знаеше, че заповедта е предадена и Елохим са готови за действие.

Но не срещу жената. Тя щеше да почака още малко.

Първо трябваше да се освободят от тримата ѝ ангели хранители.

54.

Бен Ръш преживя първото нападение само по една причина: беше пред очите на Диема. Той наблюдаваше предния вход на хотела, който гледаше към реката. Тя наблюдаваше от юг, откъм страната на хълма, и както винаги бе предпочела издигнато място. Поради липсата на сграда наоколо бе избрала високо дърво в подножието на хълма, чиито горни клони бяха на нивото на прозорците на петия етаж на хотела. Тилмън беше вътре във фоайето, близо до прозорец, който гледаше към външния басейн, където Кенеди се бе настанила.

Нещо в езика на тялото на един мъж, който пресичаше улицата по посока на предния вход и сякаш случайно към Ръш, накара Диема да се съсредоточи върху него. Не можа да определи какво точно бе разпознала, но веднага осъзна, че човекът принадлежи на нейното племе. После, когато той извади сиката от колана си, тя загря със закъснение, че лявата му ръка тъкмо бе направила знака на примката.

Разстоянието беше около двеста метра — доста далеч за деветмилиметровия, но пък той бе в ръката ѝ, а китайският топ — в чантата на клона до нея. Сигурна беше, че може да уцели мъжа от това разстояние, но не знаеше къде точно щеше да попадне куршумът. А човекът бе от избраните, така че не можеше да рискува да го убие.

Прицелвайки се внимателно и ниско, Диема изстреля пет куршума. Паднаха трима пешеходци, простреляни в коляното, прасеца или стъпалото. Письци и викове се надигнаха от улицата, а паниката се разрасна бързо. Изпълнението ѝ бе недодялано, но все пак накара хората да се втурнат на пътя на мъжа с ножа. А и можеше да накара Ръш да погледне в правилната посока и да види нападателя си. Беше направила най-доброто за момента, макар да се бе забавила повече, отколкото ѝ се искаше. Знаеше със сигурност, че се е провалила. Нямаше начин хората на Бер Лусим да се втурнат само след Ръш. Нямаше начин да не са я открили на дървото и да не са заели позиция да я обезвредят.

Торбата ѝ беше на една ръка разстояние, а всичките ѝ вещи, с изключение на деветмилиметровия и радиостанцията — в нея. Със

същия успех можеха да са на обратната страна на луната. Тя изпъна крака, плъзна се напред и се пусна от клона. Изстрели от пушка раздробиха листата над нея и превърнаха клона ѝ в стърготини.

Диема използва короната на дървото, за да омекоти падането си. Завъртя се сръчно и се залови за друг клон три метра по-надолу. Беше успяла да прецени откъде идва огънят и се измъкна наляво. Изпълзя няколко метра нататък по тънкия клон. Той се огъна опасно под нея, но стволът на дървото остана между нея и нападателите ѝ.

Засега.

Тя грабна радиостанцията, но преди да успее да я включи и да заговори, още куршуми се разплескаха в кората над главата ѝ.

Беше прикована поне от две посоки и я виждаха.

Тилмън видя първо ножа, вече във въздуха, а след половин секунда и мъжа. Беше прекалено късно и макар да се завъртя и просна по инстинкт, сиката само го засегна по-високо и по-плитко. По-остра от бръснач, тя се заби в делтоидните мускули от дясната му страна. Заедно с болката дойде шокът от мисълта, че смъртта му вероятно предстои. Антикоагулантите, използвани от Елохим за покриване на ножовете им, можеха да направят дори плитка рана смъртоносна, а той току-що бе ранен дълбоко между две главни артерии.

Двама мъже, очевидно Предвестници, ако се съдеше по избора им на оръжие, настъпваха към него от две различни посоки и му препречваха пътя към стълбите и асансьора. Пистолетът на Тилмън беше пъхнат отзад в колана му и нямаше време да стигне до него, особено заради ножа, който стърчеше от рамото му. Всеки Елохим вече имаше предимство пред него по отношение на бързината. Мъжът, който го бе пробол, вадеше нова сика. Вторият убиец се намираще по-близо, защото не бе губил време да се прицелва и да мятта нож, и тичаше към него.

Държеше сиката в дясната си ръка, а лявата бе вдигната в защита. После разтвори ръце, за да прободете с дясната, а лявата се насочи към гърлото на Тилмън.

Лео не отбягна нападението. Тъй като вече беше ранен, не се тревожеше за целостта си, макар да не му се щеше да бъде изкормен. Той удари с дясната си ръка, за да отбие ножа, и се наведе настрани, така че ударът в гърлото му не го достигна.

Той стисна рамото на убиеца с лявата си ръка и се наведе, за да го метне. Хвана ръката му над китката и я дръпна надолу. Тежестта на мъжа направо откъсна ръката му от ставата.

И му осигури нож.

Тилмън го вдигна навреме, за да се предпази от нападението на втория убиец. Двата ножа се удариха един в друг, сякаш бяха саби в дуел. Тилмън знаеше, че всяко движение изтласква още кръв от дълбоката рана, но нямаше време да мисли за това.

По-тревожен бе фактът, че се биеше с по-опитен в боя с ножове воин. Заотстъпва към стената. Щеше да загуби и да умре. Затова направи единственото, за което се сети. Осигури си половин секунда с широк хоризонтален удар и я използва, за да отстъпи още малко назад, като остави торса си незащитен.

Убиецът се възползва от поканата и се задвижи с ужасяваща скорост, но Тилмън вече завърташе тялото си настрани. Късметът му проработи. Врагът му, прекалено освирепял, прелетя край него. Тилмън пусна ножа си и грабна мъжа здраво. Завъртя се на левия си крак, като добави собствената си инерция към удара.

Забиха се в прозореца заедно, но убиецът бе водещият партньор в краткия грозен валс.

Тилмън го задържа под себе си, когато паднаха от седем метра височина на земята. Приземиха се на яркосини плочки и гравитацията си свърши работата.

Печащите се на слънце туристи изпищяха и скочиха на крака, като се мъчеха да избягат от дъжда от стъкла и да се отдалечат от оплескания с кръв луд, който стоеше над размазания труп като лъв над плячката си.

Докато хората бягаха от него, Тилмън усети вибрирането на радиостанцията на колана си. Натисна бутона и чу гласа на Диема.

— Тилмън! Ръш! Планът се провали. Чакаха ни. Първо ще убият нас, а после...

Думите ѝ бяха заглушени от изстрели на автоматична пушка.

Тилмън се затича. Внезапно около него се отвори обширно пространство. Туристите бягаха от него енергично.

— Къде си? — изрева той в радиостанцията.

Чу само една дума. Звучеше като „хълм“ или „гръм“.

Надяваше се момчето да оцелее. Надяваше се всички да оцелеят.

Но направи онова, което трябваше.

Кенеди чу първо изстрелите — точното оглушително тракане на пистолета на Диема, последвано от кошмарния трясък на автоматична пушка. Миг по-късно и много по-близо се разби прозорец.

Страничната част на сенника закри от нея падащите тела на Тилмън и Предвестника, а първите писъци заглушиха тътена от удара им в земята. Тя знаеше само, че около нея бушува зверско насилие. Следователно планът им едновременно бе успял и се бе провалил. Елохим бяха лапнали въдицата, но някак си бяха пропуснали мишената си. Или пък бяха решили да я очистят по начин, който включваше много странични жертви. Тя направи три стъпки в посока на звуците, но стигна само дотам. Хората пред нея се завъртяха и хукнаха, заразени от паниката на онези, които се намираха в епицентъра на суматохата. Но това не беше истинско бягство. Само за секунда стотиците хора, които се стичаха към изходите, се превърнаха в монолитна гърчеща се маса. Кенеди не можеше да плува срещу течението. Опита се да запази равновесие и да остави вълната да мине покрай нея, но това се оказа невъзможно и тълпата я понесе.

Мъже и жени в тениски с логото на хотела, вероятно спасители, се опитваха да отклонят тълпата и да попречат хора да бъдат размазани в стените. Един от тях беше бутнат настрана от бягащ мъж и падна в басейна. Кенеди си помисли, че в момента това е най-безопасното място, но трябваше да разбере какво става. При това трябваше да го направи бързо.

Остави се тълпата да я влачи. Щом слезеше долу в съблекалнята, щеше да е по-лесно да се отдръпне от хората.

— Насам! — крещяха спасителите. — Тук! Насам!

Двама от тях, мъж и жена, държаха вратата отворена. Кенеди мина през нея и слезе по стълбите. Всяка стъпка беше тежка борба да остане на крака и да не бъде смазана от полудялата тълпа.

В подножието на стълбите, които водеха към съблекалните, тълпата се поразпръсна. И тук спасителите насочваха хората напред и ги побутваха, за да не спират.

На пътя на Кенеди застана мъж, който закрепця енергично.

— Насам! Насам!

Тя тръгна в указаната посока, мина през друга врата и се озова в застлан с бели плочки коридор, който бе съвсем празен. Беше

направила едва няколко стъпки, когато осъзна, че мъжът, който ѝ беше извикал, нямаше хотелско лого на тениската си. Всъщност въобще не носеше тениска, а обикновена бяла риза и ленен костюм. Тя спря и се завъртя навреме, за да види как той затваря вратата и пуска резето.

55.

Веднага щом видя мъжа с нож в ръката, Бен Ръш се завъртя и побягна. Уличният пазар се намираше точно до него и беше единственото място, което не бе блокирано от пищящи хора.

Но мъжът с ножа също се затича и след бърз поглед през рамо Ръш осъзна, че няма начин да спечели надбягването. Господи, този тип беше бърз!

Единствената му друга възможност бе да превърне състезанието в бягане с препятствия. Той запрескача щандове, профуча през окачалки с дрехи и подредени кашони, мушна се под навесите и направи всичко възможно да се отърве от преследвача си.

Но всеки път, щом решише, че се е измъкнал, копелето отново се появяваше пред очите му. Ръш беше млад и в сравнително добра форма, но бе наясно, че не може да издържи още много време. А и ставаше все по-трудно да маневрира, тъй като продавачите и купувачите спираха неподвижно, за да гледат преследването. Сега образуваха почти солидна стена, която му пречеше да се пъкне в някоя дупка. Внимателните им любопитни погледи насочваха убиеца към него безпогрешно.

Ако Диема ми беше дала пистолет, помисли си той диво. Но как можеше да започне престрелка посред хиляди невинни зяпачи? А и никога в живота си не бе стрелял. Беше убеден, че ако се опиташе да стреля тук, нямаше да уцели онзи, когото трябваше.

Ръш зави зад ъгъла и се закова на място. Пътят свършваше тук. Пазарът слизаше до реката и той се намираше точно там. Пред него имаше нисък парапет. Далеч отдолу широката панделка на крайречната улица стоеше между него и Дунава. Дори олимпийски състезател не би успял да прескочи подобно разстояние.

Ръш се замисли енергично. Извади бомбата с боя от джоба си. Може би щеше да успее да привлече нападателя си наблизо и да го заслепи с нея. Но пък в Ютуб беше гледал хора, които си играеха с тези неща. Бомбите пръскаха боя на струи, а не вълни. Бяха идиотска

играчка, предназначена за пияни кретени, които смятат, че щетите върху чуждите имоти са адски забавно нещо.

Обзе го вдъхновение чак когато почти беше станало късно да се възползва от него. Все още му оставаха една-две секунди, преди убиецът да завие зад ъгъла и да го види. Той се запрепъва до най-близката сергия, където продаваха щрудели, вдигна гранатата над главата си и дръпна иглата.

— „Дебрецен“^[1]! — изкрещя диво. — „Дебрецен“ са боклук. Полечик е чекиджия. „Ливърпул“ ви го наби в задника!

Гранатата избухна в ръката му и светът позеленя.

Огънят идваше поне от три посоки и Диема се сещаше само за един начин да реагира. Не можеше да отвърне на огъня — дори не виждаше откъде идваха изстрелите. А ако стреляше напосоки, можеше да убие някого от собствената си раса — грях, който щеше да ѝ затвори вратата към дома.

Затова тя продължи да се плъзга по клоните на дървото. Криеше се от стрелците и се опитваше да намери място, което да я заслони отвсякъде. Като стратегия това вършеше малко по-добра работа от молитвите.

Веднага щом ѝ дойде тази мисъл, осъзна, че има още една възможност.

Запя. Знаеше стотици благословии и повечето можеха да бъдат не само изречени, но и изпети. Започна с погребалния марш, който по очевидни причини беше на челно място в мислите ѝ. Забрави за мелодия и хармония и закрещя с всички сили, като се надяваше, че гласът ѝ ще достигне до хората на Бер Лусим.

Стрелбата замря.

Да, помисли си Диема. Момиче от родния град. Сега вече знаете.

Някъде наблизко изкрещя пронизителен глас, който произнесе заповед на развален арамейски.

Заповедта беше върховно богохулство: „Няма значение коя е, довършете мисията си“. За момент не стана нищо. Но говорещият бе произнесъл смъртната присъда на Диема.

Клонът, на който клечеше, едва успяваше да поддържа тежестта ѝ, но онзи над него беше по-дълъг и дебел. Когато стрелбата се

възобнови, тя се вдигна на него, запази равновесие и се затича.

Все още беше на около три метра над земята и я виждаха отдолу. Измъкна се от короната и излезе на открито. Дърветата тук бяха вековни и бяха сплели клони солидарно срещу набезите на града.

В края на клона Диема скочи. Не се целеше в определена част от съседното дърво, а само използваше растителността да омекоти удара от падането ѝ на земята.

Приземи се на крака, което бе щастливо чудо. Точно отпред видя мъж с пушка в ръка, който се завъртя към нея. Диема го простреля в двата крака, после заби приклада на оръжието си в слепоочието му. Той падна на земята в безсъзнание.

Тя взе пушката му и се оттегли нагоре по хълма, като оглеждаше бързо дърветата около себе си. Долови движение и чу друг вик.

— *Бе хин ет адом!*

Да, помисли си Диема, на земята съм. Може би ще внимавате повече с пушките, когато рискувате да уцелите някого от собствените си хора.

Междувременно изстрелите от собствената ѝ пушка звучаха като техните и ги затрудняваха да я проследят. Тя простреля друг мъж в коленете и го остави да пищи, после изчака един от другарите му да дойде да провери какво става и направи същото и с него. Нямахше нищо против да я кара така, докато не остане и един Предвестник, който може да ходи.

Продължи напред с надеждата, че ще привлече Елохим след себе си и ще ги отдалечи от останалите. Планът им вече бе провален, но все още се нуждаеха от жив Предвестник, когото да разпитат. Кенеди разполагаше с пистолета „Дан-инжект“, следователно имаше най-голям шанс да улови тази риба.

Разбира се, склоновете на хълма Гелерт сега бяха пълни с Елохим, които не бяха в състояние да ходят, но другарите им щяха да ги приберат веднага след като се справеха с Диема, а въпреки всичките ѝ усилия това надали щеше да отнеме много време.

Докато мислеше за това, тя чу меко тупване на земята до себе си. Погледна надолу и видя граната, търколена до крака ѝ. Срита я настрана, за да се затъркаля надолу по хълма, и се метна на земята по корем.

Или поне се опита.

Беше още във въздуха, когато ударната вълна я събори.

Кенеди се беше сблъсквала и преди с Елохим и бе оцеляла, най-вече благодарение на късмет и външна помощ, а веднъж, в Санта Клаус, Аризона и на проверената във времето традиция да носи пистолет в битка с ножове. Знаеше достатъчно, за да е сигурна, че ако остави този тип да се приближи до нея, вероятно ще умре.

Докато той напредваше, тя извади дан-инжекта от чантата си. Метна я надалеч, отпусна свободната си ръка настрани като участник в дуел във викториански роман и се прицели с лекото оръжие. Но това не беше истински пистолет, а модифицирана версия на пушките със стрелички, използвани от пазачите по зоологическите градини, за да приспиват опасни животни. Вместо куршуми оръжието изстрелваше стрелички с три милилитра фентанил.

Убиецът стигна до нея с три крачки. В този момент тя изстреля и двете стрели, целейки се в гърдите му. Но стрелите бяха по-бавни от куршуми, а и по-леки. Предвестникът, чиято пристрастеност към келалита усилваше значително възприятията му, ги избегна, накланяйки тялото си наляво и надясно.

Но това поддържаше мозъка му зает, докато Кенеди вдигна острата пръчка и го прободде в рамото.

Пръчката бе изработена от същата компания, произвела пистолета със стрелички. Задействаше се с пружина и бе модифицирана да изстрелва приспивателното или автоматично, или при натискане на спусъка. Онази, която Кенеди носеше, нелегално променена и смалена от двуметровата си дължина до около дванайсет сантиметра, бе настроена на автоматична стрелба. И тъй като беше оръжие за последна възможност, носеше пет милилитра фентанил вместо три. Очите на убиеца се ококориха шокирано, когато дрогата се вля в тялото му.

Но той не спря. Изби оръжието от ръката на Кенеди и в същото време я удари силно в корема.

Тя не видя юмрука му, затова не успя да смекчи удара. Сви се надве и изхърка агонизиращо. Последвалият светкавичен удар по главата ѝ я накара да падне на колене, а пред очите ѝ заиграха черни и бели петна.

Фентанилът е сравнително скорошна добавка към асортимента търговски приспивателни, синтетично етилово съединение, открито през шейсетте години и използвано отначало за спешно облекчаване на болка. Впечатляващо бързото му действие го направи идеален за употреба при жертви на изгаряния и травми, а ефектът на незабавно приспиване бе едната причина, поради която Диема го бе избрала. Другата беше химическа странност, отбелязана с ентузиазъм от изобретателя му: дори дългогодишни наркомани, привикнали с все по-големи дози морфин, реагираха на фентанила.

Изглежда обаче, употребяващите от дълго време келалит оставаха незасегнати от него. Предвестникът вече бе върху Кенеди, която лежеше по корем, и извиваше ръцете ѝ зад гърба. Беше много посилен от нея и трениран в техники за обездвижване. Държеше и двете ѝ ръце в една от своите и тя не можеше да помръдне и сантиметър, без да я прониже зашеметяваща болка.

Кенеди изпищя, но той не ѝ обърна внимание. Из сградата се носеха достатъчно викове, така че още един нямаше да бъде чул. Със свободната си ръка нападателят извади пластмасова връзка и я стегна здраво около китките ѝ.

После я вдигна на крака и я притисна към облечената в бели плочки стена. Извади сиката си и я размаха пред очите ѝ.

— Виждаш ли това? — прошепна в ухото ѝ. — Само кимни.

Кенеди кимна.

— Острието е отровно. Ако те порежа, умираш. Разбираш ли?

Тя кимна отново.

— В края на коридора има врата. Зад вратата — малък паркинг. Ще го прекосим, за да отидем в паркирания там ван. Ще се качиш в задната му част. Направи го, без да промълвиш и дума, без да издадеш звук и без да се опиташ да бягаш. В противен случай ще те убия. Разбираш ли?

— Да — отговори Кенеди.

Сложил ръка на рамото ѝ, той я завъртя, и насочи напред.

Когато най-после се изправи на крака, Диема откри, че е оглушала.

Двама мъже тичаха към нея надолу по хълма, но от взрива още валяха листа и пръст, които правеха въздуха по-гъст и от супа, така че не я видяха, докато не застана точно пред тях. Тя остави първия да се втурне към нея, мушна се под него и го метна високо и силно. Но това я откри за нападението на втория, кошмарно съчетание от ритници и юмруци, което я просна на земята. Тя се удари с тътен в дънера на дърво.

Предвестникът вдигна пушката си към гърдите и се приготви да стреля. Очите му срещнаха нейните.

— *Аук кадал* — промърмори Диема, вторачена умолително в тъмните очи.

По-големи братко.

Решителността на мъжа го напусна за миг. Тя стреля два пъти и изпразни пълнителя си. Единият куршум не уцели, но вторият се заби в дясната му ръка, разби приклада на пушката и отнесе два от пръстите му.

Той бръкна за сиката си с лявата си ръка, но Диема се метна към него в отчаян скок, за да го скрита в гърдите. Мъжът падна тежко и му бе нужна секунда повече отколкото на нея, за да се надигне. За това време тя вече бе взела пушката му, която ѝ послужи само като тояга. Широкият ѝ размах го прасна в долната челюст и ударът го просна на земята в безсъзнание.

Слухът ѝ започна да се възвръща, но цялото ѝ тяло пулсираше от болка и всяко движение ѝ причиняваше зверска агония. Вероятно бе пукнала ребро, когато падна след избухването на гранатата.

Но си имаше пленник. Ако останалите бяха оцелели, това можеше да се брой за успех. Диема се огледа за нещо, с което да завърже ръцете на нападателя си. Коланът му щеше да свърши работа. Тя коленичи и го разкопча, после завъртя мъжа настрани, за да може да го измъкне.

Но когато завърза китките му, той се размърда и отвори очи.

— *Декай?* — изхъхри.

Жив? Взимаш ме жив?

— За да те разпитам — отговори Диема, но се въздържа от повече обяснения. — Искаме да знаем за Бер Лусим и работата, която вършиш за него.

Мъжът се намръщи. Мускулите на челюстта му се стегнаха, а бледото му лице внезапно почервения.

Диема не осъзна какво прави пленникът ѝ, докато не стана прекалено късно, за да го спре. Тя се забори да отвори челюстта му, но макар да успя, той потръпна и се скова, ококорил очи широко.

Идеята, че човек от племето ѝ може да използва самоубийствена капсула, бе така абсурдна за нея, както идеята да убиеш един от своите. Кръвта на божиите слуги е скъпа в очите на Господ. Животът им бе скъпоценен, защото бездруго бяха твърде малко на брой. Но Бер Лусим очевидно ги бе научил на нови неща.

Мрачна и едва потискайки сълзите си, Диема използва палеца и показалеца си, за да затвори клепачите на мъртвеца над изпъкналите му очи.

Когато го направи, нещо студено и твърдо докосна тила ѝ.

— *Акхот ха 'актана* — меко каза Хифела, като повдигна зигзауера си и докосна бузата ѝ с дулото му. — Малка сестричке.

Кенеди тръгна пред Предвестника, но щом стигнаха до края на коридора, той се протегна покрай нея, за да отвори вратата. Вътре нахлу ярко слънце, което я накара да примигне и присвие очи.

— Натам — каза мъжът, като я побутна в правилната посока.

На около седем метра от тях бе паркиран червен ван. На него с черни букви бяха изписани думите „Скоростен превоз“, а до тях бе изрисувано логото на компанията. Кенеди се запрепъва към вана, като се влачеше бавно с напразната надежда, че някой може да се приближи и да види какво става.

Никой не се появи. Стигнаха до колата и похитителят ѝ отвори задната врата.

— Влизай вътре — заповяда ѝ той.

Кенеди се вторачи в него. Гласът му определено бе прозвучал завалено, а стойката му изглеждаше нестабилна.

Тя отстъпи няколко крачки назад. Предвестникът скочи към нея и я улови за ръка, но едва не падна. Примигна бързо няколко пъти, сякаш за да проясни зрението си.

— Влизай вътре — повтори той, като я затегли към вана.

Държеше сиката си близо до гърлото на Кенеди и макар да внимаваше да не я пореже, тя бе ужасена, тъй като ръката му не изглеждаше особено стабилна.

Кенеди се качи във вана, затруднена от вързаните си ръце и се завъртя, за да седне с лице напред.

Когато Предвестникът се опита да затвори, тя се просна на пода на вана и скрита вратите в лицето му. Ножът излетя от ръката му, а той се запрепъва назад и се свлече на едно коляно.

Кенеди се изтърколи от вана с надеждата да се приземи на крака и да избяга. Но убиецът вече се надигаше и блокираше единствения ѝ изход от тясната задънена уличка. Тя се престори, че завива наляво, а после, щом той пристъпи към нея, профуча вдясно от него. Но макар и дрогиран и объркан, той беше по-бърз от нея. Завъртя се и скрита краката ѝ.

Кенеди се претърколи, когато падна, като отчаяно се опитваше да измъкне краката си изпод тялото си. Предвестникът застана между нея и изхода. Иззад стиснатите му зъби се процеждаше кръв, а очите му бяха замъглени, но на лицето му бе изписано убийствено изражение. Той бръкна в сакото си и извади две тънки дървени пръчки като дръжки на въже за скачане. След секунда Кенеди забеляза почти невидимата жица, окачена между тях.

Убиецът тръгна към нея и тя се отдръпна назад. Но само след няколко стъпки гърбът ѝ се притисна в стената. Погледна наляво, после надясно. Нямаше накъде да отиде. Предвестникът вдигна гаротата, а Кенеди наведе глава и му обърна гръб.

Той метна примката около врата ѝ, а тя пристъпи назад в прегръдката му, сякаш приветстваше собствената си смърт.

Сиката, която бе грабнала от земята, беше стисната здраво в завързаните ѝ ръце. Убиецът се заби в острието ѝ и то потъна изцяло в корема му. Кенеди завъртя ръце нагоре-надолу.

Умирацията изхърка немошно. Тя чу приглушеното тупване на тялото му на земята и едва тогава се обърна да погледне. Вероятно вече мъртъв, макар ококорените му очи да изглеждаха изпълнени с изненада. Кенеди си каза, че фентанилът сигурно е намалил болката му. Гаротата още висеше около врата ѝ, а дървените ѝ дръжки се люлееха свободно. Тя се зачуди как да освободи завързаните си ръце с помощта на отровното острие.

Диема отпусна ръце настрани и зачака. Позна гласа на Хифела, разбира се — от записите, които бе изучавала в Гинат Дания, и от заповедите му да бъде убита, независимо коя е и откъде е, докато тя пееше благословията си от върха на дървото. Знаеше добре какво ще стане, не бе наясно само с подробностите. Пистолетът бе притиснат в тила ѝ, идеално разположен за екзекуция.

— Имам въпрос — каза тя.

— Аз също — отвърна Хифела със спокоен, почти небрежен глас. — Всъщност имам два въпроса. Как ни намерихте и кой друг знае? Очевидно ще зададем същите въпроси на неверницата, но след като вече сме тук, малка сестричке, отговори ми. Вие четиримата сами ли сте тук, или утре ще трябва да убивам отново?

— Сами сме.

Хифела се захили.

— Забележително. Вероятно трябваше да ви оставим да ни посетите у дома. Можеше да умрат по-малко хора.

Диема се скова.

— Не съм убивала никого — промърмори тя.

— Ти не си. Но якият ти приятел уби поне един от моите хора и обезобрази друг. А гранатата, която не успя да те премахне, уби един от нашите. Добре, вече имам половин отговор. Дай ми и другата половина, моля те. Как ни намерихте?

— Заглавната страница на книгата на Толър показва този хълм. Отгатнахме останалото.

— Гениална догадка. Да, разбирам. Елегантна работа, сестричке. А сега задай въпроса си, преди да наторя земята с кръвта и мозъка ти.

— Наистина ли би го направил?

Думите ѝ прозвучаха почти детски, като молба за милост. Но Диема не искаше милост, а просто се молеше да разбере света наоколо. Но пък само дете би очаквало да разбере подобно нещо.

— Този войник не направи ли точно това, когато се самоуби? — попита я Хифела. — Неговият живот и смърт не струват ли колкото твоите?

Диема видя грешката в доводите му, но не може да я определи точно поради затормозения си мозък. Хифела обаче явно не се

нуждаеше от отговор.

— Когато поостарях — каза той, сякаш разчел мислите й, — започнах да изпитвам раздразнение от излишния багаж. Святото, тържественото, родствените връзки са ужасно бреме. Вече пътувам леко. Да, ще те убия, без да се замисля. Все пак аз съм убиец. Защо да налагам ограничения на толкова чисто и просто нещо? А сега е последният ти шанс да зададеш въпроса си.

— Оттеглям го — промърмори тя.

— Наистина ли?

За първи път в гласа на Хифела се забеляза нещо като интерес.

— Кажи ми тогава, момиченце, какъв щеше да е въпросът ти. Просто съм любопитен.

— Добре. Защо го последва? Защо тръгна с Бер Лусим, който се изплю върху задълженията си и се отрече от хората си? Наистина ли мислеше, че е по-добър от цялата Гинат Дания? Всъщност вярвам, че вече ми отговори. Ако нищо не е свято, какво би могло да ти попречи да вършиш всички тези гнусотии?

— А, не съм казвал, че нищо не е свято — отвърна Хифела, като я потупа леко по тила с дулото на пистолета, сякаш беше учител, който се кара на непослушно дете. — Нали?

Тя бавно завъртя глава. Знаеше, че това може да го провокира да я застреля, но след като бездруго се готвеше да я убие, нямаше какво да губи. А и й се искаше, вероятно заради презрителния му тон и наглото потупване, да го гледа в очите, докато умира.

— Тогава това може да е въпросът ми — каза тя, като се опита да говори със същия презрителен тон.

Той наклони леко глава, но пистолетът, който сега сочеше към гърлото й, не помръдна и милиметър.

— Моля? — намръщено попита Хифела.

— Какво е свято за теб, Хифела?

— А — усмихна се той накриво, — мислех, че това е очевидно. Той, разбира се.

Диема се ококори за миг, а устата й увисна. Хифела се засмя на глас.

— О, дете, ако беше живяла по-дълго, щеше да научиш много неща. Но може би Господ ни оставя да умрем, когато реши, че сме стигнали до предела на възможностите си за учене. Когато мозъците

ни се затворят, а единственото, което правим, е да живеем като животни или растения. Затвори очи.

— Не — възрази тя.

— Ако ги затвориш, ще бъде по-лесно.

— Тогава ти затвори твоите — предложи Лио Тилмън.

Гърмеж от изстрел оглуши Диема отново.

[1] Унгарски футболен отбор. — Б.пр. ↑

56.

Ако Тилмън беше стрелял с дясната си ръка, ако тя все още функционираше, той щеше да се опита да убие врага, макар че мършавият, вече подобен на труп убиец и Диема бяха толкова близо един до друг, че почти се докосваха.

Лио се бе приближил към тях откъм хотела. Насочваше го сигналът от джипиеса — Диема бе оставила чипа в джоба си — но дори и без него разкъсаните от куршуми листа и надупчените дървета, както и пролятата кръв бяха пътека, която и идиот можеше да последва. На два пъти се бе сблъскал с тежко ранени Предвестници, осакатени от изстрели в краката. И двата пъти му се наложи да участва в престрелка с тях и да ги остави мъртви зад себе си.

Щом се приближи достатъчно, откри Диема по гласа ѝ и гласа на онзи, който говореше с нея. Тилмън се бе научил да се придвижва безшумно в джунглите на три континента, а Диема и бледият тип бездруго бяха погълнати от разговора си и не чуха стъпките му.

Но в лявата си ръка носеше оръжие, с което никога не бе стрелял. Само луд би разчитал на подобен пистолет, когато приятел и враг стоят един до друг. Затова той се приближи колкото можеше повече без скелетоподобният мъж да усети присъствието му, стреля във въздуха и се хвърли върху врага.

Изстрелът свърши работа. Каза на убиеца, че е в опасност, и отмени вниманието му от момичето към Тилмън.

Но все още му оставаха около три метра. Подсилен от келалита, Хифела завъртя пистолета си и стреля, преди Тилмън да бе изминал това разстояние.

Диема, също подсилена от келалит, заби ръка в китката на убиеца и бутна пистолета му. Куршумът излетя настрани.

После Тилмън удари Хифела като танк.

Но в секундата преди сблъсъка Хифела бе преценил положението и бе взел решение. Вече имаше двама врагове вместо само един. Трябваше да избере по-опасния.

Той клекна и се завъртя и макар Диема да видя ритника, не можа да направи друго, освен да се примири с него. Петата на Хифела я удари странично по главата и я запрати надолу по склона.

Но цената беше доста висока. Хифела още не бе възвърнал равновесието си, когато Тилмън се метна върху него. Лявата ръка на Лио се спусна светкавично надолу и изби пистолета от ръката на убиеца, после нанесе зверско кроше в корема му. Предвестникът го изтърпя, забелязал, че юмрукът на противника му се забави малко в мига преди удара, което говореше за нараняване на дясната му ръка. Сега, когато Тилмън вече бе в обсега му, той отвърна светкавично на ударите.

Буря от ритници и крошета се развихри върху Тилмън и той се препъна назад, изпускайки пистолета си. Хифела го последва и Лио осъзна, че губи. Нямаше начин да спечели битката, особено като се имаха предвид и външните фактори. Един от тях се гърчеше на земята зад Хифела. Тилмън се опита да тръгне в обратната посока, принуждавайки убиеца да обърне гръб на Диема, но едва успя да се задържи на крака.

Момичето се задейства, но Хифела го видя с крайчеца на окото си. Той скочи енергично, завъртя се и срита Тилмън в корема.

Диема опита отново. Движенията ѝ бяха бавни — от удара в главата бе наранена и замаяна. Вдигна се на ръце и колене и се стегна за нов ход.

Без дори да я поглежда, Хифела срита пръст и чакъл в лицето ѝ, после се завъртя и я ритна отново в главата. Тя падна, а той се приготви за нов ритник. Този път тя повдигна ръце, за да блокира удара, но кракът на убиеца дори не се забави, а се заби в слепоочието ѝ.

Това беше чиста демонстрация на превъзходството му над двамата му противници. Но последният шут принуди Предвестника да се извърне от Тилмън. Лио се хвърли към него, размахвайки юмруци. Хифела обаче вече бе въвн от обсега му и бе стиснал пистолета му. Беше очаквал реакцията на Тилмън, вероятно дори го бе подтикнал към нея. Вторачен в дулото на беретата, Лио, който бе броил изстрелите си внимателно, осъзна, че това е единственият му шанс. Празното оръжие изщрака глухо, а той стисна Хифела в мечешка прегръдка.

Тактиката му не беше много добра. Успя да притисне дясната ръка на убиеца към тялото му, но лявата остана свободна. Надяваше се само да го задържи неподвижен, докато момичето се стегне и го нападне изотзад.

Хифела започна да го удря в главата със зверска сила. Тилмън видя звезди, а после и тъмнина. Наведе се по-близо и зарови лице в рамото на убиеца, принуждавайки го да извие ръката си, което намали силата на втория и третия му удар.

Четвърти удар не последва. Опитвайки се да се измъкне от хватката на Тилмън, Хифела бе успял да напипа сиката, която стърчеше от рамото му. Той я извади бързо и я заби отново.

Шокът от убийствената болка и почти прерязаният му трапецовиден мускул накараха Тилмън да отпусне хватката си. Хифела се отдръпна от него и вдигна ножа, за да го забие в сърцето му.

Поемайки риска, от който Лио се бе уплашил, Диема простреля убиеца в главата. Куршумът мина през черепа му, влизайки през лявата тилна кост и излизайки през лявото му око.

Тялото на Хифела, този изключителен инструмент, се разбунтува срещу него. Той замръзна с ножа във въздуха, а ръката му затрепери. После спазъмът премина и той се хвърли напред.

Тилмън улови китката му и го завъртя бавно, за да го отдалечи от Диема. Тя беше на колене, лицето ѝ — оглупяло от шока, очите ѝ — замъглени. Държеше пистолета на Хифела пред себе си, сякаш поднасяше приношение към олтар, който никой друг не може да види. Изстрелът в главата беше шанс едно на милион и тя се възползва от него.

Всъщност, тъй като в пълнителя бяха останали единайсет куршума, възползва се единайсет пъти. Хифела се просна на земята. Тилмън падна до него, неспособен да се задържи прав. Внезапно откри, че гледа право в отпуснатото измъчено лице на врага си.

— *Било б'ейет ха йехуани* — прохърка Хифела. — *Сирута муот дил касех шох.*

Думите изскочиха от него заедно с последните остатъци от духа му.

Кенеди ги намери първа, изминавайки същия път като Тилмън. Знаеше, че не може да е далеч от глутницата. Местната полиция и антитерористичното поделение бяха отишли право в хотела, където имаше десетки свидетели на престрелката. Виждаха се и трупове — един проснат по корем до басейна, а другият — на паркинга за персонала. Но и в парка на хълма Гелерт бяха чути изстрели и експлозии, така че това щеше да е следващата им спирка.

Тилмън беше в безсъзнание и почти със сигурност умираше. Земята около него бе пропита с кръвта му и обувките на Кенеди подгизнаха. От дълбоките рани по рамото и гърдите му течеше кръв, но слабо, като последните капки от празен варел.

Мъжът до него бе мъртъв. Дузина прострелни рани изпъкваха като черни ореоли по мъртвешки бялата му кожа.

Имаше и друг мъж, също мъртъв, но без видими рани, с изключение на повредената му ръка. И Диема бе там. Тя се опитваше да се изправи, но не успяваше. Предницата на ризата ѝ бе омазана с повърнато, а кървясалите ѝ очи изглеждаха неспособни да се фокусират.

Кенеди ѝ помогна да седне и да се облегне на едно дърво.

— Имаш мозъчно сътресение — каза тя. — Не се опитвай да мърдаш.

Очите ѝ се стрелнаха обратно към посивялото лице на Тилмън и почервенялата му риза. Трябваше да направи нещо. Вероятно беше прекалено късно, но трябваше да опита.

Тя извади телефона си и започна да набира номера за спешни случаи. Ако Унгария беше член на ЕС, той трябваше да е 112. Ако не, щеше да се обади в бюро за информация и да помоли да я свържат. Ръката на Диема стисна китката ѝ.

— Канал нула — прошепна тя.

— Звъня за линейка — отвърна Кенеди, като издърпа ръката си.
— Опитай се да останеш будна.

— Канал нула!

Момичето откачи радиостанцията от колана си на третия опит. Но после само се втренчи в нея, тъй като не виждаше ясно бутоните, за да ги задейства.

Кенеди взе радиостанцията от ръката ѝ и я включи.

— Какво е канал нула? — попита тя.

— Кажи им... къде сме.

Ръцете на момичето се спуснаха отново към колана му. Кенеди чу пращането по канала. Отсреща се обади ясен мъжки глас.

Скалпът на Кенеди настръхна — беше казал нещо на арамейски.

— На хълма Гелерт сме — каза тя.

Кратка пауза.

— Кой се обажда, моля?

— Диема е тук — отговори Кенеди. — Диема. Диема Бейт Евром.

— *Пере ехон!* — изкрещя Диема с глас на пияна. — *Пере ехон адир!*

— Чух — бързо извика мъжът. — На хълма Гелерт. От северната или южната страна?

— Северната. Точно над хотел „Гелерт“.

— Дръж канала отворен. Идваме.

Кенеди пусна радиостанцията и се втренчи в Диема, или по-скоро в онова, което тя държеше в ръката си. Малка спринцовка, от онези, с които диабетиците си инжектират инсулин, и ампула с безцветна течност. И двете паднаха в праха, когато ръката на момичето потръпна.

— *Дал ле бехо'ота* — каза Диема.

Кенеди взе спринцовката и я размаха пред лицето ѝ.

— Диема, какво искаш да направя с това? — извика тя. — Говори на английски!

Очите на момичето се фокусираха за момент.

— Инжектирай я в сърцето му — каза то.

58.

Беше време на болка и прегрупиране. Но не бе достатъчно, тъй като имаше прекалено много за вършене.

Екипът на Нахир от местни Елохим, лоялни на племето и клетвата си, отнесе Тилмън от хълма посред бял ден в кухнята вътрешност на носилка, замаскирана като количка за сладолед. Диема и Кенеди вървяха до тях, скрили наранените си лица под маски с лица на Пунчинело, смешния детеубиец от италианската комедия дел арте. Трупите на Предвестниците, загинали на хълма, също бяха разчистени, но Диема и Кенеди не бяха в състояние да се поинтересуват как точно.

В най-близката обезопасена къща, зад обкованата с дъски витрина на бивша цветарница на улица „Столар Бела“, Диема бе прегледана от лекарите на Елохим. Сътресението ѝ бе леко и вече минаваше, но имаше две спукани ребра и счупен пръст, който дори не помнеше как е счупила. Тя нетърпеливо отказа болкоуспокояващите, които ѝ предложиха, и веднага щом започна да разсъждава трезво, попита за здравето на екипа си.

Нахир ѝ обясни, че затворниците са в безопасност. Англичанинът вероятно щял да умре, но останалите били в сравнително добро състояние и готови да бъдат разпитани от нея.

Диема се надигна на пръсти, за да доближи лице до неговото, и му просъска, че ще е адски неудобно, ако англичанинът умре. Толкова неудобно, че ако се случи, тя ще се погрижи Нахир да прекара следващите няколко години в клоаката на Гинат Дания, почиствайки отходните канали с езика си.

— Аз все още съм емисарка на Куутма — напомни му тя със заплашително спокойствие. — И докато съм тук, в града ти, отговаряш пред мен.

Бяха повикани опитни лекари. Лио Тилмън бе прегледан грижливо и лечението му започна.

После Диема ги накара да намерят Бен Ръш и да го доведат. Той се намираше в болница „Ужоци“, където служеше за шивашка мостра

на медицинска сестра с мускулести ръце, няколко метра конци и грубовата трудова етика. Обработен жестоко от юмруци, обувки и специални инструменти, Ръш беше неразпознаваем. Вече имаше седемдесет и три шева по лицето, скалпа, рамото и гърба. Сестрата бе оптимистично настроена за лявото му око, но засега то беше подуто, затворено и покрито с трийсет и пет шева.

Когато двама непознати мъже се появиха до леглото на Ръш и му съобщиха, че Диема ги е изпратила, той предположи, че са дошли да го убият, и категорично отказа да тръгне с тях.

— Тя каза — предаде му Шрага внимателно, — че никой освен теб никога не е обиждал гърдите й. Добави, че малко момче, което харесва големи гърди, вероятно си пада по извратен начин по майка си.

Ръш промени решението си и се съгласи да ги придружи, макар че до момента, в който видя Диема, се страхуваше да не му прережат гърлото.

Разказа на Диема какво бе направил и как бе оцелял. Бомбата с боя бе маскирала лицето му или поне го омаца, както и лицата на двайсетина други човека, попаднали в обсега на избухналата граната. А тъй като повечето от тях вече се бяха нахвърлили върху него, обзети от нетърпение да му избият зъбите, объркването стана още по-голямо. Предвестникът, изпратен да го убие, се озова в мелето, но при звука на полицейските сирени се оттегли безмълвно.

Ръш не забрави да благодари на Диема, че го предупреди, когато се появи мъжът с ножа. Тя отговори, че съжалява за изхабените заради него куршуми и че за в бъдеще не би загубила и секунда от скъпоценното си време, за да го спасява. Всъщност обаче бе едновременно изненадана и макар и неохотно, впечатлена, че момчето е оцеляло в битката. При това с помощта на гранатата с боя, която тя му бе дала в знак на презрение. Диема си припомни как след един не особено успешен изпит неин учител й бе казал, че е по-добре да си късметлия, отколкото да си добър. Момчето вероятно беше прекалено глупаво да осъзнае, че току-що бе изчерпало наведнъж запаса си от късмет.

По това време тя вече бе накарала хората на Нахир да изпълнят още няколко заповеди, Кенеди бе преместена в килия с легло, а Тилмън — в идеално дезинфекцирана стая, където старателно бе сглобена медицинска апаратура.

Диема изиска доклад от лекарите и те послушно ѝ го осигуриха. Казаха ѝ, че адамитът е загубил повече от два литра кръв — почти максималното количество, което човек може да загуби, без да умре. Инжекцията, която тя беше дала на Кенеди, му бе попречила да изпадне в клиничен шок и му бе позволила да оцелее достатъчно дълго, за да му бъде прелята кръв. Но раните му бяха ужасни. Повредата на дясната му ръка вероятно щеше да е необратима, а докато не дойдеше в съзнание, нямаше да знаят дали няма и мозъчни увреждания. Лекарите обаче нямаха представа кога Тилмън ще се свести.

Диема отиде да го види. Един от лекарите проверяваше реакцията на зениците му, но отстъпи встрани от леглото, когато тя влезе в стаята и зачака с отпуснати ръце.

— Излез навън — нареди му Диема. — Остани там, докато те повикам.

Лекарят кимна и се оттегли.

Тя се приближи до леглото и прикова очи в Тилмън. Изглеждаше стар, слаб и доста грозен. Кожата му беше сиво-бяла и покрита с червени петна, а бузите — хлътнали. Целият бе оплетен в системи и кабели за диагностичните машини. Лека миризма на пот и дезинфектант се издигаше от него. Миризмата на лоши новини, съобщени в добре осветени стаи.

Диема се забори със загадката, но не можеше да я разреши без никакви следи, а всеки, който би могъл да я насочи нанякъде, вече бе мъртъв. Майка ѝ, Ребека, отнела собствения си живот. Бившият Куутма, умрял, защото бе тъгувал за Ребека прекалено много. А баща ѝ, бащата, когото помнеше как я отнася от недовършената ѝ рисунка, онзи, който живееше в изпепелената пръст в паметта ѝ...

Ти ли си този човек?

Тялото на леглото, от което стърчаха кабели и системи, не можеше да ѝ каже. Тя се сети за Пунчинело. Независимо какъв бе проблемът, единствената реакция на Пунчинело бе да грабне пръчката си, която държеше като бебе в двете си ръце, и да извърши ново убийство. После си спомни и за койота Уайли, чиято неумолима враждебност към кукувицата бе основата на съществуването му.

Искаше Тилмън да е такъв: създание от анимационно филмче, просто, предвидимо и лесно за мразене. Винаги го бе виждала такъв,

дори и преди да се запознае с рисуваните герои. И все още можеше да го види така, но с повече усилия.

Ала тук лежеше друг човек, който ѝ се бе притекъл на помощ, когато се нуждаеше от него, вместо да се опита да спаси неверницата, своята приятелка и съюзничка. Човек, който се бе изправил срещу Хифела с наранената си и безполезна ръка и бе позволил да насекат гърдите му като свинско, за да ѝ осигури добра възможност да се прицели.

Думите на Хифела продължаваха да отекват в мислите ѝ. „*И'тук гемае ле. Нет я нею.*“

Един от членовете на племето се бе опитал да я убие. А биологичният ѝ баща я беше спасил. Трябваше да осмисли този парадокс.

Или самата тя да се превърне в герой от анимационен филм.

Беше време да спре да отлага неизбежното. Отиде да се види с Кенеди, която избухна като бомба в мига, в който вратата се отвори.

— Къде е Лио? Какво направихте с него?

Тя пристъпи към Диема, без въобще да се притесни от двамата Предвестници, които стояха от двете ѝ страни.

— Ако е мъртъв...

— Жив е — прекъсна я Диема. — Но почти. Седни, Хедър. Моля те.

Кенеди се подчини, вероятно защото осъзна, че Диема бе използвала малкото ѝ име, а това бе знак, че се е променило нещо важно.

Диема отпрати Предвестниците с груб жест и затвори вратата зад тях.

— Кажи ми — помоли Кенеди с притеснен глас. — Кажи ми как е Лио.

Диема ѝ разказа за загубата на кръв, за раните по гърдите и рамото му, за продължаващата кома. Беше точно и пълно обобщение. Учителите ѝ щяха да се гордеят с нея.

— Но той ще се съвземе — каза Кенеди с почти умолителен глас. — Това е Лио. Той ще се върне при нас.

— Лекарите мислят така — отговори Диема. — Всичко, с изключение на рамото, ще се възстанови. Казват, че щетите върху

мускула са прекалено жестоки. Направиха всичко възможно да го закърпят, но не дават обещания.

— Кой са те, Диема? — свирепо извика Кенеди. — Лекарите, на които довери живота му. Това място не е болница, а затвор. Откъде си взела тези лекари?

— Не е затвор — възрази Диема. — Просто обезопасена къща. Лекарите работят тук, но поддържат връзка с други в Гинат Дания. Говориха и с най-опитните ни лечители и поискаха съвет. В момента те са на път насам. Помолих да ги изпратят и идват.

Това не беше хвалба, а просто съобщение. Куутма ѝ бе обещал цялата помощ, от която се нуждае, без да задава въпроси. И тя му каза, че се нуждае точно от това.

— Искам да го видя — каза Кенеди.

— Той е в безсъзнание. Няма да разбере, че си там.

— Искам да го видя.

Диема кимна.

— Добре.

— Ами Ръш? Какво стана с Ръш? Искам да видя и него.

— Добре — повтори Диема. — Обещавам. Но първо трябва да те попитам нещо. Мисията стигна...

— О, господи! — побесня Кенеди. — Недей. Дори не ми говори за това. Положихме всички възможни усилия, но ни победиха. Трябваше да сме наясно с това още преди да се захванем. Не сме виновни, че мисията претърпя неуспех!

— Не.

— Ако ставаше дума за друг, а не за Лио, щях да знам, че е пълна лудост.

Кенеди говореше повече на себе си, отколкото на Диема. Тя поклати глава объркано.

— Мислех го за някакъв проклет Супермен. Вярвах, че не може да се провали. И затова го оставих да тръгне срещу тези... тези чудовища. А и аз самата тръгнах срещу тях. Като че ли имахме някакъв шанс. Но нямахме. Провалихме се, защото трябваше да се провалим, Диема.

— Не се провалихме.

— Защото никой не би могъл да се справи с цял...

— Хедър, не се провалихме.

Най-после Кенеди се успокои и се замисли върху чутото.

— Какво? — промърмори тя объркано. — Какво казваш? Всички умряха. Или избягаха. Не разполагаме с нищо.

— Разполагаме с всичко, от което се нуждаем. Знаем къде е Бер Лусим, И тръгваме за него. Просто чакаме екипировката. Затова дойдох тук. Да те попитам искаш ли да дойдеш с нас. Мисля, че си спечели това право. И мисля... — тя се поколеба, защото ѝ бе трудно да изрече грозните си подозрения, — мисля, че ще си в по-голяма безопасност, ако си с мен, отколкото ако останеш тук.

Непоколебимият поглед на Кенеди бе изпълнен с изненада, недоверие и дори и с обвинение.

— Не те моля да убиваш никого — каза Диема. — Ти вече ми каза, че това е нещо, което не можеш да направиш.

Диема бе прочела полицейските протоколи от хотел „Гелерт“ и знаеше какво бе причинила Кенеди на обучен убиец, при това със собствената му сика, но реши, че е по-разумно да остави този разговор за друг път.

— Искам те с мен заради прозренията ти. Нуждая се от теб като детектив.

Кенеди бе неумолима и огорчена.

— За да открия какво? Нещо, което твърдиш, че вече си намерила? Да не мислиш, че падам от луната, момиче? Да не мислиш, че не съм наясно как ни подхвърляше само трохи информация през цялото време? Позволи на Лио да проследи мотора ти, за да те последва до онзи склад. Остави ни да намерим книгата на Толър, а после ни разказа какво пише в нея. Нуждаеш се от Лио само за да прерязва гърла, а от мен — за да ти доведе Лио. Което, господ да ми прости, направих. Но вече приключих. Отивай да си играеш игричките сама.

— Ти ни доведе тук — отвърна Диема. — Ти и момчето. Ти сглоби парченцата от мозайката и ги осмисли. Даде ми насока. Искам да си с мен, когато отида в дома на Бер Лусим, в случай че отново се нуждая от насочване. Каквото и да намерим там, каквото и да е планирал Лусим, да го видя през твоите очи може би ще ми помогне.

— Е, кофти късмет. Очите ми си остават тук заедно с мен. И с Лио.

От нетърпение Диема стана безразсъдна. Тя шамароса Кенеди по лицето.

Реакцията на Хедър още преди да регистрира болката от шамара, бе да тресне юмрук в челюстта на Диема. Момичето пое крошето без звук и без дори да примигне.

— Твоята болка — каза то, усетило тънката струйка кръв, която се стичаше от устата му — и моята болка. Еднакви ли са?

Кенеди отстъпи назад и вдигна ръце, приготвяйки се за битка. Очевидно не се страхуваше, че боят щеше да бъде съвсем кратък. Но въпросът я притесни и тя отпусна ръце. После сви рамене отвратено.

— Моля те, разкарай се оттук — промълви тя. — Позволи ми да видя Лио или се разкарай. Нямам нищо за теб.

— Отговори на въпроса ми. Болката ти...

— Откъде да знам дали са еднакви? — изкрещя Кенеди. — Не съм в мозъка ти, нали? Не знам какво изпитваш. Или дали въобще изпитваш нещо. Не знам нищо за теб освен името ти, а дори и то е под съмнение.

— Но ние сме еднакви — каза Диема. — Под кожата. Вярваш в това, нали?

Кенеди се вторачи в нея ядосано.

— Няма значение в какво вярвам. Нито ти в какво вярваш. Нали ти и хората ти вярвате в отделното сътворение? Вашите хора и останалите? Избраните и утайката!

— И коя от нас тогава би трябвало да се тревожи повече за милиона мъртъвци? — попита Диема.

Не очакваше отговор, но се зарадва, когато Кенеди реагира, а по лицето ѝ се изписаха безброй емоции. У дома, в Гинат Дания, Диема бе свикнала да говори онова, което мисли, или просто да отказва да говори. Но в света на адамитите говоренето беше битка. Човек казваше това, което му осигуряваше предимство.

— Не се нуждаеш от мен — каза Кенеди. — Имаш всичко, което ти трябва.

Но гласът ѝ не прозвуча убедено. След секунда тя заговори отново:

— Успя ли да заловиш жив някого от хората на Бер Лусим? Разпитвахте ли го през цялото това време?

Диема разбра, че е спечелила битката, но не го показва с нищо.

— След половин час ще има събрание — съобщи тя. — Дотогава екипировката, която поръчах, ще е пристигнала и ще сме готови за тръгване. Бих искала да дойдеш с мен. Можеш да вземеш окончателното си решение, когато ме изслушаш.

Тя излезе от стаята, като кимна на Предвестниците да заключат вратата зад нея. Нямахше нужда да казва нищо повече.

Но трябваше да говори с Нахир, който все още не бе сигурен какво точно иска от него и може би щеше да започне да спори с нея. Канеше се да поговори и с момчето, което просто трябваше да изпълни нарежданията ѝ. Момчето.

Роналд Стивън Пинкърс, надигнал се от гроба, за да я навестява и тормози.

— Устроихме засада, но тя не ни свърши работа. Всъщност ние попаднахме в клопката.

Гласът на Диема прозвънтя високо в малката претъпкана стая. Заедно с Нахир там имаше повече от четирийсет Предвестници, повечето от които бяха пристигнали наскоро. Седяха мълчаливо на съгъваеми столове от стомана и черна пластмаса, облечени в ръчно тъканите си ленени дрехи. Проводници на ужасяващо насилие, увиснали безтегловно. Хищни птици, свалени някак си на земята и убедени да позират за групова снимка.

А сред тях седяха Кенеди и Ръш, обградени от празни места. Никой не искаше да седи до неверницата, вълчицата, и да бъде омърсен от близостта ѝ.

Диема замълча и се прокашля. Гласът ѝ бе отекнал пронизително. Звучеше като идиот. Не, по-лошо — звучеше като дете. Дланите ѝ бяха горещи и влажни. През последните три години бе направила много неща, а още повече бе изтърпяла, но никога не ѝ се бе налагало да говори пред публика. И сега се уплаши, че не я бива за това.

Опита отново.

— Идеята беше да подмамим един от Предвестниците на Бер Лусим да се опита да отвлече Хедър Кенеди, както вече пробвах да направят в Англия, като ги заблудим, че може би знаем къде се намира базата им.

Тя огледа мрачните лица наоколо.

— Това свърши работа. Но пък те не се втурнаха само по петите на Кенеди, а срещу всички нас. И не изпратиха един Елохим, а много.

— След мен изпратиха само един — обади се Ръш. — И това се оказа грешка.

Като се имаше предвид състоянието на лицето му и фактът, че приглушеният му променен глас излизаше от едната страна на зверски подутата му челюст, думите му очевидно бяха шега. Четирийсет Елохим, които нямаха чувство за хумор, особено когато ставаше дума за свящото им призвание, се вторачиха в него в мрачно мълчание.

— Бяха повече от дузина — продължи Диема, насочвайки вниманието обратно към себе си. — Не сме сигурни колко точно, защото изчакаха да се разделим и ни нападнаха на малки групи. Последният убит бе Хифела, когото всички познавате. Или поне сте чували за него.

Внезапно стаята забръмча от десетки приглушени разговори. Диема ги изчака търпеливо. Беше обмислила думите си внимателно и искаше съотечествениците ѝ да осъзнаят значението им — дванайсет Елохим бяха изпратени срещу трима адамити, двама от които седяха пред тях и дишаха спокойно.

— Преборихме се с Хифела на хълма Гелерт — каза Диема. — Имам предвид, аз и Лио Тилмън, познат на племето, защото навремето беше...

Гърлото ѝ пресъхна и ѝ се наложи отново да се прокашля.

— Познат на хората ни в други времена и при други обстоятелства. Хифела се би ожесточено и можеше да спечели. Някои от вас видяха трупа му и знаят. Бяха нужни дузина куршуми, за да умре. А докато умираше на земята, изрече следните думи: „*Било б'ейет ха йехуани. Сирута муат дил касех шох*“.

Ново нервно мърморене из стаята. Повечето Предвестници изглеждаха озадачени или притеснени. Нахир се намръщи.

— Не може да е казал това — възрази той.

— Бях на три метра от него, братко. Повтарям ти думите му дословно.

— Значи е имал предвид учителя. Изменника Шеколни. Земята, по която той върви.

— Не каза това.

— Някои от нас — намеси се Кенеди — не говорят езика ви. Ако въобще има смисъл да седим тук, някой трябва да ни превежда.

Нахир я изгледа студено и се обърна към Диема.

— Има ли смисъл те да са тук? — попита той. — Много от нас се чудят.

Диема отговори на въпроса на Кенеди, пренебрегвайки Нахир.

— Хифела каза: „Отведете ме при Известителя. Позволете ми да умра на свята земя“.

— И защо е важно това? — учуди се Кенеди.

— Защото единствената свята земя е Гинат Дания — обясни Диема.

В стаята се усети как събраните Елохим сдържаха дъх и се напрегнаха. Диема прикова очи в тези на Кенеди. Момчето Ръш нямаше представа, но неверницата сигурно осъзнаваше, че вървят и се мъчат да запазят равновесие по тънка като острие на нож жица. Човек не говореше с децата на адамитите за Гинат Дания. Това бе едно от най-важните правила. В общество, което живееше на ръба на катастрофата, инстинктът за самосъхранение надделяваше над всички останали.

— Въпреки свободата на действие, която ти е дадена — промърмори Нахир меко, — трябва да внимаваш какво говориш.

Диема го погледна в очите, без да примигне. Беше напрегнат момент, с който трябваше да приключи бързо, все едно че минаваше по нагорещени въглища.

— Жената, Хедър Кенеди — каза тя, — и мъжът, Бенджамин Ръш, вече знаят за съществуването на Гинат Дания. Освен това знаят, че навремето е била тук. Необходимо е да им обясним тези неща, за да открием следите на Бер Лусим, което ти, Нахир, въпреки всичките си източници не успя да направиш.

— Имам нож — извика една жена от задните редици на Предвестниците. — И съвест. Кажи ми защо да не се възползвам и от двете.

Жената седеше точно зад Кенеди. Кенеди не се обърна към нея. Знаеше, че това е игра на Диема, и бе достатъчно разумна да не се меси в нея.

— Използвай ума си, сестро — студено отвърна Диема. — Не го пренебрегвай. Жената знае за Гинат Дания от години и Куутма пощади

живота ѝ. А още по-важното е, че Куутма одобри намесата ѝ в този случай. Тя има благословията му — първата адамитка, която получава благословия. А ти имаш само желание нещата да си останат като в старите дни. Но те са мъртви. Ако се придържаш към тях сега, ти също ще умреш.

Не беше категорична заплаха. Трудно бе да се определи какво всъщност означаваха думите ѝ. Предвестницата отвори уста, но я затвори, без да проговори. Лицето ѝ се изчерви и тя наведе глава, за да го скрие.

— Гинат Дания — каза Диема на всички в стаята, — живата и вечна Гинат Дания, е далеч от това място и очите на адамитите. Но преди триста години Гинат Дания е била тук. В пещерите под хълма Гелерт и под самия Дунав. Това е мястото, където Хифела помоли да бъде отведен. Там е домът на Бер Лусим — в лабиринт от тунели и пещери, достатъчно големи да поберат един милион души. Идеалното място, ако искаш да се скриеш от адамитите. Но не и ако искаш да се скриеш от нас. Разполагаме с карти на града, датиращи от времето, когато е бил жив. Можем да организираме издирване, което ще ги върне обратно в ръцете ни.

— Мислех, че ръцете ви трябва да са празни — вметна Бен Ръш и сви рамене в престолено извинение, когато святите убийци се завъртяха и вторачиха в него. — Имам предвид, че за вас човешкият живот е нещо незначително, но нямате право да се убивате един друг. И вече не можете да се криете зад Тилмън. Какво следва от това? Да не би да сте поискали смяна на правилата? Вече имате право да ловувате и убивате и своите?

Диема пренебрегна саркастичния му тон. Думите му подхождаха отлично на целта ѝ.

— Мозъкът на адамитите — обърна се тя с усмивка към Елохим, сякаш ги призоваваше да се посмеят на тъпотата на Ръш. — Виждате колко малко могат да осмислят адамитите дори когато поставиш отговора в ръцете им. Точно затова не трябва да се страхуваме от онова, което знаят. В крайна сметка, знанията им са кръгла нула.

— Аз обаче знам... — възрази Ръш, но здравата хватка на Кенеди върху ръката му го спря да изтърси нещо повече.

— Нямаме право да ловуваме — каза Диема, като отвори една от кутиите и бръкна в нея. — Правилата не се променят. Но когато сме

изправени пред нова ситуация, прилагаме правилата по различен начин.

Показа им пушката със стрелички и им обясни как действа. Увери ги, че тя ще срази Предвестниците на Бер Лусим, без да ги убива. Но не спомена, че куршумите, убили Хифела, бяха изстреляни от нея, а не от Лио Тилмън, с което бе нарушила табуто. Ако Елохим узнаеха това, нямаше да я оставят жива.

59.

Бер Лусим тъгуваше сам в стаята си — монашеска килия, вградена в солиден гранит, без прозорец и с пролука в скалата, която служеше за врата.

Предвестниците го оставиха на спокойствие, осъзнали, че мъката му не е част от публичната личност на водача им, а излияние на душата му. Авра Шеколни прояви по-малко съчувствие. Дойде до вратата на килията и седна с гръб към стената, потропвайки ритмично със сребърните си пръстени по камъка.

След известно време Бер Лусим излезе при него.

— Авра — каза той, — в момента не ставам за компания. Моля те, отнеси музиката и съболезнованията си някъде другаде, а аз ще дойда при теб, когато мога.

Шеколни го изгледа изпод смръщените си вежди строго и невесело.

— Поднесох ли ти съболезнования, Бер Лусим? — попита той.

— Не, Благословени, не си. Предположих, че си тук...

— Защото си загубил приятеля си и ти е трудно да понесеш загубата — прекъсна го Шеколни. — Да, разбира се. Но от това не следва, че съм дошъл тук, за да ти кажа как да я понесеш.

Бер Лусим се озадачи и притесни от речта му и тона, с който бе изречена. Не знаеше как да подходи.

— Хифела беше не само мой приятел — каза той най-после. — Беше мой слуга и първият сред моите Елохим. Разчитах на него за всичко.

— Беше твой приятел — рязко каза Шеколни. — Бер Лусим, Господ не е адвокат или политик. Наясно е с любовта ти към Хифела и знае, че загубата му те прави слаб човек, а не само слаб водач на хората.

Гласът на Пророка се повиши и той се надигна заедно с него, изправяйки се насреща му, вдигнал едната си ръка, сякаш проповядваше от амвона.

— Но да тъгуваш за него сега? Полудя ли, Бер Лусим? Да не би загубата му да е втечнила мозъка ти?

Той сложи ръце на раменете му и се вторачи в очите му.

Бер Лусим си пое дъх.

— Авра, знам си задълженията. Днес не е станало нищо, което да ми попречи да завърша...

— Не! Не ме разбираш! — извика Шеколни и раздражено разтърси Известителя. — Помисли какво правиш, приятелю, и какво ще произлезе от него, щом свършим. В мирни времена да плачеш за скъп приятел, мъртва съпруга или съпруг е съвсем логично. Дори за човек, който вярва в рай. Плачеш за раздялата и за това колко далеч е раят.

Очите на Пророка пламтяха и Бер Лусим усети как поема част от огъня им.

— Но сега — изръмжа Шеколни — раят предстои. Раят виси над главите ни като плодовете по най-ниския клон на велико дърво. Да не би да плачеш, защото Хифела влезе преди теб в следващата стая? Помисли си колко абсурдни са сълзите ти! Поддържай вратата си или Хифела ще ти се присмее следващия път, когато се срещнете.

Думите му бяха толкова силни, че Бер Лусим видя лицето, което познаваше толкова добре в живота, да го гледа от дълбините на непознато пространство. Той кимна и примигна, за да проясни замъглените си очи.

— Да — съгласи се. — Прав си, Авра. Прав си. Какво да направя?

— Вече ти казах какво да правиш — нежно отвърна Шеколни. — Разиграй последното пророчество и си вземи наградата. Наградата за най-верния служител на Бога.

Думите уцелиха точното място. Бер Лусим чу онова, което винаги бе искал.

Бързи стъпки накараха двамата да се обърнат. Мъжът, който се появи пред очите им, напрегнат и почти паникьосан, беше Лемой, най-младият от последвалите Бер Лусим в изгнанието му. Той се закова пред тях, направи знака на примката към Пророка, но адресира думите си към Бер Лусим:

— Командире, разузнавачите на долните нива... Вдигнаха тревога. Има пробив!

— Какъв пробив? — попита Бер Лусим. — Говори ясно, Лемой. Адамители са? Да не казваш, че властите са ни открили?

— Не са адамити — отвърна Лемой. — Елохим. Цяла армия! Довели са армия срещу нас!

60.

Предвестниците на Диема, след които вървяха Кенеди и Ръш, влязоха в пещерите Гелерт през врата, вградена в задната част на къща.

Ръш беше назад, докато се спускаха по стълбите към подземията, но не най-отзад, разбира се. Зад него, а и от двете му страни вървяха въоръжени Елохим, стиснали оръжията си небрежно, с деликатен намек, че всичко ще е наред, стига той да не спре, да не се бави, да не завие погрешно или да не изглежда прекалено много като адамит.

Къщата беше собственост на Елохим още от Средновековието, така че в нея не бяха променени много неща. В най-ниското мазе имаше ръчна печатарска машина, а на стената до нея — масивна дървена рамка със стотици прегради за букви.

Предвестниците на Диема плъзнаха рамката настрани с усилие, защото железните ѝ релси бяха ръждясали. Докато бледите мъже и жени напрягаха гърбовете си, се чу звук като мучене на бик. Постепенно, сантиметър по сантиметър, рамката бе преместена и се разкри тъмният тунел зад нея.

Всеки от Предвестниците носеше очила за нощно виждане и бе екипиран с модерни оръжия.

Ръш получи фенер и ябълка.

Той бе едва ли не трогнат от ябълката. За разлика от гранатата с боя това беше обида, която Диема бе обмислила. Очевидно бе отишла да я купи отнякъде или поне си бе направила труда да я вземе от купата и да я запази за него. Този жест помогна на Ръш да възстанови нараненото си самочувствие след разпита.

— Значи фенерът е, за да виждам в тъмното — каза ѝ той. — А ябълката е за когато огладнея. Какво да използвам за оръжие?

Диема прикова тъмните си очи в него.

— Ябълката трябва да ти напомня, че нямаш оръжие — отговори тя. — А че нямаш оръжие, трябва да ти напомня, че не си тук, за да се биеш. Ако решиш да се озовеш в боя, погледни ябълката и тя ще раздвижи паметта ти.

— И после?

— После отиваш и се криеш някъде, докато желанието ти за бой премине.

Обърна му гръб и Ръш видя как Кенеди проверява оръжието си, същото, което Диема бе носила по време на нападението в хотела. Но сега момичето разполагаше с едно от новите оръжия. Само Кенеди имаше обикновен пистолет и позволенията на Диема да го използва, макар и при извънредни обстоятелства.

— За теб всичко е наред — промърмори Ръш.

Кенеди му се усмихна невесело.

— Ще се бием в пещера, Ръш — каза тя. — Срещу хора, които цял живот са живели в пещери и вероятно са разполагали с години да укрепят точно тази. Така че „всичко е наред“ не е съвсем точно.

Кенеди пхна няколко резервни пълнителя в колана си, а пистолета — в кобура под якето си.

— Но Диема е права — добави тя.

— За какво? — попита Ръш.

— За битката. Не е твоя, нито моя. И нашият ред ще дойде скоро, но не мисля, че ще е днес. Затова и двамата трябва да стоим отзад и да ги оставим да си свършат работата.

— Защо тогава ти получи пистолет, а аз ябълка?

— Защото аз мога да стрелям, а ти не. Стой близо до мен.

— Защо? — изръмжа той. — За да продължиш да се отнасяш снизходително с мен?

— Защото ти си единственият, който няма да се изкуши да ми пререже гърлото в тъмното — отговори Кенеди. — Можем да се грижим един за друг.

Вратата вече беше отворена, тежката дървена рамка — дръпната настрана. Разкри се широк коридор, който се спускаше надолу под лек наклон. Първите няколко метра бяха застлани със сини плочки, които блестяха дори в сумрака на мазето. Отвъд тях се виждаше гол гранит.

Диема вдигна ръка — уговореният сигнал. Шестима Предвестници се хвърлиха в тъмното.

Тя им отпусна трийсет секунди, после сигнализира отново. Още няколко убийци се отделиха от групата и минаха през вратата.

Ръш застана настрана, за да ги наблюдава. Гледката го накара да настръхне, а когато се опита да преглътне, откри, че устата му е пресъхнала. Какво беше толкова страшно в тях? И защо сега бе по-

уплашен, отколкото в стаята, когато беше заобиколен от тях, а те го гледаха, сякаш се опитваха да решат дали убийството му си струва чистенето на кръвта от пода. Може би виновни бяха очилата за нощно виждане, с които приличаха на въоръжени бухали. Не, осъзна Ръш, беше нещо друго.

Причината беше, че човек очаква доминиращите хищници в дадена екосистема да ловуват самостоятелно, а видът на тези убийци, движещи се във формация като отбор по синхронно плуване, сякаш нарушаваше някой физически закон.

Ръш беше част от последната вълна. От всяка страна го обграждаха Предвестници, а Диема тичаше точно пред него. Той очакваше стръмно спускане, отчасти заради ъгъла, в който бе отворът на тунела, но най-вече защото слизаха в пещера. Къщата обаче се намираще в подножието на хълма и след първите стотина метра коридорът се превърна в каменно стълбище, което водеше нагоре. На върха на стъпалата имаше широк пасаж с каменни колони по краищата. Многобройни сводести отвори водеха вън от него в четири посоки.

Диема и хората ѝ не се забавиха, щом излязоха в по-обширното пространство. Бяха планирали подхода си, използвайки старите карти, и всеки екип бе научил маршрута си и не възнамеряваше да се отклонява от него освен в спешни случаи.

Групата, с която бе Ръш, влезе в третия отвор вляво и продължи напред през тесни тунели с толкова ниски тавани, че трябваше да свеждат глави, и огромни колони като подземни катедрали. На всеки няколко метра пасажът се пресичаше от други. Някои се спускаха надолу, но повечето водеха нагоре към сърцето на тайния град, стотици метри над главите им и повече от километър встрани хоризонтално.

Поне не беше абсолютно тъмно. Тук-там в скалите имаше процепи, вероятно направени преди векове. Сива светлина проникваше през тях, вероятно от страничната част на хълма. Ръш се зачуди какво ли има в другия им край. Заешки дупки? Крайпътни светилища? Вероятно бяха само безвредни решетки, които минувачите смятаха за част от канализационната система на града. Светлината беше без значение за Елохим, екипирани с очила за нощно виждане, но Ръш се радваше на всеки процеп.

Много преди да стигнат до горните нива, се сблъскаха с първата линия на съпротива. Ръш пропусна схватката, защото тя приключи още преди да осъзнае какво става. Изскочиха от устието на дълъг прав коридор в напълно неосветено пространство и около тях настъпи суматоха. Без дори да спрат, Елохим започнаха да стрелят във всички посоки. Тихият шум от оръжията им звучеше като леко потропване по врата. По-тежките звуци от падането на тела контрастираха с почти беззвучните изстрели. Никой от хората на Бер Лусим не се приближи достатъчно, за да започне ръкопашен бой с нападателите.

Диема бе последвала съвета на Тилмън и оръжията, които връчи на хората си, бяха модифицирани версии на дан-инжекта на Кенеди. Модификациите бяха ужасяващи. Оръжията стреляха не само по веднъж, а изплюваха многобройни стрели на принципа на карабина. Диема бе запомнила колко време бе отнело на Предвестника, прострелян от Кенеди, да падне и бе поръчала да покрият стрелите с четири пъти повече от легалната доза приспивателно. Опити върху доброволци от собствените ѝ хора доказаха, че единичен изстрел ще сваля врага незабавно. А ако уцелят някого три-четири пъти, има сериозен риск от смърт заради срива на дихателната система. Затова лекари следваха бойците, проверяваха състоянието на падналите и в случай на нужда им инжектираха венозно ампакин.

Втората битка продължи по-дълго от първата, но краят ѝ бе същият. Приклучени в мишите си тунели, надминати по оръжия и маневри, Предвестниците на Бер Лусим положиха всички усилия, но макар да се опитаха да продадат живота си скъпо, леденото милосърдие на Диема им показва, че няма да намерят купувач.

Други екипи се присъединиха към техния по пътя напред, проверили районите, които им бяха поверени, и не намерили никого или справили се с враговете. Третият сблъсък се превърна в сериозна битка, която продължи пълни двайсет минути. Ръш и Кенеди стояха отзад, но след битката тръгнаха по широкия коридор с нисък таван, където тя се беше провела, и им се наложи да прескачат проснатите тела на десетки Предвестници. По каменния под се виждаха петна кръв — хората на Диема очевидно не бяха победили само с помощта на стреличките.

Прекосяха това помещение и още две, но стигнаха само дотам. Половин час след като започнаха пътешествието си в недрата на хълма,

откриха, че пътят им е блокиран от масивна стоманена врата, която никак не приличаше на антика. Един от хората на Нахир я огледа и не бе доволен от резултата. Ръш небрежно се приближи да подслушва, когато Предвестникът се изправи и докладва на Диема, но чу само няколко думи на арамейски.

Диема зададе бързо няколко въпроса, после излая заповед и трима Елохим тръгнаха назад, откъдето бяха дошли.

— Пред какво сме изправени? — попита Кенеди.

— Врата за сейф „Мослер-Бахман“ — отговори Диема.

Гласът ѝ прозвуча разсеяно, тъй като мислеше усилено.

— Шрага каза, че компанията фалирала преди повече от десет години и е възможно някой друг да е инсталирал вратата. Или пък Бер Лусим я е купил от банка, която вече не е имала нужда от нея, и я е донесъл тук. Но Шрага твърди, че вероятно е дебела цял метър и тежи четирийсет тона. Те не биха успели да я занесат далеч.

— Значи ще я пробиете с кислород? — попита Кенеди.

Диема поклати глава отрицателно.

— Дебела е цял метър — повтори тя. — А основата е бетон. Ще използваме пластичен експлозив.

Кенеди я погледна шокирано.

— Колко експлозив?

— Много. Но не ни се налага да събаряме вратата, а само да я откачим от скалата около нея. После можем да я съборим. Би трябвало да е лесна работа.

— Защо тогава изглеждаш така, сякаш си погълнала оса? — обади се Ръш.

Диема го изгледа неодобрително, сякаш напомнянето, че момчето още е живо, можеше само да развали настроението ѝ.

— Защото ще отнеме време — кисело отвърна тя. — А колкото повече време им отпуснем, толкова по-малко ще харесаме онова, което ще намерим от другата страна на вратата.

Авра Шеколни изнесе проповед пред останалите Предвестници на Бер Лусим. Беше кратка и проста, тъй като времето ги притискаше.

Темата му беше разликата между земното и небесното и колко е трудно иззад воалите на светското и плътското да разбереш какво е

вечно и чисто.

— Засега — каза той тържествено — виждаме през стъкло, мътно. Но после ще съзрем всичко ясно. Сега разбираме отчасти, но после ще знаем и ще бъдем познати. Като ваш учител, винаги съм се опитвал да ви доближа до това стъкло не за да надничате през него, а за да видите колко близо е вечният свят и колко тънка и крехка е бариерата, зад която Той ви чака. Но днес не говоря с тази цел. Днес вие ще преминете през воала и ще видите сами какво е било скрито. И заради смелостта ви, вярата и любовта ви един към друг и към светлината на истината воалът скоро ще изчезне завинаги. Вижте как скланям глава пред вас. Глупакът е казал, че няма Господ. Но аз ви гледам и знам, че има. Никой друг създател или дух не би могъл да сътвори нещо толкова красиво и идеално като вас. Дайте ми благословията си, мои синове, мои ангели. Благословията си, а после, ако мога да помоля за това, ако заслужавам, и живота си.

Някои от тях избърсаха сълзите от очите си, докато Шеколни вървеше сред тях. Други ги оставиха да текат по бузите им. Някои се протегнаха да докоснат ръцете му или крайчеца на робата му. Всички се подготвиха за предстоящото.

Бер Лусим се приближи до Шеколни и се прегърнаха набързо.

— Не трябваше да става така — каза Бер Лусим, но не поясни за какво говори — за смъртта на Хифела или за предстоящото.

— Всичко става по Божията воля, Бер Лусим. Не е необходимо да ти изнасям лекции за предопределеното. Ти си оръдие на предопределението. И това не е трагедия. Но струва ми се, че проведохме този разговор неотдавна. Единственото трагично нещо би било да оставим недовършени най-важните и окончателни неща. Все едно да изкачим висока планина и да тръгнем назад, когато връхът вече се вижда. Ще бъдем глупаци вместо светци. А мисля, че Господ обича глупците по-малко от грешниците.

— Не искам да съм нито едно от двете — каза Бер Лусим. — Успех, Авра.

— И на теб, приятелю. Ще се видим скоро.

Нужни им бяха десет минути да разположат експлозивите. Диема използва времето, за да се увери, че няма по-лесен начин. Надяваше се

една от съседните стени да е била построена от хора, но всички бяха скали, много по-дебели от стоманената врата. Точно това бе причината да поставят вратата тук, а не някъде другаде. Бер Лусим бе избрал базата си добре.

— Това не ти ли се вижда малко откачено? — попита я Ръш, докато тичаха заедно с Предвестниците обратно към мястото, което според Шрага беше безопасно.

— В сравнение с какво? — сухо отвърна Диема.

Шрага раздаде тапи за уши и им каза да дишат през устата си. Не е необичайно силна взривна вълна да спуска тъпанчетата ти, но ако човек си държи устата отворена, евстахиевата тръба ще изравни натиска и ще попречи на спукването.

Той предложи детонатора на Диема, но тя поклати глава.

— Ти си експертът — каза му. — Давай.

Шрага преброи обратно от десет, после натисна бутона.

Въпреки тапите за уши и далечното разстояние, Диема почувства звука от взрива като физически удар, сякаш боксьор с тежки пръстени по ръцете я удря в слепоочията. После усетиха ударната вълна, от която вратата се огъна, а въздухът изплющя като камшик. Диема не осъзна, че е паднала, докато не усети студените камъни под гърба си. Тя се надигна и изкрещя на хората си да действат. Знаеше, че никой не може да я чуе, но виждаха устата ѝ и вдигнатата ѝ ръка.

Хората на Нахир се втурнаха в помещението, от което излизаше гъст дим. Носеха въжета и макари, но Шрага бе разположил експлозивите като истински майстор. Вратата вече беше долу. Отделена от скалата, тя се бе сринала под собствената си тежест.

Нахир излезе навън, размахвайки ръка, за да прогони дима, и даде сигнал. Предвестниците пристъпиха напред, предпазвайки фланговете си, нащрек за движение отвъд отвора в скалата. След миг, когато димът се разнесе, влязоха вътре и изчезнаха от погледа на Диема.

— Остани с мен — нареди тя на Кенеди, после погледна Ръш.

Той все още изглеждаше разтърсен и объркан от взрива, но размаха фенера си в знак, че е готов.

— Ти също — заповяда му тя грубо, като тръгна напред.

Двамата я последваха след секунда. Наложиха им се да прескочат падналата врата и разрушенията около нея. Вратата по чудо бе

останала цяла, но дебелилото ѝ стоманено покритие бе разкъсано на места, сякаш животно бе раздрало метала. Но пък такова животно би трябвало да е едно от чудовищата на Апокалипсиса. Асоциацията не беше приятна. Диема забърза напред. Къс коридор водеше към кръгло помещение, много по-малко от галерията, която тъкмо бяха напуснали, но с висок таван, който се губеше в сенките. Диема си помисли, че това вероятно е пещерен комин, скрит в сърцето на хълма Гелерт и поздравил Племето на Юда, когато се бе заселило тук.

До извитите стени лежаха двајсетина Елохим. Всички бяха мъже и никой не носеше очила за нощно виждане или бронирана жилетка. Около главите и гърдите им се бяха образували локвички кръв. Някои от тях бяха паднали по гръб или настрани, така че кръвта, която се стичаше от прерязаните им гърла, се виждаше ясно. Всички още стискаха ножовете си в ръка.

Хората на Диема отстъпиха назад и насочиха оръжията си към човека, който стоеше в средата на помещението. Беше облечен в черна роба, бос и с гола глава. Той също държеше сика в ръцете си, притисната към гърдите му, сякаш се молеше. Върхът на сиката сочеше гърлото му. На лицето му бе изписано божествено спокойствие.

— Авра Шеколни — каза Диема, като вдигна затворен юмрук, за да нареди на Предвестниците да останат на мястото си и да не правят нищо без нейна заповед. — Къде е Бер Лусим?

— Боя се — отвърна Шеколни, — че не мога да отговоря на този въпрос. Той отиде да осъществи славата на вековете и края на времето. Петият и последен цар идва да властва завинаги. Но Той чака да бъде поканен, а Бер Лусим трябва да Му отвори пътя.

— И аз искам да съм там — каза Диема. — Искам да видя това. Моля те, Танану! Кажи ми къде ще се случи това.

Шеколни се вторачи в нея замислено. После погледна ножа, който бе стиснал в ръцете си.

— Полунощ — прошепна той. — Неделя. Гринуичко време.

Наведе се напред и вкара сиката в гърлото си до дръжката. Диема изруга и се втурна към него. Измъкна ножа от ръцете му, но вече нищо не можеше да се направи. Шеколни се давеше в собствената си кръв, а югуларната му вена бе напълно прерязана.

Ръката му се издигна, треперейки силно, и хвана нейната, сякаш се опитваше да я утеши.

61.

— За бога, можете ли да говорите английски!

Кенеди бе отправила молбата три пъти вече, но за първи път успя да прекъсне безкрайния поток от арамейски и да привлече вниманието на останалите в стаята. Дори Диема не изглеждаше приятелски настроена.

Кенеди и Ръш бяха почти забравени по време на бързото оттегляне от хълма Гелерт. Убийците се превърнаха в чистачи, отнасяйки всичко, което можеха да намерят, включително падналите, няколко мъртви и многобройните ранени и от двете страни, и се затичаха бързо с тежките си товари към старата печатница, откъдето бяха влезли.

Евакуацията продължаваше и от всички посоки се носеше вой на сирени. От хълма Диема отведе хората си обратно в обезопасената къща в една от много линейки, шофирайки с включени сирени, макар и в противоположната посока на останалите возила за спешни случаи, които се носеха към Буда. Кенеди не знаеше дали тяхната линейка е истинска или фалшива, но това нямаше значение. Земетресение или не, фактът, че хълмът Гелерт се бе разтърсил свирепо и бе сринал някои от къщите по склоновете му, беше приет изключително сериозно. Кенеди се молеше никой да не е пострадал в резултат на взрива, но после осъзна колко безсмислена е молитвата ѝ, при положение че животът на милион души е заложен на карта.

А дали още беше заложен? Припомняйки си спокойното изражение на лицето на Авра Шеколни по време на самоубийството му, тя се зачуди дали току-що не бяха провалили последния си шанс да спрат Бер Лусим да превърне тривековното пророчество на Толър в смразяващ кръвта факт.

В обезопасената къща Диема проведе събрание с Нахир и заместниците му. В последния момент, точно както бе постъпила в тунелите, тя кимна на Кенеди и я покани при тях. Ръш бе отведен обратно в килията си въпреки енергичните му протести.

Но присъствието на Кенеди на събранието беше абсолютно безполезно, тъй като Племето на Юда бездруго я бе заключило навън — не с врата и ключалка, но с езика си. Слушайки напрегнатите и яростни спорове между тях, тя най-после се поддаде на нетърпението си и се намеси.

— Не разбирам — започна. — Ако говорите на английски, мога да участвам в разговора. Ако щете вярвайте, но може и да знам нещо, което да се окаже полезно.

Никой не ѝ отговори. Убийците се вторачиха в нея със смесица от копнеж и омраза.

— Защо тя е с нас? — попита Нахир Диема, но го каза на английски, позволявайки на Кенеди да усети презрението му. — Защо отново трябва да търпим това?

Диема го изгледа предупредително.

— Поради причините, които тя спомена. Участва в този лов от самото начало. Това, което знае, е важно. Мислех, че е разумно да е близо до нас.

Нахир повдигна вежди скептично.

— Ако тя наистина знае нещо, моите хора могат да я разпитат.

— Тя е работила като детектив. Идеите ѝ ми бяха полезни.

— Да — кимна Нахир. — Вече ми го каза. И аз чакам търпеливо да видя този велик мозък в действие. Но това не означава, че искам да седя на същата маса с нея или тя да ми говори, сякаш сме равни.

Диема се завъртя към Кенеди.

— Не говори, освен ако не те попитат нещо — нареди ѝ тя.

— И няма да използвам гадния ѝ език, за да ѝ дам възможност да участва в разговора ни.

Нахир премина на арамейски и продължи да говори с Диема с повишен тон. Когато свърши, Диема погледна Кенеди и кимна. Двама Елохим се надигнаха и приближиха към нея.

— Ще те отведат обратно в килията ти — каза Диема. — Ще поговорим по-късно.

Кенеди се изправи, примирила се с неизбежното, както бе направила и Диема преди малко. Но в този момент вратата се отвори и влезе мъж, когото не бе виждала никога преди. Беше нисък, но як, а мускулите по ръцете му издуваха елегантния му бежов костюм. Плешивата му глава блестеше от пот и той избърса лицето си с ленена

носна кърпа. Придружаваха го две жени, които застанаха встрани от него. И двете бяха високи около метър и осемдесет, облечени еднакво в тъмносиви раирани костюми, вероятно предназначени да им придават вид на адвокатки. Желаният резултат обаче не бе постигнат. Приличаха на ангела на смъртта и неговата сестра. Наблюдаваха стаята с очи, които сякаш предизвикваха някой само да помръдне.

Но Елохим помръднаха. Един по един, започвайки с Нахир, те бутнаха столовете си назад и паднаха на едно коляно, свеждайки глави. Диема беше последна.

— Благослови ни, Танану — промърмори тя. — И ни дай съвета си.

Кенеди се зачуди защо Диема бе заговорила на английски и кой ли беше важният мъж. Но вторият въпрос получи отговор в мига, когато погледът на непознатия се спря върху нея.

Той не заговори, но очевидно я позна. И тя бързо се усети. Трябваше да е Куутма, върховният командир на Елохим, човекът, който понякога носеше името Майкъл Бранд. Ангелите я оглеждаха с присвити очи. Вероятно бе обида към царската особа да погледнеш Майкъл Бранд в очите, но Кенеди не възнамеряваше да му се кланя. Не дължеше абсолютно нищо на копелето, освен ругатни.

Куутма насочи вниманието си обратно към хората си и им направи знак да станат.

— Съжалявам, че пристигнах прекалено късно, за да участвам в действията ви — каза той. — Съжалявам и че резултатът не е идеален. Изглежда сте провалили операциите на Бер Лусим, но пък очевидно той ви се е изплъзнал.

Куутма пристъпи към масата, а Нахир му отстъпи мястото си, без да промълви и дума.

— Моля ви, обяснете ми какво точно се случва сега — каза Куутма. — Какви стъпки предприехте, за да намерите Бер Лусим?

Нахир изглеждаше доста нервен, но говореше ясно. Куутма бе последвал примера на Диема и бе заговорил на английски, затова и той постъпи по същия начин.

— Затворихме летище „Ферихеги“, като вкарахме малка бомба там и се обадохме по телефона да ги предупредим. Направихме същото и в Дебрецен, Сармелек и Печ-Погани и предполагахме, че и там са отменили полетите. Освен това наблюдаваме основните гари и

пътищата, които водят извън града, но е невъзможно да спрем движението там. Проследяваме телефони и лични карти, намерени у хората на Бер Лусим, за да открием къде са регистрирани. Надявам се да открием къщата, където се е скрил.

Куутма кимна.

— И сте разпитали хората, които пленихте в пещерите?

— Те отказаха да говорят — отговори Нахир. — Обмислихме мъчения, но...

— Но те са забранени за хора от племето — довърши Куутма вместо него. — Съгласен съм. Мерките, които сте взели, са добри, но трябва да приемем, че Бер Лусим е успял да избяга от града и сега е на път. Така че, къде отива? — попита той и без да чака отговор, се завъртя към Диема. — Вярваш, че той още действа по пророчествата от книгата на Толър, нали?

— Според мен е така, Танану — отвърна Диема. — Намесата на Лио Тилмън в Лондон ни осигури известно време, но няма причина да мислим, че е провалила плана на Бер Лусим да осъществи всички пророчества последователно и да принуди Господ да действа.

Богохулството, изречено толкова прямо, накара Елохим да потръпнат.

— И докъде е стигнал? — спокойно попита Куутма.

— Точно това се опитваме да определим — каза Нахир. — В момента моите хора разглеждат книгата.

— Твоите хора? — намеси се Кенеди.

Беше й писнало да стои и да слуша и дори не се опита да прикрие сарказма си. Нахир я изгледа с омраза, но Куутма се засмя високо и отметна глава назад. Предвестниците, включително Диема, се вторачиха в него. Нахир се накани да проговори, но се поколеба и изчака веселието на Куутма да премине.

— В думите й има логика — каза Куутма усмихнато и избърса ъгълчето на окото си. — С какви хора разполагаш, Деш Нахир? Успокой дамата.

Нахир очевидно не схвана шегата, а и нямаше желание да се обяснява на външен човек, при това неверница.

— Преводачи — отговори той. — Свещеници. Хора, които имат опит в книги с пророчества. Но тези пророчества нарочно са написани

на неразбираем език. Могат да им се дадат многобройни тълкувания и е трудно, почти невъзможно да определиш кое е вярното.

— Значи не знаеш — отсъди Кенеди. — Нямах представа с колко време разполагаш, нито до кое пророчество е достигнал Бер Лусим. Нито кое пророчество се стреми да осъществи.

— Това ми причинява болка — обърна се Нахир към Куутма. — Танану, готвех се да я изключа от разговора. Моля те, позволи ми да го направя. Не виждам какво печелим, като ѝ позволяваме да слуша разговорите ни. Ако искаш да я разпиташ по-късно, ще се радвам да ти осигуря стая и някои подходящи...

— Последното пророчество — прекъсна го Кенеди.

— ... някои подходящи уреди за...

— Той е стигнал до последното пророчество. Не видя ли какво направи Шеколни? Да не би да си го пропуснал някак си?

Нахир бе принуден да се обърне към нея. Той излая дума на древен арамейски, която вероятно бе ругатня, после каза:

— Говориш за неща, които не разбираш. Има загадки, които никога няма да ти бъдат разкрити, дори и да прекараш цял живот, за да ги разгадаеш.

Това трябва да е убийственият му словесен удар, помисли си Кенеди. Ако не бяха заложени толкова много неща, включително нейният живот, вероятно щеше да се изсмее в лицето на Нахир. Той бе само около година по-голям от Диема, осъзна Кенеди. Разбира се, Елохим трябваше да са млади. С изключение на Куутма, тя сигурно беше най-старата в стаята.

— Точно това е проблемът ти — отвърна тя с по-снизходителен и от неговия тон. — Търсиш разкрити загадки. А аз търся следа.

— И намери ли я? — попита Куутма, като се вторачи в нея с очакване. — Сподели с нас, моля те.

— Някой разполага ли с текста? — попита Кенеди.

Диема го бе научила наизуст и за изненада на Кенеди, го изрецитира.

И камъкът ще бъде търколен встрани от гробницата, както беше преди. После ще се чуе глас, който вика: „Часът, часът настъпи“, и всички ще видят онова, което е било

скрито досега. Предателят ще унищожи мнозина на един дъх. На острова, който беше даден за остров, в присъствието на Сина и Светия Дух Той ще изрече имената на хилядите хиляди, които ще бъдат жертвани. И от Своя трон в небесата Исус, който е нашата Слава и нашия Живот, ще изрече имената на малцината, които ще бъдат спасени.

Думите ѝ бяха посрещнати безмълвно и с нещо като благоговение от останалите Елохим. Кенеди само кимна.

— С последните си думи Авра Шеколни ни съобщи времето. Полунощ в неделя. Той беше гласът, възвестяващ осъществяването на пророчеството на Толър. И набута и нас в него. Когато взривихме вратата, всички станахме част от сценария му. Изтърколихме камъка от гробницата. Това бе единствената причина той да ни изчака.

— Това място не беше гробница — ядосано възрази Нахир. — Било е използвано за житница.

Кенеди се завъртя и се вторачи в него.

— Леле, направо ме срази. Само дето мястото се превърна в гробница, когато голям брой мъже си прерязаха гърлата в него. Не мислиш ли така?

— И вратата беше стоманена, а не каменна!

— Стомана, вградена в бетон. Да не възнамеряваш да спориш за семантика с мъртъв пророк?

— Не — отговори Нахир. — С жива курва.

Кенеди поклати глава в презрително съжаление.

— Да не си пропуснал някои подробности в проучването си, сладурче? — попита тя. — Или се страхуваш, че ако кажеш „лесбийка“, ще се изчервиш?

Насочи вниманието си обратно към Куутма, но заговори ясно и високо, за да я чуят всички в стаята.

— Шеколни просто натисна спусъка — каза тя. — Вероятно никога няма да узнаем дали са планирали всичко по този начин, или той се самоуби, за да не ви даде възможност да го разпитвате. Но със смъртта си Шеколни отговори на условията, които да позволят на Бер Лусим да изпълни последното пророчество. И мястото, към което се

отправи в смъртта си, бе „острова, даден за остров“. Намерете го и ще намерите и Бер Лусим.

Тя замълча и се вгледа в лицата на околните, срещайки безброй враждебни погледи и един любопитен.

— И как да направим това? — попита Куутма.

— Бих предложила да го сторите бързо — отговори Кенеди.

Чу се жужене на многобройни гласове, а Нахир и десетина от неговите Елохим закрепяха наведнъж. Куутма вдигна ръка и гласовете замряха.

— Достатъчно — каза той студено. — Трябва да науча абсолютно всичко за последните ви действия.

Диема отвори уста, но Куутма продължи, без да ѝ даде шанс да проговори:

— Деш Нахир има ранг и контрол над този град, затова ще говоря първо с него. А после със специалната ми емисарка, Диема Бейт Евром. Времето е малко. Ще говорим в командната ти стая, Нахир, а после отново ще се съберем тук. Останалите от вас ще чакат връщането ни — каза той и погледна Кенеди. — Освен неверницата, която може да бъде настанена където смятате за подходящо.

— Отведете я обратно в килията ѝ — нареди Нахир.

Двамата Предвестници, които се бяха приближили към Кенеди по-рано, но бяха замръзнали по местата си при влизането на Куутма, я хванаха за ръцете. Завъртяха я и я насочиха към вратата. Хватката им беше по-стегната, отколкото се налагаше, а единият бе притиснал юмрук в кръста ѝ, готов да ѝ попречи да се отклони. Нахир отмести очи настрана, приключил с цялата история. Диема постъпи по същия начин.

Ако преди не бях мъртва, помисли си Кенеди, вече със сигурност съм.

62.

В продължение на около петнайсет минути след като бе хвърлен обратно в килията си, Ръш седя на кушетката, отпуснал глава на коленете си. Но постепенно скуката и безсилието надделяха над страха.

Той уби малко време, драскайки неприлични графити по стените с ръба на монета. После тропа по вратата, настоявайки да получи нещо за ядене и пиене. Накрая си спомни ябълката, която Диема му беше дала, и я изяде. Тя утоли и жаждата му за известно време, но най-вече му напомни колко му се искаше да хапне един хамбургер или пиле по индийски.

Ръш се опита да потисне страха си, но бе видял как Нахир и хората му наблюдават него и Кенеди в пещерите и бе убеден, че знае какво означават погледите им. Двамата англичани вече не бяха полезни, не че той изобщо е бил особено полезен за тях някога. Елохим щяха да разберат пророчеството и без тяхната помощ или пък щяха да се провалят. Но и в двата случая той, Кенеди и Тилмън, ако още е жив, щяха да бъдат отведени зад хамбара. Дори и Диема да искаше да ги защити, вероятно не би могла да направи много по въпроса. А и според него Диема бездруго бе...

Резето на вратата изтрака и се отмести. Ръш се завъртя, очаквайки да види Предвестника, който го бе довел тук, но беше Диема.

Тя затвори вратата зад себе си тихо, но решително. Вгледа се в Ръш с непроницаемо изражение.

— Е, как мина денят ти? — попита той.

— Млъкни — отвърна тя.

— Добре.

— И легни на леглото.

Не беше очаквал да чуе подобно нещо, затова не можа да реагира с хаплива забележка, а само попита:

— Какво?

— Леглото — заповяда му Диема, като се приближи и го побутна към него.

Тялото ѝ бе сковано от напрежение.

— Легни. Бързо!

Развеселен, Ръш се подчини, но това очевидно ядоса момичето.

— Не с дрехите! — извика тя. — За бога, никога ли не си правил секс! Свали си панталона! Панталонът!

Ръш се надигна.

— Шегуваш ли се? — попита той. — Защото наистина не съм в настроение. Ябълката? Е, добре, тя беше смешна, но това...

Осени го внезапна мисъл и той замълча насред изречението. Не беше шега. Въобще не беше шега, а... Отрова върху бучка захар. Молба да преброиш обратно от десет, за да не усетиш иглата, която се плъзва във вената ти на седем.

— Хей — каза той с разтреперан глас. — Хайде да не правим това. Кълна се, че няма да кажа на никого за теб. А и никой няма да ми повярва, ако го направя. Не е нужно да...

Диема въздъхна раздражено, извади светкавично нож — един от онези зловещи сики — и го притисна в корема на Ръш.

— Ох, мамка му! — избъбри той.

С рязко движение тя преряза колана му и копчето на дюкяна. После отново го бутна на леглото. Срита обувките си и се съблече от кръста надолу. После, все още хванала ножа в ръка, се покатери върху Ръш. Лицето ѝ беше сериозно, дори строго.

— Разполагаме с десет минути — каза тя. — Можеш ли да ме задоволиш за десет минути, Ръш?

— Мога ли...

— Защото ако не можеш, няма да нося отговорност за последиците. Но мога да гарантирам, че ще има много кръв.

Тя хвана члена му и го започна да го масажира енергично и не особено нежно. Когато стана достатъчно твърд, го вкара в себе си.

Това му напомни за „Гълъбарника“. Само дето когато Диема го наби във фермата, не се притесняваше за представянето си. Нужно му беше доста време да влезе в ритъм и един-два пъти едва не изгуби ерекцията си. Диема се тласкаше в него енергично, но по лицето ѝ нямаше и следа от удоволствие.

Веднага щом Ръш свърши, тя се отдръпна от него и прибра ножа, после започна да се облича безмълвно.

— Беше ли... беше ли ти хубаво? — попита Ръш замаяно.

Диема изсумтя презрително.

— Не!

Той се повдигна няколко сантиметра, за да я погледне.

— Защо тогава го направихме?

Тя вдигна панталона си, обу обувките си и коленичи да завърже връзките.

— Защо? — настоя Ръш.

Страхуваше се от отговора, но наистина трябваше да знае.

Диема вече вървеше към вратата. Отвори я, но спря за миг на прага и го погледна.

— Защото не ти вярвам, че можеш да лъжеш — студено отвърна тя.

От тона на гласа ѝ и погледа ѝ човек би помислил, че Ръш току-що е прегазил кучето ѝ, а не че са преживели истинска интимност.

Вратата се затвори с трясък зад гърба ѝ.

Той се отпусна обратно на леглото и затвори очи, обзет от чувство за безпомощност и отчаяние.

Може би всеки осъден на смърт се чувства така след последната си богата вечеря.

Диема бе потисната от чувството, че времето изтича, макар образът в ума ѝ да не приличаше на пясък, изтичащ през часовник. Виждаше запален фитил, устремен към взрива.

Намери Нахир седнал зад бюрото в командната стая, потънал в разговор с Куутма. Изчака до вратата да я забележат, готова да се оттегли, ако Куутма я пренебрегне, но той ѝ махна да влезе.

— ... наблюдение на данните от скенерите по летищата и границите — каза Нахир, когато тя влезе. — Но още не разполагаме с нищо. Проверяваме всички познати псевдоними на Бер Лусим, но разбира се, надали знаем всичките му самоличности. Откак затворихме летищата, започнаха проверки по всички главни пътища в града. Не можем да твърдим със сигурност, че сме го спрели, но съм убеден, че поне сме го забавили.

Куутма кимна.

— Разумни мерки — отбеляза той. — Диема, твоето мнение?

— Моето мнение? Не мисля, че можем да причиним някакви щети — отговори Диема.

Бавният ѝ замислен глас загатваше за огромно количество неизречени думи.

— Какво би направила ти, което аз не съм свършил? — попита Нахир, понесъл обидата с ледено лице.

— Ако приемем, че си разположил Предвестници по крайните и началните гари в Келети и Нюгати...

— Разбира се.

— ... и че наблюдаваш излитащите от частните летища самолети, тогава бих казала, че си направил всичко възможно да попречиш на Бер Лусим да напусне града.

— Благодаря ти.

— Така че това, което аз бих направила, Нахир, е да приема, че си се провалил, а после да положи всички усилия да открия къде отива Лусим.

Диема застана пред Нахир, който също се изправи, може би за да използва предимството на високия си ръст.

— Да положиш всички усилия — повтори той студено. — Това е безсмислена проповед, Диема Бейт Евром, а не съвет, който бих могъл да използвам.

— Тогава направи това — каза тя. — Събуди Лио Тилмън.

Нахир погледна от нея към Куутма и обратно. Поклати глава, но не в знак на отказ, а на объркване.

— Тилмън бе завербуван като убиец — напомни ѝ той. — И ползата от него определено приключи.

— Нуждаем се от онова, което е в главата му. Той намери склада на Бер Лусим в Лондон. Видя документацията за оръжията и оборудването, които Лусим вече беше изпратил.

— Вече получаваме тази информация от компютрите, които намерихме в пещерите.

— Добре — отвърна Диема рязко. — Не казвам, че тези усилия трябва да се прекратят. Но съм убедена, че трябва да използваме всяка възможност, която ни се предостави. Кенеди е права, че адамитите, тя и останалите, разглеждат пророчествата на Толър не като нас, а от различен ъгъл. Тя току-що го доказа и оправда решението ти да я завербуваш, Танану. Искам да използвам способностите на Лио

Тилмън. Тактическото му разузнаване, което бе достатъчно добро да му позволи да открие Гинат Дания.

Куутма потърка бузата си с пръст.

— Възможно ли е това да стане? — попита той Нахир. — Можете ли да го събудите? Или е почти мъртъв?

Нахир сви рамене небрежно.

— Не знам, Танану — призна той. — Гледах на Тилмън като на изчерпан актив, затова не съм молил лекарите да ми докладват за състоянието му. Ще го направя веднага.

— Благодаря ти, Нахир — каза Куутма. — Вземи телохранителките ми с теб. И двете имат опит във военната медицина. Вероятно ще ти бъдат полезни. А ние скоро ще се присъединим към вас.

— Искам и останалите да са там — бързо каза Диема. — Кенеди и Ръш.

Куутма се намръщи.

— Мислех, че те не са били с Тилмън в склада — отбеляза той.

— Не. Но и двамата проучваха Йохан Толър и пророчествата му. Това също е използване на всички възможни активи. Ако някой от тях има идея, която може да ни свърши работа, трябва да я изстискаме от него.

— Много добре — съгласи се Куутма. — Нахир, моля те, нареди да ги доведат.

Нахир направи знака на примката, на който Куутма отвърна, после излезе. Диема забеляза изключителното напрежение в раменете и гърба му. Той нямаше да ѝ прости за униженията, на които го бе подложила днес. Но по някакъв начин това я улесняваше да направи необходимото. Нахир бе толкова съсредоточен върху наранените си чувства, че тя въобще не биваше да мисли за тях.

Сам с нея за първи път, Куутма я прегърна кратко, но топло.

— Доволен съм от всичко, което свърши — каза той. — Доволен и горд. Операцията тук бе проведена чудесно.

— Благодаря ти, Танану.

Диема възприе същия покорен тон, с който винаги говореше с него в Гинат Дания. Сърцето ѝ се изпълни с гордост както винаги, когато я хвалеше, но този път бяха примесени и други емоции и тя подбра думите си внимателно.

— Но мисля, че можем да свърша повече и по-бързо. А и бездруго планът беше твой.

— Да — съгласи се Куутма. — Планът беше мой. Казах ти да вкараш Тилмън и неверницата в разследването ни и да използваш талантите им. Знаех, че искам много от теб. Знаех, че изпълнението ще е доста трудно. Но ти го извърши безукорно.

— Благодаря ти, Танану.

— Притеснява ме само мисълта как самата ти да не бъдеш наранена, особено при срещата с Лио Тилмън и принудата да работиш в близост с него. Никой Предвестник не е понасял подобно бреме.

Диема знаеше, че няма начин да се престори на безразлична, затова му позволи да види част от напрежението ѝ и направи гримаса.

— Не беше лесно. Понякога виждах братята си в него. Дори себе си. И в тези моменти беше адски трудно да не му покажа колко силно го мразя.

— Ела с мен — предложи Куутма.

Поклони се и ѝ махна да тръгне пред него. Напуснаха командната стая на Нахир и той тръгна до нея, склучил ръце зад гърба си. Движеше се с лекота и спокойствие, които не подхождаха на напрегнатото им положение.

— Значи омразата ти е така силна, както и преди? — попита той.

— Престъплението му си е същото като преди.

— Разбира се. Важно е да го знаеш в сърцето си, Диема. Изключително важно. За една година си направила за града ни повече, отколкото други за цял живот. Добруването ти означава много за мен.

— Знам — потвърди тя и сведе очи надолу.

— Добре — каза Куутма. — Получих отговор. Но дори не трябваше да питам. Ти самата предложи да събудим Тилмън и да говорим с него въпреки сериозността на раните му. Очевидно не те притеснява, че можем да забавим възстановяването му или да причиним смъртта му. Лекарствата, които ще използваме, ще бъдат много силни и ще напрегнат сърцето му, което вече е доста слабо.

Диема преглътна затруднено.

— Дано да оживее достатъчно дълго, за да говори с нас — подхвърли тя небрежно.

— Ето ни тук — каза Куутма.

Бяха стигнали до врата, която приличаше на всички други. Диема се зачуди как ли я е различил сред останалите. Дали бе проучил плановете на къщата, преди да пристигне? Или в обезопасените къщи имаше знаци, за които той знаеше, а тя не?

Дали му беше също така лесно да разчете и лицето ѝ?

Диема знаеше, че продължителната употреба на келалит може да причини психози и параноята беше основната сред тях. Тя се протегна и отвори вратата, като се поклони на Куутма и му направи път. Дори не погледна отвъд прага.

— Танану — прошепна тя.

— Благодаря ти, Диема.

Той влезе и тя го последва, като се стегна. Когато ѝ се наложи да извърши убийство, то се оказа много по-трудно, отколкото бе очаквала. Но това, което се канеше да направи сега, щеше да е още по-трудно.

Трябваше да изведе тримата адамити живи оттук.

63.

Когато видя Лио Тилмън за първи път, Кенеди едва потисна ужасения си вик. Бе видяла раните му още пресни и мислеше, че е бронирана срещу всичко, което можеше да открие, когато Предвестниците набутаха нея и Ръш в медицинската стая и им наредиха да чакат там.

Но не беше взела предвид смахнатата психика на Елохим. Раните на Тилмън бяха превързани и му бяха направили кръвопреливането, от което се нуждаеше отчаяно. Всъщност очевидно се бяха погрижили за него безукорно. Диагностични машини бяха докарани отнякъде и бяха закачени към тялото му заедно със системи и катетри. Превръзките му бяха чисти, а също и чаршафите. Но някой си беше спомнил, че все пак си имат работа с враг, и бяха оковали ръцете и краката на Лио с четири чифта белезници, стегнати толкова силно, че почти повдигаха тялото му от леглото.

Лекар проверяваше кръвното му със спокойно изражение. Двата ангела на Куутма стояха до него и го наблюдаваха с ледено безразличие.

— Мили боже! — възкликна Ръш.

Кенеди се завъртя към четиримата Елохим, които ги бяха довели в стаята.

— Освободете го — каза тя.

Изрече думите рязко. В слепоочията ѝ пулсираше кръв и ѝ се стори, че ще се задуши от яростта и паниката, които започнаха да се надигат у нея.

Предвестниците не ѝ обърнаха внимание. Очевидно не изпълняваха заповеди на хора като нея.

Тя насочи вниманието си към Нахир, който стоеше в ъгъла на стаята и ги наблюдаваше безмълвно. Не бе помръднал, откакто влязоха, и затова не го бе видяла досега. Изражението му не беше толкова безразлично като това на лекаря и ангелите. По лицето му бе изписано най-вече любопитство.

— Какво? — извика Кенеди. — Да не се страхувате, че Лио ще се сбие с някого? Освободете го!

— Не — отвърна Нахир.

— Той е човешко същество.

— Така ли?

Тя се приближи до леглото и започна да развързва Тилмън. Когато Предвестниците пристъпиха да я спрат, се завъртя и фрасна най-близкия в лицето.

Обездвижиха я, преди да успее да си поеме дъх. Всъщност мъжът, когото тъкмо беше ударила, я стегна в здрава хватка без помощта на тримата си колеги. Ръш се втурна напред да ѝ помогне, но се натъкна на човешка барикада: мъж и жена Елохим, застанали рамо до рамо, предизвикващи го да вдигне ръка срещу тях.

Той прие предизвикателството, но за разлика от Кенеди, не разполагаше с предимството на изненадата. Един от двамата го събори с кроше, което младежът въобще не видя. Ръш се просна на пода и се замъчи да си поеме дъх.

— Внимавай да не ме отпуснеш и сантиметър — изстена Кенеди.

— Няма — обеща ѝ Предвестникът почти развеселен.

— Човешко същество — повтори Нахир. — И себе си ли смяташ за такова? Предполагам, че да. При това го изричаш без никаква ирония.

— Искаш ирония? — извика Кенеди. — Ще ти кажа какво е иронично. Това, че вие не смееете да се убивате един друг, когато убийството е единственото нещо, за което ви бива!

Нахир направи знак на Предвестника да я освободи. Кенеди видя по лицето и позата му, че очаква тя да го нападне и е готов за атаката ѝ.

— Влагаш в това лично отношение, нали? — попита го тя, като притисна изтръпналата си ръка към гърдите.

Нахир се намръщи.

— Ни най-малко.

— Просто се опитвам да разбера защо — продължи Кенеди. — Дали защото намерихме Гинат Дания? Виждам, че от това те боли.

— Нищо, което си способна да направиш, не може Да ни засегне.

— Но все пак сме тук — ухили се Кенеди. — Спасяваме ви от самите вас. Защото три хиляди години се оказаха недостатъчно дълги за вас, жалки копелета, да се вразумите. Да твърдиш, че не се нуждаете

от нас, е тъпа шега, след като положихте толкова усилия да ни докарате тук.

Нахир сложи ръка на колана си.

— Кажй още една дума — подкани я той — и ще разбереш колко се нуждая от теб.

Тя отвори уста, но скърцането на вратата я прекъсна и вероятно спаси живота ѝ.

— Добре — каза Куутма. — Всички са тук. Предполагам, че всичко си е на мястото.

Диема влезе след него и затвори вратата. За момент прикова очи в тези на Кенеди, сякаш ѝ задаваше безмълвен въпрос, после погледна настрани.

— Докторе? — каза Куутма.

Лекарят, мъж на възрастта на Предвестниците и със същата фигура като тях, се поклони любезно и направи знака на примката.

— Извърших подробен преглед на пациента — отговори той. — Очевидно е бил в идеално здраве, преди да получи раните. Организмът му е доста съсипан в момента, но вярвам, че мога да го събудя, като инжектирам адреналин и метилфенидат право в сърцето му. Разбира се, процедурата е доста рискована, но ако времето е от значение...

— Времето е от изключително важно значение — прекъсна го Куутма. — Направи го, моля те.

Лекарят се завъртя към количките и подносителите до стената и започна да избира флакони оттам.

— Какви са рисковете? — попита Кенеди.

Приготвяйки инжекцията, лекарят отговори през рамо. Вероятно не беше забелязал, че въпросът му бе зададен от адамитка.

— Възможен е кръвоизлив в сърцето, но не е твърде вероятен. Главният риск е масивно свиване на сърцето, което да лиши организма му от кислород. Ще приготвя и инжекция с бензамин, в случай че това стане.

— Не го правете — обърна се Кенеди към Диема.

— Хванете я — заповяда Нахир. — Тя може да попречи на процедурата.

Двама Елохим хванаха ръцете на Кенеди. Другите останаха над Ръш, който вече седеше, но не бе успял да стане.

— Действайте — каза Куутма.

Лекарят използва епидурална игла, която приличаше на рапира за фехтовка. Кенеди се насили да не отмести поглед, когато той вкара иглата между четвъртото и петото ребро на около седемнайсет сантиметра дълбочина. За секунда тялото на Тилмън остана спокойно и неподвижно. После се разтърси зловец. Мощна мускулна контракция премина по него, като го повдигна от леглото и опъна белезниците.

— Дръжте го! — нареди лекарят на двете телохранителки и те стиснаха здраво Тилмън.

Последва втора контракция, после трета, не така силна като първата, но по-продължителна.

Очите и устата на Тилмън се отвориха. Гърдите му се повдигнаха и гърлото му се раздвижи, но не излезе и звук. Лекарят бързо го инжектира във врата. Гърлото му захъхри като кафеварка, но звуците бързо замряха.

Лекарят се завъртя напрегнато към Куутма, очаквайки заповед или разрешение.

— Той едва диша. Имам нужда от химическо противодействие, за да се преборя с адреналина. Но тук не разполагам с такива средства. Къщата не е добре оборудвана като кабинета ми. Не се сетих да донеса...

— Глицеринов тринитрат — обади се едната телохранителка.

Лекарят примигна и ченето му увисна.

— Но това е... това е химичният състав на нитроглицерина. Експлозив.

— Също и съдоразширяващо — каза жената и погледна Нахир. — Разполагаш ли с него?

Нахир сви рамене.

— Почти сигурен съм, че имам.

Един от Предвестниците отиде да го търси. Останалите бяха изгонени от стаята, за да дадат възможност на лекаря да подготви Тилмън за ЕКМО (екстракорпорално мембранно окисляване). Ако се наложеше, щяха да вкарат кислород в кръвта му с помощта на канули^[1] и мембранни осцилатори.

Кенеди все още бе стегната в хватката на двамата Елохим, на които Нахир бе заповядал да я пазят. Но вече не се бореше с тях и те я държаха хлабаво. Ако Лио умреше, тя възнамеряваше да се отскубне

от пазачите си, но нямаше представа дали ще нападне Нахир, Куутма или Диема. Просто чувстваше, че дължи на Тилмън да нарани един от тримата дори ако умре, докато се опитва.

Очите ѝ се върнаха към Диема, която стоеше със скръстени ръце и мрачно изражение. Всичко, което се случваше тук, бе по нейна вина. Можеше да спре процедурата, но не каза нищо, не се ангажира с нищо.

Нитротолуолът беше донесен. Кенеди очакваше малка тухла, опакована в специална хартия като пакет С4, но експлозивът бе в бутилка и приличаше повече на лекарство. Елохим го занесоха в стаята на Тилмън и затвори вратата зад себе си.

— Знаеш ли кое е единственото, за което съжалявам в цялата тази история? — обърна се Ръш към Диема, която се вторачи в него, стресната и извадена от унеса си.

— Че ти позволих да ме докоснеш — обясни той.

Тя не отговори. Куутма се намръщи и я изгледа, изненадан и замислен.

Вратата се отвори и лекарят ги погледна. Равнодушното му изражение не издаде нищо, но той кимна.

— Готов е за теб — съобщи на Куутма.

Върнаха се в стаята. Очите на Тилмън бяха отворени и той дишаше — не нормално, а дълбоко, като прохъркваше при всеки дъх. Кенеди се опита да се приближи до него, но Предвестниците не ѝ позволиха.

— Лио — каза тя.

Очите му примигнаха и се обърнаха към нея. Тилмън се опита да проговори и накрая издаде звук, сякаш искаше да произнесе името ѝ.

— Хе...

Секунда по-късно:

— ... дър.

Куутма реши да не губи време.

— Както пожела, Диема — каза той, като ѝ махна. — Моля те, действай.

Диема пристъпи напред.

— Намерихме базата на Бер Лусим под хълма Гелерт — съобщи тя на Тилмън. — Но той ни избяга. Смятаме, че се стреми да осъществи последното пророчество от книгата на Толър. Затова трябва да отидем да го спрем. Целта ни е същата, както през цялото време —

да спасим живота на един милион хора. Успеем ли, всичко, което се случи, ще бъде оправдано.

Тонът на гласа ѝ бе странен. А също и думите ѝ, помисли си Кенеди. Звучеше, сякаш защитава каузата си, а не провежда разпит.

Тилмън кимна и преглътна, преди да се опита да проговори отново.

— Островът — каза той.

Диема кимна.

— Островът, даден за остров. Всички мислихме за това. Ако имаш някаква идея, ако някой от вас има идея, вероятно това е последната ни възможност да решим проблема.

Никой не отговори. Диема изгледа всички поред.

— Моля ви — отчаяно каза тя. — Каквото и да е. Не става дума за чувствата ни и дали се доверяваме един на друг, или не. Помислете за хората, които скоро ще умрат.

Нахир се намръщи и поклати глава. Очевидно мислеше, че тази сцена е под достойнството му.

— Имало е договори — обади се Ръш неохотно.

Диема се завъртя към него.

— Продължавай.

— През седемнайсети век. Понякога държавите търгували собствеността си върху колониите, за да предотвратят война или да си разделят печалбите след такава. Намерих цял куп договори.

Диема все още го гледаше с очакване. Също и Куутма. Ръш сви рамене.

— Не мисля, че мога да си спомня.

— Опитай — нареди му Диема.

Той се намръщи и се вторачи в пода.

— Островите на подправките — започна. — Западното крайбрежие на... мисля, че беше Индия. Дадени на Англия през 1660 година. Това е подходящото време за Толър, но не е имало размяна. Имам предвид, не били дадени за остров, а били част от зестра. Когато Катарина де Браганса се омъжила за Чарлс II.

— Вероятно тогава не са те — отбеляза Диема. — Какво друго?

Ръш се замисли.

— Азорските острови непрестанно били разменяни между Испания и Португалия през шестнайсети и седемнайсети век. Също и

архипелагът Мадейра. Има куп договори, в които са си разменяли контрола над един или друг остров, изоставяли крепости, наемали земя и т.н. Може да се каже, че всеки от тези острови е бил даван за друг остров в даден момент.

— Там няма достатъчно хора — обади се Кенеди, припомнила си бележките на Жил Бушар. — Дори сега населението на Мадейра не надвишава четвърт милион. А Азорските острови са още по-малки.

— Добре — кимна Ръш. — Остров Ран в Индонезия. Великобритания го дала на холандците през 1667 година и получила Манхатън. Тогава Ню Амстердам станал Ню Йорк. Мартиника също е възможна. Била френска, английска, после отново френска. И все по времето на Толър. Гренада. Французите изкарали туземното население оттам през 1640 година, което отново е подходящо за Толър, и го забутали на по-малките острови в Гренадините. И пак можеш да кажеш, че остров е даден за остров. Има и други, но не мога да си спомня подробностите. Аруба подхожда, също и Тасмания. Абел Тасман доставял продукти на кораба си в Будапеща по време, когато Толър може още да е бил там.

Ръш поклати глава.

— Истината е, че можеш да си избереш всеки остров, който искаш. Навремето големите европейски сили са имали много колонии за размяна. Няма как да стигнем до отговора по този начин.

Всички се замислиха мълчаливо. Диема отпусна ръце настрани, после сви юмруци. Внезапно в ума на Кенеди проблесна образ: Алекс Уелс в залата за конференции в Райгейт Хаус в мига преди да се впусне в насилие.

— Манхатън — обади се Тилмън.

У Предвестниците настъпи някаква промяна. Опитаха се да я скрият и тя изчезна бързо — страховитият им самоконтрол се погрижи за това, но за миг изглеждаха по същия начин, както когато Диема бе отправила забележката си за Господ.

— Защо? — попита Куутма.

Тилмън се вторачи в него.

— Защото „Скоростен превоз“ имаха пратки за Манхатън.

— Разполагаме с тази информация — обади се Нахир. — От компютрите, които Бер Лусим остави зад себе си. Компанията

наистина е имала пратка за Манхатън, но не оръжия, а хранителни продукти.

— Манхатън — промърмори отново Тилмън, този път с по-немоощен глас.

— Какви хранителни продукти? — обърна се Куутма към Нахир.

— Боб.

— Боб?

— Рицинов боб.

— Това не е храна — намеси се Диема разгневено.

— Естествен... естествен източник — промърмори Тилмън.

— На рицинова отрова — довърши Куутма вместо него. — Поздравявам те, малка сестричке. Също и вас, господин Тилмън. Нахир, веднага отвори въздушното пространство. Свърши всичко необходимо. Диема и аз заминаваме за Ню Йорк.

Той отвори вратата и й направи път да мине. Диема остана на мястото си.

И си пое дъх дълбоко.

[1] Малка тръбичка за дренаж. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ЧАСТ

ХАРМАНЪТ

64.

Манхатън се простира отвъд острова, чието име носи, като навлиза доста навътре в сушата. Но на самия остров, ако продължиш на север, тъкмо преди да стигнеш до река Харлем, се озоваваш в Инууд.

Това е почти шизофреничен квартал, всеки ще го потвърди, но има спорове къде точно минава разделителната черта. Някои смятат, че е от изток на запад, там, където Бродуей го разделя на Ийст Сайд, пълен най-вече с доминикански семейства, и на по-малкия и бохемски Уест Сайд, населен от художници, писатели и музиканти. Според други основното различие е по оста горе-долу. Инууд или е първият ти пристан в морето на манхатънските недвижими имоти с перспективата да потеглиш на юг, щом натрупаш състояние, или лебедовата ти песен, преди да се отправиш към Куинс или Бруклин.

Но има и трета разлика, за която населението на Инууд дори не подозира: между онези, които живеят над земята, и тези под нея. Защото от парка „Айшам“ на север до Джордж Хил на юг, от Десето авеню до Пейсън, от десет до двеста и петдесет метра под земята под Инууд е днешната Гинат Дания, вечно странстващият дом на Племето на Юда.

В това пространство, чиято обща площ по всички нива е близо хиляда и триста квадратни километра, цялото население на племето живее, работи, мечтае и умира. Шест многоетажни блока на повърхността, собственост на Елохим, са перископите и охранителните им кули, но по-голямата част от населението никога не посещава надземните постройки. Хората са свикнали с живота под земята до такава степен, че „подземие“ вече не означава нищо за тях.

Гинат Дания, райската градина, от която останалата част от човечеството е била прогонена отдавна, е мястото, където те живеят.

И сега Куутма се завръщаше в Гинат Дания, за да я защити. Докато се приземи в Нюарк и мине през митницата, стана единайсет и девет минути сутринта. Тъй като Източното стандартно време е пет часа преди Гринуичкото, това означаваше, че остават седем часа и

петдесет и една минути. Нулевият час щеше да е седем вечерта. Куутма вече бе дал заповеди на Предвестниците си, докато пътуваше по улиците на Ню Джърси, и първите Елохим бяха мобилизирани и излизаха навън по времето, когато той стигна до Манхатън и слезе в дома си.

Първата и най-важна задача бе да запечатат и обезопасят границите. Куутма нареди улиците около хотел „Тейър“, авеню „Нейгъл“ и по източните краища на Инууд Хил Парк да бъдат подкопани така, че да започнат да се сричат. Нюйоркските власти веднага ги затвориха за ремонт и насочиха движението по моста към Юнивърсити Хайтс. Очевидно колите все още можеха да се движат из острова, но ако Бер Лусим пренасяше отровата си в камиони, те нямаше да могат да влязат директно в територията, под която лежеше Гинат Дания.

Така потенциалните рискове оставаха въздухът и водата. Елохим бяха изпратени да прегледат всички познати частни летища около града, търсейки най-вече леки самолети, достатъчно малки, за да бъдат освободени от федерални инспекции. Сателитните снимки бяха проверени, за да бъдат открити възможни писти, чието местонахождение е замаскирано.

Колкото до водата, пристанищните складове бяха непрестанно претърсвани, както и корабите по реката. Фабриката, в която Бер Лусим бе извлякъл и преработил отровата, вече бе идентифицирана от сателитните снимки, показващи как червените камиони на „Скоростен превоз“ изпълняват доставката преди повече от месец. Но очевидно мястото бе изоставено от доста време. Сега там нямаше нищо освен индустриални отпадъци, чували с химикали и стотина килограма необработен рицин. Местоположението на фабриката бе добре пресметната обίδα: тя беше в Марбъл Хил и гледаше през река Харлем към северната част на Манхатън. Бер Лусим, когото бяха издирвали из целия свят, бе сътворил оръжието си за масово унищожение съвсем близо до Гинат Дания.

Издирването на Предвестниците бе затруднено от факта, че нямаха представа какво точно е оръжието и как изглежда. Но все пак те можеха да изключат някои възможности и да се съсредоточат върху по-вероятните. Рицинът доста трудно се превръща в оръжие. Макар и силно отровен, той е най-ефективен в твърдо състояние, или като

сачма, или като покритие на куршум. Количеството, необходимо за убийството на милион души, се измерваше в тонове, а всяка от жертвите трябваше да е изложена пряко на отровата — действието ѝ не можеше да бъде предадено от човек на човек.

Всички тези фактори им помагаха, но и Бер Лусим ги знаеше и бе избрал рицина пред всички други отрови като сарин, ботулин или антракс, които можеха да са по-удобни или по-ефикасни. Следователно имаше план как да разпространи отровата из града, или поне в достатъчно голяма част от града, за да убие милион от жителите му.

Дали наистина щеше да нападне и Гинат Дания? Мисълта беше кошмарна, но и логична. Шеколни вярваше пламенно в божественото вдъхновение на Йохан Толър, който описваше в книгата си как Господ е избрал подходящите за спасение. И кого друг да избере, ако не Племето на Юда? И къде другаде тогава би могло да се разрази окончателното зверство?

Това означаваше, че Гинат Дания е под обсада, всичките ѝ входи и изходи охранявани и подсилени, а всичките ѝ Предвестници отговаряха директно на Куутма, който непрестанно изпращаше заповеди и указания от покоите си.

Или почти всички Предвестници.

Идвайки от малко търговско летище цял час след Куутма поради усложненията при транспортиране на един от пътниците, бронирана камионетка с логото на известна охранителна фирма също пътуваше към Манхатън. В нея се намираше малката група, предадена на заповедите на Диема. Състоеше се от самата Диема, Деш Нахир, двете телохранителки на Куутма, Алус и Тария, и тримата адамити. Тилмън. Кенеди. Ръш.

Куутма се намръщи, щом се сети за тях. Споменът за последния час в Будапеща все още го притесняваше. Беше изслушал Диема — дължеше ѝ го. Но далеч не бе убеден, че е взел правилното решение.

— Имам нужда и тримата да дойдат с мен — беше му казала Диема. — Разбираш го, Танану, нали? Причината да ме изпратиш при тях не бе само защото те могат да убиват там, където ние нямаме право. А и защото виждат нещата по различен начин от нас и се нуждаем от способностите им. С тяхна помощ стигнах дотук. Глупаво ще е сега да се откажем от помощта им, тъй като все още се нуждаем от нея. Позволи им да дойдат с нас в Ню Йорк.

Нахир изсумтя отвратено.

— Не си ли съгласен, Нахир?

— Няма логика, Танану. Ако се нуждаеш от идеите им, говори с тях по телефона или възложи на мен да говоря от твое име. Не е необходимо да те придружават. Дори така ще е по-добре, защото Тилмън вероятно е прекалено слаб, за да бъде местен. Рискуваш да го убиеш по време на пътуването, което Диема Бейт Евром със сигурност не би искала, след като той е толкова ценен.

— Не можем да предвидим какво ще намерим и от какво ще се нуждаем — възрази Диема. — Вероятно ще се нуждаем от Тилмън, независимо колко е слаб. Не става дума за опазване на доброто му здраве, а да го държим там, където може да свърши работа.

— И с Кенеди ли е същото? — попита Куутма.

— Да, точно така.

— А момчето?

Диема не отговори, което само по себе си беше отговор.

— Много добре — реши Куутма. — Ще вземем неверницата. А също и Тилмън, макар да ми е трудно да повярвам, че ще успеем да го използваме по начина, който предлагаш. Но момчето ще остане тук. А след като заминем, Нахир може да се освободи от него както реши.

Диема се напрегна, сякаш се подготвяше за физическо усилие.

— Бенджамин Ръш е бащата на детето ми — каза тя, — което още не е родено.

Шокът на Куутма бе не по-малък от този на Нахир, но за разлика от него, той успя да го прикрие.

Нахир обаче извика отвратено. Пристъпи към нея с вдигната ръка, сякаш възнамеряваше да я удари. Тя зае бойна поза, готова да се защити.

— Какво е това? — студено я попита Куутма. — Какво ми казваш? Ти не си Келим, а Елохим.

— Сега съм и двете — отвърна тя.

— Сега си курва! — изрева Нахир. — Мръсна курва!

Диема го изгледа с ледено презрение.

— Трябва да научиш някои нови ругатни, Деш Нахир. Да разнообразиш репертоара си. Ужасно ще е да си останеш тъпак.

— Деш Нахир направи логично предположение — намеси се Куутма ядосано. — Ако греши, обясни ми защо. Как се случи това?

Диема го погледна в очите.

— Случи се по следния начин, Танану — започна тя. — Отдадох се на момчето, за да спечеля доверието му, а чрез него и доверието на Хедър Кенеди. Беше част от мисията ми. Не изпитах удоволствие, но и не се поколебах. Други Елохим са вършили същото безброй пъти. Но обърках броенето на дните и забременях. Очевидно аз съм си виновна.

— Виновна? — изпищя Нахир. — Такова безчестие...

Куутма му направи знак да замълчи.

— Продължавай — каза той на Диема.

— Бях изправена пред труден избор — каза тя. — Можех да прекратя бременността. Това нямаше да е срамно. Но утробите на дъщерите на племето са порталите, през които Благословените влизат в света. Реших да родя бебето, ако мога да го износя. А след като взех това решение, се превърнах и в Келим, а Бен Ръш — в моя партньор, в мъжа, чието семе трябва да бъде посадено в мен. Три пъти, както постановяват законите.

— Законите не покриват това! — извика Нахир. — Законите дори не говорят за това!

— Това е случай без прецедент — отбеляза Куутма.

— Не, по-скоро е гадна мерзост!

Диема бе изложила случая си и зачака със сведена глава присъдата на Куутма.

За първи път откак бе влязъл в ролята на командир, Куутма се почувства объркан.

— Доведете ми момчето — каза той накрая.

Нахир се обърна към най-близките Елохим, но Алус и Тария, телохранителките на Куутма, вече бяха излезли от стаята.

— Не му казвай нищо — нареди Куутма на Диема. — Аз лично ще го разпитам.

След няколко секунди жените се върнаха заедно с Бен Ръш. Той изгледа Диема разтревожено, но тя отмести очи настрана. После погледна Нахир, който се вторачи в него като чудовище в пантомима.

— Дръж си очите върху мен — рязко му заповяда Куутма и Ръш се подчини стреснато. — Ако е станало нещо между теб и сестра ни, разкажи ни как. Само честността ще те спаси. Лъжата те осъжда на смърт, а унищожава нея. Говори.

Момчето се забави доста преди да отговори, а тъй като бе адамит, когато най-после отвори уста, изрече лъжа.

— Не съм я докосвал — каза Ръш и отново хвърли бърз поглед на Диема.

— Гледай в мен — изръмжа Куутма. — Само в мен. Значи не е имало физически контакт? Тя е чиста? Не е омърсена от теб?

Ръш очевидно бе ужасен. Вероятно загря какво е заложено тук и колко близо е до смъртта.

— Аз... ами... аз опитах да я сваля — заекна той. — Мислех, че мога да имам шанс. Затова... да. Всичко, което се случи, бе моя вина. Но не беше много. Тя... Диема не беше заинтересувана. Удари ме по главата и толкова.

Куутма се протегна и стисна лицето на момчето в огромната си ръка.

— Твърдиш, че не си лягал с нея?

— Не — промърмори Ръш. — Искам да кажа, да. Това казвам.

— Значи, ако тя е бременна, детето не може да е твое?

Изражението на момчето му даде отговора, от който се нуждаеше. Учудването, страхът и объркването не можеха да бъдат изиграни.

— Танану, умолявам те — обади се Нахир с дрезгав глас. — Убий адамитите още сега и да приключим с тях. И тримата. Не печелим нищо от това унизително съюзничество.

Куутма пусна момчето и махна с ръка. Алус и Тария отведоха Ръш, като този път се отнасяха с него доста по-грубо от преди.

Лицето на Нахир вече беше така прозрачно като това на момчето. Всичките му чувства към Диема, надеждите му и мъката можеха да бъдат разчетени лесно.

— Няма да се произнеса — обърна се Куутма към Диема. — Не още. Времето ни притиска. Диема, ще ти позволя да доведеш адамитската си менажерия в Ню Йорк и ще гарантирам безопасността им, докато се справим със заплахата. След това ще поговорим по-сериозно по въпроса. Засега забравяме за този проблем.

Но Нахир не беше приключил. Цялото му тяло трепереше и той излая официалното проклятие, което го превръщаше в обвинител на Диема.

— Сигурен ли си, че искаш това? — попита го Куутма.

Нахир не отговори. Нямахме какво повече да каже.

— Ти ще се върнеш с нас — нареди му Куутма. — Уреди пътуването.

Сега Куутма се замисли за решението си, седнал сам в покоите си, докато в града около него Предвестниците се движеха сред адамитите и плетяха невидимата си мрежа. Със сигурност толкова много Елохим на едно място не бяха виждани никога преди, още от времето на смъртта на Христос. Може би Бер Лусим беше прав и наистина предстоеше краят на света.

Или пък просто той остаряваше.

Само старците, преминали разцвета си, се съмняваха в собствените си решения. А той не се съмняваше какво цели Диема. Тя бе избрала метод на действие, вероятно единствения възможен метод, който щеше да изведе Тилмън, Кенеди и момчето от Будапеща живи, защото логично беше заключила, че ако ги остави в ръцете на Нахир, ще ги осъди на смърт. Затова бе показала, че Тилмън и вълчицата все още са ценни живи, а после бе дала на момчето временния, но обвързващ статут на външен баща.

Беше хитро, но и доста тревожно, че протежето му, агентката му, почти негова дъщеря, бе изхабила толкова усилия за подобен резултат. Сякаш бе загубила присъщото за Елохим безразличие към адамитските животи. Сякаш бе забравила изведнъж правилата, която я ръководеха.

Но пък не беше внезапно, поправи се той. Започна се с момчето, което беше убила, и неспособността ѝ да забрави за смъртта му. Предупредителните знаци си бяха там още от самото начало. Куутма знаеше, че е прав да върне Нахир в Гинат Дания. Ако преживееха всичко това, Сима щеше да изслуша обвиненията му срещу Диема и да се произнесе. Това щеше да означава изгнание или самоубийство за единия от тях. И трябваше да се свърши колкото се може по-бързо. Не можеха да оставят раната да загной.

Но да вкара Нахир в екипа на Диема, да ги принуди да работят заедно, това бе ненужна жестокост. И тя показа на Куутма собствения му провал. Беше вложил прекалено много вяра в момичето, бе го допуснал твърде близо до себе си, а сега изпитваше тъга и гняв, когато трябваше да се отдаде изцяло на ролята си на Куутма, а собствените му емоции да бъдат потиснати от праведността.

Никога не беше имал семейство. Жените, които познаваше, никога не му се струваха истински, за разлика от призванието и живота му в служба на племето, и ги бе оставял да си отидат, без да изпита мъка или чувство за загуба. И сега за първи път откри, че размишлява върху онова, което Тилмън бе загубил. А после за онова, което Тилмън бе унищожил със собствените си ръце. Невъзможно бе да си представиш двама мъже, водили по-различен живот от тях двамата. Личният егоистичен кръстоносен поход на адамита срещу неговия посветен на обществото живот и неуморните му саможертви.

Куутма знаеше, че това, което чувства, и повърхностните сравнения не смекчават истината. Ревността на Нахир, толкова неприкрита и неприлична, му позволи да види своята собствена, но не му подсказа какво да направи по въпроса. Може би пък щеше да извади късмет и решението да дойде от само себе си.

Може би светът щеше да свърши.

65.

На пет километра от Манхатън, в каросерията на камионетка, фучаща с висока скорост, Кенеди се държеше здраво за напречната пръчка и се опитваше да не мисли за положението, в което се намираха.

Ръш бе потънал в мрачно самосъжаление. Двете Елохим, Алус и Тария, седяха неподвижно и изглеждаха равнодушни към околните, но Кенеди усещаше силното им присъствие. Тилмън беше буден, но немощен, завързан с каиши към пейка в предната част на камионетката, така че непрестанното друсане да не го запрати на пода. Все още имаше опасност раните му да се отворят и Кенеди виждаше по съсредоточеното му изпотено лице какви усилия му струваха опитите да не припадне всеки път, щом ги раздруса неравна отсечка от пътя. Диема седеше на няколко стъпки от него в ъгъла и наблюдаваше баща си замислено. Нахир наблюдаваше всички така, както котка дебне пред миша дупка.

Пътуването от Унгария не й остави време да поговори с Тилмън или Ръш. Беше хаотично безкрайно мъчение, което започна с рисковано препускане по тесни претъпкани улици към словашката граница. После нощен полет от частно летище близо до Подлужани, което се оказа не истинско летище, а само тясна писта от пресен асфалт, насипан върху трева и плевели и изгладен с градински валяци. Докато вървяха към самолета, краката им едва се отлепяха от още влажната му повърхност и шумно жвакаха.

В самолета бяха изтръгнали редица седалки и бяха приспособили тази зад тях във временна носилка, закрепяйки ранения с колани и широки лепенки. Той често губеше съзнание, тъй като лекарят Елохим очевидно предпочиташе режим с болкоуспокоителни, които действаха като химически чук. Но в един от кратките периоди, когато Тилмън бе в съзнание, Кенеди поне успя да го попита как се чувства.

— Чудесно — отговори той лаконично. — Добре съм, Хедър. Боли ме само когато се смея.

— Тя ни предаде, Лио — каза му Кенеди, като се наведе към него, за да прошепне в ухото му. — След като ти падна на хълма Гелерт, тя ни заведе у дома да се запознаем с роднините. И сега те ръководят шоуто. И нас.

Тилмън се усмихна накриво.

— Аз съм неин роднина — каза той.

Това стресна и ужаси Кенеди, която си помисли, че може би се бе издала по някакъв начин.

— Знаеше го?

— Да, знаех. И затова последвах сигнала ѝ на хълма. Знаех, че и ти може да си в опасност. Също и момчето. Но чух... стрелба, експлозии около нея. Не можех да я оставя там. Съжалявам, че оставих вас двамата да се справяте сами.

— Не съжалявай — промърмори Кенеди. — Откъде знаеш, Лио? Какво казах?

Той поклати глава бавно.

— Нищо. Е, в „Гълъбарника“ спомена, че си дошла при мен едва след като си се запознала с Диема. Не каза, че е заради запознанството, но това бе очевидната причина.

— Мамка му — изруга Кенеди мрачно.

— Бездруго щях да разбера. Тя прилича невероятно много на майка си.

— Мисля, че приликата е само външна.

Кенеди трябваше да изрече следващите си думи, независимо колко щеше да го нарани. В противен случай раната щеше да е много по-страшна по-късно.

— Не ѝ пука за никого от нас. Накара ги да забият игла в сърцето ти, за да те събудят и да могат да те разпитат.

Тилмън се намръщи от болка, но Кенеди не знаеше дали от раните или думите ѝ.

— Добре — каза той.

— Добре ли?

— Тя не прави разлика между мен и Адам, а благодарение на възпитанието си смята Адам за лайно. Милион мъртви, Хедър. Това предстои да се случи. Диема играе с картите, които са ѝ дадени, и искам тя да прави точно това. Аз самият бих го направил.

Разговорът им приключи тогава, защото вече кацаха. Диема внезапно се бе появила до тях, за да им го съобщи, и нямаше начин да разберат откога ги слуша.

За Кенеди все още бе загадка как бяха влезли в Съединените щати. Вероятно не беше официално. Самолетът трябваше да мине митническа проверка, разбира се, но никой не провери съдържанието му, нито паспортите им, имиграционните процедури не бяха спазени. Кенеди предположи, че са се приземили на отдалечено поле, използвано най-вече от търговци на дрога, а Племето на Юда се бе възползвало от мрежата си от подкупи, тайни канали и полупрофесионални връзки. Що се отнася до щатската митница, всички те представляваха товар. Който и да беше прибрал рушвета, не се интересуваше дали бяха секструженици, терористи или свенливи рок звезди.

И затова на нито един етап от процедурите не получиха възможност да се откъснат от Предвестниците и да поискат убежище. Действаха според условията на Диема и бяха изложени на нейната милост още след битката на хълма Гелерт. Бяха попаднали в откачен свят, успореден, но напълно отделен от техния. А сега съдбата им беше в ръцете на луди и на хлапета.

Беше малко след девет във влажната и слънчева неделна сутрин, което означаваше, че до Армагедон остават десет часа.

Камионът зави рязко и се заклати като лодка в прилив. Една от телохранителките на Куутма, според Кенеди беше Алус, заговори бързо на другата, която шофираше. И двете се бяха преоблекли в униформите на охранителна фирма, в случай че някой спре камионетката. Всички други получиха нови дрехи, когато напуснаха Будапеща, и сега бяха издокарани небрежно-елегантно и не привличаха вниманието. Само Тилмън приличаше на ходещ мъртвец, а лицето на Ръш бе покрито с шевове.

— Къде сме? — попита Диема Алус.

— *Хе вутех* — отговори жената кратко. — Тунелът.

Диема погледна Кенеди и Тилмън, но пренебрегна Ръш.

— Стигнахме до тунела „Линкълн“ — съобщи им тя. — Влизаме в Манхатън. Трябва да решим къде да отидем най-напред.

— Фабриката — промърмори Тилмън неясно. — В Бронкс. Там, където Лусим е преработил рицина. Искам да я видя.

— Тя вече е претърсена от хората ни — обади се Алус. — Няма да откриеш нищо, пропуснато от тях.

Той реши да не губи енергия, за да спори с нея, и Кенеди знаеше защо. Девојката все още отговаряше за операцията и важен беше нейният глас.

Диема каза нещо, което прозвуча само като една дума, на Алус, а тя заговори през рамо с Тария.

— Това е глупаво — каза Нахир с нисък свиреп глас. — Загуба на време. Всички други претърсват северния край на острова.

— Виждаш ли смисъл в това и ние да правим същото като останалите? — попита го Тилмън.

Диема каза нещо бързо на арамейски на Нахир и той замълча. Значи тя се доверяваше на инстинкта на Лио. Също като Кенеди. Всеки се нуждае от скала, за която да се хване по време на наводнение.

Нямаше какво да правят, докато минат през претовареното движение до Бронкс. Кенеди се приближи до Ръш, който все още бе потънал в мрачните си мисли, и сложи ръка на рамото му.

Той я погледна изморено.

— Държиш ли се? — попита го тя.

— Добре съм — отговори той и дори опита да се усмихне.

— Не мисля, че някой от нас е добре, Ръш. Но не си казал и дума, откак напуснахме Будапеща. Случи ли се нещо там?

— Много неща се случиха там.

— Вярно е — потвърди Кенеди. — Но ти се справи чудесно. Изправи се срещу опитен убиец и оживя, а това е едно на нула за нас. Няма да ти се наложи да го правиш отново, ако това те тревожи. Разберем ли къде Бер Лусим ще нанесе удара си, хората на Куутма ще се задействат, а не ние.

— Не е това — каза Ръш. — Аз...

Той затърси подходящите думи. Кенеди осъзна, че Нахир ги наблюдава от другата страна на тясното пространство, и се премести, за да блокира гледката му. Звукът от движението и тракането на дизеловия двигател на камионетката щяха да заглушат думите им.

— Какво? — попита тя.

— Диема има проблеми с хората си — отговори Ръш. — Мисля, че е заради мен.

Мисълта, че той може да се тревожи за момичето, въобще не бе хрумвала на Кенеди и тя се обърка.

— Какво? — попита тъпо.

— Заради нещо, което се случи в обезопасената къща. Мисля, че тя май е арестувана или нещо подобно. Онова лайно там, Нахир, ѝ крещеше, а после страшният плешив тип заговори и каза, че щял да издаде присъда.

— Каква присъда? Имаш ли представа?

Той поклати глава.

— Ще ми се да не бях идвал тук — промърмори той тъжно. — Не помогнах с абсолютно нищо. Не знам защо си въобразявах, че мога да помогна. Само прецаках нещата.

— Не си експерт в това, което правим в момента — нежно го утеши Кенеди. — Нито пък аз.

Той прикова очи в нейните.

— Хедър, аз не съм експерт в нито едно отношение.

Тя извади преписа от книгата на Толър и му го подаде.

— Не е вярно — възрази тя. — Ние с теб сме детективи, Бен. И затова те имат нужда от нас.

Камионетката най-после спря и Тария отключи и отвори задните врати отвътре. Излязоха на слънце за първи път от два часа. Тария и Алус помогнаха на Тилмън да слезе с изненадваща нежност и внимание.

Кенеди си напомни, че със същата лекота щяха да прережат гърлото му, ако получеха заповед. Човек трябваше да е нащрек с тези типове.

С всекиго от тях.

Фабриката представляваше само вехта черупка. Повечето ѝ прозорци бяха разбити или заковани с дъски, а стените — украсени с графити. Издигаше се на напукана и начупена от плевели асфалтирана площ. По первазите на високите прозорци се виждаха гълъбови гнезда, а по стените — дупки с изпадали тухли. Видяха голям надпис, омазан от птичи курешки. Думите „Желязо и стомана Парнас“ бяха изписани на фона на планина като в логото на „Парамаунт“.

Отвъд увисналата телена ограда водите на река Харлем се плискаха в бетонен кей, на който стоеше древно канапе, мухлясало и миризливо. До него се виждаше купчина празни бирени бутилки и

кутии с логото на „Макдоналдс“. По-далеч назад, доминиращи над всичко, се издигаха небостъргачите на Манхатън — страната на млякото и меда, точно от другата страна на реката.

Един от Предвестниците на Куутма, който изглеждаше на възрастта на Диема или около година по-стар, стоеше и ги чакаше до портала на фабриката. Беше облечен в съдрани джинси и избеляла тениска. Застана мирно, когато Диема се приближи към него, и я поздрави със знака на примката. Очевидно двамата се познаваха.

— Разийл — каза тя.

Той се изчерви от удоволствие, че го е познала.

— Готов съм да ти служа, сестро — отвърна.

После тръгна след нея, без да каже и дума повече. Останалите, с изключение на шофьора, я последваха в сградата. Тилмън, облегнат на двете телохранилки на Куутма, вървеше най-отзад.

— Къде са варелите? — попита той. — Бих искал да ги видя.

Разийл погледна Диема, която кимна.

— Изпълни молбата му.

Разийл ги поведе към огромно помещение, което заемаше по-голямата част от вътрешността на фабриката. Таванът очевидно беше долната част на покрива на постройката, укрепен с масивни стоманени греди, по които висяха кабели. Под него летяха гълъби и всичко наоколо бе изцапано от тях. Плясъкът на крилата им напомни на Кенеди за велосипеда, който имаше на седем години. Беше сложила карти в спиците на задното му колело и звукът, който издаваше, когато го караше, беше същият като от уплашените гълъби.

В средата на помещението, явно много по-нови от всичко останало, но също вече оплескани с курешки, стояха седем гигантски варела. Бяха от жълта пластмаса и стигаха до рамото на Кенеди. Във всеки имаше около два сантиметра гъста зелена утайка.

— Дайте ми малко от това — каза Тилмън. — Но не го докосвайте с ръце.

Тария намери дървена пръчка, която използва като лъжица, и загреба малко от утайката. Поднесе я към Тилмън, който се облегна на бетонна колона, преди да поеме пръчката и да подуши мазната течност.

— Това ли е отровата? — попита го Кенеди.

— Не, прекалено е мокра — отговори Тилмън. — Това е само калъп. Хората на Бер Лусим са смачкали зърната тук, извлекли са

маслото, а после са филтрирали утайката няколко пъти. И е трябвало да утаят рицина, а това е двуетапен процес. Търсим стая с много широки и плоски тапи в нея.

— И защо я търсим? — саркастично попита Нахир.

Диема го пренебрегна и излязла бърза команда. Разийл и ангелите на Куутма направиха знака на примката и се задействаха. Нахир остана на мястото си.

— Дадох заповед. Добре е да я изпълниш — каза му Диема.

Тонът ѝ беше мек, но очите — присвити. Нахир задържа погледа ѝ за миг, после се включи в търсенето.

Диема остана с тримата англичани и се обърна към Тилмън.

— Виждал ли си подобно място преди? — попита го тя.

— Два пъти — отговори той, като вдигна ръка и изброи на пръсти. — Първият път в Афганистан, вторият път — тук в Америка. Тексас. И двата пъти бяха малки групи, доколкото успяхме да разберем, никоя от двете не бе произвела достатъчно рицин, за да отрови някого. Но това изглежда по-мощна операция — посочи Тилмън чувалите с химикали, подредени до варелите. — Натриев сулфат. Въглероден тетрахлорид. Голямо количество и от двете. А седем варела означава, че едновременно са извличали и сушили. Истински конвейер.

Той протегна ръка, за да се почеше по гърдите, но дебелите превръзки му попречиха и се отказа след миг.

— Всеки път е системата за доставка — промърмори той.

— Какво? — попита Диема.

Тилмън я погледна и сви рамене.

— Проблемът с рицина. Гадно нещо. Убива, ако е погълнато, вдишано или вкарано в организма по друг начин. Но са нужни повече от едно-две зърна. Трябва ти гъст спрей или твърда сачма. Чувала ли си някога за Георги Марков?

Диема поклати глава.

— Български писател, политически дисидент. Живя в Лондон през седемдесетте години. Говореше неприятни, но верни неща за Съветския съюз. Искаха да му затворят устата, затова накараха наемен убиец да го прободат с острието на чадър. Три дни агония, после умря. Чадърът бе изработен да изстрелва сачма с рицин.

— Което е удобно, ако искаш да убиеш един българин — отбеляза Диема.

Тилмън кимна.

— Но не можеш да бомбардираш Ню Йорк с отровни чадъри. Нужна ти е система за доставка, която ще наводни улиците с милиони от тези сачми или с милиарди по-дребни твърди частици. Ако се досетим за системата, ще знаем къде да намерим Бер Лусим. Каквото и да е измислил, той го е сглобил тук, значи тук можем да открием следа.

Нахир и Разийл се завърнаха, последвани след няколко минути от Тария и Алус.

— Нищо — съобщи Нахир. — Няма тави, нито явна повърхност, върху която да са били подреждани тави. Май грешиш.

Тилмън се завъртя бавно към него.

— Възможно е да греша за изпълнението — призна той. — Но не и за химията. Процесът произвежда мазна каша, която се събира от повърхността, след като изсъхне. Разполагаш я в плитка тава, защото ти трябва голяма повърхност. Ако Бер Лусим не е извършил това тук, значи е занесъл извлечената каша някъде и е събрал каймака там.

— Втора фабрика за преработка — обади се Кенеди. — Може да е в самия Манхатън. Дали има начин да я идентифицираме?

Тилмън поклати глава неохотно.

— Не, операцията е доста проста. Това е най-голямата и трудна част от работата. Смачкването на зърната, извличането на маслото и преработката на кашата. Отнема време, работна сила и голямо количество мощни химически разредители. Но щом събираш каймака, единственото, от което се нуждаеш, е гребло.

— И ръкавици — добави Диема. — Така поне предполагам.

— Да, определено не искаш да докосваш тази гадост. Или да я вдишваш. Събирачите ти ще бъдат в защитни костюми със собствен въздушен резервоар. Но освен ако не излязат да изпуснат по цигара и забравят да се преоблекат, не виждам как това ще ни помогне.

— При всички случаи събирането вече е приключило — намеси се Кенеди. — Каквото и да възнамерява да направи Бер Лусим, трябва да приемем, че всичко вече е готово.

— Камионите, доставили рицина и химикалите тук — обади се Тария, — къде са отишли после?

Кенеди никога преди не я беше чувала да говори и се изненада, че гласът ѝ е нежен и мек.

— Не знам — призна Диема. — Добър въпрос. Нахир, разбери това.

Нахир извади мобифона си и набра, без да протестира. Пораншното напомняне за заповедите очевидно бе свършило работа, помисли си Кенеди.

Докато той говореше — или с Куутма, или по-вероятно с някого от подчинените му — Тилмън обиколи фабриката, като се движеше трудно. Кенеди тръгна с него, за да го подкрепя.

В главното помещение нямаше нищо, което да привлече вниманието му, но в задната част на сградата, далеч от вратата, през която бяха влезли, имаше двойна врата, някога заключена с катинар. От едната ѝ дръжка още висеше верига, а дървото на крилата бе разцепено по краищата. Отначало Кенеди си помисли, че Предвестниците на Куутма сигурно са разбили вратата, когато са претърсвали фабриката. Но после осъзна, че счупената верига е буквално заварена към касата с огромни количества гълъбови курешки. Явно стоеше тук от дълго време.

Зад вратата намериха яма за смазка. Тилмън я огледа отблизо, макар да му се наложи да коленичи, за да го направи. Беше огромно пространство, около седем на три метра площ и метър и петдесет дълбоко, с две успоредни решетки от ръждясало желязо на дъното.

— Тук е имало някакъв хидравличен кран — замислено отбеляза Тилмън. — Имам предвид едно време, когато мястото е работело.

— И се чудиш дали Бер Лусим е разположил тави там, за да събере рицина? — попита Кенеди.

— Да, мина ми през ума.

На пръв поглед не изглеждаше твърде вероятно. Подът на ямата бе покрит с гъста миризлива утайка от масло и кал.

Но Кенеди потропа с крак по ръба на ямата. Тилмън погледна натам, накъдето сочеше върхът на обувката ѝ: пресните драскотини, които изглеждаха много светли на фона на маслените петна по ръба, и разчупената кора от гълъбово гуано показваха къде е било преместено парче ръждясала ламарина.

— Нещо е било правено тук — отбеляза Кенеди. — Той може да е хвърлил покривало върху ямата и да е разположил стойките на него.

Тилмън огледа бавно и съсредоточено празното помещение. После обиколи ямата, което му отне десетина минути, и се върна при Кенеди.

— Много следи от движение — каза той. — Местене на тежки предмети. Мисля, че си права, Хедър. Бер Лусим е преработил рицина тук и после го е изнесъл. Сега търся нещо, което да ми подсказе какво друго е правил с него. Дали все още е на прах, или е бил пакетирани в някакъв вид контейнери. Спрейовите са възможни, но в такъв случай трябва да намерим още химически утайки. Лусим е трябвало да работи с пропанови или етерови съединения, за да приготви експлозив, и ако беше така, щяхме да усетим силна миризма.

Кенеди си погледна часовника. Беше 14:48. Оставаха четири часа и дванайсет минути.

— Да отидем да видим дали Нахир е намерил нещо — предложи тя.

Откриха, че другите се бяха върнали в камионетката. Ръш седеше отзад и преглеждаше преписа от книгата на Толър, а Диема говореше с останалите Елохим на родния им език.

Тя се завъртя към Тилмън и Кенеди и мина на английски:

— Камионите са потеглили към парцел в Локуст Пойнт — съобщи им тя. — На около шест километра на изток. И все още са там. Никой не ги е използвал оттогава.

— Добре — кимна Тилмън. — Проверихте ли за...

Нахир го прекъсна.

— Празни са и идеално почистени. Нищо, за което да се захванем. Нищо, което да използваме. А наемът на парцела е платен от компания в Белгия. Задънена улица.

— Но има и още нещо — добави Диема. — Куутма работи по сателитните снимки и откри нещо. Доколкото знаем, са доставили рициновите зърна втория път, когато са посетили това място. А камионите са идвали тук и седмица по-рано. Значи може да има и друго освен рицина. Друга заплаха.

— Не — обади се Ръш.

Нахир изгледа момчето раздражено и промърмори нещо на арамейски.

— Просто няма логика — каза то, като сви рамене. — Пророчеството говори за едно нещо. За един дъх, убиващ милион хора.

А не за многобройни атаки.

— Бен е прав — каза Кенеди. — Каквато и да е била първата доставка, трябва да е свързана с рицина. Можем ли да узнаем каква е била?

— Опитваме се — отговори Диема. — Информацията може да е в компютрите, които взехме от хълма Гелерт. Но не можем да си позволим да я чакаме. Или трябва да намерим Бер Лусим, или да защитим всяка база.

Кенеди усети как я залива вълна от фаталистично отчаяние. Имаха прекалено много работа, а разполагаха с прекалено малко време. Бер Лусим бе следвал плана си през цялото време, а те не бяха постигнали нищо повече от това да се озоват на предния ред за представлението. При тези обстоятелства ѝ беше трудно да повярва, че нещо друго може да има значение.

Но Диема се разхождаше нервно и замислено. Тилмън я наблюдаваше с изражение, което бе едновременно тревожно и болезнено. Желанието му да ѝ помогне за успеха на мисията ѝ се виждаше ясно. Почти бе умрял заради нея, а проблемите все още не бяха приключили.

Какво оставаше? Какво пропускаха? На какво още можеха да се надяват?

— Ти спомена, че хората ти вече са проверили водата? — обърна се тя към Диема.

— Да — нервно отговори момичето. — Там няма нищо. А Елохим са разположени по местата, където се сливат реките. Ако се появи нещо, което не би трябвало да е там, ще го наблюдават и елиминират, ако се наложи.

По местата, където се сливат реките. Това означаваше северния край на Манхатън, точно срещу реката, където се намираха сега. Кенеди се зачуди дали момичето е наясно колко издава и реши, че отговорът е положителен. Каквато и да беше Диема, определено не беше глупачка.

Големият финал на Бер Лусим включваше и завръщането му у дома. Къде другаде един от избраните да очаква слизането на Месията? Кенеди вече бе намерила Гинат Дания два пъти, а този път дори не я беше търсила. Това бе поредният проблем, срещу който

щеше да им се наложи да се изправят: дали имаше начин те тримата да се измъкнат живи, като се има предвид всичко, което знаят.

— Добре — каза тя. — Покривате и уличното движение. Въздушното разпространение изглежда най-вероятно, но пък Лусим няма начин да се приближи, като отклони търговски полет. Събитията от единайсети септември затвориха тази вратичка.

— А ние сложихме ръка на всички частни летища — намеси се Алус. — Нищо не може да излети във въздуха, без Елохим да го видят. И ако не харесат видяното, ще го унищожат още преди да се издигне от пистата.

— Влаковете в метрото — каза Кенеди, макар да не вярваше много в тази възможност.

— Според нас само една станция би могла да бъде мишена — сподели Диема. — 207-а улица, на върха на Бродуей. Тя е крайната северна точка за една от основните подземни линии, така че няма странично движение, за което да се тревожим. Но Куутма разположи Предвестници по платформите и околните улици, в случай че Бер Лусим се опита да внесе нещо по този начин.

— По този начин? Имаш предвид във влак? Добре, но да предположим, че е сложил нещо в тунелите. Може би си струва да изпратиш екип да провери.

— Не мислиш за бройката — презрително ѝ каза Нахир. — В края на линията почти няма хора. Цялата мрежа на метрото превозва около четири милиона пътници на ден. Може да са и повече, но не много повече. Какъв процент от тях според теб ще посетят 207-а улица и Бродуей, невернице? Гарантирам, че няма да са двацет и пет процента.

Кенеди направи всичко възможно да не обръща внимание на гнева, който се надигна в нея. А фактът, че Нахир беше прав, не ѝ помогна.

— Може би трябва да забравим за картите за известно време — предположи тя.

— И какво да правим?

Любезността беше още по-вбесяваща от презрението му.

— Да се върнем към книгата. Ръш, ще ни припомниш ли последното пророчество още веднъж?

Ръш я погледна, кимна и обърна на последната страница от преписа. Зачете на глас:

— И камъкът ще бъде търколен встрани от гробницата, както беше...

— Знаем какво гласи — нервно го прекъсна Диема.

— Да — съгласи се Кенеди. — Но отчетохме ли всички променливи величини? Камъкът, гробницата и гласът — да. Всичко това се случи, когато Шеколни умря. А „времето преди“ вероятно се отнася за смъртта и възкресението на Христос. Толър, изглежда, твърди, че поне някои от обстоятелствата при втората поява на Христос ще са същите като при първата.

— Очевидно — обади се Нахир.

— А после идва и дъхът. „Той ще унищожи мнозина на един дъх.“ Ако Бер Лусим действа буквално, както при другите пророчества, сигурно е превърнал рицина в газ.

— И ние така предполагаме — потвърди Диема.

Гласът ѝ все още звучеше изнервено, сякаш тези разсъждения я отвличаха от по-важни неща.

— Колко високо трябва да е, за да се разпръсне тази гадост по вятъра? — зачуди се Кенеди. — Някой направи ли си труда да пресметне?

— Не е въпрос на височина — възрази Нахир. — С лек самолет би могъл да покрие район от...

— Не мисля за самолет — прекъсна го Кенеди. — А за покриви. Первази на прозорци. Тераси. Ами ако предположим, че разчита само на вятъра? Ричинът се разпространява най-добре като прах. Ако го е превърнал в такъв, може да разполага с тонове отрова, които да изхвърли във въздуха. Ти си мислиш за самолети, но той може да използва нещо по-просто.

Диема грабна телефона си. След секунда вече говореше с Куутма или с някого друго, по-висш от нея.

Исключена от разговора за пореден път, Кенеди върна преписа на Ръш.

— Мисля, че май скоро ще потеглим — каза му тя. — Пригответи се.

Диема отпусна телефона.

— Преобладаващият вятър е западен — каза тя. — Но само за няколко часа. Прогнозата е, че ще задуха от север, както през последните три дни. Куутма ще изпрати Предвестници по върховете на най-високите сгради. Ще търсят подозрително движение. Но говорим за хиляди прозорци и стотици покриви. Той е... — тя се поколеба, подбирайки думите си внимателно, — той ще се опита да мобилизира допълнителни Елохим.

— Търси доброволци — преведе Тилмън. — Събира дружина от загрижени граждани.

Последва кратка пауза. Диема кимна.

Нахир промърмори нещо свирепо и Диема го смълча с рязко:

— *Ve raхи!*

Току-що бе потвърдила, че Гинат Дания е точно тук, и този факт не остана незабелязан от останалите Предвестници.

Кенеди се опита да не мисли върху това.

— Поправи ме, ако греша — каза тя. — Но северният вятър ще мине точно оттук, нали?

— Да — потвърди Диема. — Куутма вече отбеляза това. Той ще изпрати колкото се може повече хора тук. Но в момента сме прекалено малко на брой. Надали ще успеем да проверим всички възможни места навреме.

— Тогава да започваме — каза Кенеди. — Можем да действваме навън от това място в полукръг, като се връщаме назад всеки път щом стигнем до реката.

— Остават само два часа — обади се Тилмън. — Не твърдя, че грешиш, Хедър, но май не е много разумно да слагаме всичките си яйца в една кошница.

— Това е единствената ни кошница — възрази Диема. — Освен ако някой не се сеца за нещо по-добро, ще действваме точно по този начин.

Тя зачака и огледа лицата на присъстващите. Никой не проговори.

— Значи сме съгласни. Разделяме се на двойки. Във всяка двойка ще има по един Предвестник, за да можем да поддържаме връзка един с друг и с Куутма.

— Мога ли да дойда с теб? — попита я Ръш.

— Не — отговори тя.

Той опита отново, колеблив, но упорит.

— Бих искал... трябва да поговоря с теб за някои неща. Моля те, позволи ми да дойда с теб.

— Ще поговорим по-късно, Ръш. Засега върви с Тария. Алус, ти си с Кенеди. Аз ще тръгна с...

— Аз оставам тук — каза Тилмън. — Това е висока сграда. Ако успея да се изкача на покрива, мога да огледам района оттам. Бездруго само ще те бавя. Ще свършиш два пъти повече работа без мен, а можем да държим връзка по телефона. Ако се сетя още нещо, веднага ще те уведомя.

— Той трябва да бъде охраняван — обади се Нахир, като пренебрегна Тилмън и заговори директно на Диема. — Особено след непредпазливите ти думи. Не можем да го оставим, за да говори с други като него или да им остави съобщение. Някой трябва да го наблюдава отсега до...

— Тогава го наблюдавай — рязко каза Диема.

— Да — намеси се Ръш саркастично. — Това ще свърши работа.

Той се изправи, плясвайки с навития препис по камионетката. Шумът накара всички да погледнат към него, както се бяха вторачили в Тария, когато тя доказа, че не е няма. Лицето на Ръш бе изкривено от гняв, объркване и наранена гордост.

— Имам предвид, че твоят приятел няма да ни очисти веднага щом си обърнеш гърба. Нищо че вече се опита да убеди шефа ти да ни убие в Будапеща. Не, той е разумен човек. Обзалагам се, че дори няма да си помисли да си изпробва ножа в бъбреците на Лио.

Диема се залюля нетърпеливо на пети.

— Той ще изпълнява заповедите — сковано каза тя. — Куутма обеща да издаде присъда. В безопасност сте, докато Куутма се произнесе.

— Ти смяташ така. Ако Лио остане, и аз оставам. И ще наблюдавам приятеля ти през цялото време, през което той наблюдава нас.

Ръш се вторачи в нея мрачно. Изглеждаше готов да се разплаче. Диема отвърна на погледа му с ледено лице. Той вдигна преписа като щит пред очите си.

— Кенеди каза, че отговорът е тук, и аз й вярвам. Прави каквото искаш. Аз ще остана тук и ще си наваксам с четенето.

— Твоя воля — лаконично отвърна Диема. — Ще търсим около час, после ще се съберем тук. А междуременно ще поддържаме връзка по телефона.

И потегли напред заедно с Алус, Тария, Кенеди и Разийл. Тя и Кенеди се качиха в камионетката, останалите поеха по улиците пеша.

Сърцето на Ръш се сви отчаяно, когато Диема се отдалечи. Макар че правиха любов съвсем за кратко, сега той беше по-наранен и уязвим, отколкото се бе почувствал след смъртта на бившата си приятелка, Шибон, онази, която се беше самоубила.

После Куутма бе хвърлил светлина върху цялата откачена история. Диема го бе съблазнила или изнасилила, защото по някаква причина искаше да забременее. Може пък да беше една от онези банални истории, които чуваш за самотни майки и общински жилища. Момичета, които раждат, за да застанат най-отпред на опашката. Може би в Гинат Дания имаше недостиг на жилища.

Но когато стигна дотам и се опита да си я представи, нея, която смяташе за тиктакаща бомба в човешко тяло, да плете терлици, да кърми и да бута количка, разбра, че това е невъзможно. Ако това беше всичко, ако тя просто се нуждаеше от бърза система за доставка на ДНК, той щеше да се чувства тъпо, но можеше да забрави за цялата история. Трудно му беше да не е наясно с истината. Имаше чувството, че сръчен джебчия го е обрал, а той дори не може да разбере какво са му откраднали.

Но колкото повече Диема избягваше разговора с него, толкова по-сигурен беше, че всичко това има значение.

Веднага след като останалите потеглиха, Тилмън се завъртя към Нахир.

— Значи тя е права? — попита той. — Ще изпълняваш заповедите и ще работиш с мен? Или ще трябва да се разправяме? Знам, че не лъжеш, затова реших да попитам. Полезно е да знам дали мога да ти обърна гръб.

Предвестникът се вторачи в него с каменно спокойствие. Омразата му личеше, но бе потисната и контролирана. Долавяше се и още нещо под безразличното изражение. Може би Нахир се страхува, помисли си Ръш.

Диема им беше казала, че това е родният ѝ град — Гинат Дания, великото загадъчно убежище. Ръш още не можеше да разбере как

можеш да криеш цял град по средата на Ню Йорк, но ако беше така, Нахир заедно с останалите Елохим скоро щеше да бъде бездомно сираче. При тези обстоятелства беше чудо, че все още се държаха. Може би това, че бяха абсолютно откачени, ги предпазваше от най-лошото. Ръш знаеше, че единствената причина да запази спокойствие в момента бе, че собственият му мозък не можеше да приеме идеята за милион мъртви.

— Няма да има разпавии — ледено каза Нахир. — Ако смятах, че ти и момчето трябва да умрете, щях да ви убия. Но надали щях да чакам да стъпите на свещена земя. Щях да ви убия във външния свят. Можех да се справя с вас, докато Диема ни водеше към хълма Гелерт. Дори мислех да го направя. Но се отнасям сериозно към обетите, които съм дал. Подчинението на войника е това, което е целомъдрието в брака.

Тилмън повдигна вежди, озадачен от сравнението.

— Имаш предвид, че е ценно, защото е рядко?

— Писна ми да ме наричат „момче“ — намеси се Ръш. — Просто реших, че трябва да го знаете.

— Искам да се кача на покрива — каза Тилмън. — Да огледам оттам. Ако вече си се успокоил, бих се радвал на помощта ти. Тук има ли стълби?

Оказа се, че има, и с помощта на Нахир и Ръш Тилмън успя да ги изкатери.

Стоманена врата, увиснала накриво на пантите, водеше към тесен коридор, над който се издигаше покривът. Прескочиха нисък парапет и ято гълъби отлетя, когато Ръш бутна вратата.

Излязоха навън и под краката им захрущя чакъл. Бронкс се простираше пред тях, навлякъл красивата вечер като дреха — изрязан сутиен или нещо подобно, евтино и съблазнително. Складовете и фабриките наблизко отстъпваха на улици с ниски постройки и залепени една до друга къщи на север и изток.

Хиляди тераси, издигащи се стъпаловидно като амфитеатър.

Хиляди места за луд, който да седне и наблюдава залеза на слънцето, докато разпръсва отровните си конфети.

Нахир и Тилмън започнаха да обсъждат скоростта на вятъра и височината. Ръш ги остави, убеден, че не се нуждаят от него и няма да усетят липсата му.

Той слезе обратно долу в голямото помещение с варелите. Намери място, осветено от слънцето през дупка в покрива, и седна да прочете книгата на Толър за последен път.

Диема остави Кенеди да шофира, защото се доверяваше на своите инстинкти и внимание повече, отколкото на чуждите. Но започна да осъзнава безнадеждността на задачата още преди да бяха изминали и километър. Възможните места за въздушно разпръскване на рицина бяха безброй, а и ако не видеха Бер Лусим да зяпа през прозореца или да се разхожда по някой покрив, нищо не отличаваше едно място от друго.

Колкото по-високо, толкова по-добре. Посоката на вятъра беше важна. Претърсваха огромен конус от триизмерно пространство, като северният край на Манхатън бе основата, а те обикаляха по земята.

Само дето Кенеди не правеше това. Тя спря камионетката и се загледа на юг. Диема проследи погледа ѝ. Бяха стигнали до кръстовището с 225-а улица. Пред тях се намираше магистрала 9, а отсечка повдигнати влакови релси се издигаше над улицата като крепостен вал. Отзад имаше още фабрики, складове, празни дворове и бараки, а тук-там — редица магазини с толкова мръсни прозорци, че отдалеч не се виждаше какво продаваха.

Но на юг от тях, отвъд блестящата арка на моста „Хенри Хъдсън“, се разтваряше Бродуей.

— Какво става? — попита Диема. — Защо спря?

— Сетих се за един стар виц — отговори Кенеди. — Когато купуваш недвижим имот, кои са трите най-важни неща, които трябва да имаш предвид?

— Нямам представа. Моля те, подкарай колата.

— Разположение. Разположение. Разположение.

Кенеди се завъртя към Диема, която внезапно осъзна смисъла на думите ѝ.

— Фабриката на Бер Лусим — промърмори тя.

— Точно така. Защо тук? Предполагаме, че не е искал да транспортира отровата надалеч. Всеки път, когато я е местил, е рискувал да го спрат и заловят. Затова е искал да е наблизо. Но чак

толкова близо? Имам предвид, долу е Гинат Дания, нали? На по-малко от километър на юг от нас?

Диема не отговори.

— О, за бога! — избухна Кенеди. — Просто кимни!

Бавно, настръхнала от суеверен страх, Диема поклати глава.

— Значи е бил в радиуса на граничните ви патрули. Няма начин да не наблюдавате собствения си праг. Бер Лусим е прекалено наблизко и е прекалено видим.

— Вероятно ласкае самочувствието си, като си играе с нас.

Кенеди затропа с пръсти по волана и се замисли.

— Може би. Но такъв ли беше като Предвестник? Обичаше да се фука или да си свърши работата?

— Най-вече си вършеше работата — призна Диема.

— Значи пропускаме нещо. Така трябва да е. В противен случай...

Телефонът на Диема звънна и макар неверницата да изглеждаше готова да продължи разговора, тя я смълча с повдигане на ръка. Този тон означаваше Куутма. А ако Куутма ѝ се обаждаше, значи имаше да ѝ каже нещо важно.

Ръш бе ужасно отегчен и раздразнен от последното пророчество. Бяха го оглеждали безброй пъти, но нищо ново не им идваше наум. Затова той се върна на първата страница и започна от самото начало.

Отново му направи впечатление колко абсурдно бе да чете тези дивотии, сякаш съдържат свещени истини. Толър беше не само откачен, но и ужасно досаден и толкова съсредоточен върху дребните подробности на собственото си време, че не можеше да говори за вечното, без да се позове шест-седем пъти на настоящето.

А това беше странно за човек от Племето на Юда. Да се занимаваш с местната политика — политиката на адамитите, изглеждаше като да се тревожиш за прогнозата за времето на луната.

Нещо обаче тормозеше Ръш. Някаква идея бе пробягнала през съзнанието му, докато четеше разказите на учените за Толър и другите смахнати от „Петата монархия“ в самолета, а също и когато говори за това с Диема. Но явно не го бе впечатлила достатъчно, за да я запомни. Просто усещаше, че нещо не е наред, при това в съчетание с нещо

дребно, но специфично, което вече бе забелязал, несъответствие между писанията и случващото се в момента.

Секунда по-късно, когато навлезе в пророчествата, това напълно се изпари от главата му, защото нещо друго го впечатли повече. Намери го в началните параграфи на книгата и единствената причина да не го види преди беше, защото тогава се бе съсредоточил върху самия текст, а не върху бележките, които Кенеди бе надраскала над думите. Бележките на онзи французин.

И аз заставам на планината на Музите и искам вдъхновение, макар че моята истинска Муза е Великият Господ. И чрез мен, недостойния, Той издава последната си присъда.

Това беше Толър. А над думите „планината на Музите“ Кенеди бе написала спретнато с черна химикалка една-единствена дума.

Парнас.

Думата докара образа пред очите му: рисунката на планина върху знака, покрай който минаха на път за насам. „Желязо и стомана Парнас“.

Ръш скочи на крака. Кожата на тила му настръхна, сякаш някой стоеше зад него и дишаше във врата му. Възможно ли беше Бер Лусим или Авра Шеколни да пропуснат това сведение? Бяха приели всичко друго в книгата буквално като евангелие. Значи имаше логика да решат, че книгата ги е насочила към това място. А то беше празно. Тук нямаше никого, нито възможност да се скрият. Предвестниците на Куутма бяха претърсили сградата, но не бяха открили нищо.

Но на Ръш се стори, че тишината около него се е променила по някакъв начин, и не му се искаше да сяде отново. Бездруго тишината бе относителна. Също както навсякъде в Ню Йорк, във въздуха се носеше ръмженето от оживеното движение в далечината. Празнина в

сърцето на велик град. Ръш стоеше в неподвижния център на променящия се свят.

Той излезе от слънчевата светлина и бавно обиколи помещението, стиснал навития препис в ръка. Вървеше предпазливо, защото ехото от стъпките му звучеше ужасно силно. Щом спреше, се вслушваше. Но не долови нищо освен шума на пътя.

После реши да обиколи по-малките помещения във фабриката. Едва тогава призна пред себе си, че е започнал претърсване. Все още не знаеше какво точно търси, но го тормозеше тревога и искаше да е напълно сигурен, че тук няма нищо.

Накрая се озова пред двойната врата, която водеше към ямата. По-рано бе видял как Кенеди и Тилмън я оглеждаха, затова бе почти убеден, че няма какво да види там, но все пак се приближи до нея.

Ямата беше адски гадна. Вероятно бе оставена в това състояние от предишните собственици. Стените и дъното бяха покрити с промишлена утайка, която можеше да е масло, катран, боя или най-вероятно всичко това. Виждаха се локви вода с нездрав блясък, а вонята на нагорещена смола напомняше на напечена магистрала през август.

Той вдигна поглед към тавана. В него нямаше очевидни дупки, но това не означаваше нищо. Водата си намира пролуки. Дъждът можеше да е проникнал отнякъде другаде и да се е озовал в ямата, защото тя бе най-ниската точка.

Нямаше начин да слезе в нея, без да си съсипе дрехите. Ако седнеше и се спуснеше надолу, дъното на панталона му щеше да се покрие с мазни гнусотии. А ако скочеше, щеше да се оплиска целият.

Той започна да обикаля около ямата. Чувстваше се като идиот, но в същото време изпитваше и облекчение, че няма какво да се види.

Само дето имаше. На половината обиколка Ръш пристъпи в лъч слънчева светлина, който проникваше през счупените стъкла на покрива над него и осветяваше една от стените на ямата. Част от стената сигурно беше малко по-издигната от тази около нея, защото се виждаше сянка. Идеален квадрат със страни от метър и половина. Приличаше на тайна вратичка в стената. Цветовете и структурата на тази част от стената бяха абсолютно същите като на всички останали. Вероятно беше игра на сенки, но го притесняваше. А след като вече я бе видял, не можеше да си затвори очите.

Той застана нерешително до ръба на ямата. Това беше абсурдно. Ако там имаше нещо, човек, който си знае работата, вече щеше да го е намерил.

Слънцето се скри зад облак, лъчът изчезна и въображаемата врата се изпари заедно с него. Ръш се извърна. Но в последния момент преди да излезе от стаята, си припомни думите на Диема в „Гълъбарника“.

„Не и ти, момче. Ти не си част от плана.“

Майната й.

Ръш се хвърли енергично в ямата и се приземи тежко, като оплиска всичко наоколо с воняща кал. Едва не падна, но успя да се задържи за стената.

С бебешки стъпки, уплашен от това, което газеше и дишаше, той прекоси ямата до мястото, където бе видял сянката. Нямаше нищо. Нито следа от панта или дръжка, нито от процепи в стената, където да започва врата. Но пък мазната кал, оплискала всичко, бе замаскирала стената чудесно.

Но тук калта беше по-дебел слой, отколкото по другите части на стената. Потискайки тръпка на отвращение, Ръш заби пръсти в гъстата кал. Прокара ги от дясно наляво, после обратно. Търсеше процеп в стената. Не откри нищо такова.

Но имаше нещо друго. На височината на гърдите си откри повдигната точка, кръгла и около три сантиметра в диаметър. Розетка или глава на нит. Ръш почисти гадната кал от нея и откри кръгла плочка от стар очукан метал. Беше поставена на ос, за да може да се плъзга настрани. Ръш го направи.

— Мамка му — прошепна той.

Гледаше право в ключалка.

Кенеди слезе от камионетката и тръгна към ъгъла на улицата. Разговорът на Диема с Куутма май нямаше да приключи скоро, а тъй като си бърбеха на своя език, беше безсмислено да подслушва.

На магистралата движението бе оживено, но никъде не се виждаха пешеходци. Тъгловият магазин навремето очевидно е бил видеотека, но сега беше празен. На витрината му имаше плакати за филми отпреди няколко години. „Зодиак“, „300“. Друг плакат

предлагаше два филма под наем плюс пуканки и голяма бутилка кола за 12,99. Под него лежеше мъртво врабче.

Оставаха два часа и няколко минути, а те се мотаеха безцелно. Но Кенеди не се сещаше какво друго биха могли да вършат. В игра на криеница в огромен град криещият се има страхотни предимства пред този, който го търси.

Но тя беше права за мястото. Знаеше, че тук има нещо, убедена бе в това. Бер Лусим бе преработил отровата си на място, което увеличаваше неимоверно рисковете за самия него. Защо майстор стратег би постъпил така глупаво?

Може би отговорът беше съвсем банален. Може би, преди да стане Предвестник, Бер Лусим бе патрулирал по тези улици. Може би тогава бе намерил старата фабрика и я беше запомнил. Само дето тогава още е бил нормален и не е планирал масово убийство.

Добре, да предположим нещо различно. Избрал е мястото покъсно. Търсел е определени предимства и това тук е имало такива. Каквито и да бяха те, са си стрували риска да изпрати очебийните си яркочервени камиони тук два пъти сам и да дойде лично, на безумно кратко разстояние от родната си земя, където бе издирван.

Два пъти. Камионите бяха идвали тук два пъти. А отровата беше втората пратка, а не първата. Но в такъв случай...

Диема застана до рамото ѝ, без да издаде звук, и я стресна.

— Мамка му! — изруга Кенеди.

Момичето не губи време с извинения.

— Открили са каква е била първата пратка.

— Говори.

— Обикновен експлозив. Десет хиляди тона октонитрокубан^[1] и пет килограма ацетонов пероксид.

Кенеди се замисли за количествата.

— Пероксидът е запалителното съединение?

Диема кимна.

— И за какъв взрив говорим? Няма да е достатъчно силен, за да убие милион души, нали?

— Достатъчно силен, за да срине сградите между две пресечки. В зависимост от това къде го разположиш, можеш да причиниш десет-двайсет хиляди смъртни случая.

Очевидно момичето искаше да се върнат в камионетката. То се завъртя натам и погледна Кенеди очаквателно, но тя се опитваше да си припомни по-раншната си мисъл за камионите. Мозайката се бе подредила и експлозивът беше парченцето, което липсваше досега.

— Земя и въздух — промърмори тя.

Диема загрея бързо.

— Книгата на Толър — каза тя. — „Вие не можете да избирате, защото Той ще говори отначало с Огън и Вода, а накрая със Земя и Въздух“.

— Провалихме се — каза Кенеди. — Мисля, че здраво се оплескахме.

— Как? Какво пропуснахме?

— Мислехме, че Бер Лусим ще пусне рицина във въздуха.

— Така е — настоя Диема. — Няма друг начин да избие такова количество хора.

— Но малки частни самолети? Това е най-свирепо охраняваното въздушно пространство в света. Никога не би могъл да е сигурен, че ще успее да премине. А моята идея за балкони и покриви — ако вятърът смени посоката, той остава на сухо. Не може да чака. Знаем поне това. Шеколни ни каза точното време.

Диема се замисли.

— Ако земята и въздухът бяха едно...

— Точно така — съгласи се Кенеди. — Помниш ли единайсети септември? Все още си била в училище, но...

— Помня — лаконично отвърна Диема.

— Когато кулите паднаха, се образува страховит облак от прах. Стотици хиляди тонове прах заляха улиците като ударна вълна из целия Манхатън. Много хора се разболяха само заради праха. И някои от тях още са болни.

— Ха! Той ще използва експлозива, за да взриви сграда...

— Да я превърне в прах. За да се получи масивна ударна вълна и кошмарен облак прах. А рицинът е в сградата, така че отравя облака. И се разпростира отгук по улиците. Земя и въздух се смесват в отровен коктейл. А той убива всеки, който си поеме дъх.

— Но къде? — попита Диема. — Коя сграда би избрал?

— Камионите са пристигнали тук само два пъти, Диема. Не се върнали повече.

Момичето се вторачи в нея озадачено.

— И какво?

— Не е избрал фабриката, защото е харесал обзавеждането ѝ. Избрал я е, защото е точно в северния край на Бродуей. Това е системата за доставка. Бер Лусим е създал дуло на пушка, дълго двайсет километра и широко двайсет и пет метра. Мисля, че отровата никога не е напускала сградата.

За Ръш беше доста трудно да убеди Тилмън и Нахир да дойдат и да видят какво бе открил. Всъщност още по-трудно му бе да ги накара въобще да го изслушат. След като най-после го изслуша, Нахир реши, че „открил“ вероятно бе погрешната дума.

— Сградата бе претърсена от Елохим — напомни му той, а тонът му намекваше, че само глупак би имал нужда от подобни обяснения. — Можеш да си напълно сигурен, че всичко, което ти си видял, са видели и те и са го разследвали.

— Но това се забелязва само от определен ъгъл — обясни Ръш, като се опита да прозвучи спокойно и разумно. — И дори под този ъгъл се вижда само когато слънчев лъч попадне право върху него. Замаскирано е.

— Замаскирано срещу аматьори — каза Нахир. — Но не и срещу професионалисти.

— Къде е това място, Ръш? — попита Тилмън.

— В онова празно басейнче.

— Ямата? В задната част на сградата?

— Да. Точно там.

Тилмън го изгледа със съмнение.

— Проверих мястото — каза той. — Заедно с Кенеди. Решихме, че Бер Лусим е разположил там тавите си. Но нямаше и следа от нещо подобно.

Гласът на Тилмън беше по-мил от този на Нахир, но това не утеши Ръш.

— Мамка му! — изрева той. — Не си измислям и не съм тъпак. Знам какво видях. А сега, моля ви, елате и погледнете.

— По-късно — кисело се съгласи Нахир. — Сега нямаме време за това.

Ръш си погледна часовника, който показва, че остават само четирийсет и пет минути.

— По-късно? — повтори той.

Двамата мъже бяха възобновили разговора си и никой не му отговори. Нахир очевидно предаваше на Тилмън онова, за което говореше с Предвестниците в града. Държеше телефона до устата си и минаваше от английски на арамейски и обратно.

— Съжалявам — прекъсна го Ръш. — По-късно не върши работа.

Той дръпна телефона от ръката на Нахир и го метна през парапета.

Изненадата и яростта в изражението на Предвестника бяха адски приятни, но само за секунда. После Нахир се метна върху Ръш и го стовари на земята.

— Да не си откачил? — изсъска той. — Да не искаш да умреш?

— Никой няма да убива никого — тихо се обади Тилмън.

Достатъчно тихо, така че изщракването на предпазителя на беретата му прозвуча оглушително. Добре стана, че той пое юздите на разговора, защото гръклянът на Ръш бе почти смачкан от лакътя на Нахир и той не можеше да говори, нито да си поеме дъх. Лицето му бе притиснато в чакъла, а той нямаше представа как се бе озовал там. Никой от крайниците му не можеше да помръдне.

— Прибери оръжието — обърна се Нахир към Тилмън. — Или това ще приключи зле.

— Ще го прибера с радост — отвърна Тилмън. — Но пусни хлапето. То просто се опитваше да привлече вниманието ни.

— Е, успя да привлече моето. И мога да прекърша врата му, независимо дали ще стреляш по мен, или не.

— По-разумно е да го пуснеш, а аз да си прибера пистолета.

Последва кратко болезнено мълчание. Или поне болезнено за Ръш.

— Ще го пусна — обеща Нахир. — Но ако проговори отново, ще счупя и двете му ръце.

Внезапно натискът върху тялото на младежа изчезна, а Нахир скочи на крака. Ръш обаче си остана там, където беше. Можеха да го хвърлят отново на земята само ако допуснеше грешката да се изправи.

— Елате да видите шибаната врата — каза той сериозно.

— Предупредих те, момче.

— Не — обади се Тилмън. — Да отидем да видим вратата. Убеди ме, Ръш. Каквото и да си намерил, току-що си рискува врата заради него.

— Е, направих необходимото — изхърка Ръш и се надигна.

Заслизаха бавно по стълбите. Движенията на Тилмън очевидно бяха затруднени и той се нуждаеше от повече подкрепа. Но се справяше по равното, когато Ръш ги поведе през двойната врата и ги насочи към ямата.

— Ето там — посочи той. — Далечната страна. Под стъкления покрив.

Нахир влезе първи, а Ръш застана настрани да направи път на Тилмън. Искаше двамата мъже да видят вратата с очите си. После обаче забеляза, че слънцето отново се бе скрило и те може да пропуснат целта.

— Добре — каза той, като бързо пристъпи между тях. — Дайте да ви покажа.

Нямаше нужда да се притеснява. Пролуката в стената на ямата беше ясно видима въпреки лошата светлина, защото вратата бе отворена, а тъмнината отвъд нея бе по-дълбока отколкото в ямата.

Но Нахир и Тилмън не гледаха вратата.

А мъжа, който стоеше от другата страна на ямата, точно срещу тях.

— Това е лош късмет — проговори мъжът със спокоен, почти тържествен тон.

— Бер Лусим — ахна Нахир.

Предвестникът изглеждаше замръзнал на мястото си, неспособен да осмисли това, което вижда.

Ръш изпита нещо като замайване. Бяха дошли толкова далеч, за да присъстват на тази среща, че за миг той почти повярва, че някои неща наистина са предопределени.

Бер Лусим ги разглеждаше хладнокръвно. Ако се чувстваше заплашен от присъствието им, това не личеше по лицето и позата му. Ръш реши, че това е доста ужасяващо.

— В тези последни моменти на стария ред — заговори Бер Лусим — все още е възможно хората да умрат. Но след това последно велико умиране смъртта ще приключи завинаги. Следователно смятам,

че от моя страна ще е прекалено самонадеяно да ви убия. И нагло. Сякаш утвърждавам силата си в този живот, макар да навлизам в следващия, във вечния свят. Не изпитвам желание да извърша това. Така че ако искате да умрете, трябва да изразите предпочитанията си или да демонстрирате желанието си чрез категорично действие.

Нахир скръсти ръце над гърдите си и внезапно две сики се озоваха между пръстите му.

Бер Лусим се засмя, сякаш беше чул адски смешен виц.

— Да — кимна той. — Нещо такова.

[1] Въглероден експлозив, по-моцнен от ТНТ. — Б.пр. ↑

67.

Ръцете на Нахир се стрелнаха нагоре в светкавично и грациозно движение, което накара Ръш да си помисли за миг, че вижда танцьор на фламенко. Двата ножа очертаха успоредни линии. Бер Лусим едва помръдна в отговор, но сега и в неговата ръка имаше нож, който посрещна остриетата на Нахир във въздуха. Прозвучаха две звънтящи като камбанка ноти. Ножовете на Нахир излетяха вляво и вдясно и проблеснаха, когато попаднаха в слънчевия лъч.

Нахир извади нови ножове, а Тилмън — пистолета си, но Бер Лусим беше по-бърз от тях. Прекоси ямата с енергичен скок и се озова между двамата мъже. Очевидно не се притесняваше, че вече му се налага да се бие на два фронта.

Нахир насочи третата си сика към гърдите му, а той отскочи настрана, завъртя ножа си и прободете китката му, като едва не преряза ръката му.

В този момент Тилмън вече се прицелваше, но движенията му изглеждаха комично бавни в сравнение с тези на двамата Елохим. Бер Лусим дори не се завъртя към него, а само му изби пистолета с ритник, после насочи вниманието си към Нахир.

Серия светкавични размахвания на сиката принуди Нахир, който вече можеше да се защитава само с една ръка, да отстъпи назад и да отдалечи Бер Лусим от обсега на Тилмън.

Тилмън се препъна след него. Ръш, който до този момент бе стоял замръзнал в шок, се стегна достатъчно, за да изкрещи:

— Лио, недей!

Хвърли се напред, но в трите секунди, които му бяха нужни да стигне до него, се случиха много неща.

Бер Лусим се закова на място и остави Тилмън да го халоса силно по главата. Предвестникът не изглеждаше особено засегнат от удара и в същото време заби лакът в гърлото на Тилмън.

Нахир нападна отчаяно, но Бер Лусим блокира атаката, после преряза другата му китка, сякаш му се подиграваше.

Нахир се скова, а по лицето му се изписаха болка и тревога. Бер Лусим се наведе и го ритна в корема, после заби сиката в едната страна на главата му. Острието в черепа на Нахир издаде звук като от сагър, разцепващ диня.

А Бер Лусим все още имаше време, преди Ръш да стигне до него, да завърти ножа си и да го насочи към гърдите на младежа. Ръш се закова на място, а острието докосна кожата му, след като пререза ризата му, сякаш въобще я нямаше.

— Помисли малко — спокойно каза Бер Лусим, когато Нахир се просна на земята в цял ръст, а Тилмън падна на колене. — Те поне имаха оръжия, а ти нямаш нищо. Но ако искаш, заповядай.

Тилмън се мъчеше да намери падналия си пистолет. Бер Лусим го срита в лицето с жестока сила и го запрати в ямата. Все още държеше ножа под същия ъгъл, но имаше един кратък момент, в който Ръш можеше да се измъкне от него и да го нападне. Но той не успя да помръдне. Беше замръзнал на мястото си от ужас и гледаше вторачено неподвижното тяло на Тилмън. Лио лежеше по лице в калта, която покриваше пода на ямата. Ако вече не бе мъртъв, вероятно щеше да се удави или задуши.

Ръш се принуди да се размърда. Обърна гръб на Бер Лусим и скочи в ямата.

Този път не успя да запази равновесие. Просна се по гръб във вонящата кал и запляска в нея безпомощно няколко секунди преди да се завърти и изправи. Изпълзя до Тилмън, хвана го с мазните си ръце и го обърна по гръб. Едрият мъж беше в безсъзнание, но поне дишаше.

Ръш пхна ръце под мишниците му и започна да го повдига сантиметър по сантиметър към ръба на ямата. Подпря го в ъгъла така, че да не се плъзне отново на пода.

Осъзнаваше присъствието на Бер Лусим над себе си, макар че Предвестникът не помръдваше.

— Много път ли измина? — попита го той.

Незначителен разговор с най-великия убиец.

— Лондон — отговори Ръш. — Будапеща. Ню Йорк. Сигурен съм, че можеш да сглобиш мозайката.

Говореше смело, но гласът му звучеше прекалено пронизително и уплашено дори в собствените му уши. Бер Лусим се засмя, сякаш

младежът бе казал нещо смешно, и скочи до него, после го подмина и тръгна към отворената врата.

— Очакваме да вървим в права линия — каза той, като погледна Ръш през рамо. — Не знам откъде идва тази надежда. Опитът би трябвало да ни научи, че в природата няма прави линии. Господ не чертае с линия. Как се казваш, момче?

Ръш прие обидата с лекота, защото наистина се бе проявил като хлапе, докато мъжете се биеха.

— Бен — отговори той.

— Това е половината ти име. Означава „син на“. Къде е останалото?

— Ръш, Бен Ръш.

Бер Лусим го изгледа стреснато.

— Бен Ръш — повтори той.

— Да — с мъка преглътна Ръш и погледна Тилмън. — Слушай, той е в плачевно състояние. Ще ме пуснеш ли да си ходя, за да мога да му осигуря помощ?

— Разбира се, че не — отговори Бер Лусим. — А и каква помощ би могъл да му осигуриш? След двацет минути тази сграда ще е кратер. А после времето ще спре. Остави го. Искам да ти покажа нещо.

Той посочи към вратата.

— Какво? — попита Ръш.

— Влез вътре — нареди му Бер Лусим.

— Аз... какво има вътре? Защо да влизам там?

Ръш не се беше страхувал от тъмнината от седемгодишен, но в момента квадратният отвор му изглеждаше пълен със зловещи опасности.

— Измина дълъг път, за да ме видиш — каза Бер Лусим. — И успя там, където всички други се провалиха. Това беше впечатляващо и изключително и очевидно е било предопределено, както всички други неща. Пророкът ми припомняше това, когато го забравях. Връщам се обратно вътре, Бен Ръш. Не мога да те оставя зад мен, свободен да си тръгнеш. Ако настояваш да останеш тук, ще уважа желанието ти. Но — той повдигна ръка и ножът проблесна опасно в нея — ще се уверя, че не можеш да се движиш. Най-бързият и лесен начин е да прережа гръбначния ти стълб. Решението си е твое. Ще ти дам няколко секунди да помислиш.

— Не, аз... добре съм. Имам предвид, ще дойда вътре. Избирам това.

Бер Лусим кимна и му направи път. Задавен от страх и унижение, Ръш пристъпи в тъмнината.

Ако искаше да стигне до предната врата на фабриката, Кенеди трябваше да заобиколи почти целия район, затова просто ускори и профуча през заграждението. Част от телената ограда остана закачена на предницата, а един от бетонните стълбове се откъсна от земята и заподскача след камионетката като кученце.

Диема използва времето, докато пътуваха, да се обади на Куутма, но се включи гласовата му поща. Тя му разказа с няколко нервни изречения за догадката на Кенеди и прибра телефона.

Хедър завъртя камионетката и спря рязко, вдигайки цял куп чакъл във въздуха, и скочи от седалката още преди тежкото возило да спре да се клати. Тя се втурна в сградата пред Диема, но намали скоростта, когато влезе вътре, за да се огледа.

— Там! — извика Диема, сочейки с ръка.

Не беше трудно да разберат къде трябва да отидат — сгърченото тяло на Нахир беше проснато в коридорчето, което свързваше главното помещение с по-малката стая.

Диема извади пистолет и сика и предпазливо се доближи до Нахир. Нищо от другата страна на вратата не се движеше. Нямаха представа кой или какво бе повалило Предвестника, а двамата адамити не се виждаха.

Тя остави Кенеди да прегледа Нахир, застанала на стража до тях. За своя изненада още в мига, когато Кенеди завъртя Нахир по гръб, момичето видя, че той е жив. Беше се бил и загубил и бе понесъл ужасни рани. От прерязаните му китки още течеше кръв. Ударът в главата бе унищожил дясното му око. Кенеди потръпна при вида на раната, но Диема запази спокойствие и просто си представи, че окото му се е превърнало в сълзи, потекли по бузата му, и как може да пресъздаде този ефект с маслени бои. Друга част от нея, шокирана и протестираща, ѝ напомни, че бе спала с този мъж. А трета част я накара да отбележи, че състоянието на Нахир доказва правотата на Кенеди. Бер Лусим беше тук. Сега.

Нахир се опита да проговори.

Диема коленичи до него.

— Нахир — каза тя.

Устните му се задвижиха, но звуците, които излязоха от тях, бяха неразбираеми.

— Бер Лусим — подтикна го Диема. — Къде е?

Здравото око на Нахир се завъртя към ямата, а пръстът му потръпна два пъти. Диема се наклони да стане, но ръката му се удари в нейната. Той се опита да я хване за ръка, но пръстите му не изпълняваха командите на мозъка му.

— Прекалено... бърз... — прошепна Нахир. — Прекалено... бърз... да... — Той си пое дъх дълбоко и опита отново. — Не... бий. Прекалено...

— Ще се върнем скоро — каза Диема, вторачена в здравото му око, което бе ококорено от непознати досега ужас и шок.

Тя съблече коженото си яке, сгъна го и го пхна под главата на Нахир. Кенеди се приближи до ръба на ямата, пое си дъх стреснато и скочи вътре.

— Ще се върнем скоро — повтори Диема. — Ще доведем помощ.

Или пък мястото ще бъде превърнато в прах от десетте килотона експлозив, помисли си тя. При всички положения Нахир нямаше да страда дълго.

Тя отиде до ямата и разучи вътрешността ѝ, преди да слезе долу предпазливо. Кенеди бе намерила Тилмън, подпрян в единия ъгъл на изкопа, и проверяваше състоянието му. Лицето му бе омазано с кръв, той беше в безсъзнание, но раните му не изглеждаха така страшни като тези на Нахир. Поради слабостта си не бе представлявал такава опасност като Предвестника.

Кенеди отвори уста да заговори, но Диема я смълча с вдигната ръка и ѝ посочи отворената врата. Хедър кимна, докосна бузата на Тилмън с пръст и го целуна по главата. После се изправи.

Диема извади китайския полуавтоматик от колана си и понечи да предложи деветмилиметровия от кобура си на Кенеди, но тя мина покрай нея, като се движеше бавно, за да намали жвакащите звуци от краката си, и взе падналия пистолет на Тилмън. Провери го внимателно, усмихна се доволно и кимна на Диема. Беше готова.

Тръгнаха към вратата, като се движеха далеч една от друга. Застинаха неподвижно и се вслушаха.

Два мъжки гласа водеха сериозен, макар и странен разговор някъде долу.

— Той е парче хляб — каза гласът на Бен Ръш.

— Господ е хляб. Само глупците отричат това — отговори другият глас.

Имаше седем дървени стъпала, опасно хлъзгави, тъй като бяха изцапани с мазната кал от ямата. После краката на Ръш стъпиха на мръсен, но сух цимент.

Над главата му се чу изщракване, последвано от проблясването на луминесцентни лампи. Той примигна и закри очи, когато тъмнината около него внезапно засия по-ярко от слънцето.

Стоеше в широка стая с нисък таван, укрепен с груби дървени греди. Навсякъде около него имаше огромни чували с тор, които се издигаха чак до тавана. Изглеждаха напълно еднакви и на всеки бе написано: „Експлозив $C_8(NO_2)_8$ “.

В далечния край на стаята върху дървена маса стоеше лаптоп. Два дълги кабела го свързваха с модернистична скулптура, състояща се от купчина стоманени пръчки и няколко десетки дебели пакета, увити в пергаментова хартия.

Въпреки кошмарното състояние на стъпалата подът бе сравнително чист. Метла бе подпряна на чувалите с експлозив, а след като забеляза това, Ръш видя и други следи от домакинство: чайник и кутия с мляко, оставени върху сандък, чифт тонколони с айпод между тях, лампа за четене на масата и отворена до нея книга.

Бер Лусим очакваше края на света в домашни удобства.

Той застана до Ръш, сложи ръка на рамото му и го насочи към масата. Спомняйки си какво бяха направили ръцете му преди малко, Ръш потръпна и се отдръпна бързо, после се завъртя с лице към Предвестника.

Бер Лусим го наблюдаваше с интерес.

— Слушай — започна Ръш, — не... не знам какво искаш от мен. Дори не би трябвало да съм тук.

— Да — възрази Бер Лусим. — Би трябвало да си тук. Разбира се, че трябва. Нямаше избор. Моля те, седни. Няма да те нараня.

— Добре съм си тук — отвърна Ръш.

Бер Лусим кимна.

— Хубаво.

Мина покрай Ръш и взе книгата, която лежеше на масата. Повдигна я към младежа, което означаваше, че той трябва да потисне страха си и да пристъпи към него.

Книгата беше много стара, ъглите ѝ — пречупени и изтрити, а обложката ѝ имаше вид, сякаш някой я бе изпуснал във ваната. На корицата с прости неравни букви бяха изписани думите: „Тръба, възвестяваща правосъдие“.

— Познато ли ти е това? — попита Бер Лусим.

Ръш се зачуди дали да излъже, но само за миг. Защо иначе би дошъл тук?

— Да.

Бер Лусим се усмихна топло, сякаш бе изтръгнал признание, което щеше да е добро за душата на Ръш.

— Искам да ти благодаря — каза той.

Тонът му — сериозен и дружелюбен — разтърси и уплаши Ръш. Той не отговори, а се вторачи в другия мъж, който прелисти страниците и му подаде книгата. Ръш я взе и видя, че е обърната на последната страница. Вековната хартия, суха и крехка, изшумоля между пръстите му.

— Този параграф ме затрудни — каза Бер Лусим. — Особено когато Толър казва, че синът и духът ще присъстват, щом краят настъпи. Това звучеше като безсмислена литургия на римската църква. Имам предвид разделянето на Господ на три, сякаш е парче хляб.

— Той е парче хляб — каза Ръш. — Още ли не си схванал цялата тази история с причастието?

Той чу собствения си глас и му се зачуди. Дали искаше Бер Лусим да потроши ръцете и краката му? Или дрънкаше смело заради по-раншното обещание, че няма да бъде наранен? Но пък Бер Лусим не реагира на наглия му тон или дори не го чу.

— Господ е едно — каза той. — Само глупаците отричат това. Така че това позоваване на сина и духа винаги ни се е струвало — на

мен и Авра — доста странно. Дори загадъчно. Но времето и провидението изясняват всичко. Знаеш ли какво означава името ти?

— Ти вече спомена, че означавало „син на“.

Бер Лусим кимна.

— Да. Точно така. Но сега имах предвид фамилията ти. Ръш — продължи той, без да изчака отговора на младежа. — Отговаря на староеврейската дума, която означава дух. Ти си синът, Бен Ръш, а също така си и духът. Господ казал на Йохан Толър, че ще дойдеш, а Йохан Толър го каза на мен. По този начин той ме уверява, че всичко е наред. Че това, което върша, е правилно. Между другото, чувам дишането ви.

При последните си думи той повиши глас и погледна над рамото на Ръш към стълбите.

— Присъединете се към нас, моля — каза той. — Няма смисъл да се криете там. А и вече не остана време за нищо, което би могло да промени плановете ми. Макар че, разбира се, ще ви убия, ако се опитате.

Въпреки думите на Бер Лусим Кенеди беше почти сигурна, че не дишането им ги бе издало.

Тя бе открила, че оръжието на Тилмън — модифицирана берета — има различен предпазител от нейния пистолет, и бе избрала момент, когато Бер Лусим говореше, за да го свали. Изщракването беше съвсем тихо и Хедър мислеше, че е било прикрито от звука на гласа на Лусим, но нещо в начина, по който той замълча незабавно след него, ѝ показва, че ги е разкрил по нейна вина.

После той ги покани да се присъединят към него и не остана съмнение. Кенеди направи знак на Диема, като склочи ръце, а после ги раздели. Да се разделим, за да му предоставим две мишени. Диема кимна.

Слязоха по стълбите. Диема вървеше отпред, а Кенеди — малко зад нея. Бер Лусим ги наблюдаваше внимателно.

— Показвах евангелието на приятеля ви — каза им той. — Много забавно. Никога не съм се смятал за проповедник. Няма да е лошо да пуснете оръжията, за да не би да се съблазните да ги употребите.

— В стая с експлозиви? — извика Кенеди. — Това би било доста глупаво, нали?

Бер Лусим погледна купчините с чували около тях.

— Не можеш да взривиш октонитрокубан с куршум — каза той. — А запалителят е зад мен, на масата. Но пък ще стреляте през господин Ръш, който надали ще ви благодари за това. А и в ъгъла има голям брой пластмасови кофи, пълни с изключително силна отрова на гранули. Рицин. Ако пробиеете някоя от тях, въздухът ще се изпълни с отровен прах. Разбира се, експлозията ще ви убие дълго преди отровата да заработи, така че няма значение кое от двете ще е.

— Защо сме още живи? — попита Диема. — Да не си загубил вкуса си към убийствата, Бер Лусим?

Тя се отдалечаваше от Кенеди и така затрудняваше Предвестника да ги държи под око едновременно. Той вдигна ръка, за да ги спре.

— Достатъчно. А сега ще отговоря на въпроса ти. Каня се да убия един милион души, което не води до заключението, че съм загубил вкус към убийствата. Но това е по-скоро пожертвование, отколкото убийство. Религиозен ритуал. Смъртта на отделен човек... тук, на това място, по това време... намирисва на неблагочестие. Но ще го направя, освен ако не останете по местата си и не пуснете оръжията. Радвам се, че всички вие ще чакате с мен върховния момент, но знам какво таите в сърцата си и няма да го допусна.

— Все още има време да спреш това — каза Кенеди.

Тя знаеше, че Диема щеше да се прицели и стреля много по-бързо и точно от нея, затова реши да отклони вниманието му.

— Прекалено много хора загинаха вече.

Бер Лусим я погледна, но бързо върна очи върху Диема. Очевидно бе пресметнал добре опасността.

— Всеки, който е живял някога, е умрял — каза той. — С изключение на малкото хора, които живеят сега. Но днес всичко ще се промени.

— Заради няколко реда в тристагодишна книга? — попита Кенеди. — Не го разбирам.

— Не е нужно да разбираш. И този абсурден танц трябва да спре веднага. Застанете мирно. Пуснете оръжията до краката си. Не искам да проливам кръвта ви тук. Не го смятам за необходимо. Но няма да се поколебая, ако ме принудите.

Кенеди спря на място.

— Добре — каза тя. — Печелиш.

Завъртя пистолета си и го насочи в тавана, после се наведе бавно,
за да го остави на земята.

Диема избра момента и стреля.

68.

Също както в битката до ямата. Ръш не успя да отграничи причина от резултат.

Видя ръката на Диема да помръдва и чу три изстрела, толкова шумни, че възприе звука като физически удар.

После нещо излетя от ръката ѝ, а тя самата бе отхвърлена назад към стената.

Стори му се, че звукът идва от всички посоки в тясното пространство, и едва по-късно разбра, че Диема въобще не е стреляла. И трите изстрела бяха дадени от Бер Лусим.

В момента, когато осъзна това, всичко бе свършило. Диема се плъзна по стената към пода, а Бер Лусим насочи пистолета си към Кенеди, която замръзна на мястото си, протегнала ръка към оръжието си.

— Недей — посъветва я той.

Диема въздъхна тежко. Лежеше на циментовия под и притискаше страната си. Между пръстите ѝ течеше кръв, а по крачола на джинсите ѝ се разпростря червено петно. Поне два от куршумите на Бер Лусим я бяха уцелили.

Не, и трите, загоря Ръш. Пистолетът на Диема лежеше на около три метра от нея, а дулото му бе зловещо изкривено.

— Искане ми се да не се беше наложило — каза Бер Лусим. — Но поне си още жива. За съжаление това е последната любезност, която мога да ти окажа.

Сърцето на Ръш биеше като чук в гърдите му. Струваше му се, че ще повърне. Видя как раменете на Кенеди се напрегнаха, което означаваше, че и Бер Лусим ги бе забелязал. Тя се канеше да действа, а това щеше да я убие.

Но пък той можеше да направи нещо по въпроса.

Ако само имаше време за това. И ако можеше да намери подходящите думи.

— Чакай! — каза Ръш.

Всъщност не го каза, а го изкрепя шумно и пронизително. И вдигна книгата на Толър в ръка, сякаш се канеше да проповядва.

Бер Лусим се завъртя и се вторачи в него, а той размаха книгата в лицето на Предвестника.

— Аз съм тук, нали? — избъбри Ръш. — Ти го каза. Аз съм част от картинката. Господ ме е изпратил, за да ти донеса послание. Нали така?

— Да — отговори Бер Лусим с глас, чието спокойствие и кротост накараха паникьосаното момче да звучи още по-абсурдно. — Казах го.

— Добре — кимна Ръш, като се помъчи да спре треперенето на ръцете, краката и гласа си. — Тогава точно тук, точно сега, за времето, което ни остава, аз съм това, което си ти. Аз съм един от божиите Предвестници. Не съм просто някакъв идиот адамит.

Бер Лусим се намръщи.

— Е, и? — попита той. — Какво искаш да кажеш?

— Ще ти обясня. Ако аз съм Предвестник, Бер Лусим, посланието ми е за теб. Съгласен ли си да го изслушаш?

Бер Лусим повдигна ръце в знак, че се предава.

— Давай — каза той.

— Добре — тежко преглътна Ръш.

Дотук добре, помисли си той. Рисува да погледне през рамо. Диема почти не бе помръднала, освен за да се надигне леко на левия си лакът. Все още притискаше ръка към раната си и се опитваше безуспешно да спре кръвта. Наблюдаваше Бер Лусим с помътени очи, или поне се опитваше, но главата ѝ непрестанно клюмаше. Кенеди все още изглеждаше готова да се възползва от удобен момент. Ръш срещна погледа ѝ и кимна незабележимо. Не още.

После се завъртя към Бер Лусим.

— Всичко, което вършиш, е заради Толър, нали? Заради пророчествата в книгата му. Все едно я е написал за теб. Сякаш преди триста години е видял появата ти и ти е проговорил през вековете.

— Той видя края на света — поправи го Бер Лусим. — Но, да, той говори с нас. Каза ни, че трябва да доведем историята докрай и да сложим начало на царуването на Месията.

— Добре. Но се чудя дали знаеш с кого си говорил. Имам предвид, научи ли нещо за живота на Йохан Толър?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Мислиш си, че го познаваш.

Ръш знаеше, че се движи в минирано поле. Но още по-силно бе чувството, че се намира в съдебна зала и разпитва свидетел. Опитваше се да изгради солидна защита само от едно предчувствие.

— Да — съгласи се Бер Лусим. — Вярвам, че го познавам.

— Ще оспоря това — каза Ръш. — Прав си, че Господ ме изпрати тук, Бер Лусим. Мисля, че той искаше да чуеш думите ми. Защото ти допусна огромна грешка. Уби много хора и се каниш да убиеш още повече, а всичко това се основава на... глупава... абе оплеска нещата. Оплеска ги ужасно.

Бер Лусим се вторачи в него безмълвно. Ръш видя в очите му как Предвестникът обмисля смъртта му. Единственото, което можеше да му помогне, бяха случайни бележки за Йохан Толър, и нямаше представа колко дълго щяха да му вършат работа.

— Има нещо, което не знаеш — каза той, а гласът му потрепери леко при последната дума. — Нещо за Толър. Сгрешил си.

— Сгрешил съм — повтори Бер Лусим меко. — Наистина ли?

— Наистина.

— И в какво съм сгрешил?

— Кой е бил той.

Бер Лусим стисна устни.

— Ще пренебрегна непочтителността ти — каза той. — Все още вярвам, че има смисъл да си тук. Причина да попаднеш на пътя ми в този важен момент. Но трябва да внимаваш какво говориш. Йохан Толър е бил вдъхновен от Господ. Да говориш лоши неща за него е все едно да богохулстваш.

Ръш не сваляше очи от пистолета в ръката му, макар че ако Бер Лусим решише да го убие, нямаше да си хаби куршумите, защото лесно можеше да го очисти с голи ръце.

— Лошо ли е да кажа, че Толър не е бил този, за когото го мислиш? — попита той. — Не искам да богохулствам. Просто смятам, че си разтълкувал погрешно прочетеното.

Бер Лусим повдигна вежди.

— Така ли? Как?

— Ами ти смяташ, че Толър е бил вашият липсващ пророк. Единственият, който е излязъл от скрития ви град без официална

заповед. Имам предвид, единственият, който го е направил преди теб и хората ти.

— Не мисля, а знам.

— Защото Толър говори за тайните вярвания на племето.

— Да.

— И книгата му показва местоположението на Гинат Дания.

— Да, и това също.

— И защото е благославял приятелите и последователите си със знака на примката вместо с кръстния знак.

— Разбира се.

Ръш застана на ръба на пропастта. Не посмя да се огледа отново, за да види дали Диема или Кенеди следят движенията му. Ако не ги следяха, това нямаше да доведе доникъде. Всичко, което можеше да направи, бе да им осигури прозорец.

— Е, въпреки всички тези неща, Бер Лусим, мисля, че си подкрепял погрешния отбор. Толър никога не е бил от Племето на Юда. Бил е адамит.

Диема използва две неща, за да запази съзнание: болката от раните си и отброяването на минутите на часовника си.

Болката бе постоянна величина по хилядите разплитащи се километри от нервни окончания в тялото ѝ. Часовникът показваше, че остават седем минути.

Бер Лусим притисна пистолета си към слепоочието на Ръш, който се наведе настрани, но не посмя да отстъпи или да се опита да избута оръжието.

— Виждам смъртта ти — каза Бер Лусим. — И без привилегията на пророчеството.

— Не, просто слушай — потрепери Ръш. — Изслушай ме. Мога да те накарам да повярваш.

— Вече вярвам.

— Тогава мога да те накарам да се съмняваш. Защо Господ ме изпрати?

— За да ме изпробва. Да изпробва вярата ми.

— Тогава... тогава трябва да се пробваш, нали? Трябва да ме изслушаш. Ако само ми пръснеш черепа, Господ ще се ядоса.

Никой от двамата не помръдна известно време. После Бер Лусим бавно спусна пистолета настрани.

— Това са глупости — тежко въздъхна той. — Но казвай каквото искаш. Глупостите не могат да ме наранят.

— Добре, погледни документалните доказателства — бързо избъбри Ръш. — В твоята версия на историята Толър излиза от Гинат Дания и се отправя на запад. После, доста дълго време след това, той пристига в Англия и започва да проповядва. Ти решаващ, че той е твоят човек заради онова, което говори. Знае за Гинат Дания. Знае за три хиляди годишния цикъл. Как иначе е можел да разбере за тях? Но какво е станало междувременно? Какво го е накарало да изостави мисията си и хората си?

— Ангел — изръмжа Бер Лусим — е говорил с него.

— Точно така — кимна Ръш. — Ангел е говорил с него и му е разказал тайните на рая. А Толър искал да сподели забележителните неща, които научил. Чувствал, че трябва да ги сподели с целия свят. Затова отишъл в Англия. И тук вече губя връзката. Гражданската война бушува. Политическата сцена в Англия е змийско гнездо, но Толър скача право в него. Сприятелява се с кого ли не, но си създава и врагове в правителството на Кромуел. Предвожда религиозните сектанти, дори става нещо като техен говорител. Присъединява се към движението „Пета монархия“. Настанява се до масата. А аз се питам защо. Какъв е смисълът? Ако си видял вечната истина, защо ще ти пука дали Кромуел или Феърфакс ще спазят обещанията си и дали епископите ще могат да говорят в парламента? Това е нещо незначително и странично. Светът ще свърши, царството ще настъпи и това е всичко, което има значение.

Диема отклони вниманието си от спора и затърси пистолета си. Беше прекалено далеч, за да допълзи до него, а и очевидно бе уцелен от куршум.

Но в кобура на глезена ѝ имаше друг пистолет: малкия скромнен М26, който бе взела от Нахир и Шрага.

Тя изстена и се претърколи, сякаш беше в агония, и използва движението, за да свие крака и да ги приближи до лявата си ръка. Струваше ѝ се, че дясната ѝ китка е счупена, вероятно когато Бер Лусим простреля оръжието от ръката ѝ — страхотно постижение, дори и при това късо разстояние.

— Времето се съдържа във вечността, както песъчинката в перлата — каза Бер Лусим. — Толър е видял всички неща и отблизо и

отдалеч и се е интересувал от тях.

Ръш повдигна книгата с треперещи ръце.

— Добре, може и така да е. Може да е станало така. Но ето ти и друг сценарий: Толър е бил Господин Никой. Просто някакъв тип. Но е бил англичанин. И е излязъл от Англия, за да попътува или просто защото е бил търговец или дипломат. Та докато пътувал из Алпите, преживял инцидент. Но не е бил сам, когато се случило това. Имало и друг оцелял. Лежал до него ранен, вероятно умиращ. А това бил твоят пророк, скоро напуснал Гинат Дания. И в този момент всичко се променило за Толър. Животът му се преобърнал с краката нагоре. Защото раненият халюцинирал и не можел да спре да говори. Или просто знаел, че умира. Трябвало да разкаже историята на живота си, преди да умре, а Толър бил на подходящото място и го слушал. При това слушал адски внимателно.

— Това е гротескно — отвърна Бер Лусим.

— Та Толър изслушал историята. Святото предателство. Тайният град. Краят на света. Откровение. Не, цяла книга с откровения. Трябвало да е истина, защото кой би губил последните часове от живота си да измисля подобна откачена история? Сякаш Господ бил пратил този човек на точното място и в точното време, за да отвори очите на Толър. А щом всичко приключило и мъжът умрял, той се върнал в Англия и подновил живота си. Но вече бил пророк. Човек с послание. И искал да вдъхне колкото се може повече авторитет на посланието си, затова измислил историята с ангела. Или пък вече си въобразявал, че наистина е бил посетен от ангел. Или пък е смятал, че твоят човек е ангел.

— И защо това да е истина? — попита Бер Лусим. — Къде са ти доказателствата?

Диема бе дръпнала крачола на джинсите на около десет сантиметра от глезена си, разкривайки кобура. Пистолетът вече лежеше в ръката ѝ. Но сега се появи друг проблем. Всъщност два проблема. Как да сломи съпротивата на Бер Лусим при втория опит, когато вече използваше по-бавната си и слаба ръка? И как да се прицели в него и да го простреля, без да уцели и Ръш, който беше на пътя ѝ? Тя забеляза, че Кенеди я наблюдава, готова да се задвижи заедно с нея.

— Доказателствата не са важни — отвърна Ръш, — макар да разполагам с такива. Поне с няколко. Но помисли малко. Моята версия не ти ли се струва по-разумна? В твоята история Предвестник просто решава да стане предател и да отиде да проповядва на езичниците. В моята той проговаря само защото знае, че умира.

— Не просто е решил — възрази Бер Лусим. — Забравяш, че е бил посетен от Господ.

— И от това посещение му е станало ясно кой какъв е в английската политика? И му е просветнало, че английската политика е нещо значимо? Защото той е прекарал остатъка от живота си в политиката, Бер Лусим. Бил е екзекутиран, защото се опитал да убие правителствен чиновник. Какво, по дяволите, означава това?

Бер Лусим пристъпи към Ръш, но младежът се отдръпна. Вдигна книгата в ръце, готов да я съдере.

— По-добре отстъпи назад — предупреди той Бер Лусим. — Или ще извърша страхотно богохулство.

Той вдигна пистолета си и го насочи към Ръш.

— Книгата бездруго ще бъде унищожена в експлозията — каза тихо. — Физическата ѝ цялост вече не е от значение за мен сега. Просто бих искал да умра с нея в ръка. Но както и да е, изслушах те и не си промених мнението. Ако си целял да ме изпробваш, момче, изкарах теста.

— Но аз разполагам с доказателства — избъбри Ръш. — Казах ти го, нали? Е, ето ги. Забрави за ангела и инцидента, а и за всичко останало. Забрави какво е знаел Толър или откъде го е научил. Спомни си единственото, което е извършил, за да се представи за член на Племето на Юда.

— Използвал е знака на примката.

Диема стисна дръжката на пистолета и го измъкна наполовина от кобура. Но Ръш все още беше в най-ужасното възможно положение — блокираше огневата ѝ линия, но не и тази на Бер Лусим.

— Толър е използвал знака на примката като благословия — каза Ръш. — Последователите му не знаели какво означава знакът и той никога не им го обяснил. Просто го правел.

— Знам — отвърна Бер Лусим.

— Нищо не знаеш. Толър не е направил знака на примката нито веднъж.

Бер Лусим присви очи.

— Какво?

Ръш сви рамене и показа празните си ръце.

— Странно, нали? И аз си помислих същото, когато прочетох книгата за първи път. Но после видях Диема да прави знака на примката и нещо ми се стори нередно. Накарах я да ми го покаже бавно и внимателно. После прочетох отново книгата и загрех. Той е слагал ръка на гърлото си, после на сърцето и корема и в обратен кръг към мястото, откъдето е започнал.

— Чел съм този пасаж — изръмжа Бер Лусим. — Да не ме смяташ за глупак?

— Ако имаш часовников циферблат на гърдите — каза Ръш, открадвайки метафората, използвана от Диема в самолета до Будапеща, — това е начинът, по който ще се движат стрелките. Погледни. Ето така.

Диема видя, че Ръш прави знака по начина, по който Робърт Блекборн бе описал знака на Толър. И по разширените очи на Бер Лусим разбра, че и той е схванал смисъла.

— Това е погрешно — каза Ръш. — Сякаш Толър го е научил, гледайки се в огледалото. И аз мисля, че е направил точно това.

— Не е така — възрази Бер Лусим.

Думите му не прозвучаха като несъгласие, а като предупреждение.

— Да — настоя Ръш. — Добре, не е било огледало. Видял е някой друг да го прави и го е копирал точно по начина, по който го е видял. Просто е забравил да го обърне.

— Не — повтори Бер Лусим.

— Смешно е, макар и по извратен начин — отбеляза Ръш грубо. — Положи толкова усилия — засмя се той. — Жалко, че Авра Шеколни умря. Обзалагам се, че това щеше да му хареса.

Може би смехът на младежа накара Бер Лусим да побеснее и да си изпусне нервите. Той се хвърли напред, протегнал ръка към гърлото на Ръш.

Това бе единствената възможност, която щяха да получат.

— Сега! — изкрещя Диема. — Направи го веднага!

Кенеди скочи на крака, стиснала пистолета си.

Бер Лусим се завъртя.

И Диема стреля.

Предвестникът си пое дъх с трепет. Погледна гърдите си и малката кръгла рана, появила се там като загадъчна точка право върху сърцето му. От черна тя стана червена и от нея потече кръв. Бер Лусим се скова, а очите му се ококориха, сякаш бе осъзнал нещо ужасно.

Но този, който падна, бе Ръш. Коленете му се подгънаха и той се свлече на земята. Заради неудобното си положение и с лявата ри ръка, Диема бе дала единствения възможен изстрел — през дясното рамо на Ръш в лявата част на гърдите на Бер Лусим.

А сега пътят бе чист. Тя и Кенеди продължиха да стрелят, докато изпразниха пистолетите си в убиеца. Бер Лусим склони глава и пое наказанието, сякаш човек може да изтърпи куршумите по същия начин, по който понася силен дъжд.

Но никой не би могъл да се справи с подобен порой. Той се отпусна на колене, после се свлече бавно на земята и умря.

Кенеди тръгна към Предвестника, насочила вече безполезния си пистолет към него.

— Не! — изкрещя Диема. — Таймерът, Кенеди! Таймерът!

Хедър изтича до бюрото, но се поколеба. По-малката бомба, запалителят на зловещото оръжие за масово поразяване, беше несръчно изделие с жици и метални пръчки, свързани към пакети с ацетонов пероксид и купчини взривни капсули.

— Какво да направя? — извика тя.

Таймерът на екрана показваше двайсет и три секунди. Кенеди се завъртя нервно към Диема, но тя също нямаше представа как да действат и по лицето ѝ се изписа отчаяние.

С див вик Кенеди отскубна лаптопа от мрежата.

Той продължи броенето.

Десет.

Пет.

Нула.

Диема сдържа дъха си, докато гърдите я заболяха. После издиша бавно и безмълвно.

69.

— Кървя — събщи им Ръш от пода. — Мили боже, кървя ужасно. Помогнете ми.

Диема изпълзя до него, като влачеше безполезния си крак зад себе си. Тя огледа раните на младежа. Входната беше малка и чиста и нямаше да създаде никакви проблеми. Изходната обаче беше доста по-голяма и куршумът бе отнесъл и месо със себе си.

По времето, когато уцели мишената си, куршумът бе изхабил поне една трета от началната си скорост в Бен Ръш. Нищо чудно, че бе заковал Бер Лусим на мига. Забавеният куршум нямаше енергията да напусне тялото, след като бе проникнал в него, и вместо това бе предизвикал кошмарна ударна вълна вътре, която бе размазала вътрешните му органи като чука.

— Добре се справи — похвали Диема Ръш, докато го превързваше.

Кенеди коленичи до нея и ѝ помогна да скъса още няколко парчета плат, за да закрепил превръзката на мястото ѝ.

— Справи се чудесно — потвърди тя. — Ръш, как, за бога, успя да разбереш тези неща?

— Не ги разбрах — промърмори той с пребледняло лице. — Измислих си повечето. И вероятно всичко е грешно. С изключение на знака. Бях почти сигурен за знака.

— Предотврати милион убийства — каза Диема. — Ти беше щит за моите хора. И за част от твоите. Май от теб ще излезе нещо някой ден, малко момченце.

— А ти... ох, мамка му... а пък на теб някой ден може да ти пораснат гърди — парира Ръш. — Мечтай си за големи.

Диема насочи вниманието си към Кенеди.

— Аз ще довърша тук — каза тя. — Ти отиди да видиш баща ми. И докарай камионетката. Тръгваме си.

Двете се спогледаха. Кенеди кимна и ги остави насаме, после бързо се върна долу до ямата.

Диема продължи да наглася превръзката, но Ръш я хвана за ръка, за да я спре.

— Когато правихме секс — каза той, — само за да забременееш ли го направи?

— Не съм бременна, Ръш.

Той се вторачи в нея изумено.

— Не си?

— Не съм. Казах го, за да попреча на Нахир да ти пререже гърлото.

— А, добре.

Той се замисли за миг и добави:

— Защо?

Диема замълча за дълго.

— Какво точно имаш предвид? Защо това би му попречило да те убие? Или защо ми пука дали ще те убие?

— И двете.

— Трудно е за обяснение — отговори тя. — Моите хора гледат на някои неща по доста странен начин.

Ръш се намръщи, когато случайно движение изпрати вълна от зловеща болка в разкъсания му раменен мускул.

— Айде бе. Е, благодаря за героичната саможертва.

Диема не отговори, престори се, че проверява посивяващото тяло на Бер Лусим за признаци на живот.

Историята още не бе приключила.

— Готов ли си да се раздвижиш? — попита тя.

Ръш се опита да се надигне, но го болеше ужасно от всяко движение. Диема го подкрепи, доколкото можеше, и го повдигна като знаме, сякаш се предаваше, макар и прекалено късно, на логиката на довода, който бе чула преди три години, когато ръцете ѝ бяха около врата на Роналд Стивън Пинкъс, а светлината в очите му гаснеше.

— Готов ли си?

— За какво да съм готов? — изстена Ръш. — Да не искаш да танцуваме?

— Трябва да вървиш.

— Добре.

Отне им цяла вечност да се качат по стълбите. Кенеди ги посрещна горе с мрачно лице.

— Лио е буден — съобщи тя на Диема, — но мисля, че някои от раните на гърдите му се отвориха. Страхувам се да го помръдна.

— Нямаме избор — каза Диема.

И двете се вторачиха в Тилмън. Той бе на крака в ъгъла на ямата, подпрян на ръцете си. Главата му бе отпусната на гърдите. Приличаше на боксьор, който едва бе преживял предишния рунд.

Диема се завъртя към Кенеди.

— Хедър, трябва да вървим — каза тя. — Това е...

— Знам какво е.

— Това винаги е част от плана. Вадиш тоягата от огъня, пребиваш враговете си, после я хвърляш обратно и я оставяш да изгори.

— Схващам, Диема. Загрях го още в самото начало.

— Мога да вървя — обади се Тилмън.

Гласът му звучеше зловещо, сякаш идваше от гърлото на обесен.

— Докажи — каза Диема.

Но първо трябваше да излязат от ямата, което беше толкова трудно, че тя изпита носталгия по стълбите. Двете с Кенеди трябваше да опрат Тилмън на стената ѝ, после да вдигнат крайниците му един по един, сякаш се опитват да сглобят куба на Рубик. Когато свършиха, той лежеше по гръб на ръба, изтощен от болка, и си поемаше дъх с такова затруднение, че предницата на ризата му, вкоравена от прясна кръв, дори не помръдваше.

После трябваше да извършат същото и с Ръш.

Накрая и двамата мъже бяха извадени и се движеха. Диема подкрепяше Тилмън, защото бе по-силната от двете, а Кенеди помагаше на Ръш.

Тръгнаха измъчено като последен отбор в трикрак маратон през главната зала към предната врата.

По пътя минаха покрай Деш Нахир, който лежеше в кървава локва. Диема промърмори благословия, но не спря. Вратата вече беше пред тях и тя видя задницата на камионетката. Тилмън се хлъзна в калта на полузасъхнала локва и едва не падна, но тя го задържа прав, като се пхна под него и го бутна нагоре.

Приковала очи в земята, защото бе принудена да внимава за всяка стъпка, Диема видя как краката ѝ и тези на Тилмън пристъпиха в

слънчево петно върху мръсния цимент. Излизаха във външния свят бавно като костенурки.

Куутма прекрачи прага, обграден от Алус и Тария, и ги посрещна там. Други Предвестници стояха на асфалта отвън, неподвижни и безмълвни, и чакаха заповедите му.

Той се вторачи в Диема и тя се закова на място. Изражението му беше сложно и неразгадаемо.

— Докладвай — нареди ѝ Куутма с опасно мек тон.

Диема се опита да говори, но помътеният ѝ мозък ѝ попречи да се изрази.

— Аз... ние... — опита.

— Бер Лусим е мъртъв — обади се Кенеди. — Свършено е. Но трябва да разглобите бомбата. А вашият човек Нахир се нуждае от медицинска помощ.

Погледът на Куутма се насочи към нея за миг, после се върна върху Диема.

— Вярно ли е? — попита той.

Диема кимна.

— Премахната ли е заплахата? Значи вече няма опасност?

— Има... — отново опита Диема. — Бомбата. Както Кенеди каза. Свалихме детонатора, но бомбата трябва да бъде разглобена. А Нахир...

Куутма се завъртя към Алус и Тария.

— Погрижете се за него — заповяда им той и те изчезнаха в миг.

— *Дан чейра ху меирха!* — изкрещя Куутма.

Предвестниците се подчиниха на заповедта, втурнаха се вътре и обградиха малката група.

С Ръш, подпрян на дясната ѝ ръка, Кенеди се опита да бръкне с лявата в якето си, за да стигне до кобура си. Диема протегна ръка със светкавично движение и стисна китката ѝ. Ако Хедър успееше да извади оръжието, щеше да умре, преди да си поеме дъх.

Куутма наблюдаваше Диема внимателно през цялото време.

— Добре свършено — каза ѝ той. — Много добре. Можеш да си починеш, Диема Бейт Евром. Другите ще довършат останалото.

Тя не помръдна. Стори ѝ се, че мускулите на гърдите притискат дробовете ѝ и не ѝ позволяват да си поеме дъх.

— Танану — каза бавно. — Трябва да поговоря с теб.

— Не — възрази Куутма. — Не трябва.

— Да — настоя Диема. — Трябва да докладвам.

— Чух доклада ти, Диема. Сега нещата са в мои ръце. Излез навън. Обмислих проблема с бременността ти и взех решение. Единственото възможно решение, ако искаш да избегнеш порицанието. Смъртта на момчето защитава честта ти. За другите смърти вече се уговорихме, преди да напуснеш Гинат Дания. Но няма нужда да присъстваш на тях. Разбирам, че може да се разстроиш, ако видиш как хората, които се биха на твоя страна, загубват живота си. Върви. Отиди до портата и ме чакай там.

В гърлото на Диема се надигна горчилка и тя я преглътна затруднено.

— Танану — каза тя измъчено. — Искам да говоря. Показанията ми са важни. Изслушай ме.

Гледаха се напрегнато няколко секунди. Ако Куутма забележа напрежението в позата ѝ и разбра какво означаваше то, не се издаде с нищо.

— Много добре — съгласи се той накрая.

После излая няколко команди и Предвестниците се приближиха, за да дръпнат Тилмън от ръцете на Диема и да хванат Кенеди и Ръш.

— Кучи син! — изрева Кенеди и изгледа свирепо Диема, която пренебрегна погледа ѝ.

Съдбата им вече беше в ръцете на Куутма.

Той се отдалечи от тях и ѝ махна да го последва. Диема се подчини.

— Слушам — каза Куутма. — Но няма начин да спреш това, малка сестричке. Трябва да го знаеш.

— Братко — каза Диема, като го погледна в очите, — така е. Ти си Куутма, Бранд, и каквото кажеш, че ще стане тук, ще стане. Никой няма да спори с теб.

Куутма сви рамене небрежно.

— Това е без значение. Не мога да се отрека от това, което вече казах. Те ще умрат.

Той въздъхна бавно.

— Виждам, че тези тримата означават нещо за теб. Забелязах го още в Будапеща. И ми е мъчно за теб. Вече понесе доста загуби в живота си. Но смъртта на Кенеди и Тилмън беше част от задачата,

която прие. Бъди силна и се примири с това. А що се отнася до момчето, дори и да го обичаш, скоро ще го забравиш. Намери си друг любовник. Или дори съпруг. Деш Нахир ще се радва да е с теб.

Диема не обърна внимание на зловещото предложение, а продължи да настоява.

— Танану, Лио Тилмън е мой баща.

— Не, Диема, не е. Той е само...

— Той е бащата на плътта ми и на духа ми. Той е единственият баща, когото признавам. Ще му бъда вярна и ще остана до него. Ръката, която го нарани, ще се превърне в ръка на мой враг. На хълма Гелерт той се би за мен, готов да се пожертва, макар че почти не се познавахме. Вече знам, че е обичал децата, които е загубил, следователно не е убил братята ми нарочно. Станала е ужасна грешка, както ми обясни неверницата Кенеди. Чудовището, с чиято смърт се съгласих, никога не е съществувало. А не съм съгласна със смъртта на баща ми, Танану.

Куутма изслуша речта ѝ с мрачна загриженост. Когато Диема приключи, той не проговори дълго време.

Накрая протегна ръка и я сложи на рамото ѝ.

— Направих ти лоша услуга — тежко каза той. — Сега го разбирам. Обичам те и те почитам, Диема, но те потопих в тази болка и не виждам как да я прогоня от теб.

— Остави ги да живеят.

— Не мога да го направя. Нямам право да избирам.

— Тогава и аз нямам — отвърна Диема, като извади сиката си от канията и допря острието до корема си. — Убий Лио Тилмън и аз също ще умра.

Куутма се ококори ужасено.

— Диема — прошепна той. — Не го мислиш.

— Съвсем сериозна съм.

Безброй емоции се изписаха по лицето на Куутма. Най-видима бе болката.

— Това е богохулство — каза той.

— Вече съм прокълната. На хълма Гелерт прострелях Хифела и го гледах как умира. И те излъгах в Будапеща, Танану. Не съм бременна. Казах го, за да спася момчето, а то току-що спаси всички нас.

Тя се бореше с думите, с логиката и се опитваше да обясни нещо, което бе осъзнала неочаквано.

— Ако ги оставя да умрат — продължи тя, — ще се превърна в нещо много по-недостойно от тях. Много по-недостойно от това, за което ги смятах, преди да ги опозная.

Лицето на Куутма все още бе измъчено и озадачено.

— Мога да те обезоръжа — напомни ѝ той.

— Възможно е — отвърна Диема. — Но не можеш да ме обезоръжиш завинаги.

Тя отстрани ножа от корема си, за да наблегне на думите си.

— Не е нужно да умирам тук и сега, Танану. Разполагам с цялото време на света. Ако реша да се самоубия, единственият начин да ме спреш, е ти да ме убиеш.

Настъпи мълчание. Двамата се гледаха втренчено, без да помръднат. Без да издадат никакъв звук, Алус и Тария застанаха от двете страни на Диема.

— Деш Нахир ще живее — съобщи Алус.

— И оттегли проклятието си — добави Тария. — Не иска да нарани Диема Бейт Евром.

Куутма кимна.

— Благодаря — каза той. — Обезопасете Диема Бейт Евром и конфискувайте оръжията ѝ.

Двете жени изпълниха заповедта. Момичето не се възпротиви, когато Алус хвана ръцете му зад гърба, а Тария методично го претърси за оръжия. Очите на високата жена срещнаха нейните и Диема разбра колко тежко е за телохранителките да се отнасят по такъв начин с една от своите.

— Пазете я — нареди Куутма.

Тария кимна.

— Да, Куутма. Ами неверницата и останалите? Дали да...

— Не правете нищо — каза Куутма. — Искам да говоря с Лио Тилмън.

Изпълнявайки резките му заповеди, Предвестниците преобърнаха един от пластмасовите варели и го търколиха в далечния край на стаята. Тилмън бе полуотнесен, полузавлечен дотам и настанен на варела. Куутма се присъедини към него.

Тилмън все още агонизираше от болка, но медицинските умения на Алус отново се оказаха полезни. Тя му бе направила коктейл от силни лекарства, за да преодолее болката и да остане в съзнание. Разширените му зеници и напрегнатата му поза издаваха, че лекарствата вече действат.

Куутма се вторачи в адамита с обърканото изражение на математик, обмислящ решението на трудна задача.

— Имах план — каза той, — който включваше смъртта ти. Твоята и на жената.

Тилмън кимна.

— Вярно е, че смъртта ви беше само подробност — продължи Куутма. — Начин да се справим с неудобната ситуация, която предшественикът ми допусна. Но основната цел на плана беше свързана с много по-ясни опасности.

Той се поколеба за миг, после седна до адамита. Това му даде възможност да сниши гласа си — всички Предвестници наскоро бяха взели солидни дози келалит, който засилваше сетивата, така че можеха да ги чуят въпреки голямото разстояние.

— Искан ми се първо да те бях убил, а после да намеря начин да разреша останалите си проблеми — сподели Куутма.

Тилмън се засмя кратко.

— Да — отвърна той. — Струва ми се, че това обобщава какви сте. Все размишлявате прекалено много и все допускате една и съща грешка.

Куутма се намръщи, но тонът му остана спокоен и овладян.

— И каква е тази грешка, господин Тилмън?

Лио прокара ръка по изпотеното си лице и примигна няколко пъти. Лекарствата влияеха на възприятията и мисловния му процес.

— Тя е забележителна, нали?

— Какво? — обърка се Куутма.

— Малкото ми момиченце. Страхотна е. Предполагам, че това се отнася за всички жени в семейството й. Напомня много на съпругата ми.

— Ребека не беше твоя съпруга.

— Така ли?

— Не. Връзката между Келим и баща адамит не се брой за брак според нашите закони. Каква грешка смяташ, че допускаме, господин

Тилмън?

Тилмън примигна още няколко пъти и завъртя глава, за да погледне Куутма.

— Има една стара поговорка, която сигурно си чувал. „Ако имаш само чук в кутията си с инструменти, всичко ти прилича на пирон.“

— Това наблюдение ми е познато.

— Прекарали сте две хиляди години, убивайки всеки, който се доближи до истината за вас. Играете си с историята.

— Правим това, което трябва да направим.

— Не — възрази Тилмън леко завалено. — Правите каквото знаете да правите. Не променяте репертоара си дори когато виждате, че не ви върши работа.

— Досега ни е вършил работа — отвърна Куутма.

Тилмън се засмя отново.

— Тогава защо въобще съществуваш? Ако ви вършеше работа, ако въобще някога е вършил работа, нямаше да има нужда от теб. Хиляди години, прекарани в убийства, и всеки път, щом приключите с една операция, трябва да започнете отново. Стотици Елохим слухтят из целия свят, опитвайки се да проследят шепота на седем милиарда гласа. Разбира се, че ще се провалите.

— Да не твърдиш, че има по-добър начин? — саркастично попита Куутма.

— Да.

— Научи ме, учителю Тилмън.

— Ами като начало — каза Тилмън — не потулвайте историята. Изкрецете я. Наводнете света със слухове за Племето на Юда и Гинат Дания. Разкажете на всички за святата книга и загубеното евангелие. Кажете им, че ако го прочетат, бледи мъже с кървави сълзи ще ги намерят и убият с ножове, които са виждани за последен път преди двайсет века. Разкажете им за красивите жени, които ще спят с тях, а после ще изчезнат, оставяйки ги да полудеят, докато ги търсят. Разкажете им за подземния град и всичко останало.

— Защо? — попита Куутма озадачен. — Защо да правим всички тези неща?

— Защото светът е пълен с лъжи — отговори Тилмън. — Прелива от тях. Когато историята ви излезе навън, ще прилича на поредната лъжа. Ще се говори за нея около час, а после ще затихне и

всички ще се насочат към следващата интересна история. „Все още се опитваш да продадеш ония дивотии с Племето на Юда? Сериозно ли? Нова книга твърди, че Исус е бил жена!“ Ето от какво се нуждаете, Куутма. От познатото усещане „бил съм там, чувал съм го вече“. А е толкова лесно. Единственото, което трябва да направите, е да погледнете натам, накъдето гледат всички други, да се загубите в тълпата. А вместо това вие плувате срещу течението през цялото време. И не само ви е по-трудно, но и всеки път, щом направите нещо, създавате нова пътека, която някой би могъл да проследи.

Речта очевидно изчерпи силите на Тилмън. Той отпусна глава на гърдите си и затвори очи.

Куутма се изправи и след моментно колебание се отдалечи.

— Позволи ми да поговоря с нея за последен път — каза Тилмън.

Куутма се закова на място.

— Защо?

— За да се сбогувам.

— Тя не се нуждае от сбогуване с теб. Примирила се е със смъртта ти.

Тилмън махна изнурено с ръка.

— Щом така казваш. Знаем, че не можете да лъжете.

Не, помисли си Куутма, вторачен в ранения мъж, не можем.

Но можем да залъгваме самите себе си.

70.

Полетът до Лондон беше погребален. А фактът, че се намираха в първа класа, го правеше и нереален.

Всеки път, когато Ръш казваше нещо, Кенеди отговаряше едносрично. И той не я обвиняваше, защото всичките му думи бяха идиотски. Маловажни дрънканици. Отчаяни отклонения, за да се отдалечат от темата, която не искаха да обсъждат.

Защо им позволихме да му направят това?

Защо не го направиха на мен?

Стюардесата дойде и им предложи шампанско. Кенеди дори не я чу. Ръш поклати глава отрицателно.

— Добре сме — излъга той. — Благодаря.

71.

Кенеди не звънна, за да предупреди Изи, че се прибира. Истината бе, че се страхуваше. На този етап се плашеше от думите повече от всичко, защото първото, което направи, когато най-после се приземиха на „Хийтроу“, бе да прочете съобщенията, изпращани от Изи цяла седмица.

Никога не беше имала желание да стане археолог, но познаваше археолози. И това тук ѝ приличаше на археология. Изравяне на следи от изчезнал начин на живот.

Тонът на Изи преминаваше от бърбърив към горчив и накрая — прощален.

А в мрачните дни — вторник, сряда и днес — нямаше никакви съобщения, никакви.

Тя взе влака до Лестър. Нямаше доверие в шофьорските си способности в момента. Такси я отведе от гарата до Найтън. Шофьорът дрънка нещо през цялото време, но тя не чу и дума.

Помоли го да почака. Може би въобще нямаше да се забави.

Каролин отвори при третото позвъняване. Изненада се да види Кенеди и ако се съдеше по стиснатите ѝ устни, изненадата не бе от приятните.

— Здравей, Хедър.

— Здравей, Каролин — отвърна Кенеди, замисли се за момент и реши да пренебрегне любезностите. — Тук ли е Изи? Бих... бих искала да поговоря с нея. Само за минута.

Каролин кимна и се оттегли. Кенеди остана пред прага в лекия летен дъждец и се заслуша в отдалечаващите се стъпки.

Не чу приближаването на Изи, защото приятелката ѝ бе по чорапи. Просто внезапно се появи пред нея. Вратата се отвори широко и Изи се хвърли в прегръдката на Кенеди и я зацелува свирепо, сякаш искаше да я насини.

Останаха така дълго време. Каролин дойде в коридора зад тях и ги загледа с ледено мълчание като жената на Лот, втрещена назад към градовете в равнината. После отново изчезна.

— Провалих се — каза Кенеди, когато Изи най-после освободи устата ѝ. — Но те обичам, Из. Не мога да си представя, че ще изчезнеш от живота ми. Ако ми дадеш още един шанс, никога вече няма да те отблъсна.

— Знаех си — промърмори Изи в ухото ѝ.

— Какво знаеше?

— Че ако удържа достатъчно дълго, ще намериш начин да си повярваш, че ти си виновна, заедно изчуках онова хлапе. Ти си гений, бибчо. И затова се нуждая от теб.

Целунаха се отново, но Изи се отдръпна от прегръдката и се вторачи в улицата.

— Таксито теб ли чака?

— А, да — отвърна Кенеди.

— Слава богу. Да вървим.

Червеният цвят на очите бе даденост. Начин да кажеш нещо, което трябва да бъде изречено.

Но имаше проблем с черния цвят, реши Диема.

И двете жени имаха толкова гъсти и лъскави коси, че тя не можеше да предаде богатството и красотата им с техниките, които познаваше.

Частичното решение на проблема бе да ги нарисува в стилизирана форма. Косата абсолютно черна с бели линии за кичурите, мускулите в сиво върху идеално белия фон на кожата.

— Трябва да се раздвижа — изстена Алус. — Носът ме сърби.

— Той вероятно не е в картината — промърмори Тария. — Платното не е толкова голямо.

Когато Диема най-последно им позволи да видят картината, двете бяха озадачени.

— Прилича на нещо, нарисувано от дете — отбеляза Тария. — Но пък... въздейства. Както когато всички разбират, че преувеличаваш, докато разказваш, но виждат истината под преувеличението. Нещо такова, но на картина.

Диема се изчерви.

— Във външния свят наричат тези рисунки карикатури.

— Двегодишният ми син рисува така — каза Алус. — Мислиш ли, че мога да нарека драсканиците му „карикатура“ и да ги продам?

Диема можеше да се обиди, но се засмя и пропусна хапливата забележка покрай ушите си. Все още бе впечатлена, че се бяха съгласили да ѝ позират, и внимаваше да не направи нещо, което да ги накара да си променят мнението. Не само получи възможността да ги нарисува, което ѝ се искаше още откакто ги видя за първи път, но те бяха и единственият ѝ източник на новини от баща ѝ.

Сега заговориха за него, докато тя приготвяше закуска от хляб и маслини за двата си модела, които се обличаха в ъгъла на студиото. Помещението беше изключително просторно. Тук, в дъното на Гинат Дания, мястото не беше проблем.

— Сега се оплаква заради липсата на прозорци — каза Алус. — Защо не можел да има прозорци? Полудявал заради липсата на гледка. Намира се сто и петдесет метра под земята, а иска гледка. А пък Куутма, вместо да му каже да си набута гледката в задника, го пита: „Каква гледка бихте искали, господин Тилмън? Какво искате да гледате?“. А Лио отговаря: „Не знам. Може би езеро или нещо такова“. И следващия път, когато влизам вътре, Куутма е уредил предаване на живо от езерото Мичиган. И знаеш ли какво казва Лио?

— Казва: „Няма звук!“ — намеси се Тария, изпреварвайки Алус. — Водата му харесвала, но не изглеждала истинска без звука. Затова Куутма се обръща и казва на Алус...

— „Обади се в Мичиган. Накарай ги да сложат микрофон.“

Двете жени се изсмяха гръмогласно. Това беше една от любимите им истории за Тилмън — от онези, в които той вършеше нещо абсурдно, възмутително или необяснимо, сякаш бе разглезеното им домашно животинче с екзотични нужди и невротични, трудни за поддръжка навици.

Диема знаеше, че в Гинат Дания гледат на Тилмън по особен начин. Той беше затворникът в кулата, заловеното чудовище, трофеят, който Куутма бе донесъл, след като бе унищожил Бер Лусим и спасил града. Нещо повече, той беше бившият враг, принуден да работи за племето, макар това да разбива гордото му сърце.

Тилмън беше гениалният адамитски тактик, който навремето бе намерил Гинат Дания и бе принудил племето да се мести. Но сега мненията му, изтръгнати с безмилостните разпити на Куутма, служеха на племето. Те бяха променили основната дейност на Елохим от прикритие към разпространяване на дезинформация.

Беше нова ера, а Лио Тилмън бе ценен източник.

Елохим знаеха и че той е заложник за доброто поведение на неверницата, Хедър Кенеди, и убиеца на Бер Лусим, Бенджамин Ръш. Тези двамата бяха спасили града в най-тежкия му момент и затова им бе позволено да изживеят живота си във външния свят като акт на върховно милосърдие от страна на Куутма. Единственото условие беше пълно и вечно мълчание. Ако изречеха и дума за онова, което бяха направили и видели, Тилмън веднага щеше да умре.

— С течение на времето — каза Куутма на Диема — ще променим това. Малко по малко. Ще кажем, че светлината на истината

и силата на думите могат да пробият дори най-плътната тъмнина у човек като Лио Тилмън. Ще кажем, че той работи за нас доброволно, тъй като вижда стойността на онова, което изгражда, и предишните си грешки. Ще кажем, че иска да бъде запомнен с добро, а не с лошо, и се надява да намери изкупление, като служи на нещо по-велико от себе си.

Диема разбираше тази стратегия, но нямаше търпение да я види изпълнена. Куутма се бавеше и изглеждаше доволен да отлага решението от месец за месец, докато проучваше общественото мнение.

— Кога мога да го видя? — питаше тя при всеки доклад за напредъка на баща си.

— Скоро — отговаряше Куутма всеки път.

Но не още. Фактът, че Тилмън бе външен баща, а детето му все още живееше в града, беше най-проблематичният и скандален аспект от присъствието му тук. Ами ако научеше за съществуването на детето си? Ами ако се опиташе да получи право на достъп до дъщеря си или родителски права? Ами ако детето случайно се сблъскаше с него?

Затова — не още. Сега племето разсъждаваше върху неща, които навремето бяха анатема. Но все още имаше граници, които не можеха да бъдат прекосени.

Диема му пишеше писма, макар че винаги бе изпитвала затруднения с думите. После, след като чу от Алус и Тария историята за прозорците, тя започна да му изпраща картини. Въображаеми пейзажи. Гори и поля, пустини, планини. И огромно езеро, което се простираше до хоризонта, изпъстрено с малки островчета. Понякога сънуваше как двамата се разхождат там и си говорят за миналото, което вече не може да ги нарани, а брегът на езерото се превръща в мост, който ги отвежда у дома.

Издание:

Автор: Адам Блейк

Заглавие: Децата на Юда

Преводач: Елена Чизмарова

Година на превод: 2012

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-405-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/426>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.